

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

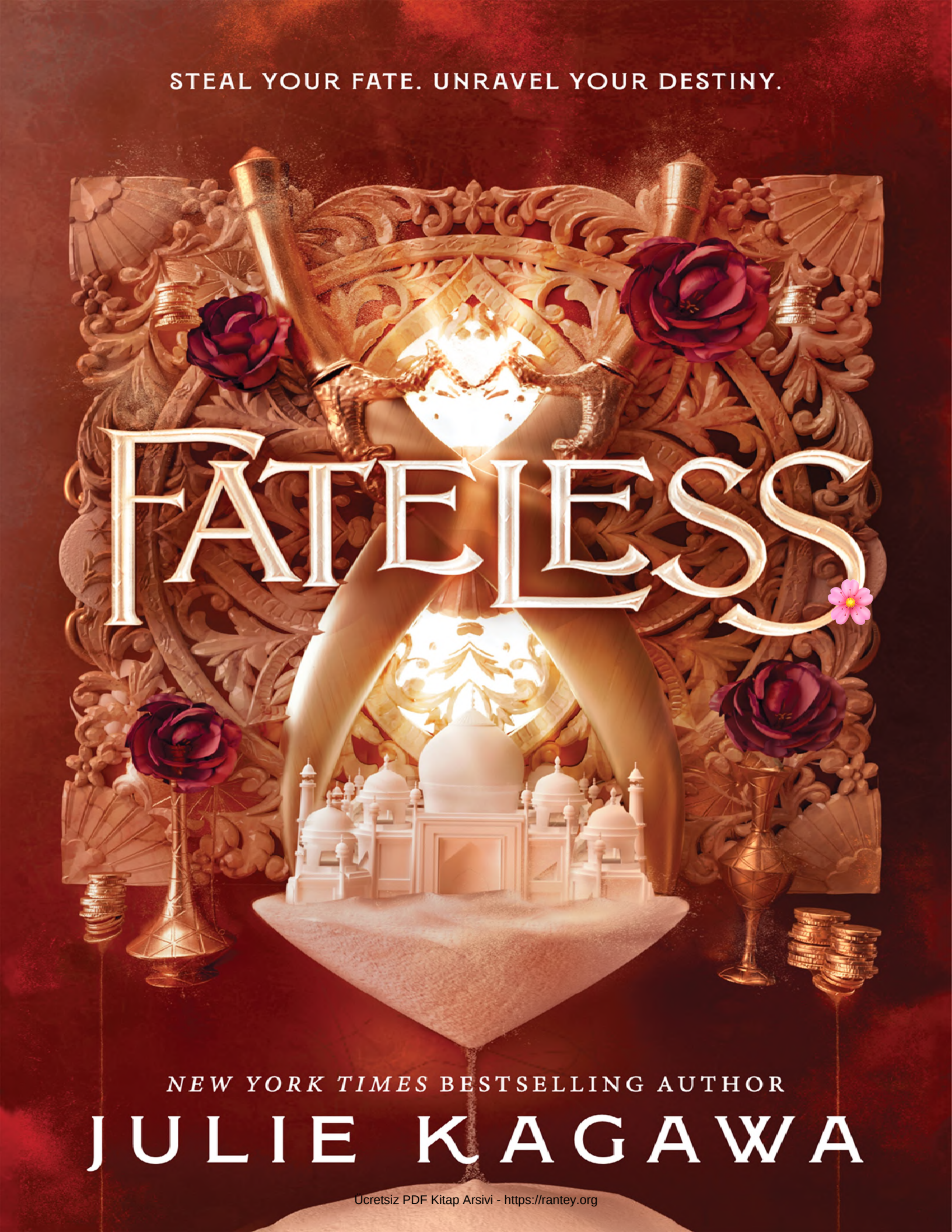
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEAL YOUR FATE. UNRAVEL YOUR DESTINY.

The book cover features a rich, dark red background. At the center, a large, ornate golden archway frames a miniature white domed city, resembling the Taj Mahal. Two golden hands emerge from the top of the arch, holding a glowing golden crown. The archway is flanked by intricate golden carvings, including large red roses and smaller pink flowers. At the base of the arch, two golden chalices hold stacks of gold coins. The title 'FATELESS' is written in large, elegant, golden serif letters across the middle of the archway.

FATELESS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JULIE KAGAWA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FATELESS

JULIE I-CAGAWA

HARPER

on7mpmLofüarperColün,eudAsöers

Adanmışlık

Bu dünyaya ilham veren Ezio ve Altair'e. Ve bunu hayata geçiren Taşya'ya.

Epigraf

Zaman Kum Saati kimseyi beklemez. Mevsimler geçer, güneşler doğar ve batar ve hiç kimse, Ölümsüz Krallar bile, kumlar bir kez düştükten sonra onları geri döndüremez.

-Birinci Krallık atasözü

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Epigraf

Birinci Bölüm

Bir İki

Üç Dört

Beş Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

Onbir

Oniki

On üç

İkinci Bölüm

On Dört On

Beş On Altı

On Yedi Yirmi

On Sekiz On

Dokuz

Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Üç
Yirmi Dört

Sonsöz

*Yazar Hakkında Julie
Kagawa'nın Kitapları
Geri İlan
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Birinci Bölüm

Bir

İblis Saati yaklaşıyordu.

Bir çatı balkonunun altındaki gölgede durmuş, Kovass sakinlerinin yuvalarına sopa sokulmuş karıncalar gibi sokaklarda koşuşturmalarını izliyordum. Tepemde, ikiz güneşlerden ilki olan Solasti, bulutsuz mavi gökyüzünde bembeyaz parlıyordu. Tek yumurta ikizi Namaia ufku aşmış ve hızla yaklaşıyordu. Her iki güneşin de tam tepede durduğu, ikiz bakışların öfkeli bir tanrıçanın parıltısı gibi yaktığı İblis Saati her gün gerçekleşirdi. Bir saat boyunca, Arkyennah topraklarında her öğleden sonra, hava solunduğunda boğazları yakar, kumlar

erimiş ve her sert yüzey güneşin amansız parıltısı altında bir soba tezgahına dönüşmüştü. Hayvanlar gölge bulmak için kaçıştılar ya da derme çatma barınaklar. Tüccarlar kapılarını kapattı ve tezgahlarını örttü. Halk uyumak için içeri girerken, en zengin soylular özel havuzlarda uzanmış, hizmetkârlar palmiye yapraklarıyla onları yelpazelemiştir. Kovass bir saat boyunca büyük küçük her canlı gibi ölü bir şehre dönüştü, Genç ve yaşlı, fakir ve zengin, ikizlerin cehennem sıcaklığını beklemek için bulabildikleri her türlü barınağı, gölgeyi ya da karanlık çatlağı buldular.

Balkondan geri adım atarak derin bir nefes aldım, sıcak havanın ciğerlerime dolduğunu hissettim ve sonra yavaşça dışarı verdim. Düz beyaz taş ve gri kiremit çatılardan oluşan labirentin ötesinde, Namaia gökyüzünde daha da yükseliyordu. Gerçek Şeytan Saati tam olarak gelmemişti ama ondan önceki yarım saat, herkesin işlerini halletmek için koşuştururken panik ve gerginlikle birlikte yükselen sıcaklıklarla muhtemelen Kovass'ın en telaşlı ve kaotik zamanıydı.

Aynı zamanda insanların görmesini istemediğiniz herhangi bir şeyi yapmak için mükemmel ve en berbat zamandı, bu yüzden burada, bu balkondaydım.

eve, tanıdık topraklara dönmek. Bu güvenli ev hedefime daha yakındı ve güneşin altında ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi.

"Vakit geldi mi?"

Yumuşak, hışırtılı bir ses balkona bitişik odaya süzülürken döndüm. Kambur, cüppeli bir figür bastonuna dayanarak merdivenleri ağır ağır çıktı. Shadyr örtülü başını kaldırdı ve süt beyazı, neredeyse saf beyaz Gözleri içime dikilmişti.

"Henüz değil," dedim, aynı derecede yumuşak bir sesle. "Ama yakında."

"Hmm." Odanın içinde yürüdü ve güneş ışınlarının balkon açıklığı boyunca bir çizgi çizdiği yerde durdu. Solmuş bir el, parmak uçları güneş ışığının kenarına değene kadar uzandı. "Çok yakında, eğer Şeytan Saatinin zirvesinden hemen önce Garden District'e ulaşmak istiyorsunuz. Umarım uygun şekilde giyinmişsinizdir."

Başının yanından geçip yatağın yanındaki şifonyerin üzerinde çatlak bir aynanın asılı olduğu duvara baktım. Bana bakan kız zayıf ve dikkat çekmeyen biriydi. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler ve tamamen unutulabilir bir yüz. Gerçi kimse görmemişti. Kapüşonum her zaman yukarıdaydı ve kıyafetlerim gözün kolayca üzerinden geçebileceği açık, nötr tonlardaydı. Kireçtaşı duvarları, ağarmış çatıları ve tozlu, güneşten kavrulmuş yolları olan bir şehirde koyu renk giysiler berbat olur ve parlak renkler göze çarpar. Bu da benim işimde istediğinizin tam tersiydi. Yaptığım işte iyiydim çünkü ortama uyum sağlıyor ve görünmez oluyordum.

"Elbette Shadyr," dedim ona. "Ne zaman hazırlıklı değilim ki?"

Kolunu geri çekti, el tekrar cüppesinin içinde kayboldu. "Yalnız çalışıyor olman tuhaf," diye düşündü. "Jeran nerede? İş söz konusu olduğunda ikinizin ayrılmaz bir ikili olduğunuzu sanırdım."

"Bugün değil." Omuz silktim ama hareketimi göremedi. "Vahn bu işi yalnız yapmam konusunda ısrar etti. Yine de sorun değil." Karşıya baktım tekrar çatılara çıktı, parıldayan aydınlıkta gözlerini kısarak baktı. "Jeran'a ihtiyacım yok. Zaten tek başıma daha iyi çalışıyorum."

Gerçi bunu söylediğimi duysa pek memnun olmazdı. Jeran benden bir yaş büyüktü; uzun boylu, sırık gibi, siyah saçlı ve yarı çekici bir gülümsemeye sahipti. Yaptığı işte iyiydi ama benim kadar iyi değildi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Kendini fazla beğenme." Shadyr kolumu okşadı. "Gözlerim beni yanıltmaya başlamadan önce loncadaki günlerimi hatırlıyorum. Her zaman daha iyiydi devriyelere göz kulak olmak için arkanızı kollayan biri olsun. Özellikle de Bahçe Bölgesi'nde. Orada buradakinin iki katı kadar muhafız var."

Homurdandım. "Evet ve hepsi de küçük nöbetçi kubbelerinin altında zar atıyor olacaklar," dedim. "Bir şey görseler bile, İblis Saati'nin ortasında onu kovalamak için dışarı fırlayacaklarından şüpheliyim. Ama merak etmeyin." Yaşlı kadına gülümsedim, sesimden bunu anlayacağını biliyordum. "Beni görmeyecekler. Asla görmezler."

"Kaderi kıskırtıyorsun, küçük Serçe," diye uyardı Shadyr. "Her şeyi tek başına yapabileceğini sanıyorsun ama işler böyle yürümüyor. Biliyorum." Tekrar kolumu okşadı. "Loncanın senin neye inanmanı istediğini biliyorum. Ancak bazen kendinizden başka bir şeye güvenmeniz gerekir. Lonca ne yapıyor?"

Öğretiller ne diyor? Hepimizin iplikleri Dünya Gobleninde dokunmuştur. Birlikte hiçbir şey onları koparamaz ama tek bir iplik zayıftır ve kolayca koparılabilir."

Küçük, sıcak odada bir ürperti hissettim. Shadyr ne yaptığımı bilemezdi, değil mi? Hayır, elbette bilemezdi. Bu işten kimseye bahsetmemiştim. Dünyanın Goblenini gündeme getirmesi sadece bir tesadüftü.

Geri adım attım ve sııttım. "Tek bir iplik zayıf olabilir," dedim, "ama diğer iplikler ona dolanmaz ve onu tutmazsa çok daha esnek olur."

Sanki konuyu kaçırmışım gibi bana homurdandı ve başını salladı. "Namaia yükselmeye devam ediyor," diye devam etti. "Hazır mısınız?"

İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için hızlıca zihinsel bir kontrol listesi yaptım. Çatılarda koşmak için esnek ama sağlam deri botlar. Kızgın taşları ve metal korkulukları kavramak için deri eldivenler. İşimin aletleri, gizli ceplerimde güvenle saklı. Kalçalarımnda bir çift hançer ve botumda gizli bir bıçak. Ve ikizlerin ateşli bakışlarıyla mücadele etmek için bir su tulumu. Hiçbir şey unutmamıştım. İşe koyulma vakti gelmişti. Kaderin bu gün benim için ne sakladığını görmek için.

Yüz hatlarımı gizlemek için beyaz kapüşonumu yukarı çektim ve Shadyr'a döndüm. "Ben hazırım."

Bir kez başını salladı. "İş bittiğinde buraya dönecek misin?"

Başımı salladım. "Hayır, doğruca loncaya geri döneceğim. Vahn beni bekliyor."

"Pekâlâ. Yaşlı çöl sansarına selamımı söyle." Shadyr gülümsedi ve birkaç adım geri çekildi, süt rengi gözleri içimden gökyüzüne bakıyordu. "Kader yüzüne gülsün, küçük Serçe."

"Ve senin de, Shadyr."

Balkona geri adım attım ve çıkıntının hemen altında durup şehre baktım. Görevim zordu ama zamanlamayı doğru yaparsam, tam da İblis Saati'nin zirve yaptığı sırada hedefime ulaşacaktım. Eğer yanlış yaparsam... her iki durumda da tatsız olacaktı.

Çatıların üzerindeki hava çoktan parıldamaya başlamıştı. Balkonun kenarında, biraz daha serin olan havadan son bir nefes aldım, sonra korkuluklara atladım ve kendimi açık gökyüzüne bıraktım.

Sokağın üzerinde süzülürken ikizlerin yakıcı ve amansız sıcağı bana çarptı, aşağıdaki insanların kısa anlık bakışlarını yakaladım. Kimse yukarı bakmadı. Kafanızı kaldırdığınızda ikizlerin tüm parıltısı yüzünüze yansıyor. Bakışlar aşağıda kaldı, kapüşonlar, kukuletalar ve şallar aşağıya çekildi.

Kovass güneşten saklanmak için koşuşturdu. Kimse beyazlar içindeki bir figürün çatılar arasındaki dar alanın üzerinde süzüldüğünü ve diğer tarafa indiğini görmedi.

Botlarım taşlara değer değmez koşmaya başladım. "Hırsızlar otoyolu" önümde uzanıyordu; düz taş duvarlar, kiremit çatılar, kubbeli tavanlar ve ara sıra güneşe doğru yükselen tapınak kulelerinden oluşan sonsuz bir koleksiyon.

Küçük, üstü kapalı bir çatı bahçesinin gölgesinde soluklanmak için durakladım. Artık İblis Saati'ne o kadar yakındı ki taşlardan ve çatılardan yayılan sıcaklık neredeyse güneş ışınları kadar kötüydü. Tuniğimin içinde, vücuduma yakın bir yerde duran su tulumunu buldum ve çıkardım. O küçüktü, sadece birkaç yudum alabiliyordum ama bu beni hayatta tutmaya yeterdi. Muhtemelen gideceğim yere kadar içmeden gidip dönebilirdim ama İblis Saati'nde işimi şansa bırakamazdım. Vahn'ın her zaman dediği gibi, *Neredeyse her şeye meydan okunabilir, neredeyse her kuralın bir yolu vardır*

etrafında. İkizler hariç. Onlarla savaşmayın, her seferinde onlar kazanacaktır.

Su ılıktı ama yine de boğazımı serinletti ve kavurucu çöl havasını solumaktan kurumuş dudaklarımı nemlendirdi. Tahta bir direğe yaslanarak, hala devam eden yolculuğumu düşündüm. Kafesli çatısı ve şeffaf beyaz perdeleriyle çatı bahçesi, güneşin vurucu ışınlarından kaçmam için yeterli barınak sağlıyordu ama yine de dayanılmaz derecede sıcaktı. Ter boynumdan aşağı akıyor ve gözlerime damlıyordu; tuzun yakıcılığı gözlerimi kırıştırmama ve kolumu yüzüme sürmeme neden oluyordu.

Ve sonra, parıldayan çatıların arasında bir figür gördüm. Benim gibi açık renkler ve bir başlık giymiş, uzaktaki bir kulenin tepesine çömelmiş, aşağıdaki kalabalığı izliyordu. O kadar hareketsizdiler ki, kıyafetleri ve tanıdık kukuletası bir yana, bir heykel olabilirlerdi. Koruyucu canavarlardan biri

tapınakların duvarlarını ve çatılarını süslüyordu. *Başka* kimin İblis Saati'nde dışarı çıkacak kadar çılgın olabileceğini merak ederek şok içinde bakakaldım. Loncadan hiç kimse bu riske girmezdi; bunu kesinlikle biliyordum. Peki kimdi bu?

Gözüme bir ter damlası daha kaçtı ve gözlerimi kısarak tekrar yüzüme bakmama neden oldu. Kafamı kaldırdığımda, figür gitmişti.

Tamam. Belki de bir şeyler görüyorsunuzdur. Çılgın ısı serapları. Sanırım şu anda dışarıda olacak kadar aptal olan tek kişi benim.

Ne olursa olsun, yapmam gereken işler vardı. Zirve İblis Saati'ne sadece birkaç dakika vardı ve hâlâ hedefime ulaşmam gerekiyordu. Su tulumumu giysilerimin altına soktum, çenemi ayarladım ve sonra bir kez daha güneş ışığına doğru kaydım.

Birkaç çatıyı daha koşarak geçtikten, binalar arasındaki boşluklardan atladıktan ve birkaç duvarın üzerinden atladıktan sonra nihayet Kovass'ın Saray Bölgesi'nden sonra en zengin bölgelerinden biri olan Bahçe Bölgesi'nin sınırına ulaştım. Bu mahalleye ne zaman girdiğinizi anlamak çok kolaydı.

tüccar prensler. Birincisi, sokakların tozlu ve tekdüze renkleri, özenle işlenmiş tarla ve bahçelerde büyüyen çalılar, sarmaşıklar ve hatta çiçekli bitkilerle yerini parlak yeşilliklere bıraktı. Bunların çoğu

Bitkiler gölgede ya da onları doğrudan güneş ışığından koruyan bir tür barınağın altındaydı, ancak sergilenen zenginlik şaşırtıcı miktardaydı. Bitkilerin sadece estetik amaçlarla yetiştirilmesi ve bakılması çoğu kişi tarafından anlamsız bir israf olarak görülüyordu, ancak tüccar loncalarının başkanları ne yapacaklarını bildiklerinden daha fazla paraya sahipti ve buldukları her fırsatta zenginliklerini sergiliyorlardı. Komşunuza hava atmanın, evinizin yanına egzotik çalılar dikmekten ve onları canlı tutmak için özel toprak, gübre ve bahçıvanlara bir kralın fidyesini ödemekten daha iyi bir yolu olabilir mi? Güzel ama işe yaramaz yeşillikler için harcadıkları onca sudan bahsetmiyorum bile.

Bazen çok zenginlerin zihniyeti bana hiç mantıklı gelmiyordu. Ama Garden District'e girdiğimin tek işareti aniden ortaya çıkan yemyeşil manzara değildi.

Tam merkezde, devasa Kader Tapınağı tüm beyaz taş ve mermer ihtişamıyla bölgeye hükmediyordu, altın uçlu kuleler havaya yükseliyor ve güneşin ışığını yakalıyordu. İçeride rahibeler ve Ahsani - Kaderin Baş Rahibesi - Örgü'ye bağlı tüm ruhlara danışmanlık yapıyor, kaderlerini ve dünyanın hikayesindeki rollerini anlamalarına yardımcı oluyorlardı. Hepimizin bir kaderi vardı ve ister büyük ister küçük, ister dünyayı sarsan ister önemsiz olsun, kaderimiz, yazgımız, zamanın kendisi kadar kaçınılmazdı. Doğduğunuzda, kader sizin dünyadaki yerinizi belirledi. Kral ya da köylü,

Tüccar ya da zanaatkâr, soylu ya da dışlanmış, kader bir kez yerinizi seçtiğinde, ondan tek kurtuluş ölümdü. Bu arada ne yaptığınız, hayatınızı nasıl yaşadığınız, bir sonraki varoluşunuzda yeniden doğduğunuzda kaderinizi belirleyecekti.

En azından öğretilere göre.

Bakışlarımı devasa tapınaktan ayırmadan çatılarda ilerlemeye devam ettim. Kader, üzerinde çok düşündüğüm bir şey değildi. Bir bilgin ya da özellikle kitap okumuş biri değildim ve şehirdeki en iyi kaçış yollarını bilsem ve neredeyse her kilidi açabilsem de, öğretiler üzerinde çok fazla düşünürsem beynimi karmakarışık bir hale getirebilirdi. Alt sınıflar arasında bir deyiş vardı: *Eğer kaderinde domuz çiftçisi olmak varsa, krallıktaki en iyi domuz çiftçisi ol.* Nelerde iyi olduğumu biliyordum. Ve ben Kaderin benim için belirlediği şeyde *çok* iyiydim.

Bir kafesle örtülü küçük bir özel avluya girerek gölgeli havadan birkaç derin nefes aldım. Zamanlamam neredeyse mükemmeldi. Sokaklarda kimsecikler yoktu. Ara sokaklarda hiçbir hayvan dolaşmıyor, tüccar prensler pamuk ve ipek yataklarında uyukluyor ve muhafızlar kubbeli kubbelerinde toplanmış, Solasti'nin hareket etmesini bekliyorlardı. Sonraki bir saat boyunca şehir aslında ölüydü.

Bu da benim işimi biraz daha kolaylaştırdı.

En yüksek binalardan birinin tepesinden, giderek artan bir dehşet duygusuyla hedefimi inceledim. Bir ev değildi, lüks ve zenginlikle çevrili şişman bir tüccar prensin evi de değildi. Hedefim önümde belirliyordu, parıldayan kuleleri neredeyse bulutları sıyrıyor, neredeyse aptalları akla hayale gelmeyecek bir şeye kalkışmaya cesaretlendiriyordu.

Kader Tapınağı'nın kendisi.

Ne yaptığımı düşünmemeye çalışsam da kalbim daha hızlı atıyordu. Kimse Kader'i kandıramazdı. Kader her şeyi bilirdi. Ona gizlice yaklaşmak, gözünü boyamak yoktu. Geldiğinizi ve ne yapacağınızı biliyordu. Sen daha düşünmeden önce. Yaptığım işte iyiydim, muhtemelen loncanın en iyisiydim ama benim bile sınırlarım vardı. Bu görev kafirlik sınırındaydı. Vahn ve önceki gece yaptığımız tuhaf konuşma olmasaydı burada bile olamazdım.

"Başını eğ, Serçe." Ofisinin kapısından içeri adımımı attığımda Vahn başımla işaret etti. Lonca Müdürü masasının arkasında duruyordu, lamba ışığı yıpranmış yüzüne gölgeler düşürüyordu. Kalın siyah saçları vardı ve hatta

daha koyu gözleri vardı. Ne gençti, ne yaşlı, ne yakışıklı, ne çirkin, ne de başka bir şey. O sadece Vahn'dı. En belirgin özellikleri dudağındaki küçük yara izi ve sol elinin eksik olan üçüncü parmağıydı.

"Kuralları biliyorsun," diye devam etti Vahn. "Ofisimde kapüşonlarınızı indirin. Seninle konuşurken gözlerini görmek istiyorum. Çıkar şunu."

"Evet efendim," diye mırıldandım, kapüşonumu geri iterek. Bir anda kendimi açıkta hissettim, sanki sadece Vahn ve ben olmamıza rağmen odadaki tüm gözler bana çevrilmişti. Çıkarmayı sevmiyordum, çünkü o zaman herkes beni görebiliyordu - gerçek beni. Hiçbir şey saklayamazdım. Vahn'ın herhangi birimizle konuşurken uyguladığı "kukuleta yok" kuralının sebebinin de bu olduğunu sanıyordum.

"Güzel." Lonca Ustası başını salladı ve yaralı dudağında nadiren de olsa belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Arada bir yüzünü görmek güzel. Her gördüğümde sanki biraz daha yaşlanmışsın gibi geliyor."

Sırıttım. "Bu yüzden mi beni buraya çağırdın?" diye sordum. "Başlığımın altında solmuş yaşlı bir kocakarı olmadığından emin olmak için mi? Eminim kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorsundur."

"On yedi yıl, dört ay, on üç gün," dedi Vahn otomatik olarak, yapacağını bildiğim gibi. "Loncada olmadığın haftaları saymıyorum tabii ki." Vahn beni bebekken terk edilmiş, yıkık dökük bir evde, muhtemelen annem olan bir kadının buruşmuş cesedinin yanında hareketsiz yatarken bulmuştu. Beni loncaya almış ve kendisi eğitmiş, lonca üyeleri de beni kendi çocukları gibi benimsemişti. Kendimi bildim bileli hırsızların arasında büyümüş, onların yöntemlerini ve sırlarını öğrenmişim, ta ki en iyilerinden biri olarak saflarına katılana kadar.

"Senin için bir işim var," diye devam etti Vahn. "Bu sefer tek başına bir görev. Ekip yok, tek başına çalışacaksın. Bu göreve hazır olduğuna inanıyorum."

"Elbette." Canlandım. Loncada, kendi zamanınızda ne yaptığınız -ya da çaldığınız- sizi ilgilendirirdi. Aidatınızı ödediğiniz ve dikkatleri kendinize ya da loncaya çekmediğiniz sürece istediğinizi yapabilirdiniz. Lonca Yöneticisinden gelen gerçek işler farklı bir hikayeydi ve solo görevler nadirdi. İşin büyüklüğüne ve karmaşıklığına bağlı olarak, lonca üyeleri normalde iki ila beş kişilik ekipler halinde çalışırdı. Bu yüzden görevlere genellikle Jeran'la birlikte gönderilirdim.

Lonca. Babası bir lonca üyesiydi ama bir iş üzerindeyken yakalanmış ve hapse atılmıştı. Jeran onu yıllardır görmemişti. Birlikte iyi çalışıyorduk, ancak son zamanlarda görevlerimiz arkadaşça olmaya başlamıştı. kimin daha iyi olduğunu görmek için yarışmalar yapıyorduk. Orada

Vahn'ın işimizi ciddiye almamız için bizi uyarmasıyla sonuçlanan birkaç ucuz atlatma olmuştu. Acaba bu sefer yalnız gitmemin nedeni bu muydu?

Midem ekşidi. Vahn bana lonca içinde hiçbir zaman doğrudan iltimas göstermemiş, bana son derece yetkin bir hırsız muamelesi yapmış ve hatalarım için asla bahane üretmemişti ama ben her zaman basit bir askerden ya da lonca varlığından daha fazlası olmuşum. Gülümsemelerini, bir kilidi nasıl açacağımı ya da ses çıkarmadan nasıl hareket edeceğimi açıklarken gösterdiği sabrı, zorlu bir görevi tamamladığımda başıyla onaylamasını hatırladım. Hiçbir zaman aşırı sevecen olmamıştı ama onu gururlandırdığımı biliyordum. Özellikle de

En deneyimli lonca üyelerinin bile yapmaktan çekindiği işleri tamamlıyordu.

Yine de son birkaç yıldır daha soğuk davranmaya başlamıştı. Mesafeli. Öyle ki bana görev odaklı olmayan tek bir kelime bile söylemiyordu. Bunu anlayamadım. Yeterince iyi performans gösteremiyor muydum? Beni hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Belki de oyunumu geliştirmeliydim. Denemiştim. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, Vahn'a en iyi olduğumu göstermeye çalıştıkça girişimlerim daha riskli, hedeflerim daha tehlikeli hale gelmişti. Birkaç kez yakalanmam gerekiyordu ve fark edilmeden dışarı çıkmam bir mucizeydi, ama hiçbir şey onu etkilememiş gibiydi. Diğer loncalar bile üyeler fısıldaşmaya başlamıştı. Doğal olmayan bir şekilde şanslı olduğumu söylüyorlardı; hiç kimse Kader'i bu kadar sık ayartamaz ve bundan paçayı kurtaramazdı. Ama Vahn sadece daha da uzaklaştı.

Aylardır ilk kez beni ofisine yalnız çağırıyordu. Bu iş her ne gerektiriyorsa, onu iyi yapmalıydım.

"Serçe." Sesi sırtıma küçük bir ürperti gönderdi. Gözleri içimde bir delik açtı, sanki altında yatanı bulmak için görünmez katmanları soyuyormuş gibi.

"Uzun zamandır loncadasın," diye devam etti Vahn.

"Seni ben yetiştirdim, sana yöntemlerimizi öğrettim ve yıllar içinde senin ve yeteneklerinin gelişmesini izledim. Oldukça kârlı bir varlık haline geldin ve lonca bundan memnun."

Kalbim küt küt atıyor, mideme bir sıcaklık yayılıyordu ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu açıklayamazdım. Bu yüzden, iyi olduğum şeye geri döndüm.

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle. "Lonca için kârlı bir varlık olmak benim için yaşamaktan başka bir şey değil."

Dudakları gerildi. "Alaycılığın biraz azaltılması gerekebilir," dedi. "Bunun üzerinde çalışacağım."

İçini çekti. "Her halükarda," diye devam etti, "yeteneklerinizi tam olarak değerlendirmek ve tam olarak neler yapabileceğinizi görmek için bir talep geldi. Bu iş doğrudan Çember'den geliyor. Bu nedenle ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok."

Doğruludum. Çember, esasen Hırsızlar Loncası'nın sahibi olan ve onu yöneten güçlü insanlardan oluşan halkayı ifade ediyordu. Lonca Müdürü onlara rapor verirdi ama bildiğim kadarıyla kimse isimlerini bilmiyor ya da yüzlerini görmemişti. Gölgelerden ipleri çeker ve emirler verirlerdi, asla açıkta veya loncanın içinde görünmezlerdi. Ancak işlerini demir yumrukla yürüttüklerine şüphe yoktu ve onlara karşı gelenler ya büyük bir talihsizliğe uğruyor ya da şehirden tamamen kayboluyordu.

Çember'den gelen bir talep, beni fark ettikleri anlamına geliyordu ki bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Beni bir değer olarak gördükleri için iyiydi; loncada yeteneğin bir değeri vardı ve yetenekli olanlar kolay kolay gözden çıkarılamazdı. Kötü çünkü eğer bu işi batırırsam, kim bilir başıma neler gelecekti.

Çember bana ne yapabilirdi?

Ama bunun Çember'den, loncanın liderlerinden gelmiş olması, Vahn'ın beni şimdi görmek *zorunda* kalacağı anlamına geliyordu. Bu görevde başarısız olamazdım. Bu, istek ne kadar tehlikeli olursa olsun, onu ilk ve son kez etkilemek için bir şanstı.

Bakışlarına karşılık vererek, kendimden emin bir sırtışıla başımı salladım. "Çember benden ne yapmamı istiyorsa, onu yapabilirim."

Vahn beni bir süre daha süzdükten sonra uzandı ve masasının üzerine saçılmış çeşitli kâğıt ve paraların arasından bir rulo parşömen aldı. Parşömen kırmızı balmumuyla mühürlenmişti, ancak durduğum yerden balmumuna damgalanmış görüntüyü göremiyordum. Vahn birkaç kalp atışı boyunca duraksadı, parşömene baktı, sanki onu bana verip vermemeyi tartışıyormuş gibiydi. Sonunda çenesi gerildi ve parşömene masaya doğru uzattı.

"Sakın burada açma," dedi ve ben parşömene uzanırken hafifçe geri çekildi. "Bu emirler sadece senin gözlerin için. Mektupla işiniz bittiğinde onu yok edin ve başka hiç kimseye bahsetmeyin. İçeriğini kimseyle paylaşmayacaksınız ya da tartışmayacaksınız, benimle bile. Anlaşıldı mı?"

Yutkundum. "Benden ne yapmamı isteyecekler, Baş Şansölye'nin yüzüğünü çalmamı mı? Parmağından mı?"

Vahn'ın gözleri kısıldı ve dudakları inceldi, yara izinin beyazlaşmasına neden oldu. "Anlaşıldı mı?" diye sıkıca tekrarladı.

"Evet," diye cevap verdim ve parşömene uzandım. "Anlaşıldı."

"Bu bir oyun değil, Sparrow," dedi, parmaklarım parşömenin üzerine kapandığında hâlâ bırakmamıştı. "Çember tarafından tanınmak bir onurdur ama başarısızlığa tahammülleri yoktur. Eğer onları hayal kırıklığına uğratırsan, ikimizin de hayatı mahvolabilir.

Çünkü en başta sana kefil olan bendim." Bakışları keskinleşti, sesi soğudu.

"Bu yüzden neyin tehlikede olduğunu anladığından kesinlikle emin ol."

Midem bulandı. "Özür dilerim," dedim içim buz keserken. "Haklısın. Bunu ciddiye alacağım."

Sonunda parşömeni almama izin verdi, ben geri çekerken bakışlarımı tuttu. Parşömene bir göz attığımda, balmumu mührün taç giymiş bir kurukafa amblemiyle damgalanmış olduğunu gördüm. Bu görüntü daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Sırtıma bir ürperti yayıldı.

Vahn çenesini arkamdaki kapıya doğru sallayarak, "Devam et o zaman," dedi. "I Bunu okuyup hemen başlamak isteyeceğinizi hayal edin. Unutma, bundan kimseye bahsetme, Sparrow. Çember hafife alınacak biri değildir."

Parşömeni tutarken tereddüt ettim, hâlâ onunla konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum. Ofisinde saatler geçirdiğim, o çalışırken bir sandalyeye oturduğum, bazen farklı kilitler veya kaplar üzerinde becerilerimi geliştirdiğim, bazen de müşterilerle sadece loncanın yapabileceği işler hakkında konuşurken onu dinlediğim günler olmuştu. Lonca politikalarına ve şamatalarına kendimi kaptırmıştım. Ama son zamanlarda Vahn'ın kapısı bana hep kapalı gibi geliyordu. Keşke onu tekrar nasıl açacağımı bilseydim.

Vahn sessizce beni inceledi, belli ki gitmemi bekliyordu, gözleri taşlı ve düzdü. Dudağımı ısırarak başımı salladım, sonra loncanın loş koridorlarına ve dar koridorlarına daldım.

Odamın mahremiyetinde balmumu mührü kırdım ve parşömeni açtım. Parşömeni bir mumun titrek ışığında tutarak okumaya başladım.

Lonca üyesi Sparrow,

Sizin önemli yeteneklere ve becerilere sahip bir kişi olduğunuz dikkatimizi çekti. Biz Çember olarak bir eşya edinmek istiyoruz ve bunu bizim için sizin temin etmenizi diliyoruz.

Gözlerimi devirdim. *Elde etmek. Tedarik etmek.* Loncanın şartları. Sanki birilerini kandırıyormuşuz gibi, asıl kelimenin etrafında dans etmek için bu kadar çaba sarf edilmesi eğlenceliydi. Biz bir hırsızlar loncasıydık. Bir şeyler çalardık. Bu kadar basit.

Not devam ediyordu:

Elde etmenizi istediğimiz eşya Bahçe Bölgesi'nin kalbinde yer alıyor. Lonca Üyesi Sparrow, Kader Tapınağı'ndan Dünya'nın Goblenini her ne şekilde olursa olsun alacaksınız. Hafta sonuna kadar Lonca Ustası Vahn'a sunacaksınız. Eğer bunu başaramazsan, seni başarısız sayacağız.

Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Yanınıza kimseyi almayacaksınız. Gobleni Kader Tapınağı'ndan geri al, yoksa Lonca Yöneticisi başarısızlığının sonuçlarına katlanacak. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağınızı umuyoruz.
Üç gününüz var.

Mektubu sersemlemiş bir halde yaktım, parşömenin küle dönüşmesini izlerken aklım başımdan gitti. Kader Tapınağı'ndan Dünyanın Goblenini çalmak mı? Çember'in üyeleri deli miydi? *Kaderi kıskırtma*, en alt düzeydeki hırsız ve dilencilerden en üst düzeydeki soylulara kadar tüm bölgelerde yaygın bir deyişti. Bunu yaparsam, Kader'i ayartmakla kalmayacak, onun yüzüne tükürecektim.

Ama başaramazsam, başarısızlığımdan Vahn sorumlu tutulacaktı. Bu da başarmak *zorunda olduğum* anlamına geliyordu. Çember'in onu doğrudan öldüreceğini *sanmıyordum*; Vahn çok sıkı yönetilen bir hırsız loncasının lideriydi, Kovass'taki tek hırsız loncasıydı. Hepsini bir arada tutan kişiyi ortadan kaldırmak kötü bir iş olurdu. Ama hikâyeleri duymuştum. Daha azı için insanları öldürdüklerini biliyordum. Başarısız olamazdım, bu da başarılı olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ayrıca, parşömenin son parçası da kül zerreciklerine dönüşürken, balmumu taşların üzerine kan gibi damlarken, *bunun bir çeşit test olması gerektiğini* düşündüm. Çember, aklı başında hiç kimsenin aklından bile geçirmeyeceği bir soyguna kalkışmam için beni seçmişti. Ya benden kurtulmaya çalışıyorlardı - ki "en kârlı" varlıklarından biri olduğum için bu pek mantıklı değildi- ya da bunu başarabilecek tek hırsız olduğuma gerçekten inandıkları için yeteneklerimi ölçüyorlardı.

Eğer bu doğruysa, onları haklı çıkarsam iyi olur.

İki

Öğretilere göre, her yaşam -her ruh- Dünya Goblenine bağlı bir iplikti. Örgüdeki yerinizi değiştiremezsiniz; ipliğiniz Kader Dokuyucusu Maederyss tarafından bir kez belirlendiğinde, hikayedeki yerinizi kabul etmek zorundaydınız. Bir domuz çiftçisi asla kral olamazdı, bir tüccar asla bir soylu olamazdı. Eğer kaderinizde bir dilenci, aşağıların en aşağısı olmak varsa, hikayedeki yeriniz buydu ve daha fazlasını dilemek Kader'e karşı bir küfürdü. Yapabileceğiniz tek şey, size verilen yolda en iyisi olmak için çabalamak, sahip olduklarınızla başarabileceğiniz kadarını başarmak ve bir sonraki hayatta Maederyss'in

Büyük işlerinizi takdir eder ve size Goblen'de daha iyi bir yer verir.

Bu durum tam tersi şekilde de işleyebilir. Özellikle kötü, yozlaşmış, bencil veya zalim biriyseniz, bir sonraki varlığınızı şimdikinden daha kötü bulabilirsiniz. Açgözlü bir prens kendini bir sonraki yaşamında dilenci olarak lanetlenmiş bulabilir ya da kalpsiz bir soylu kasap veya mezarcı olarak geri dönebilirdi.

Hatta bazı akademisyenler en kötü durumlarda, daha yüksek bir yaratık olarak geri dönmeyebileceğinizi bile iddia etmiştir. Kendinizi bir bok böceği ya da kum sineği olarak atık yığınları arasında sürünürken bulabilirsiniz. Ancak hiç kimse önceki yaşamlarını hatırlamadığından ve bok böcekleri anılarını asla yazmadığından, bu konu filozoflar arasında hararetle tartışıldı ve

Kader bilginleri. Halkın geri kalanı için, özellikle de sıradan insanlar için, elinizden gelenin en iyisini yapmanız gerektiği ve kaderinizin sonunda kendi kendine işleyeceği inancı vardı.

Elbette zengin ve soylu sınıf arasında, sonraki hayatlarını rahat bir şekilde satın alabileceklerini düşünenler de vardı. İşte bu yüzden Garden District'te yer alan Kader Tapınağı, bir zamanlar

Kralın tepedeki sarayı. Bir soylunun balkonunun çıkıntısının altında dururken, önümdeki heybetli yapıya baktım ve kısa bir süre için, benden "tedarik etmemi" isteyebilecekleri onca şey varken, Çember'in neden çatılardaki oyma heykellerin yakut taşlı gözlerini değil de bir duvar halısını çalmamı istediğini merak ettim. Ya da söylentilere göre som altın şamdanları. her köşeyi süslüyor.

Ama cevabı biliyordum. Beni korkutsa bile. Altın ve değerli taşlar pahalıydı ama zenginliğin fiziksel ifadeleri Maederyss için hiçbir şey ifade etmiyordu. Dünyanın Gobleni, her ne kadar gerçek Dokunun sadece zayıf bir ölümlü izlenimi olsa da, çok daha önemliydi.

Ve onu ben alacaktım. Kader Tapınağı'nın kendisinden. Tam anlamıyla tanrıçanın burnunun dibinden.

Derin bir nefes aldım, kalbimi ve zihnimi sakinleştirerek tapınağın etrafındaki caddeyi incelemeye devam ettim. Kaldırımlarda yürüyen kalabalık yoktu, insan kalabalığının arasına karışıp görünmez olmak mümkün değildi. Sokaklar ölüydü ve taşlardan yayılan sıcaklık neredeyse fiziksel bir şeydi, üzerime baskı yapıyordu. Zirve İblis Saati gelmişti.

Bir blok ötede, köşede duran muhafız kubbelerinden birinin mavi kubbeli çatısı sıcakta parıltıyordu. Küçük açık pencerelerden hareketleri fark ettim ve devriye gezen muhafızların çoğunun bu küçük sığınaklarda barındığını, İblis Saati'nin bitmesini beklerken içtiklerini ya da zar attıklarını biliyordum. Bu planımın büyük bir parçasıydı; normalde Garden District'te on adım bile atsanız bir muhafızla ya da sıradan sokak farelerine iyi gözle bakmayan ve sizi ya bölgeden kovacak ya da hapse sürükleyecek bir devriyeyle karşılaşmazdınız.

tek başına. Ama şimdi sokaklar boştu ve tanıdığım hiçbir muhafız İblis Saati sırasında sığınağından çıkıp şüpheli birini kovalamazdı. Doğrudan fark edilmediğim sürece kimse peşimden gelmeyecekti.

Geniş taş yolun karşısında, Kader Tapınağı'nın kapıları açık duruyor, görünüşte herkesi sokaklardan içeri davet ediyordu. Ama ben daha iyi biliyordum. Açıkça söylemek gerekirse, fakir insanlar Bahçe Bölgesi'nde hoş karşılanmazdı ve bu resmi bir kararname olmasa da, tüccar prensler bu konuda acımasızdı.

servetlerini korumaya geldi. Eğer bir muhafız bir hırsız ara sokakta öldüresiye döverse ya da bir dilenciye bölgeden atmak için sokaklarda sürüklerse, herkes başka yöne baktı.

Tapınağın ön girişinde bir çift muhafız duruyordu ama yarı uykulu görünüyorlardı. Birinin çatılardan sürünerek tapınağın yanından geçip duvar boyunca uzanan açık kemerli pencerelerden birinin pervazına atlamasını beklemedikleri kesindi. Pencere çerçevesinden süzülüp yere düştüm, bir sütunun arkasına geçtim ve derin bir nefes aldım. İçerideydim ve muhafızların dikkatini çekmemiştim. Tabii ki tanrıçanın kendisinin dikkatini çekip çekmediğim konusunda elimden bir şey gelmezdi. Tek belirsizlik, onun bu konuda bir şey yapıp yapmayacağıydı.

Sütunun arkasından çıkarken tereddüt ettim, istemsizce nefesimi tuttum. Yıldırım çarpacak mı yoksa yer yarılıp beni yutacak mı diye bekliyordum. Hiçbir şey olmayınca rahatladım ve uzak duvara doğru dikkatli ama istikrarlı bir yürüyüşe başladım, gözlerim geniş bir şekilde odaya baktım. Ana Kader Tapınağı'nın içinde hiç bulunmamıştım. Görkemiyle ilgili hikâyeler duymuştum ama hiçbir şey beni gerçeğe hazırlayamazdı.

İçerisi fark edilir derecede serindi, ikizlerin amansız parıltısından gölgelenmişti. Ana oda mağaraydı, etkileyici bir yüksekliğe kadar yükseliyordu, altın damarlı mermer sütunlar ve tapınağın inşasında harcanan gülünç miktarda zenginliği gösteren boyalı bir tavan vardı. Duvarları kaplayan devasa pencerelerin en yükseği, güzel desenler sergileyen ve güneş ışığını engelleyen boyalı camlarla renklendirilmişti. Zemin, suyun merkezi bir fiskiyeden zemine akmasını ve her iki taraftaki sığ havuzlara boşalmasını sağlayan dar derelerle oyulmuş cilalı beyaz taştan yapılmıştı. Gerçek canlı balıklarla dolu olan havuzların etrafını çalılar, çiçekler ve egzotik bitkiler çevreliyordu. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Kovass'ta satın alabileceğiniz en pahalı et olan balık, ağırlığının iki katı altın değerindeydi ve sadece tüccar prenslerin ve kralın alabileceği bir lezzet olarak kabul edilirdi. Ama burada, Kader Tapınağı'nda balıklar gerçekten de etrafta yüzüyordu. Minik, renkli yaratıklardı, çoğu başparmağımdan biraz daha büyüktü ama kralın servetini temsil ediyorlardı. havuzların dibinde.

Kısa bir an için bir tanesini kapmak istedim. Elimi havuza daldırıp minik, mücevher parlaklığında bir balığı kapmak yeterince kolay olurdu. Ama zavallı yaratığı öldürmek istemiyordum ve ayrıca bir alıcı bulmak son derece sorunlu olacaktı. Çitçimiz Nazzir, masasına egzotik bir balık koyarsam muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

Şaşkınlığımı yutkunarak, bakışlarımı müstehcen zenginlik gösterisinden uzaklaştırdım ve odayı geçmeye devam ettim.

Uzak duvarda, pelüş kırmızı minderlerle kaplı pürüzsüz taş sıralardan oluşan birkaç koridoru geçtikten sonra, Kader Tanrıçası Dokumacı Maederyss'in devasa heykeli odanın üzerinde belirdi.

Bazı resimlerde Maederyss dev bir örümcek olarak tasvir edilir, uzun, eklemli bacaklarıyla düzenli bir şekilde goblen dokurdu. Bu yüzden bir örümceği öldürmek uğursuzluk sayılırdı ve evinizde bir örümcek olması Dokumacı'nın bir lütfu olarak kabul edilirdi. Maederyss aynı zamanda bir dokuma tezgahının üzerine eğilmiş, gözleri ebedi görevine odaklanmış güzel bir kadın olarak tasvir edilirdi. Asla uyumaz, her şeyi görür.

Ancak bazı ressamalar ve heykeltıraşlar, Maederyss'in Kader tanrıçası. Maederyss'in bu heykeli onu sunağın arkasında diz çökmüş, kollarını iki yana açmış ve avuçlarını yukarı kaldırmış bir şekilde gösteriyordu. Parmaklarından devasa uzunlukta bir kumaş sarkıyor, altın iplikler ışıktaki parlıyordu.

Dünyanın Gobleni.

Ya da onun bir yorumu. Açıkçası, hiçbir ölümlü gerçek Dünya Goblenini yeniden yaratamazdı. Bu kumaşın Kovass'taki en yetenekli halıcılar tarafından, Toz Denizi'nin ötesinden gelen en iyi boyalı ipek kullanılarak dokunduğu söylenirdi. Dokuma boyunca altın, gümüş ve turkuaz ipliklerle karmaşık desenler tasarlanmıştı. Etkilemek için yapılmıştı ve işini iyi yapıyordu ama gerçek Dünya Goblenine benzediğinden şüpheliydim.

Devasa heykele bakarken midemin sıkıştığını hissettim. Çember goblenin çalınmasını söylemişti ama asıl dokuma muazzamdı. Onu taşımak için muhtemelen iki kişi gerekecekti. Goblenin tamamını çantama sığdırabilmemin imkânı yoktu.

Ama bu görevde, Çember'de ya da Vahn'da başarısız olamazdım. Çember hedefin ne kadar büyük olduğunu bilmek zorundaydı ve benden özellikle gobleni almamı istemişlerdi.

Yapamayacağımı düşünselerdi beni göndermezlerdi. Bu görevi tek başıma tamamlamam gerekiyordu ama kumaş bir kişinin taşıyamayacağı kadar büyüktü.

Peki ya sadece bir parçasını alsaydım?

Korku midemi doldurdu. Nefes almak için loş bir köşedeki altın damarlı mermer sütunlardan birinin arkasına saklandım. *Bu gerçek Dünya Gobleni değil*, dedim kendi kendime, hafif serin kayaya yaslanarak. *Sen gitmiyorsun*

milyonlarca hayatın ipliğini kesmek. Bu sadece ipek, pamuk ve normal kumaş.

Şehrin en büyük Kader Tapınağı'nda. Dokumacı'nın taştan gözleri bana bakıyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu ve biraz midem bulanıyordu. Bir an için Maederyss'e bağışlanma duası etmeyi düşündüm ama dikkatleri üzerime çekmek istemedim. Elbette, Fate ne yapmaya çalıştığımı zaten biliyorsa, yapmak üzere olduğum hiçbir şeyin önemi olmazdı.

Kader, alınyazısı ve tepkilerle ilgili tüm düşünceleri kafamdan silip attım. Böyle düşünemezdim. Oradaydım ve yapmam gereken bir iş vardı. Benim ve Vahn'ın hayatı buna bağlıydı. Ayrıca, Dünya Gobleninin bir parçasıyla geri döndüğümde Vahn ne diyecekti? Şüphesiz bu ona en iyisi olduğumu gösterecekti.

Ben bir hırsızım, dedim kendi kendime. Öğretiler, Kader'in senin için seçtiği şeyde en iyisi olmanı söylüyor. Eğer Kader benden hırsız olmamı istediye, o zaman herkesin gördüğü en iyi hırsız olur ve Maederyss'in kendisini soyarım.

Sütunun arkasından odanın etrafına baktım. İblis Saati'nde beklendiği gibi tapınak boştu. Kadere dua eden, bir sonraki hayatlarında daha iyi bir varoluş isteyen, beyaz kukuletaları ve cüppeleriyle koridorlarda dolaşan, bulundukları yerden hoşnut olmayanlara teselli ve rehberlik sunan rahibeler yoktu. İnsanların olmaması işimi bir nebze de olsa kolaylaştıracaktı.

Dünya Gobleni yerden on beş metre kadar yüksekte asılı duruyordu. Yerden ulaşamayacağım kadar yüksek kenarları vardı. Kumaşa ulaşmanın tek bir yolu vardı, o da heykelin tepesine tırmanmaktı. Maederyss'in Maederyss'in Kader Tanrıçası.

Bugün küfür üstüne küfür işliyordum. Bir sonraki hayatımda muhtemelen bir kum böceği olarak geri dönecektim.

Başka bir sütunun arkasına çömelerek heykeli inceledim ve ona tırmanmanın en iyi yolunu aradım. Taş cübbede kolay tutuş sağlayacak birkaç kıvrım ve kırıksıklık vardı, bu yüzden zor olmayacaktı. Daha pürüzsüz duvarlara tırmanmıştım.

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için odaya son bir kez baktım, sonra zeminde koşarak heykele gittim ve cübbesinin üzerine sıçradım. Hiç duraksamadan, Kader'le ilgili hiçbir şey düşünmeden el yordamıyla oyma taş a tırmandım. Tanrıçanın dizlerine ulaştım, sonra dikkatlice parmaklarının üzerine örtülmüş kumaşa doğru ilerledim.

Yakından bakınca dokuma daha da güzeldi, kenarlardan birine uzandığımda altın ve gümüş iplikler parıltıyordu. Eldiven giydiğim için dokumayı hissedemiyordum ama kumaş çok güzeldi.

şaşırtıcı derecede hafıftı. Kemerime uzanarak hançerlerimden birini çıkardım ve parıldayan kumaşa doğru kaldırdım.

İçim karıncalandı. İçimden bir ürperti geçerken ve kollarımdaki tüyler diken diken olurken, kılıcımın ucu goblenin üzerinde gezinirken donup kaldım. Bu bir

Bir isteyken bir gardiyanın ayak seslerinin yaklaştığını hissettiğimde hissettiğim duyguyla aynıydı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bu içgüdüyü hiç sorgulamadım. Bir şey ya da biri geliyordu.

Refleks olarak, görebildiğim tek siperin arkasına saklandım - sarkan Dünyanın Gobleninin kenarında. Kendimi Maederyss'in bileğine bastırarak kumaşın kıvrımlarının arasından baktım ve odanın diğer tarafına baktım.

Bol beyaz bir tunik ve pelerin giymiş kapüşonlu bir figür tapınağın kapısında belirdi ve orta koridorda heykele doğru yürüdü. Heykel Muhafızlar onlara aldırmadı; yabancıнын içeri girdiğini gördüklerinden bile emin değildim. Ayak sesleri taşlarda hiç duyulmuyordu ve kolay, neredeyse yırtıcı bir zarafetle hareket ediyorlardı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve bir çöl bukalemunu gibi taşla karışmayı umarak heykele doğru hareketsiz kaldım. Goblenin yanında bir an daha duraksasaydım, görülebilirdim.

Altımda, açılan bir kapının gıcırtısını duydum ve ardından hafif ayak sesleri odanın içinde yabancıya doğru ilerledi. "Sen misin, kahjai?" diye sordu rahibelerden biri olması gereken sessiz bir ses.

Bir kaya kaplumbağası kadar yavaş hareket ederek aşağı baktım ve yabancıнын heykelin önünde durduğunu gördüm. Uzun boyluydular, ancak bu açıdan hiçbir özelliklerini göremiyordum. Bellerinde, bakır kabzası loş ışıktaki parıldayan kavisli bir kılıç asılıydı.

"Öyle, Baş Rahibe." Yabancıнын sesi alçak ve derindi.

"Bu saatte geldiğim için özür dilerim. Halkınız buna İblis Saati diyor, doğru mu?"

"Evet, ama özür dilemeyin. Kahjai'lerden birinin bugün bizi ziyaret etmesi bir onurdur."

Rahibeyi göremiyordum ama sesi sertti, sanki gerçekten inanmadığı bir şeyi okuyormuş gibiydi. Ayak sesleri heykelin altında durdu ama Maederyss'in dizinin taş kenarından onu göremedim. Yabancı bir adım öne çıktı, heykelin önündeki rahibeyle yüz yüze geldi, ama kukuletası hâlâ yukarı çekilmişti ve yüzü kumaş tarafından gizlenmişti.

"Burada yalnız mıyız?" diye sordu yabancı. "Duyulma tehlikesiyle karşı karşıya değil miyiz?"

Tapınağın baş rahibesi Ahsani, "Rahibelerin geri kalanı uyuyor ya da meditasyonda," diye cevap verdi ve onun odanın arka tarafına doğru kabarık bir kol salladığını hayal ettim. "İblis Saati geçene kadar kimse dışarı çıkmayacak, böylece mahremiyetimiz sağlanmış olacak."

"Dediğiniz gibi olsun." Figür bir elini kaldırıp kapüşonunu geriye doğru itti ve ben de şaşkınlık dolu bir nefesi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Kovass'tan hiç ayrılmamıştım. Tüm hayatım onun içinde geçmişti. Kireçtaşı duvarlar ve çoğu insan için şehir, sınırları dışındaki dünyayı görmeyi asla hayal edemeyecekleri kadar büyüktü. Özellikle de herkes ötesinde ne olduğunu *bildiği* için. Kayalık, çorak ve kavurucu çorak topraklar, ufka ulaşana kadar güneye doğru uzanıyordu. Kuzeyde ise büyük Toz Denizi, bir parşömenden daha ağır olan her şeyi yutan uçsuz bucaksız, çalkantılı, değişken kumlar vardı. Toz Denizi'ni geçmek için büyük kum gemilerine ya da strider olarak bilinen devasa mekanik yürüyüş araçlarına ihtiyaç vardı ve bunlar egzotik mallar ve ötesindeki topraklara dair vahşi hikâyelerle geri dönüyorlardı. Dev böceklerin sırtında çölde seyahat eden insanların hikâyeleri.

eşekleri ve öküzleri kullandığımız gibi. Klanların Savaşçılar yarı kedydi, keskin pençeleri ve dişleri vardı ve karanlıkta görebilen gözleri vardı.

Bir de iylvahn hikâyeleri vardı.

Gizemli, münzevi bir halk olan iylvahn'ın Toz Denizi'nin ötesinde, başka hiçbir ırkın içini görmediği muhteşem bir şehirde yaşadığı söylenirdi. Gizemli ve uzun ömürlüydüler ve bilgiyi toz farelerinin tohumları biriktirdiği gibi biriktiriyorlardı. Genel kanıya göre, iylvahn Hem erkek hem de kadınlar evrensel olarak zarif, zarif ve güzeldi. Kömür rengi ya da mavi-gri tenleri, tuhaf renkli gözleri ve soluk saçları vardı. Ama en ayırt edici özellikleri, ince ve bir Kirene hançeri gibi sivri olan kulaklarıydı.

Altımdaki yabancı kollarını indirerek yüksek elmacık kemiklerini, alacakaranlık renkli tenini ve çizmemdeki kavisli hançer gibi şekillendirilmiş ince kulaklarını ortaya çıkardı. Kısa saçları beyazdı, neredeyse gümüş rengindeydi ama yüzü tıpkı hikâyelerde anlatıldığı gibi genç ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Gözleri soluktu,

Soluk maviydi ve ayın etrafındaki ışık çemberi gibi yumuşak bir şekilde parlıyordu.

"Irrikah kraliçesi selamlarını yolladı," dedi iylvahn, derin sesi tüylerimi diken diken etti. "Size ve kraliçenize olan saygımdan dolayı

şehir içinde bulunmak için izin istiyorum."

"Kabul edildi," dedi baş rahibe, sesi çok resmi çıkıyordu, "kılıcın hâlâ dokunmakta olan iplikleri koparmadığı sürece."

Alt dudağımı ısırdım, görevimi ve saklanma yerimi sağlayan goblende hâlâ nasıl "ipleri koparmak" zorunda olduğumu düşündüm. Bunun sadece bir tesadüf olmasını ve bir tür kehanet olmamasını umuyordum.

"Burası benim yerim değil," dedi iylvahn, aynı derecede resmi bir ses tonuyla. "Ben ağaçtaki yanıklığı ve Doku'daki zayıf iplikleri kesen bıçağım. Ne eksik ne fazla."

"Güzel." Baş rahibenin sesi gergindi, kibarlık maskesi düşüyordu. "Kraliçenin işinizin gerekli olduğuna inandığını biliyorum ve görevinizin ayrıntılarını sormayacağım ama bahsettiği bu karanlıktan hiçbir şey görmedim. Altımızda yatan imparatorluk toz, kemik ve kumdan başka bir şey değil. Ölümsüz Krallar çoktan unutuldu."

Sırtıma bir ürperti yayıldı. *Ölümsüz Krallar mı?* Bir çocuk masalının iylvahn ile ne ilgisi vardı? Uzun zaman önce, çok küçükken Ölümsüz Krallarla ilgili bir hikâye duyduğumu hatırlıyorum. Korkutucuydu, o kadar korkutucuydu ki iki gece boyunca uyumama engel olmuştu, Ölümsüz Kral'ın altımdan kayarak çıkabileceğini düşünmüştüm. ve beni karanlık krallığına sürükledi. Vahn sonunda Ölümsüz Krallar'ın bir zamanlar dünyayı yönettiğini ama ortadan kaybolduklarını açıklamıştı. Binlerce yıl önce, geride kalan hikâyeler çoğunlukla yaramaz çocukları korkutmak için kullanılırdı.

O zamanlar çocuktum, bu yüzden hayal görmüş olabilirim ama o gece Vahn neredeyse ... kızgın görünüyordu. Bana değil, Ölümsüz Krallar'ın hikayesini anlatan adama. O hırsız bir daha loncada gördüğümü hatırlamasam da çocuksu korkularım kaybolmuştu.

"Kraliçenin emirlerini sorgulamıyorum," dedi İylvahn duygusuz bir sesle. "Kovass'ın altında bir karanlığın uyuduğunu ve Doku'dan bazı iplikler kesilmezse karanlığın yükseleceğini söyledi. Ben de bunu kesinleştirmek için buradayım. bitti."

Baş rahibe iç çekti. "Git o zaman," dedi. "İşini çabucak yap ve halkının yanına dön. Kovass'ta bir kahjai sadece ölüme davetiye çıkarır."

Kahjai. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama baş rahibenin onları onaylamadığı açıktı. Yine de ses tonu hızla resmiyete döndü. "Bizimle geçirdiğin zaman kısa olsun, kılıcın doğru kessin ve kimse varlığının farkına varmadan gölgelere dönesin."

İylvahn eğildi. Cevap vermeden kapüşonunu kaldırdı, sonra da uzaklaşacakmış gibi döndü.

Durakladı. Sırtı bana dönük bir şekilde dururken, sanki arkasındaki bir şeyi dinliyormuş gibi kapüşonlu başını çok hafifçe çevirdi. Tuniğimin altında atan kalbimi duyup duymadığını merak ederek nefesimi tuttum ve kendimi heykele daha da bastırdım.

"Kahjai?" Baş rahibenin sesi endişeli geliyordu. "Bir sorun mu var?"

Başlık tekrar kapıya doğru döndü. "Hayır," dedi İylvahn. "Önemli bir şey değil." Başını eğerek uzaklaşmaya başladı. "Kader gülümsesin Ahsani," dedi. Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Ayağa fırlamadan önce rahibenin ayak seslerinin zeminde sürünmesini ve arkasından bir kapının kapanmasını bekledim. Bu tamamen çok yakındı. İylvahn beni orada görseydi ne yapardı bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı: Öğrenmek istemiyordum. Loncada geçirdiğim on yedi yıl boyunca pek çok tehlikeli adam görmüştüm. Hırsızlar, yırtıcılar, kavgacılar ve kabadayılar. Cüzdanınızın yanı sıra boğazınızı da kesebilecek, sokaklarda ve arka sokaklarda kum kurtları gibi vatandaşları takip eden, birinin diz kapaklarını kırmaktan hiç pişmanlık duymayan adamlar. lonca emir verir. Hangi lonca üyelerine güvenebileceğimi ve hangilerinden kaçınmam gerektiğini biliyordum, çünkü üyelerin birbirlerini avlamasını yasaklayan lonca yasası ne olursa olsun, hepimiz hırsızdık. Yasaları çiğnemek her gün yaptığımız şeydi. Ve bu işte iyiydik.

Ama iylvahn, soğuk, soluk gözleri ve güzel, neredeyse uzaylı yüzüyle gördüğüm en tehlikeli yaratıktı. Kendi payıma düşen canileri ve suçluları tanıyordum. Ama aklımda hiç şüphe yoktu - iylvahn bir katildi.

Kovass'ta resmi bir Suikastçılar Loncası yoktu. Bunun başlıca nedeni Çember vardı. Üyeleri şehirdeki organize suçları kontrol ediyordu ve rekabete tahammülleri yoktu. Ancak Kovass'ta bazen başka diyarlardan gelen karanlık figürlerin ortaya çıktığına dair söylentiler vardı. İylvahn'ın bu söylentilerin bahsettiği "karanlık figürler" olup olmadığını merak ettim.

Tedirginlik titreşti. Önce Çember'den gelen o tuhaf talep, şimdi de Toz Denizi'nin ötesinden gelen gizemli bir yabancı Kader Tapınağı'na giriyordu. Bu iki şeyin bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak ettim ama bunun ima ettiği şey hoşuma gitmedi. İylvahn tehlikeliydi. Tapınağa yaptığı ziyaret

Tapınak tesadüf gibi gelmiyordu. Bir şeyler oluyordu ve ben bunun tam ortasında olabilirdim.

Odaklan, Sparrow. Bunun için burada değilsin ve hâlâ yapacak bir işin var.

Hançerimi kavrayarak, bıçağı goblenin ipeksi kenarına dayadım. Bir an için nefesimi tuttum, acaba kader beni o anda mı vuracak diye düşündüm. Gobleni asılı tutan zincirlerden biri

Tavandaki avizeler kırılacak ve ben de Kader Tapınağı'nda bir kaza sonucu mum ve demirin altında ezilecektim.

Ama hiçbir şey olmadı ve bıçağı goblenin altından çekerek kumaşı kolayca ayırdım. Çıkan sesten irkildim; gürültülü değildi ama hançerimin pahalı ipeği keserken çıkardığı ses tüylerimi diken diken etti. Kumaşın kolayca tanınmasına yetecek büyüklükte bir parçayı bütünden kestim, sonra kumaşı deri çantama doldurdum.

Buldum! Dünyanın Goblenini aldım. Başka kaç hırsız bunu söyleyebilir ki?

Kalbim hızla çarparak heykelden aşağı kaydım, tapınağın zeminine çarptım ve dışarı fırladım. İkizlerin yakıcı sıcaklığı beni çarptı ama başımı eğdim ve yolun karşısındaki binaların arasından sıyrılıp dar bir sokağa girene kadar ilerlemeye devam ettim. Ancak o zaman az önce ne olduğunu değerlendirmek için durakladım.

Emin olmak için elimi çantama attım ve kumaşa dokundum. Hâlâ oradaydı. Dünya Gobleninden bir parça almıştım.

Bunun Çember'i tatmin etmeye yeteceğini umuyordum. Ve Vahn'ı.

İblis Saati'nin bitmesine birkaç dakika kalmıştı ama Solasti kız kardeşini terk etmeye ve ufukta tek başına ilerlemeye başlamıştı. Hava bir saat daha kavurucu olacaktı ve çatılar iyice pişmiş olacaktı, seyahat etmek için berbat bir yol. Muhtemelen çok fazla fark edilmeden sokaklarda ilerleyebilirdim, çünkü yürüyüş yolları ve kaldırımlar hâlâ tamamen ölüydü. Ancak Garden District'in neredeyse her köşesinde nöbetçi kubbeleri vardı ve ben de çantamda Dünyanın Gobleninden bir parça taşıyordum. Kimsenin hak etmediği kadar şanslıyken kaderi daha da kışkırtmak bana pek akıllıca gelmedi.

Çatılara çıktım ve eve doğru rahatsız edici bir yolculuğa başladım.

Üç

Kovass Hırsızlar Loncası, şehrin fakir ve kaba bölgelerinden biri olan ama aynı zamanda en renkli bölgelerinden biri olan Rıhtım Bölgesi'nde faaliyet gösteriyordu.

insanlar açısından. Burada, Toz Denizi'nin kıyısında, kum gemileri ve büyük mekanik striderlar yanaşır ve ötesindeki topraklardan ve şehirlerden gelen yükleri boşaltırdı. Egzotik mallar, bitkiler, yaratıklar ve daha fazlası pazarlara, evlere ya da özel satıcılara giderken rıhtımdan geçiyordu. Ancak en ilginç kargo, striderlardan inen yolculardı-Kovass

Toz Denizi'nin ötesinde anlatacak hikâyeleri olan vatandaşlar ya da çok nadiren de olsa öte diyarlarda yaşayan bir kişi. Gezgin bir Fatechaser bazen rüzgârların ve kaderin onları götürdüğü her yere yaptıkları yolculukta Kovass'a gelirdi. Bir keresinde, bir tüccar bir şekilde yavru bir kaya böceği ele geçirdiği için tüm Rıhtım Bölgesi çılgına dönmüştü, Böceklerle binen Scarab Klanı'nın seçilmiş bineği. Parlak siyah böcek daha bebekken bile küçük bir eşek büyüklüğündeydi ve sert taşları bile öğütebilecek çene kemikleri vardı. Ne yazık ki, tüccarın Bokböceği Klanı'nın değerli hayvanlarından birini almak için izni olmadığına dair söylentiler vardı. Bir gece karanlık bir sokakta, gövdesinden iki kolu ve bacağı kesilmiş halde bulundu ve böcek bir daha hiç görülmedi.

Ancak Kovass'a gelme sebebi ne olursa olsun, ister kazanç, ister merak, isterse de kaybolacak bir yere ihtiyaç duymak olsun, hepsi Rıhtım Bölgesi'nden geçiyordu. Herkesin bilmediği bir yerde, polisin dikkatli gözleri

Hırsızlar Loncası sektörden geçen her şeyi not ederdi. Ve eğer kârlıysa, harekete geçerdi.

Bölgeye ulaştığımda İblis Saati nihayet geçmişti ve hareketlilik normale dönmeye başlamıştı. Solasti hareketlendikçe şehir de uyanıyordu.

sıcaklık düştü; tüccarlar tezgâhlarına geri döndü, dilenciler köşe başlarında ve kaldırımlarda yeniden belirdi ve ev kadınları güneşin yerini ölçmek için dikkatle başlarını kapılarından dışarı çıkardılar.

Çatılardan düştüm ve rahat bir nefes alarak gölgeli bir sokağa indim. Çatılar daha açıktı ve muhtemelen şehri dolaşmanın en hızlı yoluydu, ancak bu yol çok fazla zıplama, koşma ve denge gerektiriyordu ve açıkçası yorgun, sıcak, biraz huysuzdum ve gerekenden daha fazla enerji harcamak istemiyordum. Rıhtım Bölgesi'nin kaba kalabalığı ve dar sokakları tanıdık ve rahatlatıcıydı. Burası benim bölgemdi; şehrin herhangi bir yerinden çok burada evimde gibiydim.

"Serçe."

Yakındaki bir ara sokaktan çıkan bir figür, kaldırımda yalpalayan bir bedeni yumuşak bir şekilde savuşturdu ve gülümseyerek ve kolunu kaldırarak bana doğru geldi. O da benim ve bölgedeki diğer pek çok kişi gibi bol kıyafetler giymişti.

Güneşten korunmak için kapüşonunu yukarı çekmişti. Başını kaldırdığında, gülümseme gözleri kapüşonun altında parlıyordu. Nispeten genç ve pürüzsüz yüzünde birkaç sakal kılı cesurca uzamaya çalışıyordu.

Midemde garip bir kıpırdanma oldu ama bunu görmezden geldim. Jeran'ı uzun zamandır tanıyordum; babasını kaybettiğinde trajediyle yüzleşmiş bir çocukluk arkadaşıydı. Her zaman birbirimize üstünlük sağlamaya çalışan dostane rakipler olmuştuk ama son zamanlarda sanki çok büyümüş gibiydi. Bana olan ilgisi de değişmiş, bakışları daha uzun ve daha sivri hale gelmişti. Kör değildim. Neler olduğunu biliyordum. Ama harekete geçmekten kaçınıyordum, elimden geldiğince bahaneler uyduruyor ya da daha önce odayı terk ediyordum.

işler çok ileri gitti. Jeran'ın istenmediğinden ya da onu bu şekilde düşünmediğimden değildi. Sadece o yola girmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Bu duygularla uğraşmamak daha kolay ve daha güvenliydi.

"Jeran." Yanıma geldiğinde gülümsedim. "Burada ne işin var?"

"Seni arıyordum," diye cevap verdi kolayca. "Seni üssün hiçbir yerinde bulamadım, bu yüzden başka bir yerde saklandığını düşündüm." Bana bakarken yüzünde bir sırıtma belirdi. "Sorun nedir, İblis Saati'ne yakalandın ve zamanında geri dönemedin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Onun gibi bir şey." Keşke bilseydi. Dünyanın Goblenini Kader Tapınağı'ndan çalmıştım.

Şeytan Saati. Çok fazla büyük harfle yazılmış isim vardı ve ben bunu kimseye söyleyemedim bile.

Jeran kıs kıs güldü. "Bazen, neden herkesin Sen en iyilerden birisin." İç çekti. "Ben sadece senin tekrar tekrar şanslı olduğunu görüyorum."

Sırıttım. "Biliyor musun, kıskançlığın sakal uzamasını engellediğini duymuştum." Kendi çenemi gelişi güzel kaşıdım. "Ayrıca, öğretilere göre şans diye bir şey yoktur. Bu da benim en iyisi *olduğum* anlamına geliyor."

Jeran kaşlarını çatı ve bir elini çenesinde gezdirdi. "Kesinlikle en iyisi mütevazı," diye mırıldandı gözlerini devirerek. Ben sıırıttım. "Her neyse, şimdi nereye gidiyorsun? Üsse mi dönüyorsun?"

Başımı salladım. "Vahn'a rapor vermem gerekiyor." "Sonrasında bir şey yapacak mısın?"

"Muhtemelen hayır." Çember benden başka bir solo soygun yapmamı istemediği sürece. Umarım istemezler. Gobleni çaldıktan sonra, benden bir sonraki adımda ne yapmamı isteyebileceklerinden korkuyordum. Kralın sarayına gizlice girip en sevdiği cariyesinin burun halkasını "tedarik etmemi" mi? "Neden?" Jeran'a sordum.

Omuz silktilti. "Bu akşam Highmarket'ta gösteri yapacak bir ateşbaz sirki var," diye cevap verdi. "Dahveen ve ben de katılmayı planlıyorduk. Sen de bize katılabilirsin."

Başımı eğdim. "Peki bu gösteriye nasıl katılacağız?" Masum bir sesle sordum. Bu tür gösteriler büyük dikkat dağınıklığı ve çok sayıda insanın bir yere toplanması anlamına geliyordu.

ya da eşyaları. Bu nedenle gittiyseniz kolay bir seçim, ancak aynı zamanda gösteriden gerçekten zevk alamayacağınız anlamına geliyordu. "Biz de mi Siviller mi, işçiler mi?"

"Tamamen siviller," diye güvence verdi Jeran ve gülümsedi. "Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat kendini göstermedikçe."

"Tabii ki." Bunu düşündüm, sonra omuz silktiltim. "Elbette, kulağa eğlenceli geliyor. Vahn bu gece bir şey yapmamı istemiyorsa, beni de say."

Başını salladı ve dilencilerin, denizcilerin, işçilerin ve İblis Saati sona erdiği için hayata dönen diğer herkesin etrafından dolanarak bölgede ilerlemeye devam ettik. Ana caddeden ayrılıp, taş ve ahşaptan yapılmış blok yapıların yol boyunca sıralandığı ve üzerimizde yükseldiği Depo Sırası'na girdik. Hava değişti, küflü, kuru ve bir şekilde eski bir hal aldı. Havada beyaz ya da dumanlı değil, kehribar renginde, kum fırtınasından önceki gökyüzü gibi bir pus vardı. İnce bir toz her yüzeyi kaplıyor ve her şeye yapışlıyordu,

Sokaklarda dolaşan insanlar da dahil. Erkekler ve kadınlar yanımızdan geçti, yüzleri tozu filtrelemek için bezle sarılmıştı, kumaştan sadece gözleri görünüyordu. Atkımı burnumun üzerine çektim, kapüşonumu yüzüme doğru çektim ve kıyafetlerimin üzerinde toz birikmeye ve her dikişten içeri sızmaya başladığında sığ nefesler aldım

"Şehrin bu kısmından nefret ediyorum," diye mırıldandı Jeran, sesi burnunun ve çenesinin üzerindeki bezle boğuklaşmıştı. "İblis Saati'nden sonra toz gerçekten çok kötü. Keşke Vahn üssü başka bir yere taşısın."

"Şikâyet etmeyi bırak," dedim. "Burayı bilerek tuttuğunu biliyorsun. Mecbur kalmadıkça kimse bölgenin bu kısmına girmeyi sevmiyor."

"Ben de dahil," diye mırıldandı Jeran, üzerinde ilerlediğimiz yol bir dizi iskele, rıhtım ve taş rıhtımda aniden sona ererken.

Sıcak ve kuru havada titredim. İskelenin ötesinde, Toz Denizi önümüzde uzanıyordu; dalgaların ve kumların kaydığı, yükseldiği, alçaldığı, ufka doğru devam eden sonsuz bir genişlik. Kum girdapları yüzeyde dans ediyordu; rüzgârın karıştırdığı minyatür hortumlar. Dalgalar iskeleye çarpıyor, esintiyle dağılmak üzere havaya altın tozu serpintileri gönderiyordu.

Efsaneye göre, çağlar önce burası yaşamla, bitkilerle ve insanı yutabilecek kadar büyük balıklarla dolu uçsuz bucaksız bir okyanusmuş. Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim.

Başları bezle sarılı, kaba saba görünümlü bir çift denizci, her iki omuzlarında birer fıçıyla yolda ilerleyerek Jeran'la benim kenara kaçışmamıza neden oldu. Her zamanki gibi, Şeytan Saati'nden bu kadar kısa bir süre sonra bile rıhtım hareketliydi. Kum kayıkları iskelelere yakın dalgalarda sallanıyor, yelkenleri rüzgârda dalgalanıyordu. Bir kum strider'ı iskelenin yakınında çömelmiş

Dört eklemli bacakları havaya buhar püskürten devasa bir böcek.

Kumda yürüyenler beni büyülerdi. Rıhtımları dolduran ahşap ve yelkenli kayıklar hızlı ve çevikti, ancak şehirden bir günlük yolculuktan fazlasını asla göze alamazlardı. Toz Denizi'nde rüzgârlar şiddetli ve öngörülemezdi, ölümcül kum fırtınaları bir anda ortaya çıkıverirdi. Normal ahşap gemiler rüzgârda yaprak gibi savrulup kayalara çarpabilir ya da yelkenleri parçalanabilirdi. Sürüklenen kum, teknelerin boyalarını ve kemiklerin etlerini sıyrabilirdi ve ikiz güneşler açık denizde acımasızdı. Kıyıdan uzakta yelken açmak tehlikeliydi.

Ama devasa kum strider'larının rüzgâr konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Okyanusu yelkenle geçmediler, yürüdüler. Eklemli bacakları toz çanağının dibine ulaşacak kadar uzundu, ki bu da en yaygın

Toz Denizi boyunca uzanan rotalar, sadece yirmi ya da otuz fit derinlikteydi. Bir insanı boğmaya ve boğulmaya yetecek kadar, ancak striderların sağlam bir zemin bulması için yeterince sığ. Çoğu denizciye göre, Toz Denizi'nde çok daha derin yerler vardı, ancak striderlar iyi seyahat edilen rotalara bağlı kaldılar ve bilinmeyene girmeye cesaret edemediler. Girenlerin çok azı geri dönebildi.

Durdum, gözlerimi siper ederek hareketsiz kum strider'ına baktım ve içinin nasıl olduğunu merak ettim. Binicinin oval gövdesi çoğunlukla ahşaptan yapılmıştı, metal olsaydı ikiz güneşlerin onu bir fırına çevireceğini hayal ettim, özellikle de İblis Saati sırasında. Ama bacakları bakır ve demirden yapılmıştı ve onları yukarı aşağı, ileri geri hareket ettiren devasa pistonları vardı.

Onlara güç veren buhar, strider'ın karnına yerleştirilmiş devasa kazanlardan ve suyu gitmesi gereken yere pompalayan karmaşık bir boru karmaşasından geliyordu.

Hiçbirini anlıyormuş gibi yapmıyordum ama içten içe -yüksek sesle bile dile getiremediğim kadar derinde- gizli hayalim bir gün bir strider'la Toz Denizi'ni boydan boya geçmek, ötesindeki toprakları ziyaret etmektir. Bu tehlikeli bir hayaldi; eğer bir lonca üyesiyseniz, hayatınız tehlikedeydi. Vahn, lonca ve Çember gitmeme asla izin vermezdi; tabii çıkış yolumu satın alacak kadar bir servet biriktirmediysem. Loncaya ve Çember'e teklifi reddedemeyecekleri kadar para teklif etmek. Açıkçası, bu hayal çok uzaktaydı, ama döşeme tahtalarımın altında, bir gün yeterli olacağı umuduyla çaldığım en ilginç eşyalarla dolu gizli bir sandık saklıyordum.

"Serçe." Jeran yanıma geldi, önce atlıya sonra bana bakarken yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi vardı. "Hadi, denizciler bize tuhaf tuhaf bakmaya başladı."

Kendimi salladım. "Evet. Özür dilerim," diye mırıldandım. Jeran striderlara olan hayranlığımın farkındaydı ama bunu anlamıyordu. Ona göre Kovass

evi ve olmak istediği tek yerdi. Şehir duvarlarının ötesini görmek gibi bir arzusu yoktu ve neden bilmediğim şeyleri görmek için bilmediğim yerlere gitmek istediğimi anlamıyordu. Aslında bu fikir bile onu korkutuyordu.

Rıhtımdan dönerek bölgeye doğru ilerlemeye devam ettik, Toz Denizi'nin inatçı sisi ilerledikçe üzerimize yapışıyordu.

Depo Sırası'nın en sonunda, bir tarafı Toz Denizi, diğer tarafı bir kayık tamirhanesi ile çevrili son bir depo vardı. Tüm niyet ve amaçlar için terk edilmiş görünüyordu. Büyük ön kapılar zincirlenmişti.

Pencereler kapalıydı ve kırık kasalar, variller ve kutulardan oluşan bir enkaz alanı avluya dağılmıştı. Gri ve yıpranmış ahşap bir çit arsayı çevreliyordu, tahtalarının yarısı eksikti ya da kumun içinde yatıyordu. Çitin içindeki ve dışındaki her yüzey tozla kaplıydı.

Jeran ve ben çitteki bir boşluktan kayarak avluyu geçtik ve deponun arka tarafına doğru yürüdük. Geçerken ayak izlerimiz Ancak izler, rüzgâr ve pus onları bir kez daha temizlemeden önce sadece birkaç dakika kalacaktı.

Binanın arka tarafındaki taş duvarın içine yerleştirilmiş ağır bir kapıya geldik. Kemerli kapı çerçevesinin altından geçen Jeran tahtaya iki kez vurdu, durakladı, iki kez daha vurdu ve sonra bir kez daha. Bir kapı vardı. Tıkırdadı ve sonra kapı geri döndü, diğer tarafta ağır kaslı bir adam ortaya çıktı. Keldi, boğa öküzü gibi bir boynu vardı ve Kollarında ve göğsünde çok sayıda yara izi vardı. Bu kadar çok yarayı nasıl aldığı lonca içinde bir gizemdi ve ben de dahil olmak üzere genç üyeler arasında süregelen bir iddiaydı. Jeran, büyük bir kum kedisiyle savaşmış ve kazanmış olması gerektiğini söyledi. Muhtemelen o kadar çok dövüşe girmiş olmasına rağmen, kazanma stratejisinin bıçak darbelerini kollarıyla engellemek olduğunu iddia ettim.

"Bassig," diye selamladı Jeran onu, açıklıktan eğilerek geçerken. Yaralı adam bize homurdanarak baktı ve biz içeri girer girmez kapıyı kapattı. Bassig nadiren konuşur, bir köşeden heybetli bir şekilde görünmeyi ya da bakmayı tercih ederdi.

İşini biliyordu ve bu işte iyiydi. Loncanın ne zaman ihtiyacı olsa İnatçı bir müşteriyi ya da muhbiri "ikna etmek" için Bassig'i ararlardı.

Deponun içi terk edilmiş görüntüsünü yalanlıyordu; açık ve bakımlıydı, lonca üyelerinin toplanıp dinlenebilecekleri ve bir sonraki soygunlarını planlayabilecekleri bir sığınaktı. Şu anda oldukça boştu, çoğu üye İblis Saati sona erdiğinde "işlerine" dönüyordu.

Jeran'ı yerde takip ederken Bassig, "Serçe," dedi. Şaşıarak omzumun üzerinden baktım. "Vahn seni istiyor," dedi kısaca. "Gelir gelmez sana haber vermemi söyledi. Ofisinde bekliyor."

Başımı salladım. "Şimdi oraya gidiyorum," dedim Bassig'e. Omuz silkti ve her zamanki pozuna döndü, kollarını kavuşturmuş duvara yaslandı.

Vahn'ın, Çember'in bana "temin ettirdiği" eşyayı gösterdiğimde ne diyeceğini merak ediyordum. Rahatlayacak mıydı? Şaşırmış mıydı? Yoksa eskiden olduğu gibi gülümseyip başını mı sallayacaktı, gözleri nadiren dile getirdiği gururunu mu gösterecekti?

Yüksek sesle mi?

Jeran'a döndüm, o da sırtarak kollarını kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Biliyorum," dedi. "Seninle gelemem. Sıradan, küçük hırsızların Lonca Ustası'nın ofisine girmesine izin verilmez. Onun özel adamı olmalısın. kapı çerçevesini geçmesine izin vermeyi çok

sever." "Kum eşiği gibi davranma," dedim.

Sırıttı. "Dahveen ve ben gün batımında Highmarket'e gidiyoruz," dedi. "Patronla işin bittiğinde bizi bulmaya gel. Tabii özel küçük kuşunun yeteneksiz halktan insanlarla takılmasını hazmedebilirse."

Ona bir tekme attım. Sorunsuzca kaçtı ve gülerek tırısla uzaklaştı. Gözlerimi devirerek Vahn'ın ofisine yöneldim ve kapıyı tıklattım.

"İçeri gel," dedi Vahn'ın sakın sesi. Lonca Ustası kitaplığının önünde durmuş, raflarda duran çok sayıdaki defterden birini okuyordu. I ofisinin neden bu kadar sade dekore edildiğini hep merak etmişimdir. Duvarlarda resimler asılıydı, masasında altın ya da oniks heykelcikler yoktu. İsteddiği her şeyi elde edebilecek imkânlarla sahip olduğunu bilmeme rağmen hiçbir mücevher, takı ya da kupa bulundurmuyordu. Belki de hırsızların yuvasındaki bir Lonca Ustası olarak, etrafta bu tür ışıltılı eşyalar bulundurmanın

sadece baş ağrısına davetiye çıkarmak olurdu. Tanıdığım hiç kimse Lonca Yöneticisi'nden çalmaya cesaret edemezdi -muhtemelen- ama bu sadakati kışkırtmamak iyi bir fikirdi.

"Dönmüşsün." Vahn defteri diğerleriyle birlikte rafa geri koydu ve masasına geldi. Koyu renk gözleri yüzeyin üzerinden bana bakıyordu. "Mektupta bahsedilen eşyayı elde edebildin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Sözümü sakınmadan çantamı çıkardım ve aramızdaki masanın üzerine koydum. "İçinde," dedim Vahn'a. "Alabildiğim kadarını aldım. Hepsini almak için çok büyüktü."

Gözleri kısıldı. Masanın üzerinden eğilerek çantayı aldı ve kendine doğru çekti. Bir an için çantayı bağlayan deri kordonları karıştırdı, sonra çantayı çevirerek açtı ve içine baktı.

Yüzündeki kan çekildi. Titreyen bir eli aşağı uzandı ve çantanın içinden ipeksi, parıldayan kumaş şeridini çekti. Goblen parçası serbest kaldığında tısladı, altın ve gümüş teller karanlıkta göz kırptı ve duvarlara ve zemine ışık iplikleri fırlattı.

"Dünyanın Gobleni," diye mırıldandı, onu ışığa tutarak. "Bunu gerçekten yaptın."

Gururla yutkundum ve başımı salladım. "Kader Tapınağı'ndan Kendini beğenmişliği sesinden uzak tutmaya çalışarak," dedim. "Tam altında

baş rahibenin burnu."

"O zaman zamanı geldi." Vahn'ın sesi bir fısıltı gibiydi. Aniden vahşileşen bakışları benimkine doğru yükseldi. "Ve kimse seni görmedi mi?" diye sordu. "Kimse varlığınızın farkında değil miydi? Tapınağa girerken ya da çıkarken kimse seni fark etmedi mi?"

İylvahn'ı, hafif tereddütü, beni hissettiğini düşündüğümde içimde oluşan ani paniği hatırladım. Ama o yoluna devam etmişti ve bundan hiçbir şey çıkmamıştı. "Hayır," dedim Vahn'a başımı sallayarak. "Kimse beni görmedi."

"Emin misin?"

"Evet."

Yavaş bir nefes verdi, sonra goblen parçasını hızla çantasına geri koydu ve kapağını kapattı. Bir an öylece durdu.

Elleri çantanın üzerindeydi ve onu dik tutuyordu. Gözleri kapalıydı ve titrediğini gördüm.

"Serçe," diye mırıldandı ve ben nefesimi tuttum. "I . . ."

Aniden doğruldu ve gözlerini açtı, o boş maske bir kez daha ifadesinin üzerine düştü. "İyi iş çıkardın," dedi neredeyse dalgın bir şekilde, çantayı bir kolunun altına sıkıştırarak. "Çember memnun olacak. Ben seni tekrar çağırana kadar gitmekte özgürsün."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde gitmek için dönmesini izledim, aramızda sadece son derece riskli bir görevin yarım ağızla onaylanması havada asılı kalmıştı. "Bu kadar mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Kader Tapınağı'ndan Dünya Goblenini çaldığım için ödül yok mu? Temelde burnumu soktuğum için Maederyss'in kendisi mi?"

Seni Çember'in gazabından kurtardığım için mi? İkimizin de derisi tehlikede idi, biliyorsun.

Durakladı, sonra bana döndü. Fenerin ışığı gözlerine yansıyor, aniden yorgun, öfkeli ve kararlı bir hal alan yüz ifadesini yıkıyordu. "Neyi harekete geçirdiğinin farkında değilsin," dedi sakın, neredeyse kederli bir sesle. "Yakında, bildiğin her şey -tüm dünyan- değişecek. Tanrıça'ya bunun sen olmamanı dilerdim ama artık geri dönemeyecek kadar yakınız. Ne olursa olsun, özür dilerim."

Sersemlemiş bir halde, el çantasını sıkıca kolunun altına sıkıştırarak dışarı çıkışını ve kapıyı arkasından kapatışını izledim. Bir an için sadece kapalı kapıya bakıp anlamaya çalıştım.

Ne demek istiyordu? Çember ne planlıyordu? Peki ben bunun neresindeydim?

Dört

Öğleden sonranın geri kalanını odamda geçirdim; küçük yatağında uzanmış, kolumu yüzüme dayamıştım; tek pencere güneşe karşı perdelenmişti. İnce güneş ışınları hala ahşap ve kumaşın arasından süzülüyor, loncadaki çoğu kişinin işe yaramaz ıvır zıvır olarak gördüğü bir dizi eşyayı parlatıyordu. Önceki işlerimden aldığım küçük hatıralar - eski anahtarlar, güzel ama değersiz parlak taşlar, hayvan ve efsanevi yaratık figürleri ya da ilgimi çeken herhangi bir şey. Vahn bir keresinde şöyle bir şaka yapmıştı. Yığıldığım parlak ıvır zıvırlar için bana Kum Faresi adını vermeliydi. Ama ben sevdim. Odam benim yuvamdı, kendi küçük sığınağım. Ve daha da önemlisi, meraklı gözleri döşeme tahtamın altındaki gerçek değerli eşyalardan uzak tutuyordu; topladığım şeyler değersiz *değildi*. Doğru, ben bir kum faresiydim; parlak nesneler ilgimi çekerdi. Ama aynı zamanda mavi ve kırmızı arasındaki farkı da bilirdim.

camdan yapılmış bir taş ve gerçek bir safir.

Öğleden sonra uzadıkça uzadı. Uyuklama arasında gidip geldim -Şeytan Saati'nin ortasındaki soygun normal uyku zamanımı elimden almıştı- ve Çember'in gizemli Goblenle döndüğümde Vahn'ın sözlerini emretti.

Neyi harekete geçirdiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok. Yakında, bildiğin her şey -tüm dünyan- değişecek.

Bu Vahn'a hiç benzemiyordu. Onu hiç bu kadar yoğun tepki verirken görmemiştim. Bunu görmezden gelmeye çalıştım ama huzursuz bir uykuya dalıp dalıp çıkarken yaklaşan huzursuzluk hissi ve Kader Tapınağı'nda olan her şeyin anısı beni rahatsız etmeye devam etti.

Gün batımından bir saat önce odamdan çıktım ve deponun zemin katındaki derme çatma meyhaneye doğru yürüdüm. Meyhane gösterişli bir yer değildi; sadece masa görevi gören birkaç fiçı ve bar olarak kullanılan uzun bir kireçtaşı levhası vardı. Ancak barmen Rala'nın nadir, egzotik ve bazen de yasadışı şışeler elde etme konusunda bir becerisi vardı.

Toz Denizi ve ötesinde. Tabii ki sadece lonca üyeleri içindi. Çok sık içmezdim ama her zaman ilginç bir seçki olurdu. Seçtiğim zaman.

"Küçük toz serçesi, hoş geldin." Kapı çerçevesine asılı perdelerin arasından eğildiğimde Rala bana gülümsedi. Ben de ona gülümseyince kara gözleri parladı. Adaşım olan, şehrin her yerinde tünekten tüneğe uçarken görülebilen kahverengi-beyaz minik kuşlara düşküncü. Çit direklerinin üzerine tohum ve ekmek kırıntıları bırakırdı.

Yıkanmaları için içi soğuk suyla dolu sıg seramik bir kap. Bir keresinde merak edip sorduğumda bana "Serçeler hayatta kalanlardır," demişti. "Her çatıda, her pencere kenarında, her dalda bulunurlar ama kimse onlara ilgi göstermez. Şahinler ve uçurum yırtıcıları gibi daha büyük, daha güçlü kuşlar tarafından avlanırlar ama her zaman geri dönerler. Küçükler ama en zorlu ortamlarda bile başarılı oluyorlar." Yüzükle kaplı nazik bir elini başımın üzerine koymuştu; o zamanlar altı yaşlarındaydım. "Tıpkı senin gibi, canım. Vahn senin adını tesadüfen seçmedi. Ufak tefeksin, zekisin ve girmemen gereken yerlere girmekte çok iyisin. Benim tavernam gibi. Şimdi, kışt." Elini kaldırdı ve sözlerini yumuşatmak için gülümseyerek eliyle çırpınma hareketi yaptı. "Burası çocuklara göre bir yer değil ve Vahn seni bir daha burada görürse beni azarlar. Şimdi gidin. Dışarı."

Sırıtarak perdenin altından kaçtım ve tekrar tekrar geri döndüm. Sonunda, içeri girdiğimde kimse beni fark etmedi. Tavernaya. Tıpkı Rala'nın söylediği gibi.

"Bugün maceracı hissediyor musun?" Barda durakladığımda Rala sordu. Elini pürüzsüz taş yüzeyin altına koyarken gözleri muziplikle parlıyordu. "Az önce ateş böceği topraklarından bir şişe ateş böceği şarabı getirdim. magma gezginleri. Tadına bakmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Rala." Ona yarı gülümsedim, yarı yüzümü buruşturdum. "Ateş böceği şarabının nasıl yapıldığını anlatana kadar beni kandırabilirdin."

Kıkırdadı. "Eğer Jeran'ı arıyorsan," diye devam etti elini çekerek, "her zamanki köşesinde, Dahveen'e karşı zarda kaybediyor. Sanırım

Dahveen'in hesabını bir iki dakika içinde ödemek zorundayım. Umarım yeterince parası vardır. Çocuk deve gibi içiyor."

"Teşekkürler."

Jeran ve yaşıtı başka bir çocuğun bir fıçının başına toplandığı uzak köşeye doğru yürüdüm, ikisi de gergin görünüyordu. Fıçının tepesinde üç adet oyma kemik zar duruyordu; bir an sonra Dahveen zarları kaptı, kilden bir bardağın içine tıktırdı ve bardağı ikisinin arasına yüzüstü koydu.

Jeran'a "Ara," dedi.

Üçlü Diş yeterince basit bir oyundu; fincan yere düştüğünde, oyuncular kaç zarın aynı sayıları gösterdiğine ve bunların çift mi yoksa tek mi olduğuna dair kumar oynarlardı. "Çift çift" diye tahmin edebilirdiniz ve zarlar örneğin bir çift dörtlü gösterirse kazanırdınız. "Üçlü diş" -üç zarın da bir göstermesi- en çok aranan kombinasyondur. Doğru bildiğinizde otomatik olarak kazanırdınız, ancak üçlü diş dediğinizde zarlar işbirliği yapmazsa tüm kazancınızı rakiplerinize kaptırırdınız.

Jeran fincana bakarak dudağını çiğnedi. "Çifte ihtimal," dedi sonunda.

Dahveen homurdandı. "Bunu geçen sefer tahmin etmiştin." Dahveen zayıf biriydi,

Yağlı saçları ve dar üst dudağının üzerinde ince bir bıyığı olan kaypak görünümlü bir çocuk. "Neden şimdi gidip hesabımı ödemiyorsun? Git buradan, Serçe," diye ekledi ben yaklaşırken. "Senin uğursuzluğuna ihtiyacım yok. Geri çekil, işimiz neredeyse bitti."

Gülümsedim ve olduğum yerde kalıp terli avucunun altındaki fincana baktım. "Üçlü eşitlik," diyerek Dahveen'in kaşlarını çatmasına ve Jeran'ın bana bakmasına neden oldum. "Sadece içimde bir his var."

"Sen ve hislerin," diye mırıldandı Jeran ve Dahveen'in kaşları daha da çatıldı.

"Zaten aradınız," dedi Jeran'a hızla. "Cevabını şimdi değiştiremezsin. Diş yok," diye devam etti, yani fincanın altında eşleşen sayılar olmayacağını düşünüyordu. Bu onun en sevdiği stratejiydi, güvenli strateji, Jeran'a karşı bu kadar sık kazanmasının nedeni buydu. Hiç risk almazdı. Hayatı da aynı şekilde yaşıyordu, bir şeyin peşinden ancak makul ölçüde güvenli olduğunda gidiyordu. Bu yüzden ortalama bir hırsızdı ama harika bir hırsız değildi. Yüksek risk eşittir yüksek ödül. Benim taktiklerim onu çıldırtıyordu.

Dahveen fincanı kaldırdı. Altındaki üç zar da ikiyi gösteriyordu.

Jeran başını sallarken ve Dahveen patlayıcı bir nefes verirken, "Şuna bak," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Üçlü eşitlik. "Bu benim önümüzdeki ay için içki?"

Dahveen bir küfür savurarak fıçıdan uzaklaştı ve zarıyla fincanını kaptığı gibi ayağa kalktı. "Oyunlarımıza burnunu sokmasından nefret ediyorum," dedi Jeran'a. O da omuz silkti. "Yemin ederim lanetli. Her şeyi fırlatıyor "

"Belki de kader beni daha çok seviyordur," dedim, bunun onu daha da kızdıracağını biliyordum. İnce, bıyıklı dudağını bana doğru kıvırdı ve zarla fincanı tuniğinin cebine koyarak arkasını döndü.

"İşimiz bitti," diye homurdandı. "Ben hilekâr harpillerle oynamam. Highmarket Bölgesi'ne gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Jeran kolayca ayağa kalktı ve yüzündeki sırtışı tamamen gizleyemeden gerindi. "Güneşin batmasına daha bir saat var," dedi. "Zamanımız var."

"Güzel," diye tersledi Dahveen. "O zaman ben bir içki daha alırken siz ikiniz bekleyebilirsiniz."

Bara doğru yürüdü, gömleğinin altından bir su tulumu çıkardı ve kendi kendine mırıldandı. Jeran başını salladı ve bana döndü.

"Harika, bunun için teşekkürler. Şimdi bir sonraki galibiyet serisine kadar götlük yapacak."

"Peki bunun normal kişiliğinden ne farkı var?"

Jeran homurdandı ve sesini alçalttı. "Vahn'la her şeyi hallettin mi?" diye sordu, meraklı görünmemeye çalışarak ama başaramayarak. Lonca Yöneticisi'nden gelen herhangi bir görevin ayrıntılarını sormaması gerektiğini biliyordu. "Bu gece için temiz misin?"

Vahn'ın duvar halısına verdiği tepki ve bana söylediği sözler aklıma geldikçe midemin bulandığını hissederek başımı salladım. Jeran'a "Halledildi," dedim ve o sahneyi daha sonra ilgilenmek üzere zihnimin gerisine ittim. İstesem bile

Vahn'ın neden bahsettiğini biliyordu ama hazır olana kadar açıklamayacaktı. "Hadi gidelim. Bu gece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Jeran'ın kaşları çatıldı. "İyi misin, Sparrow?" diye sordu usulca. "Lonca Şefi'yle aranızda her şey yolunda mı?"

"Elbette." Bunun bir yalan olduğunu, her şeyin yolunda olmadığını söyleyen içimin ısrarlı kıvrımlarını görmezden gelerek ona yarım bir sırtış verdim. "Neden? Aksini mi umuyordun?"

"Hayır." Kollarını kavuşturdu ve garip bir şekilde savunmacı görünerek başka tarafa baktı. "Sadece soruyordum."

Konuşmamız Rala ve Dahveen arasındaki bir tartışmayla kesildi ve Rala, Dahveen'e, hayır, hiçbir şey eklemeyeceğini söyledi.

Ona olan borcunu ödeyene kadar hesabına daha fazlasını ekleyebilirdi.

Vahn'ın hoşuna gitmediyse de. Dahveen yüzünde normalden daha da koyu bir çatık kaşla döndü ve bana taşı soldurabilecek bir bakış attı. Ben de neşeyle sııttım.

Jeran iç geçirdi, sıkıntılı günlerin geleceğini hissediyordu. Meyhaneden çıktık, deponun arka kapısından sıvıştık ve çitlerden içeri daldık. Kukuletaları başımıza geçirip, atkılarını ağızımıza çekip şehre doğru ilerlerken Rıhtım Bölgesi'nin havası puslu ve tozluydu.

Hastalıklı bir ayın gökyüzünde asılı kaldığı ve ikiz güneşlerin hiçbir yerde görünmediği Kovass'ta gerçek karanlık yaklaşık dört saat sürdü. Bu, Namaia'nın ufku altına tamamen batması ile Solasti'nin yükselmesi arasındaki süreydi.

kum tepelerinin üzerinden bir kez daha zaferle geçti. Kovass'ta geceler kısaydı, gündüzler uzundu ve akşamlar, sanki Namaia'nın geceyi geçirmeye isteksiz olması gibi, oyalanma eğilimindeydi. gökyüzündeki yerini kabul etti.

Jeran, Dahveen ve ben sokaklarda Highmarket Bölgesi'ne doğru ilerlerken gökyüzü pembeleşmeye başlamıştı. Daha hareketli olan Pazar Bölgesi ile karıştırılmamalı, burada alt sınıf

Vatandaşlar ekmek, sepet ve tavuk gibi sıradan mallarını satıyorlardı. Havanın hayvan, duman ve güneş altında kalmış yıkanmamış beden koktuğu ve yankesicilerin sokaklarda kum kurtları gibi dolaştığı bir yerdi.

Highmarket'ta ne ekmek satıcıları, ne meleyen keçiler, ne de bir meyve satıcısının sineklerle dolu buruşuk armut stoklarını incelemek için bağırıışları vardı. Kirli, kalabalık tezgâhlar, güneşin altında yatan gevşek sebze veya meyve yığınları ya da çiğ keçi eti yoktu. Hayır, Highmarket zenginlerin ihtiyaç duydukları şeyleri almaları için hizmetkârlarını gönderdikleri yerdi. Satıcılar dükkânlarının kapısının önünde durur, müşterileri sıcaktan korunmaları için içeri çağırırlardı.

Satıcı ve alıcı arasında fiyat pazarlığı yapan bağırıış çağırıışlar yoktu. Bunun yerine, gölge ve barınak için bez çıkıntılarla kaplı açık sokaklar vardı. Zenginler yürümekten yorulduğunda dinlenmek için taş banklar vardı. Dükkan kapılarının yanına stratejik olarak yerleştirilmiş saksı bitkileri, aksi takdirde taşlı cephelere biraz hayat ve yeşillik katıyordu. Hem özel hem de şehir muhafızları sokaklarda devriye geziyor ya da efendilerinin yanında duruyordu. Highmarket'ta normal bir gün olsaydı, ben, Jeran ve Dahveen gibi üç tozlu, alçak sokak faresinin varlığı

Bölgedeki tüm muhafızların bakışlarını üzerine çekti. En iyi ihtimalle, anında temkinli davranırlardı. Belki de parmaklarımızı kendimize saklamamız için bizi sözlerle ya da el kol hareketleriyle tehdit ederlerdi. En kötü ihtimalle de bölgeden kovulabilirdik.

Neyse ki, ateşçi sirki şehre gelmişti ve bölgenin merkezindeki büyük açık meydan şimdiden her şekil, boyut ve sınıftan insanla dolmuştu. Herhangi bir korumanın bu insanları

Kalabalığı patronundan uzaklaştırdı; hepsi de gösteriyi izlemeye hevesli çok fazla insan bir araya toplanmıştı. Bunun için gelmiş olsaydık, kolay lokma olurduk. Jeran meydanın kenarından geri çekilerek, "Ah, şimdiden çok fazla insan var," diye mırıldandı. Kalabalıklara olan düşkünlüğümü paylaşmıyordu, her ne kadar büyük bir insan kitlesinin içinde saklanmak, görünmez olmak kolay olsa da

kalabalığı. Jeran meydanı çevreleyen kalabalığa baktı ve burnunu kırıştırdı. "Sanırım daha yakına gitmemiz gerekecek," diye homurdandı. "Buradan hiçbir şey göremeyiz."

Ona gözlerimi devirdim. "Ne zamandır lonca üyesisin?" Meydanda sıra sıra dizilmiş dükkân çatılarına dikkatle baktım. Gözlem yapmanın ilk kuralı: Eğer yer seviyesinde bir şey göremiyorsan, üstüne çık.

Dahveen yüzünü buruşturdu. "Riskli," dedi, sırf inat olsun diye, diye düşündüm. "Muhafızlar bundan hoşlanmayacaktır. Bizi görürlerse kovalayabilirler."

"O zaman seni görmelerine izin verme," dedim ona. Bana ters ters baktı, ben de omuz silktim. "O zaman burada kal ve gösteriyi kaçır. Ben yukarı çıkıyorum."

Arkamızdaki taş binalara doğru yürümeye başladım, Jeran ve Dahveen'in isteksizce beni takip ettiklerini duydum. İçten içe Dahveen'in sırf inat olsun diye geride kalmasını umuyordum ama o da nefesinin altında mırıldanarak peşimizden geldi. Bir kilim terzisi ile bir kuyumcu dükkânının arasındaki ara sokağa daldık ve kapının önünde duran nöbetçinin bakışlarından ustalıkla kaçtık. Halı dükkânı birkaç kat yüksekliğindeydi, kaba kumtaşı duvarları ve düz bir çatısı vardı. Mükemmel.

"Oraya tırmanmayacaksın, değil mi-" Jeran başladı ama ben çoktan harekete geçmiştim, duvara doğru yürüdüm, sonra bir pencere pervazına sıçradım, momentumu ve pencere çerçevesini kullanarak kendimi yukarı doğru ittim. Birinci katın çıkıntısına tırmandım, sonra ikinci kata çıktım ve kendimi duvarın üzerinden çatıya atana kadar devam ettim. Dahveen'in şiddetli bir küfür savurduğunu duydum ve bir sırtışı bastırdım.

Çatının karşı tarafına doğru yürüdüm ve sonra donup kaldım. Manzara buradan kesinlikle daha iyiydi. Pazar meydanı altımda uzanıyordu, İnsan kalabalığı, renkli dansçıların halihazırda hareket ettiği açık bir alanı çevreliyordu. Sorun, başka birinin de aynı fikre sahip olmasıydı. Çatının kenarına oturmuş bir figür aşağıdaki sahneyi izliyordu, bacakları duvarın üzerinde sallanıyordu.

Sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Ama başı açıktı ve meydandan gelen ışıktaki, karmakarışık saçlarının rengi

kum tepeleri, soluk kül rengi bir altın. Giysileri tuhaftı: beyaz bir gömleğin üzerine koyu kahverengi bir ceket, birkaç cebi ve kemerleri sarkan bir pantolon.

Kesinlikle Kovass'tan değildi. Aslında nereli olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç böyle birini görmemiştim.

"Seni korkutup kaçırmama izin verme."

Sıçradım. Sesi şehrin uğultusunu kesiyordu, net ve kendinden emindi, altında bir gülümseme vardı. Omzunun üzerinden bakmak için döndü ve gözleri İblis Saati'nden sonra gökyüzünün safir mavisiydi. Temkinli bir adım attım. Gençti, belki benden ve Jeran'dan birkaç yaş büyüktü ama çok şey görmüş ve hiçbir şeyden korkmayan birinin özgüvenine sahipti.

"Doğru düşünmüşsün," dedi çocuk kolayca, sanki rastgele bir çatı katında karşılaşmış yabancılar değil de en eski arkadaşlarıymış gibi. "Burası şehirdeki en iyi yer. Kaçmana gerek yok," diye devam etti, elini uzatarak. Kahverengi parmaksız eldivenler giymişti, eldivenlerin altındaki parmakların yıpranmış ve nasırlı olduğunu gördüm. "Ne de olsa kaderimizde burada buluşmak varmış."

"Uh." Ona göz kırptım. "Ne dedin?" "Sparrow?"

Jeran'ın varlığını yanımda hissetmeden bir an önce arkamda ayak sesleri yankılandı. O da benim gibi yabancıyı görür görmez gerildi, vücudu yay gibi kıvrıldı.

"Kimsin sen?" Jeran sordu ve sesindeki düşmanlık beni ürküttü, aynı şekilde parmakları kuşağına gitti, kuşağın kıvrımlarında bir bıçak olduğunu biliyordum. "Burada ne arıyorsun?"

Yabancı ellerini kaldırarak gülümsedi. "Sadece basit bir gezginim, sirki izlemeye geldim," diye cevap verdi. Ama bakışları Jeran'ın üzerinde değildi; hâlâ bana kilitlenmişti. "Ben kaderin rüzgârlarıyla savrulan bir tohum, bir yaprak, bir kum tanesinden başka bir şey değilim."

"Kader rüzgârları seni artık başka bir yere savurabilir," dedi Jeran, sesi hâlâ sertti. "Burası bizim şehrimiz ve bizim bölgemiz. Başka bir yer bulun."

"Jeran." Ona kaşlarımı çattım. "Burada hepimize yetecek kadar yer var."

"Hayır, hayır." Yabancı çatının kenarında zarifçe yükseldi. "Ne zaman istenmediğimi bilirim," dedi omuz silkerek. "Benim kaderimin de bu olduğunu sanmıyorum."

Yalnız bir çatıda bıçaklanarak öldürüldü, bu yüzden ben gidiyorum." Eğildi ama doğrulurken bakışları benim üzerimdeydi. "Sirkin tadını çıkar," dedi. "Kader yüzünüze gülsün."

Ve bununla birlikte çatının kenarından aşağı adımını attı ve bir anda gözden kayboldu. Bina yüksekti; yere atlayabilirdim ama bunun tek nedeni hayatım boyunca binalara tırmandığım ve güvenli bir şekilde nasıl ineceğimi bildiğim içindi. Gözlerimi kırıştırarak aceleyle kenara yaklaştım ve aşağıya baktım ama yabancı çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Jeran homurdandı. "Turistler," diye mırıldandı, o da kenara doğru yürüyordu. "İyi ki kurtulduk."

O bir turist miydi? Her kimse artık gitmişti. Geri dönerek Jeran'a sııttım. "Sanki onu çatıdan indirmek için gerçekten bıçaklayacakmışsın gibi," diye meydan okudum. "Fareleri öldürmek zorunda kaldığında miden bulanır."

Omuz silkti ama yüzü hâlâ karanlıktı. "Sanırım asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. Jeran pek çok şey olabilirdi ama taş kalpli bir katil değildi. Gerçi onu ilk kez bu kadar agresif davranırken görüyordum.

"Dahveen nerede? Dansı görmek istediğini sanıyordum."

"Oh, şey ..." Jeran başının arkasını kaşıyarak duraksadı. "O ... buraya gelmek istemediğine karar verdi," dedi çok rahat bir omuz silkmeye. "Bana yerden izleyeceğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. Bu kulağa şüpheli geliyordu. Jeran Dahveen'e bizi çatıya kadar takip etmemesini mi söylemişti? Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu?

Aşağıdaki kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü, beklenti havası ve tutulan nefesler giderek güçleniyordu. Gösteri başlamak üzereydi. Kendimi topuklarıma kadar indirdim, sonra çatının kenarına oturdum ve ayaklarımı boş alanda salladım. "Sanırım sadece biz varız."

Jeran tereddüt etti, sonra bana katıldı, dirseklerini dizlerine dayayarak oturdu. Beklediğimden daha yakındı. Vücudunun sıcaklığını, kolunun benimkine değdiğini hissettim ve midem garip bir şekilde küçük bir yalpalama.

Aşağıda, meydanda, içi boş bir ritimle gümbürdeyen bir davul sesi başladı. Kırmızı ve sarı giysiler içindeki dört kadın, ateş rengindeki eşarplarını sallayarak daire şeklinde dans ediyordu. Dans devam ettikçe ve davul sesi hızlandıkça, başörtülerinin uçları eşarplar gerçek alevlere dönüşerek meydanı aydınlattı ve kalabalıktan bir kükreme yükseldi. Gösteri, dansçıların eşarpları ustalıkla döndürerek etraflarında bir ateş çemberi oluşturmalarıyla devam etti. Dansçıların Seyirciler tezahürat yaptı ve alkışladı, bakışlar dönen alevlere perçinlendi.

Avucumun arkasında bir sıcaklık belirdi, tenime hafifçe dokundu. Jeran'ın elinin benimkinin yanına sürüklendiğini görmek için aşağıya baktım,

Bir parmağım tereddütle yokluyordu. Bir karıncalanma kolumdan omzuma doğru ilerledi. Yutkunarak yüzüne baktım ve göz ucuyla beni izlediğini gördüm. Kapüşonunun içinde dans eden ateş ışığı yüz hatlarına titrek gölgeler düşürüyor, yanağını ve çenesinin güçlü kıvrımını vurguluyordu.

Midem dans etti. Elimin arkasındaki dokunuş bir soruydu; istersem geri çekilebilir, ikimizin de bir kazaymış gibi davranmasına izin verebilirdim. Buradan ayrılabilirdik ve aramızda hiçbir şey değişmezdi.

Tereddüt ettim, bu seçimin sonuçlarını tarttım, sonra yavaşça elimi çevirdim. Parmakları benimkilerle hafifçe kıvrıldı ve erimiş altın gibi mideme bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Altımızdaki meydanda biri çığlık attı.

Jeran ve ben sarsıldık, ellerimiz birbirinden ayrıldı, o hafif sıcaklık kayboldu. Kalabalığın bir kısmı yerdeki merkezi bir noktadan geri çekiliyordu. Bir elimi gözlerime siper ettim ve meydana bakarak ani kargaşanın nedenini görmeye çalıştım.

Bir adam taşların üzerinde yüzüstü yatıyordu, bacakları ve kolları ölüm spazmı içinde seğiriyordu, başının yanında yere dökülmüş bir torba şekerlenmiş fındık vardı. Kan yoktu, görebildiğim bir yara yoktu, onu neyin öldürdüğüne dair belirgin bir işaret yoktu. Ama ben izlerken, bir kez daha kasıldı ve hareketsiz kaldı ve kalkmayacağını biliyordum.

Meydandaki herkes ne olduğunu anlamaya başladıkça çığlıklar da yayılıyordu. Vatandaşlar kaçışıyor ya da aptalca cesede bakarak oldukları yerde donup kalıyorlardı. Muhafızlar kargaşaya doğru koşuyordu. Herkesin dikkati meydanda olup bitenlere çevrilmişti.

Nedenini bilmeden tam karşımdaki çatıya baktım.

Bir an için bir figür gördüm. Kapüşonlu bir silüet, etrafındaki taşlara karşı soluktu. Tam o sırada geri çekildi ve gölgelerin içinde kayboldu.

Midem çalkalandı, bir ürperti omurgamdan yukarı kaydı. İçgüdüsel olarak kim olduğunu biliyordum.

"Serçe!"

Sıçradım. Jeran ayağa kalkmış, gözlerini kısmış aşağıdaki kaosa bakıyordu. "Hadi," diye bağırdı, elini uzatarak. "Muhafızlar gelip sorular sormaya başlamadan önce buradan gidelim."

Standart hırsız prosedürü: Herhangi bir suç ya da kargaşaya karışmamış olsanız bile oradan kaçın. Hiçbir lonca üyesi normal bir günde muhafızlarla uğraşmak istemezdi; ne zaman bir sorun çıksa, bizim türümüz gizemli bir şekilde ortadan kaybolma eğilimindeydi

çatlaklara, kalabalığa ya da gölgelere. Ama tereddüt ettim, kalbim küt küt atıyor, o zor figürü bir an olsun görebilmek için çatıları arıyordum. Onu asla bulamayacağımı bilmeme rağmen.

"Serçe!" Jeran'ın sesinde çaresizlik vardı. Aşağıdaki meydandan çığlıklar ve alarm sesleri yükselmeye devam ederken ayağa fırladım. Muhafızlar ve birkaç cesur, meraklı ya da aptal vatandaş dışında hemen herkes kaçışıyordu. Ceset düştüğü yerde hareketsiz yatıyordu; orta boylu ve hatırı sayılır bir çevresi olan bir adam, yüz hatları gizlenmiş, taşlara gömülmüştü. Ne kan, ne yara, ne de nasıl öldüğünü gösteren bir şey vardı. İki muhafız kılıçlarını çekmiş, cesedin başında durmuş, sanki sorumlu kişiyi bir şekilde yakalayabileceklermiş gibi meydanın etrafına bakıyorlardı.

Bu ciddi manzaradan uzaklaşarak döndüm ve Jeran'ı çatı boyunca takip ederek kaçtım. Duvardan tırmanarak indik, koşarak yolun karşısına geçtik ve ara sokakların karanlığında kaybolup gittik.

Evin kedisinden kaçmak için deliğine kaçan fareler gibi, düşünmek ya da konuşmak için durmadan Rıhtım Bölgesi'ne geri döndük. Bir ara sokakta neredeyse Dahveen'e çarpıyorduk ve üçümüz

Deponun pis duvarları arasına girene kadar hiç konuşmadık.

Sendeleyerek meyhaneye girdik ve köşedeki fiçıya doğru yöneldik. Tanıdık bir bölgeye döndüğüm için rahatlamış bir halde koltuğa gömülürken kalbim hâlâ çarpıyordu. Rala nefes nefese kalmış, terli yüzlerimize şöyle bir baktı, üç kupayı yere bıraktı ve hikâyeyi benden sonra dinleyeceğini söyledi.

Jeran kupasının içindekileri bitirdi ve bir gümbürtüyle fiçinin üzerine bıraktı. "Bu ilginçti," dedi. Ses tonu küstahtı; ölüm hiçbirimize yabancı değildi ama Highmarket'ta aniden ve beklenmedik bir şekilde gerçekleşmesi bizi şaşırtmıştı. "Bir süre bunun hakkında konuşacaklar. Orada kimin öldüğüne dair bir fikriniz var mı?"

Dahveen homurdandı. "Şişman, zengin bir soylu," diye mırıldandı. "Muhtemelen şekerlenmiş palmiye fındıklarından biriyle boğulmuştur."

Jeran'ın endişeli ve değerlendirci bakışlarını yüzümde hissettim ve yanaklarım ısındı. "Peki ya sen, Serçe?" diye sordu. "Çok sessizsin. Sence ne oldu?"

İylvahn'ın yüzü zihnimde canlandı; baş rahibenin önünde dururken solgun gözleri soğuk ve boştu. *Kovass'ta bir kahjai sadece ölüme davetiye çıkarır.*

Ama onu nerede gördüğümü açıklamadan iylvahn hakkında konuşamazdım, ki bu kesinlikle yasaktı. "Bilmiyorum." Omuz silktim. "Orada

Ama hiç kan yoktu. Görebildiğim bir yara yok. Belki de bir palmiye yemişiyle boğulmuştur."

Vahn aniden tavernaya girerek herkesi şaşırttı. Lonca Yöneticisi buraya nadiren gelir, boş zamanlarının çoğunu ofisinde tek başına geçirmeyi tercih ederdi. Gözlerini odada gezdirirken köşede bizi gördü ve hemen bize doğru yöneldi. Jeran ve Dahveen o bize doğru yaklaşırken kaskatı kesildi, yüz ifadesi korkutucu derecede yoğundu.

"Siz üçünüz." Sesi keskindi ve diğer ikisinin irkilmesine neden oldu. Ne Jeran ne de Dahveen onun yüzüne baktı, bakışları Vahn dışında her yere yönelmişti. Başımı kaldırdım ve gözlerinde öfke gördüm. Öfke ama aynı zamanda kalp atışlarımı hızlandıran bir korku. Vahn'ın hiçbir şeye korkuyla tepki verdiğini görmemiştim. Bir şey onu derinden sarsmıştı.

"Bu gece Firedancer sirkindeydiniz, doğru mu?" Vahn masanın etrafına bakarak sordu. "Cinayeti gördünüz mü?"

Dahveen başını salladı ama Jeran ve ben ikimiz de başımızı salladık. Jeran, bakışları keskinleşen Vahn'a "Olay olduğunda çatıdaydık," dedi. "Nasıl olduğunu görmedik, bir saniye her şey normaldi, sonra yerde bir ceset vardı ve herkes kaçıyordu."

"Bunu kimin yaptığını gördün mü?" Vahn sordu ve soru grup için olsa da bakışları benim üzerimdeydi. Göz ucuyla Jeran'ın yüzünü gördüm. Dudakları gerildi, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Ama Vahn'ın bakışlarının ağırlığı altında Jeran'a odaklanamıyordum.

"Birini gördüğümü sandım," diye itiraf ettim. "Karşımızdaki çatılarda." Bir saniyeliğine, odada duyduklarımı ona anlatmayı düşündüm. Kader Tapınağı. Baş rahibe ve iylvahn arasındaki konuşma. Ama Jeran ve Dahveen oradaydı ve dinliyorlardı. Söylememem gereken şeyleri söyleyerek hiçbirimizin başını belaya sokmak istemedim.

Vahn'ın bakışları beni delip geçmeye devam ediyordu, beklenti içindeydi. Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Ne gördüğümünden emin olmasam bile. "Onları tam olarak göremedim," diye başladım, sözcükler arasında bocalayarak. "Karanlıktı ve çok uzaktaydılar. Ama ... o ... o ... bir şey olabilirdi. iylvahn?"

Dahveen inanmayarak homurdandı ama Vahn'ın yüzü soldu. Doğruldu ve sanki iylvahn fiçilerin arasında ya da tezgahın altında gizleniyor olabilirmiş gibi tavernanın etrafına baktı. "O burada," diye homurdandı, çoğunlukla kendi kendine, ancak kelimelerle omurgamda bir ürperti hissettim. "Zaten şehirde." Çenesi sıkıştı ve gözlerini kısarak bize baktı.

"Bu gece loncadan ayrılma, Sparrow," dedi ve gözlerimi kırptırdı. "Bu bir emirdir. Anladın mı?"

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Neler oluyor?" diye sordum. diye sordum ama Vahn çoktan arkasını dönmüştü. Onun tavernaya doğru geri adım atıp perdeli kapıdan çıkışını izledim ve göğsümde yayılan endişe hissini görmezden gelmeye çalıştım. Daha fazla soru sormak için Vahn'ın peşinden koşmayı düşündüm ama Lonca Ustası'nı tanıyordum. Neler olduğunu açıklamaya hazır olana kadar beklemem ve bu konuda endişelenmemeye çalışmam gerekecekti.

Dahveen nefesini dışarı verdi ve bana tiksintiyle baktı. "Bu gece bir iylvahn görmedin," diye suçladı. "Yalan söylemeyi bırakın, herkes iylvahn'ın gizli şehirlerini neredeyse hiç terk etmediğini bilir. Neden biri bu gece burada olsun ki? Kovass?"

Omuz silktim. "Belki şişman bir soyluyu öldürmek için," dedim ve o yine homurdandı. "Gerçekten bir tane gördün mü?" Jeran temkinli bir umutla sordu. "Bir

iylvahn? Bunu sadece Lonca Şefi'ni etkilemek için söylemedin, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Dahveen'in bana inanıp inanmaması gerçekten umurumda değildi ama Jeran'ın sözleri canımı yaktı. "Vahn'a yalan söylemezdim Jeran," dedim. "Özellikle de biri yeni ölmüşse. Beni bundan daha iyi tanırısın."

Bakışları düştü ve hemen yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Haklısın," dedi. "Özür dilerim. Söylediklerimi unut."

Rahatladım ve ona bağışlayıcı bir baş selamı verdim. O ve Dahveen uzun dakikalar boyunca sirk, sanatçılar ve beklenmedik ölüm hakkında konuşmaya devam ettiler. Orada oturup içkimi yudumlarken başka şeyler düşündüm. İylvahn, Çember, Vahn'ın uğursuz davranışları ve depodan çıkmama emri.

Ama aynı zamanda Jeran'la çatıda paylaştığımız o kısa dokunuşu da düşündüm. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde beliren ifadeyi ve midemdeki garip kıpırtıyı. Ve yarıda kesilmemiş olsaydık neler olabileceğini, nelerin başlayabileceğini merak ettim.

Beş

"Sparrow. Kalk ayağa."

Sarsılarak uyandım, beynim daha ne olduğunu anlayamadan kaslarım kaçmak ya da geri çekilmek için gerildi. Uykum son derece hafifti ve kapım korkunç bir şekilde gıcırdıyordu, ben bayginken kimse odama girmesin diye bu kusurumu düzeltmedim. Çünkü neredeyse Loncadaki herkes kilit açabilirdi ve kilitli bir şey diğerlerine saklayacak ya da koruyacak bir şeyiniz olabileceğini duyurduğu için kimse kapılarını kilitleme zahmetine girmezdi. Ama üzerimde beliren gölge ya kapıyı hiçbir gıcırta çıkarmadan açmıştı ya da kapının içinden geçip yere değmeden yatağıma süzölmüşü, çünkü rüyalarımda en ufak bir fısıltı bile duymamıştım.

"Benim," dedi gölge, ben küçücük karyolamdan sıçrayamadan ve dik durmaya çalıştım. Vahn'ın sesini duyunca rahatladım ama sadece biraz. Odama nadiren gelirdi, geceleri de hiç gelmezdi. Bir şey mi olmuştu?

"Vahn?" Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım, sonra da tahtalarla kapatılmış pencereme baktım.

Çıtaların arasından gerçekten karanlıktı; yıldızlar uzaktaki mücevherler gibi parlıyordu ve ince bir hilal lacivert gökyüzünde asılı duruyordu. "Neler oluyor?"

"Kalk," diye tekrarladı Vahn. "Benimle gel. Soru sorma ve kimseyle konuşma. Hadi gidelim."

Kafam daha da karışmış ve biraz da telaşlanmış bir halde kendimi karyolamdan aşağı ittim ve soğuktan biraz titreyerek ayağa kalktım. İblis Saati derinizi kemiklerinize kadar kavurabilirdi ama güneş battığında sıcaklık da düşerdi. Vahn başka bir şey söylemedi, sadece döndü ve sessizce süzöldü

arkama bakmadan odamdan çıktım. Gözlerimdeki uykuyu silerek takip ettim.

Merdivenlerden inip birinci kata çıktığımızda lonca deposu terk edilmişti. Geceler çok kısa olduğu için lonca üyeleri mümkün olduğunca karanlıktan yararlanıyor ve işlerini birkaç saatlik gerçek karanlık. Rala'nın meyhanesinin ışıkları köşede turuncu renkte parlıyordu ama masalarda ya da barda kimse oturmuyordu. Rala'nın kendisi de meyhanede değildi, muhtemelen mekân boşken birkaç saatlik uykusunu çekiyordu.

Arka girişe doğru yöneldim ama Vahn parmaklarını şıklatıp başını sallayarak beni şaşırttı. "O taraftan değil," dedi kısaca.

Gözlerimi kırptım. "Binadan ayrılmıyor muyuz?"

"Soru sormak yok dedim," diye cevap verdi. "Normal yoldan gitmiyoruz, hepsi bu." Deponun arka tarafına doğru yöneldi, sonra da uzun, cılız ahşap merdivenlerden inerek binanın bodrum katına indi. Bu oda nadiren ziyaret ediliyordu ve depo olarak kullanılıyordu. Geniş, tozlu taş zeminli ve alçak tavanlı bir odaydı. Sandık, tencere, palet ve konteynır yığınları burayı minyatür bir labirente çevirmişti ve tüm bu ıvır zıvırın arasından odanın en uzak köşelerini görmek imkânsızdı.

Vahn hiç tereddüt etmeden labirent gibi koridorlardan geçerek odanın en ucuna doğru ilerledi. Ağır bir gölgeye bürünmüş uzak duvara gelene kadar onu takip ettim. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Hiç kapı, çıkış ya da giriş, hatta pencere bile yoktu. Sadece hurda sandıkları ve düz, sağlam tuğla duvarlar vardı.

Köşede Vahn durakladı, sonra bana döndü. Koyu renk gözleri gölgeler içinde bir uyarı gibi parlıyordu. "Sana göstermek üzere olduğum şey son derece gizlidir," dedi alçak bir sesle. "Burada öğrendiklerini hiçbir koşulda lonca içinde ya da dışında kimseye açıklamayacaksın. Bu kuralı çiğnemeniz Çember'in müdahalesiyle sonuçlanacaktır. Anlaşıldı mı?"

Aklıma küstahça bir cevap geldi ama Vahn'ın gözleri sert ve korkutucuyken ona baskı yapmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden sadece başımı salladım. Köşeye doğru döndü.

Bir el kalktı ve iki parmağıyla duvar boyunca uzanan çok sayıdaki tuğladan birine bastırdı.

Hafif bir *klik* sesi duyuldu ve Vahn'ın bastırdığı tuğla geri kaydı. Sanki büyük bir düğmeymiş gibi. Duvarın bir kısmı koptu ve yavaşça dışa doğru açılan bir kapıya dönüştü, nefesim boğazımda düğümlendi. Açıklığın ötesinde dar bir tünel karanlığı doğru kıvrılıyordu.

Gözlerim irileşti.

Vahn daralmış bakışlarıyla beni kıştırdı. "Unutma, bundan kimseye tek kelime bile etme. Bu kapı, bu tünel yok." Başını ötesindeki karanlık boşluğa doğru salladı. "Hadi gidelim."

Kalbim heyecan ve biraz da korkuyla çarparak gizli kapıdan karanlık tünele doğru eğildim. "Bu da ne böyle?" Vahn da içeri adım attığında sordum. Sesim tünelde yankılanarak beni ürpertti. "Nereye gidiyoruz?"

Çenesi gerildi ama "soru sormak yok" kuralını yine çiğnediğim için beni azarlamadı. Belki de bunun boşuna bir çaba olduğunu anlamıştı.

"Şehrin altında," diye yanıtladı, pelerininin altından bir fener çıkararak. Yakıp havaya kaldırdı ve etrafımızdaki tünele zayıf turuncu bir ışık saçtı. "Yolun çoğunu kanalizasyondan gideceğiz. Yakın durun, burada kaybolmak çok kolay."

"Yolun büyük kısmı nereye?"

Cevap vermedi ama vermesini de beklemiyordum.

Dar tünel bizi hızla kanalizasyona götürdü; Kovass gibi bir şehirde kanalizasyon başlı başına bir mucizeydi. Kanalizasyonlar su gerektiriyordu ve en azından yer üstünde su neredeyse hiç yoktu. Ama çağlar ve çağlar önce -O kadar uzun zaman önceydi ki kimse tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu. korkunç bir felaket. Dağlar parçalandı, yeryüzü yarıldı ve okyanus kayboldu, çatlaklara aktı ve kumların derinliklerine gömüldü. Uzun yıllar boyunca, yukarıdaki dünya ikizlerin acımasız parıltısı altında solup ölürken, orada sessiz ve dokunulmadan durdu.

Açıkçası, yaşam su olmadan var olamazdı ve gereklilik icatların anasıydı. Sonunda yeraltı denizi keşfedildi ve Kovass'ın kadim inşaatçıları ve mimarları suyu yeraltından pompalamak ve şehre dağıtmak için geniş bir bakır boru ağı tasarladılar. Su, vatandaşların her sabah günlük kovalarını ve testilerini doldurmak için sıraya girdikleri rezervuarlarda ve halka açık çeşmelerde depolanırdı. Bu su yemek pişirmek, yıkanmak, içmek ve atıkları kanalizasyona akıtmak için kullanılıyordu.

aşağıdaki kanalizasyonlar.

Şu anda kendimi içinde bulduğum kanalizasyon.

Vahn ve ben tüneller, borular ve dar koridorlardan oluşan labirentte ilerlerken hiç konuşmadık. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aşağısı leş gibi kokuyordu ve havada güneş doğarken olmadığından şüphelendiğim bir soğukluk vardı.

Vahn hızla ilerleyerek bana etrafa bakmak için çok az zaman bıraktı ama geri dönüş yolunu bulmam gerekirse diye tüm dönemeçleri ezberlemeye çalıştım

Tek başına. Kanalizasyonlar geniş ve eskiydi, ancak nedense Hırsızlar Loncası'ndan çok az kişi onları kullanıyordu. Girişleri bulmak ve erişmek zordu ve bazılarına göre kanalizasyonun kendisi kafa karıştırıcıydı ve iyi düzenlenmemişti. Etrafımı hatırlama konusunda iyi bir hafızam vardı ama burada yolumu bulmam gerekirse konsantre olmam gerekecekti.

Vahn ve ben yolumuza devam ederken, aşağıya, yeraltı şehrinin derinliklerine, Kovass'ın göbeğine doğru ilerlediğimiz izlenimine kapıldım. Bir kat merdiven indik ve paslı bir merdivenden indik ve sonra aniden dar tüneller açıldı ve kendimi büyük bir mağaraya bakarken buldum. Oda insan yapıymıydı, pürüzsüz duvarları ve tavanı bunun doğal taş olmadığını gösteriyordu. Muhtemelen mağaranın zemini karanlık suyla dolu olduğu için sıcaklık aniden düşmüştü ve odaya adım attığımızda soğuk dalgalar yayılıyordu. Dar bir yürüme yolu, mağarayı dümdüz kesiyordu. mağaranın ortasından diğer taraftaki bir kapıya doğru ilerledi.

"Burası neresi?" Vahn'a sordum, sesim yukarıdaki enginlikte yankılanıyordu.

"Terk edilmiş bir sarnıç," diye cevap verdi. "Borulardan ve pompalardan önce Kovass boyunca istasyonlar inşa edildi, yeraltı denizinden gelen su burada depolandı. Artık buraya çok az kişi iniyor. Daha da azı buranın var olduğunu hatırlıyor."

Odanın içinden geçtik, karanlık su odanın kenarlarına vuruyordu. ve patikanın üzerinden akıyordu. Tepemdeki karanlıktan buzlu damlacıklar düşüyor, tenime küçük soğuk darbeleriyle çarpıyordu. Dışarıya baktım opak suya girdim ve ensemdeki tüylerin diken diken olmaya başladığını hissettim. Muhtemelen hayal görüyordum ama karanlık ve soğuk yüzeyin altından bir şeyin beni izlediğini hissediyordum. Suyun içinden uzanıp beni de kendisiyle birlikte karanlığa sürükleyebilecek eski ve korkunç bir şey. Elimden geldiğince yürüme yolunun ortasında kaldım ve oda nihayet sona erdiğinde rahatladım.

"Serçe."

Kapıda Vahn bir kez daha bana döndü, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü.

"Biliyorum," dedim o daha bir şey söyleyemeden. "Her ne görüyorsam, o kapının ardında bizi her ne bekliyorsa, burada olanları kimseye anlatma. Böyle bir şey asla olmadı."

Dudakları inceldi ama başıyla kısa bir selam verdi ve arkasını döndü. Onu kapı çerçevesinden geçip bir başka dar, gölgeli tünele ve nihayet son odaya kadar takip ettim.

Kendimi burada, dünya tarafından unutulmuş bir yerde yatabilecek şeylere hazırlamış olsam da, yine de şaşkınlıktan midemin bulandığını hissettim. Kendimizi içinde bulduğumuz oda loş, geniş ve daireseldi. Etrafı çevreleyen geniş bir çıkıntı, belki beş ya da altı fit aşağıda ikinci bir seviyeye iniyor, kaba yontulmuş tek bir merdiven seti alt kata çıkıyordu. Kırık ve dökük taş sütunlar çemberi çevreliyordu ve çemberi çevreleyen mangallardan meşale ışığı titriyordu.

Tam ortada, büyük bir taş sunağın etrafında duran beş kara cüppeli Figürler içeri girişimizi izlemek için döndüler. Bir ürpertir omurgamdan yukarı kayarak mideme yerleşti. Başlıkları yukarı çekilmişti, ama kapüşonların karanlığından kafataslarının ağarmış, içi boş yüzleri görünüyordu. Bir süre sonra bunların maske olduğunu, bize bakanların aslında bir grup yaşayan ölü olmadığını anladım. Yine de ürkütücü ve tedirgin ediciydi ve birden en yakın gölge kümesini bulup içinde kaybolmak istedim.

Vahn bana geri çekilme şansı vermedi. İleriye doğru adım atarken omzumda sert elini hissettim ve isteksizce kendime odaya kadar eşlik edilmesine izin verdim. Merdivenlerden aşağı indim ve kemik maskelerinin ardında düz, boş gözlerle bana bakan meşhur Çember'in önüne geldim. Kalbim küt küt atmaya başladı ve bakışlarımı sunağa diktim. Neredeyse o anda, keşke bakmasaydım dedim. Düz yüzeyi şüpheli kahverengi lekeler kaplamıştı ve titreyen fener ışığında tam olarak ne olduklarını söylemek zor olsa da, imaları tüylerimi diken diken etti.

"Lonca Üyesi Sparrow."

Sertçe yutkundum ve konuşan figürün soğuk bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. Kafatası maskesinin ardındaki gözler insandı ama Sahip oldukları acımasız küçümseme aynı anda hem tüylerimi diken diken etti hem de içimi sızlattı. Bu figür için ben bir insan değil, bir varlıktım. "Uzun zamandır bu anı bekliyorduk," diye homurdandı. "Uzun zamandır Örgü'nün dışına çıkan kişiyi arıyorduk. Şimdi buradasın. Şimdi değerini gerçekten kanıtlama zamanı."

Örgü'nün dışına çıkmak mı? Bu ne anlama geliyordu? Dünya Goblenini çalmakla bir ilgisi var mıydı? Ve eğer bu sadece bir test idiyse, şimdi benim için nasıl bir sözde imkânsız görev hazırlamışlardı?

"Lonca Üyesi Sparrow," diye araya başka bir ses girdi, kadın sesi olsa da daha az ürkütücü değildi. "Çember seni buraya son derece önemli bir görev vermek için çağırdı."

Görev. Kader Tapınağı'ndan Dünya Goblenini alarak yeteneğinizi kanıtladınız. Şimdi, doğuştan sahip olduğun görevi yerine getirme zamanı."

"Peki bu nedir?" Sessiz bir sesle sordum. Artık ilgimi çekmiyordu. Artık Çember'i etkilemek istemiyordum. Sadece bu ürpertici yerden bir an önce ayrılmak istiyordum.

"Kovass'ın altında yatan şehirden haberin var mı?" diye fısıldadı ilk ses.

Başımı salladım. Kovass'ın kanalizasyon sistemi vardı ve kanalizasyonların altında uçsuz bucaksız, batık okyanus uzanıyordu. Ancak herkesin ayaklarının altında bilinmeyen ve keşfedilmemiş daha da karanlık sırlar gizleniyordu. Vahn'a göre Kovass'tan önce de bir şehir vardı. Gökyüzüne doğru yükselen ve Kovass'ı ihtişamıyla karşılaştırıldığında fakir bir mezra gibi gösteren geniş bir metropol. Elbette artık yok olmuştu. Denizi kurutmuş olan aynı tufan bu muazzam şehri de yutmuş ve kumların altına gömmüştü. Kovass eski bir metropolün kemikleri üzerine inşa edilmişti ve herkes ayaklarının altında, karanlıkta uyuyan ölü bir uygarlık olduğunu rahatlıkla unutmuştu.

"Birinci Krallık," diye devam etti ses sanki ben cevap vermemişim gibi. "Ölümsüz Kralların zamanı. Ve dünyanın en güzel, en görkemli şehri şimdi kumların altında yıkılmış ve unutulmuş bir şekilde yatıyor."

"Ama herkes tarafından değil," diye fısıldadı kadın sesi. "Biz hatırlıyoruz. Birinci Krallık'ın anılarına sıkı sıkıya bağlıyız. Onun ihtişamının hiçbir çirkinliğe karışmasına asla izin vermemeyi kendimize görev edindik. Ama şimdi senin yardımına ihtiyacımız var, Lonca Üyesi Sparrow."

Yine Ölümsüz Krallar. Vahn'a kaçamak bir bakış attım ve onun dümdüz karşıya baktığını gördüm, gözleri sertti ve yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Keşke bana tanışırken ne yapmam gerektiği konusunda biraz daha talimat verseydi.

Loncanın en güçlü ve tehlikeli üyeleri. Konuşmalı mıydım yoksa sessizce beklemeye devam mı etmeliydim bilmiyordum. Neyse ki Çember üyeleri cevap vermemi beklemiyor gibiydi ve bir kalp atışından sonra erkek sesi tekrar konuştu.

"Batık şehrin derinliklerinde yatan bir mahzen var," diye homurdandı Çember üyesi. Mahzenin içinde küçük bir taş var, senin parmağından daha büyük değil, üzerinde rünler var."

Yutkundum. Bu, bir çember üyesi için üstlenilecek tehlikeli bir görev gibi görünüyordu. Parmağım büyüklüğünde tek bir parça. Merakımın teşvik edilmediğinden şüpheleniyordum.

Ama cesaretimi toplayıp sordum: "Peki bu taş nedir?" Çember bana baktı. Dairelerindeki onaylamamayı hissedebiliyordum, alaycı bakışlar. Belli ki soru sormamam gerekiyordu. Ama Vahn konuşmamı istemiyorsa, daha önce bir şeyler söylemeliydi. Sonunda kafataslarından biri sert bir sesle cevap verdi: "Bu bir hafıza taşı. Bu bir hafıza taşı. Şehri yöneten Ölümsüz Kral'ın hatıraları. Eğer onu geri alabilirsek, Birinci Krallık ve orada yaşayan insanlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olacağız."

Şüphe ve kuşku içten içe titriyordu. Çember, Kovass'taki en büyük organize suç kurumu olan Hırsızlar Loncası'nı yönetiyordu. Onlar alim, akademisyen ya da tarihçi değildi. Geçmişini korumakla ilgilenmiyorlardı; güç, kâr ve kişisel servet gibi şeylerle ilgileniyorlardı.

Bu hafıza taşını gülünç derecede yüksek bir fiyata satmayacaklarsa, onu almak için neden bu kadar hevesli olduklarını anlayamıyordum.

Onlardan detay vermelerini istemeyecektim. Bu kesinlikle sahip olduğum şansını zorlamak olurdu. Çember, uğraşmaya değmeyeceğime karar verip kırık bedenimi burada hamam böceklerine bırakmadan önce bir soru daha sorarak kurtulabileceğimi düşündüm.

Bir kumaş kayması oldu ve figürlerden biri cüppesinin altından rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkardı. Üzerinde kısa bir süre zümrüt bir yüzük parladı.

Üçüncü parmağı, el parşömeni yere bırakıp kumaşın kıvrımları arasında kaybolmadan önce.

"Bu yeraltı şehrinin bir haritası," dedi kafatası bana. "Kanalizasyondan hedefine, oradan da şehrin içinden geçerek kasanın kendisine giden yolu bulmak için bu haritaya ihtiyacın olacak. Dikkatli ol," diye ekledi ses ben parşömene uzanırken. "Bu, boş bir krallıkta basit bir gezinti olmayacak. Bu, boş bir krallıkta

Ölümsüz Krallar şehirlerini kadim büyü üzerine inşa etmiş ve zenginliklerini tuzaklar ve güçlü lanetlerle korumuşlardır. Her zaman dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Şehir, orada olmaması gereken herkesi yutar."

Bu kulağa gittikçe daha iyi geliyor. Şimdi ben de tuzaklara ve kadim lanetlere karşı tetikte mi olmalıyım?

"Başarılı olursan ödülün büyük olacak," diye mırıldandı dişi kafatası. "Başarısız olursan ödülün ölüm olur. Mümkün olan en kısa sürede taşla birlikte geri dön. Bizi hayal kırıklığına uğratma Lonca Üyesi Sparrow. Tehlikede olan tek hayat seninki değil." Maskenin ardındaki gözler çok kısa bir süre için kürsünün kenarında sessizce duran Vahn'a kaydı. Kanım dondu ama figürün

Cüppeli kolunu küçümseyici bir hareketle kaldırdı. "Şimdi git," diye homurdandı. "Ve umalım ki öncekilerden daha iyi bir iş çıkarırsın."

Küçük bir selam verdim ve Vahn'ı aramak için arkamı döndüm. Arkasına bile bakmadan odadan çıkmaya başlamıştı bile. Ona yetişmek için acele ettim, yol boyunca Çember'in bakışlarını sırtımda hissettim.

Vahn'a yetişmek için adımlarımı hızlandırmadan önce eski sarnıcın üzerindeki geçidi geçip kanalizasyona geri dönene kadar bekledim. Sanki ben yokmuşum gibi davranmaya kararlıymış gibi bana bakmadan tünellerde kararlı adımlarla ilerledi.

"Vahn-"

"Yapma," dedi kısaca, hâlâ bana bakmıyordu. "Çember'le olan görevin kesinlikle seninle onlar arasında. Sana bu konuda ya da Çember üyeleri hakkında bir şey söylemeye yetkim yok, o yüzden sorma."

"Biliyorum," dedim. "Yapmayacaktım. Sadece ..." Ona gobleni sunduğumda yüzünde beliren ifadeyi ve o zamandan beri aklımdan çıkmayan sözleri hatırladım. *Neyi harekete geçirdiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok.*

Yakında, bildiğin her şey -tüm dünyan- değişecek.

Ve sonra, kadın Çember üyesinin son sözleri: *Umalım da öncekilerden daha başarılı olasınız.*

"Benden önce başkaları da oldu," dedim ve en ufak bir Vahn'ın yüzünü buruşturdu. Çoğunlukla bir tahmindir ama bu küçük irkilme şüphelerimi doğruladı. "Benim denemek üzere olduğum şeyi başkaları da denedi, değil mi? Ve sanırım hiçbirini geri dönmedi."

Vahn cevap vermedi. "Ve sen de biliyordun," diye suçladım onu, artık hızımı alabilmek için neredeyse koşuyordum. "Çember'in ne soracağını biliyordun. Belki detayları değil ama beni kimsenin bilmediği bir yere göndereceklerini biliyordun. geri geldim. Peki benim yapabileceğimi sana düşündüren ne-"

"Serçe." Vahn aniden döndü ve beni omuzlarımdan yakaladı. Sert tutuşu tenimi sıkarken irkildim. Yüz ifadesi çelişkili ve öfkeliydi... neredeyse periliydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Senin için bunu istememiştim. Seni o izbe yerden aldığımda tek istediğim seni sefalet dolu bir hayattan kurtarmaktı. Bunu yapabilecek kişinin sen olacağını hiç düşünmemiştim-" Sözüünü kesti, çenesi gerildi, sonra içini çekti. "Başaracaksın, Serçe," dedi bana, sanki bana doğru olması için. "Başarmak zorundasın. Senden önceki herkes başarısız olmuş olsa bile, kasayı ilk açan sen olacaksın ve her ne yatırırsa onu geri alacaksın."

İçinde. Seni çalışırken gördüm. İlk işini aldığı andan itibaren seni izledim. Sende başka hiçbir hırsızın sahip olmadığı bir şey var."

Onun yoğun bakışlarına karşılık veremeyince bakışlarımı kaçırdım. "Şans," diye mırıldandım, sırtıma başarak.

"Şans diye bir şey yoktur," dedi Vahn. "Olsa bile, sana sürekli ne söylüyorum? Şansa güvenme, o kumlardan daha kaypaktır. Hayır, sende daha fazlası var - gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir şey. Sanki ..." Durakladı, kasıtlı olarak kendini durdurdu.

Kaşlarımı çattım. "Sanki ne?" Yumuşakça sordum.

"Önemli değil." Aniden doğruldu ve arkasını dönerek konuşmanın kapısını çarptı. Tekrar yürümeye başladığımızda, "Görevini aldın," dedi.

"İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin ol.

tamamla. Yarın İblis Saati'nden sonra senin için geleceğim. Loncadan istediğin kaynağı alabilirsin; ihtiyacın olacağını düşündüğün her şeye erişimin var."

"Gerçekten mi?" Hayal kırıklığına ve yaklaşan görevle ilgili bastırılmış korkuma rağmen sırtıma. "Yani Amal ve Neem'in taş ocağı deposundan çaldıkları patlayıcı kasaları ..."

Cevap vermesini beklemiyordum ama cevap verdiğinde de korkularım yatışmadı. "Nasıl istersen," dedi Vahn yumuşak bir sesle, "taşı alıp geldiğin sürece."

Altı

Şafak sökmeden önceki erken saatlerde döndüğümüzde lonca hâlâ oldukça boştu; üyeleri ya hâlâ başka işlerdeydi ya da son günlerini uyuyarak geçirmişlerdi.

gecenin dakikaları. Vahn hemen ofisine gitti ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Belli ki benimle konuşmak istemiyordu. Uzun bir süre kapalı kapıya baktım, cesaretimi toplayıp kapıyı yumruklamaya çalıştım; *bu* Vahn'ın onayını almasa bile dikkatini çekerdi. Ama saniyeler acı verici bir sessizlik içinde geçip gitti ve sonunda arkamı döndüm. Lonca Yöneticisini kızdırmak bana aradığım şeyi getirmeyecekti ve şu anda endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Odama gittim, karyolama oturdum ve yeraltı şehrini dolaşmak için bir strateji planlamaya çalıştım. Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu; Vahn her zamanki taktiğim olan soyguna balıklama atlayıp işlerin yolunda gitmesini ummak yerine daha fazla plan yapmam gerektiğini söylerdi. Dürüst olmak gerekirse, genellikle de öyle oluyordu. Ancak zihnim daireler çizmeye devam etti ve korku düşüncelerimin kenarında gezinerek konsantre olmamı zorlaştırdı. Ben yaptım

Yeraltında olmayı sevmezdim. Çatıları ve açık gökyüzünü daha çok tercih ederdim; ne kadar yüksek ve açık olursa o kadar iyiydi. Vahn'la kanalizasyona girmek yeterince kötüydü - kadim, lanetli bir şehirden ve Ölümsüz Kral'ın gömülü mahzeninden nasıl kurtulacaktım?

Kapıma hafifçe vurulunca gözümü kırıştıtırıp yukarı baktım. Vahn olup olmadığını merak ederek ayağa kalktım ve kapıyı açmak için odanın içinde yürüdüm.

Vahn değildi.

Jeran neredeyse utangaç bir tavırla, "Merhaba," diye selam verdi. Gülümsemesi çarpıktı ve alışılmadık derecede kararsız bir tavırla ensesini kaşıdı. "Seni gördüm

Vahn ile geri döndüm ve Rala bütün gece dışarıda olduğunuzu söyledi. Her şey yolunda mı?"

"Um . . ." Kalp atışlarım hızlandı ve ağzım farklı bir nedenle aniden kurudu. "Evet," diyerek bir adım geri çekildim ve kapıyı açtım. "Ben iyiyim. Vahn'ın bana göstermesi gereken bir şey varmış. İçeri gelmek ister misin?"

Geldi, eşikten geçip odama adımını attı ve midemin yine o çılgın taklaları atmaya başlamasına neden oldu. Burada neler oluyordu? Jeran daha önce de odama girmişti; bu yeni bir şey değildi. Neden onun varlığına böyle çılgınca tepkiler veriyordum? Çatıdaki o bir an yüzünden mi? O sadece bir saniyeydi ve gerçekte hiçbir şey olmamıştı.

Belki şimdi bir şeyler olacaktı.

Jeran'ın koyu renk gözleri yüzümü inceledi. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. "Korkmuş görünüyorsun." Bir eli kalktı ve yanağımdaki bir tutam saç nazikçe okşayarak omurgamda bir karıncalanmaya yol açtı. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. O kadar yakındı ki; kıyafetleri toz ve barda sipariş etmeyi sevdiği baharatlı şarap kokuyordu. Uzun parmakları saçlarımdan kapüşonumun kenarına doğru ilerledi ve saçlarımı geriye doğru taramaya başladı.

Korku ensemi karıncalandırdı, yüzümün açıkta olmasının verdiği endişe yüzeye çıktı. Kendimi ve kapüşonumu onun ulaşamayacağı bir yere götürerek hızla uzaklaştım. Şu anda *bunu* düşünemezdim; yapmam gereken şeye tamamen odaklanmalıydım. Dikkatimi dağıtacak şeyler beni öldürürdü. "Önemli değil," dedim ve Jeran hemen kolunu indirdi. "Başka bir işim var, hepsi bu."

"Başka bir iş mi? Lonca Şefi'nden mi?" Jeran başını salladı, tavrı asık suratlı bir hal aldı. "Güzel olmalı," diye mırıldandı. "Yıllardır lonca için çalışıyorum, istediği her şeyi elime yüzüme bulaştırmadan yapıyorum ve bu onun dikkatini çekmeye yetmiyor. Belki bir kız olsaydım bana daha çok ilgi gösterirdi."

"Jeran. . ." İçimi çektim. Bunun için havamda değildim. Onun kıskançlık sorunlarını dinlemek zorunda kalmadan odaklanmam gereken kendi sorunlarım vardı. "İnan bana," dedim ona, "bir sonraki işi yapmaya hiç de hevesli değilim. Elimden gelse bir çırpıda seninle takas ederdim."

"Peki neden yapmıyorsun?" Jeran sordu. Ona göz kırptım ve o da omuz silkti. "İşi bana ver," diye mantık yürüttü. "Bunu birlikte yaptığımızı söyleyeceğiz. Hatta ben

övgüyü seninle paylaşacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu yapamam."

"Yani yapmayacağını söylüyorsun." Jeran'ın sesi yine asık suratlıydı.

"Çünkü ilgiyi seviyorsun. Çünkü bu, Lonca Şefi'nin gözdesi olmaya devam edeceğin anlamına geliyor."

"Tanrıça, Vahn için ereksiyon olmayı bırakacak mısın?" diye tersledim.

"Hiç de öyle değil. Bu iş ondan bile değil zaten."

Tüh, bunu söylemek istememiştim. Jeran'ın utancından konuyu kapatacağını umuyordum ama gözleri kısıldı ve son söylediğime anında atladı.

"Bekle. Eğer bunu Vahn için yapmıyorsan, kimin için yapıyorsun? O Lonca Yöneticisi. O verir ... oh."

Jeran zekiydi. Ya da en azından lonca içindeki rütbe ve prestij söz konusu olduğunda inanılmaz derecede anlayışlıydı. İkiyle ikiyi bir araya getirdiğini ve gizemli müşterinin kimliğini tahmin ettiğini görebiliyordum. Yüz ifadesi daha da karardı ve gözleri soğudu.

"Jeran," diye başladım ama gözlerini kaçırdı ve bir adım geri çekildi.

"Anladım." Sesi bir yabancınkı gibi düzdü. "Demek artık *onlar* bile senin başarılarını fark ediyor. Tebrikler." Kızgın olsa da Çember'i kimseyle açıkça tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Loncada gerçekten yükseliyorsun. Zengin olduğunda biz küçük hırslıların hatırladığından emin ol."

Dişlerimi sıktım, ona Çember için çalışmanın düşündüğü kadar prestijli bir pozisyon olmadığını söylemek istiyordum. Aksine, oldukça korkunç ve ürkütücüydü ve onların verdiği görevi yapmak zorunda kalmamak için her şeyimi verirdim.

beni gönderiyorlardı. Ama bu konuşmayı kurtarmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden basitçe, "Bence artık gitmelisin Jeran," dedim.

"Evet." Kısa bir an için yüzünde bir pişmanlık, hatta belki de utanç pırıltısı belirdi. Bir adım daha geri atarak durakladı, sanki başka bir şey söyleyecekti. Ama sonra başını eğdi, odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kafam karışmış ve nedense biraz da üzgün bir halde tekrar karyolama oturdum ve elimi yüzümde gezdirdim. Jeran her zaman loncadaki "en sevilen çocuk" olduğum konusunda benimle dalga geçerdi ve bazen olması gerekenden daha keskin dürtmelerine rağmen, bu konuda hiç kavga etmemiştik. Bu gece sesi sinirli olmaktan öteydi; sanki bana gerçekten içerlemiş gibi acı ve kızgın geliyordu.

Karyolama uzanıp tavana baktım, beynim amaçsız, kaotik daireler çizerek dönüp duruyordu. Sonunda, büyük bir hayal kırıklığıyla ayağa kalktım ve yolda Jeran ya da Vahn'la karşılaşmamayı umarak meyhaneye gittim.

"Bira için biraz erken, küçük toz serçesi," dedi Rala, tezgahın üzerinden bir fincanı bana doğru uzatırken gülümseyerek. Fincanı kaptığım gibi hemen yarısını boşalttım ve boş mideme bir kaya gibi çarptığını hissettim. İçimi saran korkuyu bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Kolumu indirdiğimde Rala'nın beni endişeyle izlediğini gördüm. Kibar kahverengi gözleri yüzüme, dağınık, karmakarışık giysilerime, elimdeki yarısı boş testiye baktı ve ifadesi yumuşadı. "Başka bir iş mi?" diye tahmin etti.

Başımı salladım.

"Vahn için bir şey mi?"

"Sayılır."

Tırnakları tezgâha vuruyordu. "Jeran daha önce buradaydı, kendini d'wevryn birasına boğuyordu. Çocuk Dahveen'i utandıracak bir surat asma halindeydi. Sanırım biliyordur?"

Tekrar başımı salladım, bu hatırlatmadan dolayı yeni bir kızgınlık, şaşkınlık ve acı hissettim.

Rala iç çekti. "Sparrow," dedi ve sanki elindeki bilgiyi paylaşım paylaşmamakta tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. "Jeran ... şey, senin için deli oluyor, bunu biliyorsun, değil mi?"

Homurdandım. "Hayır, değil," diye itiraz ettim. "Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Eğer öyleyse bile bunu asla göstermez."

"Tabii ki göstermez," dedi Rala. "O bir çocuk. Kafası çok karışık bir çocuk. Sana olan hislerini loncanın en iyisi olma arzusuyla bağdaştırmaya çalışıyor. Fark edilmek, Vahn'ın başarılarını görmesini sağlamak için çok çabalıyor. Ne yazık ki önünde duran biri var." "Ben," dedim asık suratla.

Rala kıkırdadı. "Ne kadar da alçakgönüllü," diye düşündü ve başını salladı. "Ama evet. Sen onun hem ilham perisi hem de rakibisin. Lonca Ustası'nın dikkatini çekmişsin, bu onun umutsuzca arzuladığı bir şey. Sen her başarılı olduğunda, kendisinin daha da geride kaldığını hissediyor."

"Peki bu konuda ne yapmam gerekiyor?" Mırıldandım.

"Hiçbir şey." Rala elini koluma koydu. "En iyi yaptığın şeyi yapmaya devam et, küçük toz serçesi. Jeran için de endişelenme. Bu onun çözmesi gereken bir güvensizlik, senin değil. Kader isterse olur. Değilse ..." O

omuz silkti. "O zaman hırsı onu sonunda deliliğe sürükleyecek ve artık bunun için endişelenmene gerek kalmayacak."

Bunu şaka olarak söylemişti ama yüzüm buruştu. "Teşekkürler, Rala. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Senin için her şeyi yaparım." Gülümsedi ve moralimin biraz yükseldiğini hissettim. "Şimdi, sana yardımcı olabileceğim başka acil yaşam seçenekleri var mı?"

Sadece tuzaklara yakalanmadan ya da eski bir laneti harekete geçirmeden ölü bir şehirden bir hafıza taşı nasıl elde edeceğinizi biliyorsanız.

İçimi çektim. "Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Vahn, İblis Saati'nden hemen sonra beni almaya geldi.

"Hazır mısın?" diye sordu kapımı sertçe çaldıktan sonra. Başımı salladım ve o da kıyafetlerimi hızlıca gözden geçirdi: iş eldivenleri, ip ve kısıkaç ve omuzlarımın üzerinde fazladan birkaç şey tutan çanta - çakmaktaşı ve çelik, bandajlar, su tulumları. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Omuz silktim. "Yakında öğreniriz. Rıhtıma koşup Nabba'dan lanetten koruyucu bir tılsım alacak vaktim olmadı, o yüzden ..."

Vahn gözlerini devirmemeyi başardı ama bunu istediği belliydi. Nabba, loncanın zor tahammül edilen bir üyesiydi; kum gezginlerinden inen masum ruhlara "koruma" ve "laneti önleme" tılsımları satan sinsi, küçük bir adamdı. Kötülükten korunmada çürük meyvelerin sinekleri kovması kadar etkiliydiler.

Yüzümde zayıf bir gülümseme belirdi. "Olabileceğim kadar hazırım."

"Gidelim o zaman," dedi Vahn sessizce. "İstedığımız giriş çok uzakta değil."

Depodan çıktık ve Rıhtım Bölgesi'nin sokaklarına doğru yürüdük, Havada yoğun bir pus vardı. İnsanlar işlerine yeni dönmeye başlamıştı; rıhtım Yükçüler ve denizciler iskelelere doğru giderken yanımızdan geçtiler, hava hâlâ boğucu derecede sıcak olduğu için yavaş hareket ediyorlardı. Toz dolu sokaklarda ilerlerken kapüşonumu düşük tuttum ve atkımı yüzümün alt kısmına sardım.

Vahn beni rıhtımın ıssız bir bölümüne, yıkık dökük bir taş duvarın üzerinden Toz Denizi'nin kenarına götürdü. Terk edilmiş, kırık dökük bir iskelenin altında, duvardan büyük bir taş tahliye borusu çıkıyordu. Borudan bir damla yeşilimsi su akıyor, ancak aşağıdaki toz dalgaları tarafından yutuluyordu.

"İzgara açık," dedi Vahn, borunun kenarından geriye doğru sarkarak. Altı metre altımızda, büyük Toz Denizi duvara çarpıyor, sürekli pus boğazımı kaşındırıyordu. "Kanalizasyona giden boruyu takip edin. Yeraltı harabelerinin girişi bir kapıyla işaretlenmiş. Bunu kaçıramazsın. Bir kez

Antik kenttesiniz, haritada işaretlenmiş yola özellikle dikkat edin. Orada kaybolmak istemezsiniz. Sorusu olan var mı?"

Çok fazla. Ama hiçbirini yanıtlamak istemiyordu. Bir an düşünerek alt dudağını çiğnedim. "Hafıza taşını aldığımda ne yapacağım?"

"Doğruca loncaya geri dön," diye yanıtladı Vahn. "Durma ve kimseyle konuşma. Taşı benden başka kimseye gösterme, anladın mı?"

"Evet."

Yer değiştirdi, yüzünü bana çevirdi. Tepesindeki güneş yüzünü Gölge ve gözleri benimkilerle buluştuğunda periliydi. "Bunu yapabilirsin," dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Yapabileceğini biliyorum. Senden önceki herkesin başarısız olduğu yerde sen başarılı olacaksın." Kollarını kaldırdı ve kalın, nasırlı elleri omuzlarımı hafifçe kavradı. "Bunu yapabilirsin," diye tekrarladı, benden çok kendi kendine söylediği bir mantra gibiydi. "Başaracaksın ve geri döneceksin. Sana inanıyorum, Sparrow. Başarısız olmayacağına dair bana söz ver."

Boğazım kapandı. Açmak için hızlı bir nefes aldım ve titrek, meydan okuyan bir gülümsemeyi başardım. "Başarısız mı?" Tekrarladım. "Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi sanmıyorum.

Belki sen bana anlatabilirsin? Çünkü ben bunu sadece bir kez yaptım ya da ... oh, bekle. Hiç yapmadım. Hiç yapmadım."

Vahn gülümsemedi. İçimi çektim ve ellerimden birini onunkinin üzerine koydum, şimdi ona ciddiyetle bakıyordum. "Bu iş bende," dedim ona. "Başarısız olmayacağım Vahn. Daha önce ne zaman başaramadım ki?"

Hâlâ gülümsemedi. Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak beni kucaklamanın eşiğine geldi. Bir kez bile. Ben daha küçük bir çocukken bile şefkat göstermeye en çok yaklaştığı an kolumu sıkması ya da başımı okşaması olmuştu. Hırsızlar Loncası'nda gözyaşları teşvik edilmezdi. Zayıflık anları dışlanır ve alay konusu olurdu, bu yüzden kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermemeyi öğrenmiştim. Hayatım boyunca bir kez sarılmıştım, o da beni hatırlamadığım bir nedenle barın arkasında ıslak yüzlü ve burnunu çekerken bulan Rala tarafından Şimdi. Diz çökmüş ve bana sıkıca sarılmıştı; önce birine bu kadar yakın olmanın şokunu ve şaşkınlığını, ardından da asla bırakmak istememe hissini hatırlıyorum.

O zamanlar beş yaşındaydım. Ve bazen, Rala'nın beni o akşam barın arkasında büzülmüş halde bulmamış olmasını dilerdim. Sarılmanın nasıl bir his olduğunu hiç öğrenmemiş olsaydım, bunu özlemezdim. Nefesimi tutmazdım

Vahn her yaklaştığında, mükemmel kontrolünün kırılacağı günün bu olup olmayacağını merak ediyordu. Şimdiye kadar hiç olmamıştı.

Bugün de olmayacaktı. Kollarını indiren Vahn bana hızlıca başını salladı ve gözlerimden kaçarak geri çekildi. Hayal kırıklığı midemi bulandırdı ama onu bastırdım. "Senin görevin var," dedi kısaca. "Loncaya döndüğünde görüşürüz. Kader seninle olsun."

Cevap vermedim ve yarım kalp atışı için durakladı, sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi. Kişisel bir şey. Belki de gurur duyduğunu. Benden asla şüphe etmediğini. Ama sonra döndü ve uzaklaştı, setten yukarı çıktı ve duvarın üzerinden kayboldu. Arkasına bakmadı.

Yumruğumu sıktım ve boğazımdaki ekşi hissi yuttum. Bundan sonra tek başıma olacaktım.

Parmaklarımı boruyu örten ızgaraya geçirdim ve çektim. Paslı bir gıcırtyla açıldı ve karanlık, dar bir tünel ortaya çıktı. İhtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için üzerimi iki kez kontrol ettikten sonra borunun içine girdim ve ızgarayı arkamdan kapatarak ışıktan yeraltının karanlığına doğru kaydım.

Kanalizasyonlar leş gibi kokuyordu. Özellikle de Şeytan Saati'nden hemen sonra, her şey sıcakta iltihaplanmaya zaman bulmuşken. Atkımı burnuma ve ağzıma çektim.

-Tozu filtrelemede olduğu kadar kokuları azaltmada da işe yarıyordu ve Çember'in bana verdiği parşömeni açtım. Haritanın ilk bölümü sadece talimatlar içeriyordu: *Borudan kuzeye doğru git, ta ki bir kavşağa gel, sonra batıya yönel. Yürümeye devam edin. Kapıyı gördüğünde tanıyacaksın.*

"Çok gizemli," diye mırıldandım. "En azından bu kısım kolay."

Kolay ama hoş değil. Ortadaki kanaldan akan sudan kaçınarak tünelin dar yürüyüş yoluna sarıldım. Sonunda, Toz Denizi'ne boşalacak ve kumun içinde yutulacaktı. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Kovass'ta hayat devam ediyor, günlük yaşamın telaşı yukarıdaki kanallardan süzülüyor ve sonsuz tünellerde yankılanıyordu. Satıcılar bağırıyor, siviller sokaklarda dolaşıyor ve muhafızlar devriye geziyor, botlarının sesleri taşların üzerinde çınlıyordu. Kimse ayaklarının altındaki tünellerde yalnız bir toz faresinin süründüğünden şüphelenmiyordu.

Hoşuma gitmedi. Başımın üzerindeki gökyüzünü görmek istiyordum; sıkışık, klostrofobik tüneller beni ürkütüyordu. Ayrıca orası *gerçekten* çok pis kokuyordu.

Uzun bir süre yürüdüm, sonunda haritada işaretli kavşağa ulaştım ve batıya döndüm. Şifreli "kapıyı" aramaya devam ederken tünel sonsuzmuş gibi devam etti. Hiçbir şey dikkatimi çekmedi ve bir süre sonra kaybolduğumdan endişelenmeye başladım. Bir şekilde kaçırmış mıydım? Talimatlar bana pek bir şey söylemiyordu ama kanalizasyondaki yolculuğum boyunca gizemli ya da başka türlü bir kapı görmemiştim.

Tüneller gittikçe karanlıklaşıyor, üzerinde yürüdüğüm yol daha da daralıyor ve ufalanıyordu. Tam arkamı dönüp adımlarımı geri atacaktım ki geçidin ilerisinden bir ses duydum.

Olduğum yerde donup kaldım, nefesimi tuttum ve dinledim. Ayak sesleri, yan geçitten bana doğru sessizce yürüyordu. Biri ya da bir şey bana doğru geliyordu.

Bir elimi hançerlerimden birine kapatıp bir adım geri çekildim. Burada kemirgenler ve böcekler dışında bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum ama kanalizasyonda yaşayan şeylerle ilgili her türlü hikâye vardı -insan eti yiyen dengesiz delilerden atık ve pislikle mutasyona uğramış dev hamamböceklerine kadar her şey. Bu hikayelere inandığımdan değil, ama hiçbiri kulağa hoş gelmiyordu.

Kaçmanın eşiğine geldim. Bir yan geçitten aşağı kaymak ve tünellerde bana doğru gelen her neyse ondan kaçınmak. Ama aynı zamanda bu geçitten ayrılırsam bir daha asla bulamayacağımdan da korkuyordum. Tüm tünellerin birbirine benzediği bu labirentimsi kanalizasyon sisteminde yolumu kaybedecektim. O zaman da ya Vahn'a elim boş dönecektim ya da her şeye baştan başlayacaktım. İkisi de cazip bir seçenek değildi.

Sırtımı ufalanan taşlara dayayarak bekledim.

Ayak sesleri daha da yükseldi ve tünellerden bir ses gelmeye başladı, alçak ve mırıltılı, gerçek kelimeleri seçemeyecek kadar yumuşak. Kanalizasyonda bir şekilde kaybolmuş normal bir insan mı? Yoksa tüm akıl sağlığını yitirmiş, hastalıklı bir yamyam mı? Kalbim küt küt atmaya başladı ve hançerimi daha sıkı kavradım. Bu kişi zararsız olabilirdi ama benim dünyamda, yanılıp ölmektense güvende olup en kötüsünü varsaymak daha iyiydi.

Ayak sesleri köşeyi dönene kadar bekledim, sonra bir çılgılık atarak hamle yaptım ve hançerimi yabancının boynu hizasında olduğunu umduğum yere doğrulttum. Beynim bu kişiyi tanıdığımı kaydetmeden önce, ürkmüş bir yüze, güneşten ağarmış saçlara ve geniş mavi gözlere bir anlık bir bakış attım. Ya da en azından onu daha önce görmüştüm.

"Aagh!" diye bağırdı yabancı, bıçağımdan yumuşak bir şekilde geriye sıçradı. Tepkisi ani oldu; o kadar hızlı hareket etti ki, gerçekten denesem bile onu bıçaklayamazdım. "Dur, dur, dur, bana zarar verme," dedi, iki kolunu kaldırarak geri çekilirken. "Bende istediğin hiçbir şey yok, yemin ederim."

"Sen!" Silahımı indirerek haykırdım. Çatıdaki çocuk bana göz kırptı, beni gördüğüne en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Burada ne işim var benim?" Omuz silkti ve beni tanıyınca o parlak sırıtışı geri geldi. "Sadece kaderin beni götürdüğü yere gidiyorum."

"Kader seni kanalizasyona mı götürdü?"

"Ben de kendimi kanalizasyona götürdüm." İki elini başının arkasında birleştirdi, umursamaz görünüyordu. "Ama Fate'in gitmemi söylediği yeri takip ediyordum. Ben bir Fatechaser'ım. Bizim işimiz bu."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. Fatechaser'lar hemen hemen herkes için bir muammaydı. Krallıklarda ve ötesindeki diyarlarda kaderlerinin peşinde dolaşırlardı. *Bu* ne anlama geliyorsa artık. Kendi kaderini nasıl kovalayabilirsin ki? Bana hiç mantıklı gelmiyordu ama ondan açıklamasını istemeyecektim. Bir Fatechaser'la Kader hakkında konuşmanın alınızı defalarca tuğla duvara vurmaya benzediği yaygın olarak söylenirdi ve ben bunu deneyimlemeye hevesli değildim. "Ama en başta neden kanalizasyondasın?" Onun yerine ben sordum.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok." Fatechaser sırıttı, bu fikirle tamamen rahatlamıştı. "Sadece bugün kanalizasyona gitmem gerektiğine dair garip bir his vardı içimde. Ama şimdi cevap çok açık görünüyor." Başını eğdi, meraklı ve değerlendirici bir tavırla bana baktı. "Kaderimde seninle karşılaşmak varmış. Burada olmam için görebildiğim tek sebep bu. İşte buradayız."

"İşte geldik," diye kabul ettim ve bir adım geri çekildim. Bunun için zamanım yoktu, *bu* her neyse. "Ve işte gidiyorum. Şimdi buradan en yakın merdiveni bulup yüzeye geri dönebilirsiniz. Burası güvenli değil."

"Gitmek mi?" Gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Hayır, gidemem. Seni bulmam gerekiyordu. Birbirimize rastlamamız gerekiyordu."

"Ne?"

"Çatıdaki ilk karşılaşmamız mı? Bu bir tesadüf değildi. Ve şimdi kanalizasyonda dolaşırken sana tekrar mı rastlıyorum?" Gülümseyerek başını salladı. "Benim için kaza diye bir şey yoktur. Kaderlerimiz birbirine bağlı."

Yollar birbirine bağlı ve bizi nereye götürürlerse götürsünler onları takip etmek zorundayız. Seninle karşılaşmamın bir nedeni var."

"Hayır, yok," diye ısrar ettim. Bu çocuğun beni takip etmesine izin veremezdim. Ölümsüz Kral'ın şehrine. Kendini kesinlikle öldürtecekti. "Benimle gelemezsin," dedim ona. "Gittiğim yerde olmaz. Şimdi git."

"Üzgünüm," dedi neşeyle. "Kaderin bana neyi işaret ettiğini sorgulamıyorum. Beni burada öldürmeyeceksen, korkarım benimle kalmak zorundasın."

Kaşlarımı çattım. Bu çocuğa zarar vermek istemiyordum ama onu korkutup şehirde beni takip etmesini engellemezsem ya o ölecekti ya da ben. Bir Fatechaser olabilirdi ama muhtemelen tuzaklar, garip büyüler ve kadim lanetlerle dolu gizemli bir yeraltı şehrine hiç girmemişti. Kilitlerden geçecek, düşmanlardan kaçacak ve kendini saklayacak bir tipe benzemiyordu. Ya da belki öyleydi? Fatechaser'lar hakkında çok az şey bildiğimi itiraf etmeliyim ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbir koşulda bu görevde başarısız olamazdım. Bu da ona göz kulak olamayacağım ya da yardıma ihtiyacı olduğunda onu tehlikeden çekip çıkaramayacağım anlamına geliyordu. Yardıma ihtiyacım yoktu.

Garip bir şekilde çekici olsa bile bu dikkat dağıtıcı şey.

Onu uzaklaştırmak zorundaydım. İstemesem bile. Aksi takdirde ikimizi de öldürtecekti. Hançerimi kaldırarak bir adım öne çıktım ve bıçağı göğüs kafesine bastırdım, ucu kan akıtmaktan kıl payı kurtulmuştu. "Bunu ayarlayabiliriz," dedim, kaskatı kesildiğini hissederek. "Eğer ölürsen beni takip edemezsin."

Delici mavi gözleri korkusuzca benimkilerle buluştu ve gülümsemesinde en ufak bir boyun eğme belirtisi vardı. Avuç içleri dışarı bakacak şekilde iki elini de yanlarından kaldırarak gülümsemeye ve bakışlarımı tutmaya devam etti. "Eğer kaderim bugün bir kanalizasyonda ölmekse, öyle olsun," dedi sakince. "Umduğum gibi görkemli bir son değil ama en azından katilim güzel."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Dürüst davranmıyordu elbette; insanlar boğazlarına bıçak dayanmışken her şeyi söyleyebilir. Ama kaderi buysa bir kanalizasyonda ölmek konusunda tamamen ciddiye.

Lanet olsun. Blöfümü görmüştü ve onu kesinlikle öldüremezdim. Şimdi. Zaten yapacak da değildim ama o mavi köpek yavrusu gözleri hiçbir kurnazlık ya da korku belirtisi göstermeden bana bakarken bunu yapmam imkânsızdı.

Geri çekilip iç çekerek bıçağı indirdim ve öfkeyle ona baktım.

"Peki," dedim. "Ne istiyorsan onu yap. Sadece unutma, tek başınasın. Tehlikeli bir şeyle karşılaşırsak seni kurtarmamı bekleme."

Çok gösterişli bir selam verdi ve doğrulurken parlak bir şekilde sırtıttı. "Pişman olmayacaksınız," diye söz verdi. "Bugün yanınızda Kader Avcısı Halek var ve talih bana çoğu kişiden daha çok gülüyor. Öyleyse gidip kaderin bizim için neler sakladığını görelim mi Leydi? ?"

Kendime rağmen dudaklarımda bir gülümseme hissettim ama hemen susturdum. Fatechaser Halek onu tanımama yetecek kadar uzun süre buralarda olmayacaktı. "Ben hanımefendi değilim," dedim ona. "Ama bana Serçe diyebilirsiniz."

"Serçe," diye tekrarladı ve başını salladı. "Bu benim için bir onur ve Memnuniyetle," dedi ciddi bir şekilde. "Gidelim mi o zaman? Kader aksini emretmediği sürece seni takip edeceğim."

"Elbette," dedim, arkamı dönerek. "Sadece ayak uydurmaya çalış." Ona muhtemelen burada öleceğini söylemedim.

Yedi

Şansın ya da kaderin cilvesine bakın ki, çok geçmeden kapıyı bulduk.

Halek asla tamamen sessiz olmazdı. Tünellerde beni takip ederken bile usulca şarkı söylüyor ya da nefesinin altında mırıldanıyordu. O yaptı Çok güzel bir sesimiz olduğunu fark ettim ama bu kadar dikkat çekmemiz beni tedirgin ediyordu. Belki kanalizasyonda sadece meraklı farelerin dikkatini çekebilirdik ama yeraltı şehrinde bizi fark eden her şey muhtemelen çok tehlikeli olabilirdi.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, "Bana kendinden bahset, Serçe," diye ısrar etti. "Ne iş yapıyorsun? Burada uzun zamandır mı yaşıyorsun?"

Ona ihtiyatla baktım. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece merak ettim." O silahsız gülümsemesiyle omuz silkti. "Seyahatlerimde pek çok ilginç insanla tanışıyorum. Yoluma devam etmeden önce onları biraz tanımak isterim."

"Kovass'tan hiç ayrılmadım," dedim, diğer soruyu kasten görmezden gelerek. "Bu şehirde doğdum ve tüm hayatım boyunca burada yaşadım."

"Oh," dedi Halek. Ses tonu belli belirsiz sempatikti. "Gitmek gibi bir arzun yok. Başka bir yerde? Orada başka nereler olduğunu görmek mi? Toz Denizi'nin, Sonsuz Kum Tepeleri'nin ve Kırık Plato'nun ötesinde neler olduğunu görmek mi?"

Tereddüt ettim. Birçok kez kendimi kum atlılarından birine atlayıp Toz Denizi'nin ötesindeki diyarlara seyahat ederken hayal etmiştim. Odamda, bir gün Hırsızlar Loncası'ndan çıkma hayallerimi sakladığım küçük hazine kutusunu düşündüm. Ama bunların sadece geçici hayaller olduğunu biliyordum. Kovass'ı terk etmemin imkânı yoktu. Loncaya aittim ama bundan da öte, basit bir hırsızdım. Bu benim kaderimdi, benim Örgüdeki yerim. Olduğumdan başka nasıl bir şey olabileceğimi bilmiyordum.

Ama tüm bunları Halek'e açıklamak çok zordu, bu yüzden omuz silktim ve "Pek sayılmaz" dedim.

"Yazık." Halek ayrıntıya girmede. "Şey ..." Omuz silkti. "Eğer şehirden ayrılıp dünyayı görme arzusu duyarsan, kaçırılmaması gereken birkaç yer biliyorum."

"Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldandım, sonra da Geçidin ortasında. Karanlık, durgun su kanalının karşısında, taşların içine dar bir kapı yerleştirilmişti. Tahtanın üzerine sivri uçlu bir taç takmış bir kafatasının soluk resmi çizilmişti.

Talimatlar, *kapıyı gördüğünüzde tanıyacağınızı* söylüyordu. Bu o kapı olmalıydı.

Halek kapıyı hafif bir merakla inceleyerek, "Bu ilginç," diye yorum yaptı. "Tek başıma olsaydım, bu kesinlikle keşfedilmeyi bekleyen bir kapı olurdu."

"Şanslısın ki," dedim yürüyüş yolunun kenarına doğru ilerleyerek, "tam da oraya gidiyoruz."

"Kader bugün de yüzüme gülmeye devam ediyor."

Kanalı atlayarak geçtik, Halek aradaki mesafeyi kolayca atladı. En azından gözlemlediğim kadarıyla oldukça çevikti. Çatıların üzerinden bana ayak uydurabilir miydi bilmiyorum ama bir boşluğu düşmeden atlayabilirdi.

Kapıda tekrar tereddüt ettim ve arkadaşşıma baktım. "Beni takip etmeye devam etmek istediğinden emin misin?" diye sordum. "Burası yeraltı şehrine açılıyor, eskiden Ölümsüz Kral'ın hüküm sürdüğü söylenen yere. Tüm şehir kadim bir lanet altında. Aşağıda ne bulacağımızı bilmiyorum ama tehlikeli olacağını biliyorum. Artık gerçekten gitmelisiniz."

Yine onu korkutmaya çalışıyordum. Genellikle bir lanetten bahsetmek en sadık kişileri bile tereddüde düşürürdü. Ne yazık ki bunu unutmuştum. Fatechaser'lar tehlikeye normal insanlar gibi tepki vermezdi.

"Undercity? Ölümsüz Kral mı?" Gözleri neredeyse heyecanla parlıyordu. "Hiçbir fikrim yoktu. Önceden ilgimi çekmişti, şimdi ise bir sürü vahşi kum kurdu beni benden alamaz."

Dişlerimi sıktım. "Pekâlâ, tamam. Ama şarkı söylemek yok."

Kapı kilitliydi ama kilit zayıf ve basitti ve birkaç dakika sonra açabildim. Kapıyı geri çektim. Oldukça uğursuz bir inilti çıkardı ve açıklıktan ürkütücü bir rüzgâr fısıldadı, saçlarımı karıştırdı, toz ve çürüme kokusu yaydı. Kapı çerçevesinin ötesinde küçük bir oda vardı.

Yerden tavana kadar uzanan üç paslı bakır boru vardı. Boruların yanında, metal bir merdivenin bulunduğu dairesel bir delik bilinmeyene doğru iniyordu.

Tenim karıncalandı, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ama bu his delikten gelmiyordu. Halek'ten uzaklaşarak geri döndüm ve az önce geçtiğimiz tünelden aşağıya, karanlığa ve gölgelere baktım. Geçit boştu ama kalbim daha hızlı atıyor, bir ürperti bir örümcek gibi omurgamda geziniyordu. Karanlığın içinde hiçbir şey göremiyordum ama korku aniden buz gibi parmaklarıyla kalbimi kavradı.

Bir şey yaklaşıyordu. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama onunla karşılaşmak istemediğimden kesinlikle emindim.

"Sparrow?" Halek dirseğine dokunarak beni sıçrattı. Dokunulmaya alışık değildim, özellikle de yabancılar tarafından, ama mavi gözlerinde sadece endişe vardı. "İyi misin?" diye sordu. "Solgunlaştın. Duyuyor musun? Bir şey mi?"

Çalkalanan midemi susturdum ve kapıya doğru döndüm. Yıllardır içgüdülerimin sesini dinlemiştim ama geri dönüp eve gidemezdim. "Ben iyiyim," dedim Halek'e, çerçevenin içinden eğilerek.

"Hadi, gidelim." "Hemen arkandayım."

Delğin kenarına gelip aşağıya baktım. Doğruca zifiri karanlığa dalıyordu ve dibe dair hiçbir iz göremiyordum. Bir anlık dürtüyle el fenerimi deliğe düşürdüm. Uzun, çok uzun bir süre düşerek

Dibe vurup anında sönmeden önce karanlıkta sadece bir kıvılcım çaktı.

Halek, "Aşağıya doğru uzun bir yol var," diye yorum yaptı. "Ve çok karanlık." "Bekle," diye mırıldandım, çantama uzandım. "Başka bir meşalem daha var." Elini koluma koydu ve beni tekrar irkiltti. Çok kolay dokundu,

Biraz rahatsız ediciydi, ama aynı zamanda tamamen kötü niyetten uzaktı, bu yüzden bunu sanki

başka biri. Hırsızlar, yankesiciler ve küçük haydutlarla birlikte büyümek bana mesafemi korumanın değerini öğretmişti.

"Bir dakika," dedi bana. "Daha iyi bir şeyim var."

Kemerindeki keseye uzanarak, bir kordon üzerinde küçük ve yuvarlak bir şey çıkardı. Sarımsı bir taşı ama yarı saydamdı, sanki baldan yapılmıştı. Taşı avuçlarının içine alıp hafifçe üfledi ve küçük taştan yumuşak turuncu bir ışık yayılmaya başladı, fener benzeri bir parıltı yayıyordu.

Gülümseyerek bana uzattı. Ben şaşkınlıkla taşa bakarken, "Troblin'in yeraltı krallığından bir parıltı taşı," dedi. Avucumun içinde devasa bir ateşböceği gibi usulca titreyordu. "Eğer ışığı sönmeye başlarsa, üzerine tekrar nefes al. Nefesinizin ısıyla tetiklenir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu taş ne kadar değerliydi? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sadece troblin hikâyeleri duymuştum; güneş ışığı gözlerine zarar vermesin diye mağaralarda ve tünellerde yaşayan, kısa boylu, yeşil tenli bir ırk. "Geri vereceğimden emin olabilirsiniz," dedim ona, ama onu saklamayı çok istiyordum. Bu küçük mücevheri ofisine götürürsem çitimiz muhtemelen bayılırdı.

Halek kıkırdadı ve başını salladı. "Bende onlardan bir düzine var," dedi kolayca. "Sende kalsın. Bu senin olsun."

Halek ikinci taşı çıkarıp boynuna asarken ben de ışıldayan taşın ipini kemerime bağladım. Küçük taşların ışıkları rahatlatıcı bir parlaklık yayarken merdivene adım attım ve zifiri karanlığa doğru inmeye başladım.

Kuyu uzun bir süre devam etti. Bir süre boyunca tek ses nefes alış verişlerimiz ve botlarımızın metal basamaklara çarpma sesiydi. Birkaçı kırık ya da eksikti, bu da bir sonraki basamağı bulmak için neredeyse karanlıkta çılgınca tekmelememe neden oldu.

Hava soğumuş, tuz ve salamura kokmaya başlamıştı. Bir sonraki adımı attım ve botum buzlu suya battı, bu da beni inletti ve ayağımı geri çekmeme neden oldu.

"Neyin var?" Halek üstümden seslendi.

Aşağıya baktım. Merdiven, parıltılı taşların ışığında donuk bir şekilde parıldayan siyah bir su havuzunda son buluyordu. Etrafıma baktığımda, kuyunun karşı tarafında yarıya kadar suya batmış taş bir tünel gördüm. Tünelin ne kadarının hâlâ görülebildiğine bakılırsa, su seviyesi sadece birkaç metre derinlikteydi. Yine de bugün ıslanmak zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim.

Dişlerimi sıkarak merdivenden indim ve dizlerime kadar soğuk, acı kokulu suya battım.

"Bu bir sıçrama mıydı?" Halek de merdivenin sonuna ulaşmış bir ayağını suya daldırırken yüksek sesle merak etti. "Oh, bu çok soğuk! Neden burada su var? Bir göle falan mı düştük?"

"Yeraltı denizi olmalı," diye mırıldandım. Tünele bakarken yüzümü buruşturdum. Aşağı doğru eğimli gibi görünüyordu. "Daha da ıslanacağız."

"Eh," dedi Halek neşeyle, bir sıçramayla yanıma inerek, "iyi ki yüzme biliyorum."

Yüzmeyi bilmiyordum. Halek bir yana, yüzme bilen kimseyi tanıımıyordum. Kovass yakınlarında boğulma endişesi duymanızı gerektirecek kadar büyük bir su kütlesi yoktu; sadece Toz Denizi vardı ve *ona* düşerseniz boğulmaya mahkum olurdunuz.

Toz ve kum dalgaları etini kemiklerinden sıyrana kadar dibe battın.

Halek bana baktı ve gülümsedi. "Merak etme," diye güvence verdi. "Eğer başımız belaya girerse, boğulmana izin vermem."

Tünelde yürümek tuhaf bir duyguydu. Geçitteki su belime kadar geliyordu ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha soğuktu. daha önce deneyimlemiştim. Damlayan sular geçitte yankılanıyor ve yanımızdan geçen dalgalar taş duvara çarpıyordu. Birkaç dakika yürüdükten sonra vücudum sıcaklığa alıştı ve o kadar da üşümedi. Ancak suyla dolu dar bir tünelde yeraltında olmanın verdiği tedirgin edici duyguya alışamadı.

"Sanırım ileride bir ışık görüyorum," dedi Halek uzun uzun.

Bu imkânsız olmalıydı, çünkü burada hiçbir şey yaşamıyordu, ama haklıydı. Önümüzdeki karanlıkta soluk bir parıltı vardı, meşale ya da mum ışığı gibi turuncu değil; bu hayalet gibi mavi-beyaz bir parıltıydı. Temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettik, tünel aniden açılana ve imkânsız bir şeyin kenarında durana kadar suyun içinde ilerledik.

"Oh," diye nefes aldı Halek arkamdan. "Weaver adına, bu çok güzel."

Devasa bir mağaranın kenarındaydık, o kadar büyüktü ki tavanı göremiyordum. Duvarlarda ve zeminde parlayan liken ve mantarlar büyümüş, alanı ürkütücü, ruhani bir parıltıyla aydınlatıyordu. Sporlar havada mavi-beyaz ateşböcekleri gibi süzülüyor ve bize rastladığımız harikayı gösteriyordu.

Etrafımızda bir şehir yayılıyordu, kırık dökük, ufalanmış, yarısı suyun içine batmış. Duvarlar birbirine yaslanmış, sütunlar parçalanmış ya da yarı dik duruyordu, kubbeli çatılar devasa mantarların tepeleri gibi sudan dışarı çıkıyordu. Binaların yarısı yüzeyin altında, zamanın içinde donmuş bir şekilde yatıyordu.

"Ölümsüz Kral'ın yıkılmış şehri," diye fısıldadı Halek, her şeyi kavrarken gözleri kocaman olmuştu. Gözlerini kırıştırdı, sonra meraklı bir bakışla bana döndü. "Peki biz buraya ne için geldik? Daha önce sormaya cesaret edememişim ama sanırım

o kapıyı tesadüfen bulmadınız. Buraya şehri keşfetmeye mi geldin, yoksa özel bir şey mi arıyorsun?"

Titreyerek çantamdan haritayı çıkardım ve titreyen ellerimle açtım. Ürkütücü spor ışığında ve parıltı taşlarımızın titreşiminde önümdeki parşömeni inceledim. "Burada olmalıyız," diye mırıldandım, parşömene kırmızı mürekkeple çizilmiş bir daireye dokunarak. "Ve burada"- parmağımı kuzeye doğru

"Gitmemiz gereken yer, haritanın üst kısmında belirgin bir şekilde işaretlenmiş X işareti." "Ve ... orası neresi?" Halek merak etti.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Ve bu arada, evet, özellikle bir şey arıyorum. Sadece ne olduğunu size söyleyemem."

Fatechaser başını salladı, umursamaz görünüyordu. "Yeterince makul." Gülümsedi. "Peki o zaman, gidip kendimiz görelim mi?"

Hendekten antik kentin sokaklarına tırmandık, hâlâ şaşkınlıkla etrafımıza bakıyorduk. Kovass, Toz Denizi'nin bu yakasındaki en büyük şehirdi; zenginliğin, sanayinin ve gücün devasa bir parçasıydı. Yeraltı okyanusu sayesinde şehir, kimsenin onsuz yaşayamayacağı tek şeye sahipti: sonsuz su kaynağı.

Yıkılmış, ufalanmış ve paramparça olmuş bu şehir Kovass'ı küçük gösteriyordu. En iyi zamanlarında, şaşırtıcı olmalıydı.

Yükseltilmiş caddelerden birinde yürürken Halek, "Bu inanılmaz," diye düşündü. Sesini kısık tuttu, fısıltının biraz üstündeydi. Etrafındaki şehir Ürkütücü derecede sessiz ve ölüydük ama gizli köşelerden beni izleyen gözler olduğu hissinden kurtulamıyordum. "Ne olduğunu hayal edebiliyor musun? nasıl görünürdü? Burada kaç kişinin yaşadığını merak ediyorum." "Ve şehir düştüğünde onlara ne oldu," diye mırıldandım.

Sokak geniş bir meydana açılıyordu, etrafı paramparça olmuş beyaz taş sütunlar çevreliyordu. Emin değildim ama botlarımızın altındaki taşlar mermere benziyordu. Bu da gülünç derecede pahalı olurdu. Kovass'taki kral sarayının mermer ve altından yapılmış zeminleri olduğunu duymuştum ama biz fakir halk kireç taşı ve çamurla yetinmek zorundaydık.

Meydanın ortasında bir insan olduğunu düşündüğüm devasa bir heykel duruyordu, ancak figürün üst yarısı eksik olduğu için bunu söylemek zordu. Haritaya tekrar baktım, Halek omzumun üzerinden bana bakıyordu.

"Sanırım geldik," dedi, haritada bir tür açık meydan gibi görünen bir noktayı işaret ederek. "Görünüşe göre yaklaşıyoruz."

Toz ve kuru yaprak kokan bir rüzgâr meydanın içinden fısıldadı. Derimin üzerinde kayarak ilerledi ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Benim

Belimdeki parıltı taşı titredi ve söndü.

Midem bulandı ve içgüdüsel olarak saklanacak bir yer aradım. Meydanın açıklığı tenimi kaşındırıyordu. Sanki şehrin gözleri içe dönmüş, aralarındaki davetsiz misafirleri arıyordu. Dashed Taşların üzerinden en yakın gölge kümesine doğru ilerledim ve Halek'i peşimden koşması için bıraktım.

Kırık sütunlardan birine ulaşınca arkasına saklandım ve meydana baktım. Halek bana yaklaştı, sıcaklığı ve yakınlığı sinirlerimi zıplatıyordu.

"Bir şey mi gördün?" diye fısıldadı. Elini akıllıca kendi ışıltak taşının üzerine kapatıp ışığı söndürmüştü. Bir parmağımı dudaklarıma bastırıp kaşlarımı çattım, diğer eli ağzını kapatmaya gitti.

Taşların arasından bir ses süzüldü; belli belirsiz, ayak sesleri, sanki Birisi yaralı bir ayağını arkasından sürüklüyordu. Dudağımı ısırarak meydanın diğer tarafında bir şeyin ortaya çıkışını izledim.

İnsansı bir şeydi ve ilk başta tek görebildiğim buydu. Yırtık pırtık gri paçavralara sarınmış bir halde, arkasından uzun bir kumaş şeridi sürükleyerek yerde yavaşça ilerliyordu.

Tüylerim diken diken oldu ve buz gibi bir ürperti omurgamdan yukarı süzüldü. Bu yaratıkta doğası gereği *yanlış* bir şeyler vardı. Doğal değildi. Meydan boyunca devam edip saklandığımız yere yaklaşırken, sürüklenen kumaş kayanın çıkıntılı bir köşesine takıldı. Yaratık sarsılarak durdu ama bir yırtılma sesiyle bez yırtıldı ve altındaki kuru, ağarmış kemikler ortaya çıktı.

Dehşet dolu bir nefesi bastırmak için dudağımı ısırdım. Deri yoktu, et yoktu, sadece bacak kemikleri sıyrılmıştı ve üst yarısı hâlâ paçavralara sarılı olan bu bedeni bir şekilde meydanda taşımaya devam ediyordu. Şimdi neden topalladığını anlayabiliyordum.

-Sol ayağı kayıptı. Kırık ayak bileği eklemi, taşların üzerinde topallayarak ilerlerken hafif tıkırtı ve kazıma sesleri çıkarıyor, sonra da gölgelerin arasında kayboluyordu.

Arkamda Halek yavaş bir nefes verdi. "Yaşayan ölümler," diye fısıldadı. "Bazen en karanlık, en lanetli yerlerde bile hala yürüyebildiklerine dair söylentiler duydum." Sanki bu cümleyi düşünüyormuş gibi durakladı, sonra alaycı bir sırıtış attı. "Burası gerçekten de lanetli bir şehir. Bugün sana rastladığım için şanslıyım, Sparrow. Neler kaçırdım bir düşünsene."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Tuhaf bir şans anlayışın var," diye fısıldadım. Sesim titriyordu ama çok az. Yürüyen iskeletler mi?

Lanetli ölümsüzler mi? Ne Vahn ne de Çember beni *buna* hazırlamıştı. Ve daha fazla ölümsüzle karşılaşma düşüncesi kanımı dondurdu. Vahn'ın kırık dökük sokaklarında ve yıkık dökük ara yollarında daha kaç iskelet dolaşıyordu?

Undercity? Öğrenmek istemiyordum.

"Hadi," diye fısıldadım Halek'e. Bu görevde hiç eğlenmiyordum. Artık kendimi Vahn'a ya da Çember'e kanıtlamak istemiyordum; sadece bitmesini istiyordum. "Hadi gidelim. Almaya geldiğim şeyi ne kadar çabuk bulursak, o kadar çabuk burayı terk et."

Ölü şehre doğru devam ettik, artık çok daha temkinliydik. Her yeri taradım İskeletler için gölge, köşe ve karanlık yarıklar arıyor, kemiklerin kayaya sürtünme sesini duymak için kulaklarımı zorluyordum. Yıkık binaların arasından ve yıkık duvarların üzerinden ilerlerken sokaklar sessiz ve boştu, taş kokusu ve çürümenin hafif kokusu her şeye sinmişti.

Çatlak bir taş köprünün üzerinden geçerken botlarımın altındaki taşlar titredi ve uğursuz bir gümbürtü havada yankılandı. İçgüdüsel olarak öne doğru sıçradım, tam da köprünün tüm üzerinde durduğum köprü parçalandı ve düştü. Arkamda, Halek bir çığlık attı ve güvenli bir yere doğru hamle yapmaya çalıştı, ancak parçalanmış bölümün ortasındaydı ve yeterince hızlı hareket edemedi. Düşen kayalarla birlikte yere çakıldı ama son saniyede elleri çukurun kenarına çarparak onu durdurdu ve hiçliğin içine doğru sarkıttı.

"Halek!" Kalbim küt küt atarken diz çöktüm ve uçuşuma kaymasını engellemek için bileklerinden birini tuttum. Halek tekmeleyerek, tırmalayarak ve sonunda pençeleriyle köprüden geriye kalanlara doğru ilerlerken çenemi tuttum ve onu çektim.

Ben taşa sırt üstü düştüm, çakıl taşları avuçlarıma battı ve Halek dizlerinin üzerine çöktü, kalp atışlarımızın normale dönmesini beklerken hava emdi.

"Pekâlâ." Halek zayıf bir sırıtışla bana baktı. "Heyecan vericiydi," diye nefes nefese kaldı. "İnsana yaşadığını hissettirmek için ölüme yakın bir deneyim gibisi yoktur.

Gerçi kaderim terk edilmiş bir şehirde düşüp ölmek olsaydı utanç verici olurdu." Yüzünü buruşturdu ve topuklarının üzerine oturup ciddi mavi gözlerle bana baktı. "Sanırım hayatımı sana borçluyum."

Başımı salladım ve konuyu kapattım. "Bunun için endişelenme." Borçlu olmayı sevmezdim. Bazen insanlar borçlar konusunda tuhaf davranırlardı ve ben de onlarla birlikte gelen eklentiği. "Daha sonra bana bir içki ısmarlarsan ödeşmiş oluruz."

Halek başını salladı ve köprünün kayıp bölümüne baktı. "Bunu yapacağım. Gerçi başka bir dönüş yolu bulmamız gerekecek gibi görünüyor," dedi alaycı bir ifadeyle. "Kötü bir şey beni kovalıyor olsaydı muhtemelen o boşluktan atlayabilirdim ama bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Ayağa kalktı ve dizlerinin tozunu aldı, sonra bana yardım etmek için elini uzattı. Elini tuttum ama beni ayağa kaldırırken göz ucuyla bir şey yakaladım.

Köprünün yıkılmış bölümünün karşısında, geldiğimiz yöne doğru, bir figür gölgelerden bizi izliyordu.

Sarsıldım, elimi Halek'in elinden kurtardım ve köprünün sonuna doğru döndüm, gözlerimi kısarak gölgelere baktım.

Orada hiçbir şey yoktu.

Halek şaşkınlıkla bana baktı, sonra da döndü. "Bir şey görüyor musun?"

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Gölgeler neredeyse geçit vermiyordu ama uçuşumun karşısında bizi izleyen biri -bir şey- olduğunu biliyordum. Aynı korku ve dehşet hissi omurgamdan yukarı tırmandı ve köprünün üzerinde durduğumuz kısmı aniden çok açıkta hissettirdi. Karanlığa ve gölgelere geri dönmem, bizi avlayan şeyin görüş alanından çıkmam gerekiyordu.

Köprüden güvenli bir şekilde uzaklaştıktan sonra, "Halek," diye söze girdim. "Diğer krallıklar hakkında çok şey biliyorsun, değil mi?"

Başını bana doğru eğdi. "Biraz," diye cevap verdi omuz silkerek. "Çoğu kişiden daha fazla diyebilirim. Neden?"

"İylvahn hakkında ne biliyorsun?"

Kaşları çatıldı ve sonra gülümsedi. Eğer bu soru kafasını karıştırdıysa Sorunun rastlantısallığı karşısında hiçbir şey söylemedi. "Ah, iylvahn." İçini çekti. "Seyahatlerimde sadece birkaç tanesiyle tanıştım - anavatanlarını pek sık terk etmiyorlar. Uzak, ketum insanlar ama şarkıları gözlerinizi yaşartabilir. Hayallerimden biri büyük şehirlerini bizzat görmek - hakkında pek çok hikâye ve söylenti duydum - ama ne yazık ki efsanesi kadar zor."

"Peki ya iylvahn'ın kendisi?" diye sordum. "Hiç ... diye bir şey duydun mu?" Bir an düşünmek zorunda kaldım. Kader Tapınağı'ndaki o konuşma daha dün olmuştu ama çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. "Kahjai," diye bitirdim. "Kahjai'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Halek ayıldı. "Kahjai," diye tekrarladı. "Onlarla ilgili birkaç hikâye duydum. Tıpkı şehir gibi, kahjai hakkındaki gerçekler de zor anlaşılır, söylenti ve spekülasyonlarla gölgelenir.

"İylvahn'ın Kader konusunda farklı bir görüşü var," diye devam etti Halek. "Kovass'ın aksine, her insanın Dünya Gobleninde tek bir yeri olduğuna inanılır ve bir kez kaderinize doğduğunuzda, bir daha o kaderi yaşayamazsınız.

Bırakın. Dilenciler dilencidir, krallar kraldır, çiftçiler çiftçidir ve bu böyle devam eder."

Hırsızlar hırsızdır, diye ekledim sessizce ve başımı salladım.

"İylvahnlar hâlâ Maederyss'e saygı duyuyor," diye devam etti Halek, "gerçi onların dilinde farklı bir adı var. Ama onlar Kader'in bir goblenden ziyade bir ağaç olduğuna inanıyorlar. Güzel, sonsuza dek büyüyen bir ağaç. farklı yönlerde filizlenip büyüyen dallar olarak yaşar. Kader Ağacı'nı değiştiremezsiniz ama onu besleyebilirsiniz, diyebilir miyiz? Belli bir yol boyunca yetiştirebilirsiniz. Gelişmesine yardımcı olmak için bir çalının ölü dallarını budamak gibi. Şu ana kadar beni anladın mı?"

"Sanırım öyle."

Halek başını salladı. "İylvahn'ın bir kahini takip ettiği söylenir," diye devam etti. "Örgüdeki iplikleri ya da Kader Ağacı'nın dallarını okuyabilen biri, ya da adına ne dersiniz deyin. Hangi dalların çürüdüğünü ya da hangi ipliklerin zayıf olduğunu görebilirler. Bu lekeler kontrol edilmezse, etraflarındaki her dalı veya ipliği etkileyebilir. Bir dal ölebilir ya da bir kumaşın tüm bölümü çözülebilir. Kahjai'ler bu sorunları bütünü etkilemeden önce ortadan kaldırmak için gönderilen kişilerdir."

Farkına vararak yavaş bir nefes aldım. Birdenbire, Kader Tapınağı'nda baş rahibe ile iylvahn arasında geçen o konuşma çok daha anlamlı gelmişti. *Kovass'ta bir kahjai sadece ölüme davetiye çıkarır.* "Yani kahjai'lerin suikastçı olduğunu mu söylüyorsun?" dedim.

Halek yüzünü buruşturdu. "Kendilerini öyle görüyorlar mı bilmiyorum ama ... evet. Aşağı yukarı," diye itiraf etti. "Kahjai kahin tarafından öldürmek için gönderilir.

Bireyler etraflarındaki dünyayı olumsuz etkilemeden önce. Zayıflamış iplikleri kumaştan koparmak ya da tabiri caizse ağaçtaki yanıklığı budamak." Omuz silkti ve o alaycı sırıtış geri geldi.

"Tekrar söylüyorum, bunlar sadece gerçekten olmamam gereken yerlerde duyduğum hikayeler. Dürüst olmak gerekirse, bildiklerimle, benim için henüz bir kahjai gönderilmemesine şaşırdım. Ne de olsa iylvahn'lar oldukça gizemlidir."

Bir suikastçı. Sirk gecesini hatırladım, meydandaki adam seğirip ölürken çatılardaki bir figürün kısa anlık görüntüsünü.

Kalabalığın içinde bile olsa o adamı öldürmek için gönderilen iylvahn olabilir miydi?

Yoksa buraya başka birini öldürmek için mi
gönderilmişti? Buraya benim için mi
gönderilmişti?

"Ama birdenbire kahjai'ye bu ilgi neden?" Halek merak etti. "Bu kasvetli bir konu. Eğer iylvahn hakkında bir şeyler duymak istiyorsan, sana çok daha etkileyici hikâyeler anlatabilirim."

"Belki sonra," diye mırıldandım. Antik lanetli bir şehirde beni kovalayan acımasız bir suikastçiden nasıl kaçabileceğim dışında iylvahn hakkında bir şey duymak istemiyordum. Başka hiçbir şey gerçekten umurumda değildi.

"Yine de insan merak ediyor." Halek'in sesi boş odada sokaklarda yankılanıyor, yıkılmış duvarlardan ve çökmüş binalardan sekiyordu. Kısık ses tonu bile antik kentin ölü sessizliğinde yankılanıyor gibiydi. "Bu şehir muazzam. Görünüşe bakılırsa Kovass'tan daha büyük. Bir zamanlar çok gelişmiş olmalı. Sadece bu binalardan birkaçı bile yüzlerce kişiyi barındırabilirdi.

Yani ..." Bana baktı, gözlerinde bir soru vardı.

Gözlerimi kırptırdım. "Ne olmuş yani?"

"Peki bütün bu insanlar nerede?" Halek elini sokaklara doğru salladı. "Kalıntılarını kastediyorum. Bir süredir yürüyoruz ve bir tane bile insan görmedik.

Tek bir kemik, kafatası ya da kumaş parçası. En azından ortalıkta dolaşan hariç." Sırıttı, bir şekilde korkunç bir durumu hafife alıyordu. "Ama diğerleri nerede?" Bir binanın diğerinin üzerine çökerek onu tamamen ezdiği sokağa baktı. "Bu şehir öylece terk edilmiş ve unutulmuş değil," diye düşündü Halek, sesi daha önce olduğundan daha ciddiydi. "Uzun zaman önce başına bir şey gelmiş. Feci bir şey. İnsanlar ölmüş olmalı. Çok sayıda. Bu kaos olmuş. Sokaklarda yatan bir grup iskelet görmek istediğimden değil ama burada kimsenin yaşadığına dair bir işaret yok."

Ürperdim. Haklıydı ve bunun farkına varmak antik kenti daha da ürkütücü hale getirmişti.

Antik kenti nasıl bir felaketin vurduğunu ve burada yaşayan herkes için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal ederken, taş duvardaki bir delikten ilerledik ve devasa bir sarayla karşılaştık.

Ben donakaldım, Halek de korku dolu bir nefes çekti. Kovass'ta kralın sarayını tepede, şehrin üzerinde yükselirken görmüştüm. Çarpıcı mavi kubbeli çatılar Kovass'ın neredeyse her yerinden görülebiliyordu. Daha önce hiç

Tabii ki orada. Yüksek kapı ve muhafızlar ayaktakımını dışarıda tutuyor, böylece hiçbir değersiz halk mensubu kralın koltuğuna dokunamıyordu.

Antik kentin geri kalanı gibi bu saray da Kovass'takini gölgede bırakıyordu.

Ürkütücü bir şekilde sağlamdı, ölü bir şehrin kalıntılarıyla çevrili, mermer ve taştan oluşan devasa bir yapı. Bazı duvarlar yaşlılıktan çatlamıştı ve kapılara kadar uzanan devasa sütunların birçoğu parçalanmış ve kırılmıştı, ancak sarayın kendisi yıkılmaz bir dev gibi duruyordu. yol. Tepemdeki kubbeli çatılara bakarken, süzülen spor ışıklarında metalik sarı bir parıltı gördüm ve bunların yaldızlı altın olduğunu anladım.

"Vay canına," diye mırıldandı Halek yanımda, o da sergilenen gülünç miktardaki zenginlik ve güce bakıyordu. "Ölümsüz bir kralın sarayı. İçinde yaşanırken neye benzediğini hayal edebiliyor musun?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. Burası nasıl olmuştu da kimse burada olduğunu bilmeden bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti? Çember hariç. Belki de

Sadece bir efsane olduğuna dair söylentiler onu güvende tutuyordu. Ya da belki de şehirde dolaşan ölümsüz yaratıklar çok uzağa gitmeye cesaret eden her şeyi öldürüyordu.

Sebepler ne olursa olsun, görevimin daha da zorlaşmak üzere olduğundan şüpheleniyordum.

"Bahse girerim burayı birkaç yüz yıldır kimse görmemiştir," dedi Halek, sesi heyecandan gerilmişti. "Belki birkaç bin. Lütfen bana içeri gireceğimizi söyle."

Önce aralık kapılara, sonra da emin olmak için haritaya baktım. Haritanın tepesindeki X işareti saray kapılarının ötesindeki bir noktayı gösteriyordu. "Evet," dedim. "Aradığımız her neyse, sarayın içinde bir yerde.

saray. Şu kapılardan geçerek."

"Mükemmel," dedi Halek, elleri kalçalarında saraya bakarak. "Eminim bizi bekleyen tuzaklar, lanetler ya da kötü sürprizler de yoktur."

Muhtemelen ölecek olsak da, bu alaycılığı takdir edebiliyordum.

Sekiz

Antik sarayın kapılarından içeri adım atmak bir mezara girmek gibiydi.

Şehir sessizdi; boş sokaklarda ilerlerken kendi ayak seslerimiz, cılız sesler ve kıpırdayan ölümsüz şey dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Ama Ölümsüz Kral'ın sarayına girmek başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Hava bunaltıcıydı, zamanın durgunluğuyla ağırlaşmış ve ölümün kokusuyla dolmuştu. Girdiğimiz oda çok büyüktü, iki yanında devasa sütunlar uzanıyordu. Her köşede heykeller duruyordu, ancak birçoğu parçalanmış ve yerde yatıyordu, sadece ayakları ve baldırları kaideleri üzerinde hala dik duruyordu.

Molozlar duvarlar boyunca yığılmış ve yere saçılmıştı; kemikler ise beyazlaşmış bir şekilde etrafa saçılmıştı. Bir sütunun altında parçalanmış halde yatan iskelet bir el ile bir önkol gözüme ilişti ve ürperdim.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle kapıdan içeri bakan Halek'e, "İşte senin halkın," diye fısıldadım. "En azından bazıları."

"Muhtemelen sarayda yaşayan muhafızlar," diye mırıldandı Halek. "Neyi koruduklarına bir baksana."

Bakışlarını takip ettim ve yavaş bir nefes aldım. Yükseltilmiş bir kürsünün üzerindeki devasa bir taht uzak duvarın karşısında duruyordu. Altınla kaplanmış mermerden yapılmıştı; odanın öbür ucundan bile sırtında ve kollarında belli belirsiz parladığını görebiliyordum. Daha önce hiç taht görmemiştim ama bu taht sıradan bir insanın oturacağı bir yere benzemiyordu. Belki de bir zamanlar orada bir tanrı oturmuş ve aşağıdaki küçük tebaasını seyretmişti. Bir çift heykel tahtı çevreliyordu.

Tahttan geriye bacaklarından başka bir şey kalmamış olsa da, taş kesilmiş yüzlerinin aşağıya baktığını ve değersizleri uzak durmaları için uyardığını hayal edebiliyordum.

Tüm oda etkilemek ve göz korkutmak için inşa edilmişti ve bunu iyi yapıyordu. Sırtımda ve kollarımda tüylerim diken diken oldu, omurgamda bir titreme belirdi.

İleriye doğru temkinli bir adım attığımda, odanın içinden soğuk bir rüzgâr tısladı ve kalın bir toz dalgası karanlığın içinden bize doğru yuvarlandı. Üzerimize aktı, ağır ve boğucu, boğazımı tıkadı ve gözlerimi yaktı. Berbat kokuyordu. Kemikler, mezar kiri ve eski, çürümüş paçavralar gibi. Kafamın içinde bir fısıltı dolaşıyor, kulaklarımda kıpırdanıyor ve vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Leeeeeeeeeaaaaaaaaave.

Rüzgâr azaldı, toz bulutu havada dağıldı. Halek eğilmiş, bir kolunu burnuna dayamış, şiddetli bir şekilde öksürüyordu. Ağzım külle kaplanmış ve boğazım kazınarak kurutulmuş gibi hissederek zor bir nefes çektim.

"Ugh." Halek bir kez daha öksürdü ve başını sallayarak doğruldu. "Agh. Bu hiç hoş değildi. Sanırım o fısıltıyı sen de duydun?"

Başımı salladım. "Bir şey kesinlikle bizi burada istemiyor."

"Ve muhtemelen bu bizim tek uyarımız," diye hemfikir oldu Halek. Ellerin tozunu aldı ve avuçlarından bir bulut kabararak yere doğru sürüklendi. "İçinde Mezarlar ve bunun gibi antik yerler, genellikle dışarı çıkmanız gerektiğine dair bir işaret alırsınız," diye devam etti. "Ondan sonra işler yoğunlaşır." Durdu, odanın ötesindeki gölgelerle kaplı koridorlara baktı ve bana ağırbaşlı bir bakış attı. "Buraya ne için geldiğini bilmiyorum ama geri dönmeye karar verirsen senin için daha azını düşünmeyeceğim. Hikayeleri duydum. Eğer bu gerçekten

Ölümsüz Kral'ın sarayında her şey mümkündür. Ne de olsa kadim bir büyüden bahsediyoruz."

Boğazımdaki cızırtılı kuruluğu yuttum. İstesem bile Çember görevi bırakmama izin vermezdi. Seçeneklerim basitti: Başarılı olmak; burada ölmek; ya da sadece kendi hayatımı değil, Vahn'inkini de kaybetmek.

Bundan da öte, Vahn'ı hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Yapmayacağıma dair ona söz vermiştim. "Hayır," dedim Halek'e. "Geri dönemem. Bu bir seçenek değil. Devam etmek zorundayım."

Halek sırtıttı ve bir an için gülümsemesi odayı aydınlattı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Tahtı işaret etti. "Gidelim mi?"

Kayaların ve parçalanmış taşların arasından yolumuzu bulduk. Hava sanki binlerce yıldır hiç hareket etmemiş gibi ağır ve bayattı. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve bir heykelin başının yerden bana düz, taş gibi bir bakışla baktığını görmek için başımı çevirdim.

Tahtın ayakucuna geldik ve kürsünün kenarında durup devasa mermer koltuğa baktık. Altın sadece karmaşık bir şekilde işlenmemiştir. ama her şeyin üzerine çökmüş olan toz tabakasının altından turkuaz ve değerli taş parçaları bize göz kırpıyordu.

Halek başını salladı. "Bu Ölümsüz Krallar kesinlikle gösteriş yapmayı seviyorlar," diye mırıldandı. "Şuna bir bakın. Bu sandalyede seni bir tüccar prens yapmaya yetecek kadar para var."

Hırsızların böyle şeyler olmasına izin verilseydi, diye düşündüm, gözümü tahta dikerek. Sadece birkaç adım ötedeki servet karşısında parmaklarım kaşındı.

Safirler, zümrütler, yakutlar, turkuazlar ve tabii ki altınlar. Gerçek bir servetle neler yapabilirdim. Sonunda loncadan çıkış yolumu satın alabilirdim. Belki de bir kum gemisine binip sonunda Toz Denizi'nin diğer tarafına geçebilirdim.

Tabii onu Ölümsüz Kral'ın tahtından indirmeye razı olursam.

Karanlıkta parıldayan değerli taşlar benimle alay eder gibiydi. Çenemi tutarak hançerlerimden birini kınından çıkardım ve ne yaptığımı çok fazla düşünmeden ucunu tahtın içine yerleştirilmiş bir zümrüdün kenarının altına soktum.

"Sparrow, bekle," diye tısladı Halek.

Bıçağı mücevherin altına soktum. Taş gevşedi, dışarı fırladı ve Halek'in uyarısının yankısı havada kaybolurken yere çarptı. Eğilip taşı aldım ve yüzüme doğru tuttum. Mücevher parmaklarımın arasında serindi ve kendi iç ışıltısıyla parlıyordu. Bir nefes odanın içinde yankılanıyor, tavanda dolaşıyor ve ötesindeki görünmeyen odalara dağılıyor gibiydi.

Nefesimi tutup bekledim ama saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyordu. Birkaç kalp atışından sonra Halek bir nefes verdi ve rahatladı.

"Vay be, tamam," diye nefes aldı. "Görünüşe göre temiziz. Sadece dikkatli olun. Antik hazineye dokunduğunuzda ne olacağını asla bilemezsiniz. Sadece yanlış kapıyı açtıkları için çarpılan ya da lanetlenen insanların hikâyelerini duydum."

Avucumdaki mücevhere baktım. Şu anda hayatımı riske atmak için küçük, aptalca bir şey gibi görünüyordu ama parmaklarımı etrafına kapattım ve sııttım. Ben bir

Hırsız. Yaptığım şey buydu ve Ölümsüz Kral'ın hazineleri bile sınırların dışında değildi. "Sanırım şansımız yaver gitti."

"Öyle görünüyor." Halek bir elini tahtın kolunda gezdirdi ve başını salladı. "En azından Ölümsüz Kral tahtı konusunda fazla alıngan değil."

Tıslayan bir iç çekiş odanın içinde dalgalandı ve havaya toz girdapları yayıldı. Kürsüye en yakın duvar boyunca bir şey hareket etti.

Geri çekildim, zümrüt hâlâ elimdeydi, bir şeyin kımıldamasını izliyordum. Paçavra ve kemik yığını moloz yığınının üzerinden kayarak yere döküldü. Bir an kıpırdandı, sonra yükselmeye başladı. Kemikli eller kumaşın içinden çıktı, bir göğüs kafesi paçavraların arasından parıldadı ve insansı bir şekil ince bacak kemikleri üzerinde sendeleyerek ilerledi.

Midem öyle bir burkuldu ki bıçaklanmış gibi hissettim. Yırtık pırtık örtünün altındaki kafa bir tür köpekgilin ağartılmış kafatasıydı, dar ağzı keskin dişlerle doluydu. İçi boş göz çukurları bana sabitlenmişti ve çeneleri ürkütücü bir uluma taklidiyle açıldı, ancak ses çıkmadı.

Halek ve ben sendeleyerek geri çekilirken, etrafımızda kazıma ve sürünme sesleri yankılanıyordu. Daha fazla iskelet molozların arasından sürünerek çıkıyordu.

Yavaşça ayağa kalkmadan önce kendilerini yerde buldular. Kemikli çeneleri, odanın içinde yankılanan gıcırdama sesleriyle açılıp kapanıyordu.

Halek kolumu yakaladı. "İşte!" diye soluk soluğa, odanın öbür ucunda, bir zamanlar açık bir kapının durduğu yeri işaret etti. Kapının yarısı büyük bir moloz yığını, ama ötesindeki boşluğu görebiliyordum. Ne yazık ki açık kapı ile aramızda iki iskelet yaratık da vardı.

Yakınımızdaki iskelet yaratıklardan biri bir çingırak sesiyle saldırdı ve sarsıntılı, neredeyse çılgınca hareketlerle bana doğru geldi. Kemikli bir pençe yüzüme çarptı ve bir çığlıkla geri sıçradım.

"Yürü!" Halek bağırdı ve odanın içinde koşmaya başladık. İskeletler bize saldırdı ama yeniden doğdukları için kafaları karışmış gibiydi, hareketleri düzensiz ve karışıktı. Kapıya ulaştık; kapıyı koruyan iki yaratık bizi görünce dişlerini gıcırdattı ve ağzı açık bir şekilde öne doğru sıçradı. Kulağımdan birkaç santim ötede kapanan dişlerden zar zor kaçarak yana döndüm. İkinci iskelet ona saldırırken Halek ileri atıldı, omzuyla yere çarptı ve muhafızın arkasında ayağa yuvarlandı. Açıklıktan geçip koridorun ötesindeki karanlığa daldık.

İskelet yaratıklar arkamızdan şakırdadı. Koridorda hızla ilerleyerek bir köşeyi döndük ve bulabildiğimiz ilk karanlık odaya daldık. Bir noktada, belki de yasak parşömenler ve eski kitaplarla dolu küçük bir kütüphane olabilirdi. Ancak tavanın bir kısmı çökmüştü ve kitaplar kırık raflar ve kayalar arasında her yere dağılmıştı. Halek ve ben Bir köşeye yaslanmış bir kitaplığın altına sıkıştık ve koridordaki kemik seslerini dinleyerek bekledik. Yaratıklardan hiçbiri odaya girmedi, ama hırıltıları kaybolana ve sessizlik kulaklarımızda bir kez daha zonklayana kadar kalplerimiz birlikte çarparak orada toplandık.

Halek yavaş bir nefes aldı ve dikkatle başını rafın altından dışarı çıkardı. "Sanırım gittiler," diye fısıldadı.

Arkasına doğru kaydım. Ellerim titriyordu ama parmaklarım hâlâ değerli taşın etrafında sıkıca kıvrılmıştı. Görünüşe göre iskelet yaratıkların yükselişini tetikleyen şey buydu. Anlamı çok açıktı. *Kralın eşyalarına dokunmayın.* Ölürken bile ondan bir şey çalmaya kalkışanları lanetlemişti.

Zümrüdü çantama koydum. Geri koymanın faydası yoktu; olan olmuştu. Artık sarayda dolaşan iskeletlerden uzak durmamız gerekecekti ama en azından pek zeki görünmüyorlardı.

"Şimdi nereye?" Odanın ve çevresindeki koridorların boş olduğunu teyit ettikten sonra Halek merak etti.

Güvenilir haritama baktım. Kısa bir süre için, Çember'in binlerce yıldır kayıp olan bir şehir hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini merak ettim ama

Arkasındaki talimatlar çok açıktı. Örümcekli el yazısında, *sarayın altındaki mahzenlerde kasayı bulun* diyordu.

"Mahzenler," diye mırıldandım, haritayı tekrar yuvarlayarak. "Harika. Eminim mahzenlerde korkunç bir şey yoktur."

Halek alaycılığını takdir ederek kıkırdadı. "Eğer buradan sağ çıkarsak, hatırlat da sana Siha'nın mezar höyüklerine yaptığım yolculuğu anlatayım."

Saray, koridorlar, odalar, koridorlar ve geniş odalardan oluşan bitmek bilmeyen bir labirent gibi devam ediyordu. Görünüşe göre burada zaman ya donmuştu ya da normal akıyordu. Halılar hâlâ koridorlarda uzanıyordu, bazı yerler dışında bozulmamıştı.

Zemin altlarından çatlamış ya da duvarlar üzerlerine yıkılmıştı. Duvarları kaplayan rengârenk duvar halıları çiçek, hayvan ve insan manzaralarını tasvir ediyor, beyaz ve altın rengi bir figür her şeyin üzerinde yükseliyordu. Kitaplar kemirgenler ya da böcekler tarafından çiğnenmemiş, resimler solmamıştı. Bir banyo odasında hâlâ buz gibi soğuk kristal berraklığında su bulunuyordu.

havuzun etrafındaki karo zemin paramparça oldu. Hava sanki duvarlar ve zemin nefesini tutuyormuş gibi ölümcül bir şekilde hareketsiz kalmıştı. Ama artık yalnız değildik. Koridorlarda karmakarışık iskeletler dolaşıyordu ve birkaç kez Halek ve ben bir odaya saklanmak ya da bir siper bulup ölümsüz bir canavar topallayarak geçene kadar beklemek zorunda kaldık. Hiç durmuyor ya da etraflarına bakmak için duraklamıyorlardı, akılsız bir metanetle koridorlarda devriye geziyorlardı. Muhtemelen sonsuza dek belirli bir rotada yürümekle lanetlenmişlerdi. Mahzenlerin gölgeli koridorlarında bizi daha zeki bir şeyin beklemediğini umuyordum.

Ana salonu takip ederek sarayın içine doğru ilerledik, daha fazla gezinen zombinin, çökmüş koridorların ve boş odaların yanından geçerek aniden daha fazla ilerleyemeyeceğimiz bir yere geldik. Zeminin bir bölümü tamamen çökmüş, arkasında en az otuz metre genişliğinde ve belki de elli metre eninde kocaman bir delik bırakarak ilerlememizi tamamen engellemişti.

Kenara doğru yürüdüm ve aşağıya baktım. Karanlıktan dibi görmek imkânsızdı ama boşluğa doğru dik bir düşüş değildi. Kenarlar dikkatlice aşağı inmemizi sağlayacak kadar eğimliydi. Kayarsak muhtemelen dipte boynumuzu kırardık ama duvarlar tırmanılabilirdi.

Halek'e baktım. "Harita mahzenin sarayın altında olduğunu söylüyor," dedim. "Muhtemelen en hızlı iniş yolu bu, ama en kolayı da bu değil."

Omuz silkti. "Kendimi içine attığım ilk dev çukur değil."

Koridorun sonundan gelen bir çingırak sesi, bir iskeletin kafasını kaldırıp bakmasına neden oldu.

Yaratık koridora doğru ilerledi. Hiç düşünmeden kenardan adımımı attım ve birkaç metrelik boşluğa düştüm.

Halek de onu takip etti, parıltılı taşının ışığı karanlıkta zayıf bir şekilde titreşiyordu. Aşağı indikçe delik daha da daralıyor, hava daha da soğuyordu.

Bir çıkıntının üzerine düştüm ve duvardan bana sırtan bir kafatasıyla yüz yüze geldim. Ürpererek aşağı inmeye devam ettim, yukarıdan gelen soluk ışık etrafımda sönüyordu, ta ki botlarım sonunda sert taş gibi hissettiren bir şeye çarpana kadar. Etrafıma baktığımda kendimi duvarlarına uzun, dar raflar oyulmuş, kısmen çökmüş bir taş tünelde buldum. Birinden kemikli bir ayak çıkmıştı ve altında yerde parçalanmış bir omurga parçası yatıyordu.

Halek yanıma çöktü ve çevremize şöyle bir baktı. Burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle mahzenlerdeyiz," diye fısıldadı. "Şehir düştüğünde bu kadarının bile hayatta kalmış olması şaşırtıcı." Bakışları taş raftan çıkan iskelet ele gitti. "Dikkatli olmalıyız."

Burası kesinlikle lanetli olabilecek bir yer. Ve burada *çok fazla* iskelet var. Eğer duvarlardan sürünerek çıkmaya başlarsa, işler ilginçleşecek."

Bu güzel görüntüyü aklımızda tutarak mahzenlere girmeye başladık.

Neyse ki, Halek'in uğursuz gözlemine rağmen, iskeletlerin hiçbiri bize saldırmak için oyuklarından çıkmadı. Belki de sadece ölümden bile sarayı korumakla lanetlenmiş muhafızlardı. Dar, klostrofobik tünellerde, her iki tarafta ölülerin kemikleriyle ilerlemek hâlâ ürkütücüydü.

"Bana söyleyemeyeceğini biliyorum," diye fısıldadı Halek, bir başka alçak çatılı tünele daldığımızda. "Ama aradığın şey buradaysa, bu karmaşa içinde bulman zor olabilir. Umarım aradığın şey küçük değildir."

Yutkundum. "Bir parmak büyüklüğünde," diye fısıldadım ve o da yüzünü buruşturdu. "O zaman bir süre burada kalabiliriz."

"Bir kasa olması gerekiyordu." Tünelin aşağısındaki sonsuz gibi görünen kemik raflarına baktım. Umarım mahzen hâlâ sağlamdır, kırılıp açılmamıştır, çünkü Halek haklıydı: Mahzenlerde kaybolmuş olsaydı hafıza taşını asla bulamazdık.

"Bir kasa," diye tekrarlardı Halek. "Bu da bir şeydir. Eğer bir kasa varsa, sanırım bunu ne zaman öğreneceğiz ..."

Bir sütunun yarıya kadar kapattığı duvarın yıkık bir bölümünde durdu. Ben de durakladım, boşluktan bakmak için öne doğru eğildim ve midem kıvrıldı. Yanımda, Halek huşu içinde bir nefes verdi.

"Maederyss'in merhameti. Sanırım onu bulduk."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Bir esinti ıslık çalarak boşluktan geçip karanlığa doğru yükselen devasa bir odaydı. Yakın zamanda bulunduğum başka bir mağaraya benzer şekilde, bu mağara da daireseldi ve boşluğun içinde kaybolan taş sütunlarla çevriliydi. Ortada, doğrudan dünyanın merkezine iniyormuş gibi görünen bir çukurdan muazzam bir platform yükseliyor ve karanlığın içinde kayboluyordu. Dar bir taş köprü platformun kenarına kadar uzanıyordu ve tam ortasında bir kaide duruyordu.

Kaidenin üzerinde bir şey parlıyordu, küçük ama açıkça güçlü bir şeydi, ışığı yansıtmak yerine içine çekiyormuş gibi görünen bir parıltıyla titreşiyordu. Sırtıma bir ürperti yayıldı ve aniden bunun için geldiğimi anladım.

Sütunun altından eğilerek odaya girdim.

Gerildim, mağaranın etrafına baktım, boğucu bir hava akımının odayı süpürmesini ya da bir sesin mahkum olduğumu tıslamasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Ne rüzgâr, ne sesler, ne de beni yok etmek için aniden ortaya çıkan iskelet muhafızlar. Oda sessiz kaldı, duyabildiğim tek ses nabzım ve boşlukta bir yerlerden gelen belli belirsiz su damlasıydı.

Bu doğru gelmiyor. Ben bir hırsızdım ve benim dünyamda kimse bir kasayı korumasız bırakmazdı.

Halek delikten içeri doğru ilerledi ve etrafına bakındı, mavi gözleri mağarayı tararken ihtiyatlıydı. O da gergindi, görünürdeki sessizliğe güvenmiyordu. "Şey," diye söze girdi, "hiçbir şeyin gözümüze çarpmaması hoşuma gitmiyor, ama sanırım fırsatımız varken bundan yararlanmalıyız."

Dikkatlice köprüye doğru yürüdük. Platformun kenarına inmeden önce bizden hafifçe uzaklaştı. Çukura baktım ve şüphelendiğim şeyi gördüm; mutlak karanlığa dümdüz bir dalış. Hayal gücümü serbest bırakırsam, o uçurumdan bana ve Halek'e bakan binlerce göz hayal edebilirdim. Bir ürpertiyle bakışlarımı kaçırdım ve platformun ortasındaki kaideyi inceledim.

"Dikkatli ol, Serçe." Halek'in sesi alışılmadık derecede kasvetliydi. Sıcak eli koluma geldi ve irkilmeme neden oldu. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Fatechaser, "ama birkaç lanetli yerde bulundum benim zamanımda ve burası ..." Bir ürpertiyle başını salladı. "Sadece ... dikkatli ol," diye bitirdi elini bırakarak. "Ben burada kalacağım, platforma adım atarsan, kötü bir lanete maruz kalırsan ve seni geri çekecek birine ihtiyacın olursa diye."

Midem çalkalandı. Ve birdenbire bunu yapmak istemedim. Kovass'taki en iyi hırsız bendim, Çember tarafından bu iş için seçilmiştim çünkü bunu yapabilecek tek kişi bendim ve ... O taşı almak istemiyordum.

"Ya da benim yapmama izin verebilirsin," diye teklif etti Halek. Şaşkınlıkla ona baktım ve o da alaycı bir şekilde sırtıttı. "Zamanında birkaç lanetten kurtulmuşluğum var," dedi. "Eğer burada ölmek kaderim değilse, Ölümsüz Kral'ın laneti bile beni öldüremez. Eğer öyleyse, bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok." Sanki kendi ölüm düşüncesi onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yani oraya gidip o taşı almamı istiyorsan, yaparım. Sadece söylemen yeterli."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. Halek'in *muhtemelen* hazineyi alıp kaçacak biri olmadığına güveniyordum ama yine de bu benim görevimdi. Eğer biri hafıza taşını ve onunla birlikte gelen laneti alacaksa, o kişi ben olmalıydım. "Buldum, Halek."

Başını salladı. "Pekâlâ. Ben burada kalacağım o zaman. Eğer toza ya da kırkayağa dönüştüğünü hissedersen bağırman yeterli."

"Evet. Bu düşüncüyü aklıma soktuğun için teşekkürler," diye mırıldandım ve köprüyü geçmeye başladım.

Dar ve kemerli patikayı geçerken gözlerin üzerimde olduğu hissi güçlendi ve yalnız olmadığımız hissinden kurtulamadım. Sanki

Yüzlerce şey köprünün alt tarafına tutunmuş, botlarımın altından sadece birkaç santim uzaktaydı. Yürümeye devam ettim, bir ayağımı diğerinin önüne koydum, aşağıya bakmayı reddettim, ta ki köprüden platforma çıkana kadar.

Hâlâ bir şey yok. Rüzgarın bir nefesi odanın etrafında dönerek tozu karıştırdı.

girdaplar ve ölüm kokusu vardı ama düz yüzeyinde hiçbir şey olmamıştı.

platform. Çenemi tuttum, gözlerimi hedefime kilitledim ve ona doğru ilerlemeye başladım.

Kaideye bir adım kala durakladım ve almak için gönderildiğim şeye baktım. Küçük siyah taş kaidenin üzerinde asılı duruyordu, uğursuz

karanlık

etrafındaki parıltı ışığı emiyordu. Bir kalp atışı gibi atıyor gibiydi ve her atışta simsiyah yüzeyde küçük kızıl rünler belirliyor, onlara baktığımda gözlerimin yanmasına neden oluyordu.

Çember'in istediği buydu. Her ne kadar içgüdülerim ona dokunmamamı söylese de, almam gereken şey buydu. Normalde içgüdülerimi dinlerdim; aksi takdirde yakalanacak ya da öldürülecekken beni hayatta tutmuşlardı. Beni pusuya düşürmek için bekleyen haydutların bulunduğu şüpheli, ıssız bir ara sokak. Normal görünen boş bir pencere, aslında önce ateş edip sonra soru sormaya hazır, yaylı tüfekli bir muhafız barındırıyordu. Bazen şansım yaver gitti -çoğundan daha şanslıydım- ama bazen de içgüdülerimi dinleyerek kendimi beladan uzak tuttum. Ve içgüdülerim bana bu olayla ilgili her şeyi söylüyordu.

yanlıştı.

Ama bu benim görevimdi. Yüzeye elim boş dönemezdim. Loncanın nasıl çalıştığını, başarısız olursam Çember'in beni ve Vahn'ı öldüreceğini bilecek kadar iyi biliyordum. Ben bir hırsızdım. Bu benim hikâyedeki yerimdi.

Derin bir nefes alarak elimi parlayan kayaya doğru uzattım.

"Dur!"

Dokuz

Derin ses odanın içinde yankılandı. Halek'in yanından geçip mahzenin girişine bakarak döndüm ve kanım dondu.

Bir figür köprüye doğru yürüyordu, uzun bacakları hızla aramızdaki zemini yiyordu. Kapüşonu yukarıdaydı, yüzünü gizliyordu ama onu hemen tanıdım. Onu Kader Tapınağı'ndan, Firedancer sirkinin olduğu gece kalabalık pazarın üzerindeki çatılardan tanıyordum. Midem bulandı. İylvahn suikastçısı gelmişti.

Halek köprüünün kenarında durmuş, figürün yaklaşmasını izliyordu. Kasıldığını gördüm; iylvahn'ın ne olduğunu biliyordu, özellikle de ona kahjai'yi sorduğumdan beri. Ama figür yaklaşırken selamlamak için elini kaldırdı.

yaklaştı. "Selam dostum," diye neşeyle seslendi, kendini yabancıyla köprü girişinin arasına soktuğunu fark ettim. "Burası buluşmak için garip bir yer. Saklı Şehir'in insanlarından biri. Evinden çok uzaktasın." "Yolumdan

çekil, Fatechaser." İylvahn'ın sesi acımasızdı.

Adımlarını yavaşlatmadan omzunun üzerinden uzandı ve hışırtılı bir çığlık atarak omurgama bir ürperti gönderen kavisli bir kılıç çekti. "Buraya senin için gelmedim."

Beni öldürmek için burada. Çılgınca platformun karşısına baktım ama diğer tarafta köprü yoktu. Sadece platform ile mağaranın etrafındaki dar çıkıntı arasında dik bir dalma var. Bir köprü ile bunu başarabilirdim. koşarak atlayabilirdim ama yakın olurdu. Siyah hafıza taşı önümdeki kaidenin üzerinde duruyordu ama iylvahn'ın haykırışının yankısı hâlâ kafamın içinde çınılıyordu. Taşı olduğu yerde bırakırsam gitmemize izin verir miydi?

"Hey, bir saniye bekle." Halek birkaç adım geri çekilerek köprüye doğru ilerledi ve yaklaşan suikastçıya doğru bir el kaldırdı. I

Diğer elinin rahatça kemerine kaydığını gördüm; klasik el çabukluğu numarasını fark edince kalbim daha da hızlı çarptı. Suikastçi köprünün ayağına ulaştığında, "Bunu konuşabiliriz," dedi. "Bu tatsız olmak zorunda değil, bu bir kavga olmak zorunda değil. Bak, kaçıp gidebiliriz!" Ve aralarındaki taşlara bir şey fırlattı.

Suikastçinin hemen önünde havada patlayan parlak bir ışık, tüm odayı bir anlığına beyaza bürüdü. Suikastçi bir koluyla gözlerini kapatarak geriye doğru savruldu ve Halek hemen yukarı doğru koşmaya başladı.

Bana doğru köprü.

"Sparrow, kaç!"

Kaçmak mı? Kahjai köprünün üzerinde, platformdan tek çıkışla aramızda duruyordu. Halek diğer tarafa atlamamızı mı bekliyordu? "Nereye?" Halek köprünün sonuna ulaştığında ben de bağırdım.

"Ondan uzak herhangi bir yere!"

Halek'in botu platformun kenarına dokunduğu anda kaideden bir sarsıntı yayıldı. Taşların üzerinden platformun kenarına doğru aktı ve çukurun karanlığından binlerce böcek kanadının aynı anda vızıldaması gibi korkunç bir ses yükseldi.

Taşı havada asılı durduğu yerden yakaladım ve tam, mutlak bir dehşet hissi kalbime bir ok gibi saplandı, nefesimi kesti. Bir an için hareket edemedim, kadim bir bakışın -soğuk, meraklı, yabancı- ruhuma dikildiğini hissettim. Zihnimi yokladığını, tüm savunmaları kolayca ortadan kaldırdığını hissedebiliyordum. Soğuk bir berraklık anında gülümsediğini hissettim.

"Sparrow!" Halek bileğimden tutarak beni kaideden uzaklaştırdı, tam o sırada kavisli bir bıçak metalik bir çınlamayla yüzeye çarptı. Geri çekildik ve suikastçi kaidenin üzerinden bana baktı, soluk mavi bakışları yüzümden elimdeki titreşen siyah taşta kaydı. Mümkünse, ifadesi daha da soğuklaştı ve gözlerinde ölümle ilerledi.

Halek ve ben bizi takip eden suikastçiden hızla uzaklaştık. Ama kaçacak yer yoktu; hâlâ köprü ile aramızdaydı ve bizi platformun kenarına doğru itiyordu. Etrafımızdaki uğultu giderek artıyor, neredeyse sağır edici bir hal alıyordu.

Korkunç ve çok bacaklı bir şey kenardan sürünerek platforma çıktı. Kabuğu parlak siyah, devasa bir böcek tırmalayarak yukarı çıktı ve Bir insan kafatasının içi boş gözleri bana doğru bakıyordu. Tısladı, kıvrık çenesi

açıldı ve ardından düzinelerce insan kafataslı böcek, platformun kenarını yutan siyah bir dalga halinde kenardan aşağı döküldü.

İçime bir korku yayıldı. Geriye döndüm ve suikastçının bıçağı başımın üzerinden geçerken anında eğilmek zorunda kaldım. Kafatası böcekleri her yerden, platformun her tarafından geliyordu, hatta tavandan aşağıya bile düşüyorlardı. Sürüden geriye sıçradım, bir şekilde iylvahn'ın bıçağından bir kesik daha almaktan kaçındım ve yanımda Halek'le köprüye doğru fırladım.

Platform neredeyse böcekler tarafından yutulmuştu. Tek boş alan kaidenin etrafıydı ve o da hızla daralıyordu. Arkama baktım ve Etrafı böceklerle çevrili olan iylvahn'ın kılıcını yerde gezdirdiğini ve birkaç tanesini uçurduğunu gördüm. Köprü ile aramızda kıvranan siyah bir halı vardı ve giderek yaklaşıyordu.

"Halek, başaramayacağız," diye soluyarak yoluma çıkan bir böceğin üzerinden atladım. "Sayıları çok fazla!"

"Devam et!" dedi ve eli tekrar kemerine gitti. "Ve flaş patladığında doğrudan ona bakma."

Kaidenin üzerine sıçradı, havaya zıpladı ve önümüzde yere üç küçük beyaz küre fırlattı. Küreler kör edici bir parlıltıyla patlayıp, kafatası böcekleri yığınınından kakofonik çığlıklar yükselirken başka tarafa baktım. Geri sıçradılar, kafaları karıştı, daireler çizerek döndüler. Birkaçı platformun kenarından düşerek boşluğa yuvarlandı ve Köprü temizdi.

Bir daha arkama bakmadım. Suikastçının kafatası böcekleri tarafından aşağı çekilip çekilmediğini, derisini çiğneyip çiğnemediklerini ya da bir şekilde dayanıyordu. Bilmek istemiyordum. Halek ve ben sadece koştuk, köprüden geçip mahzenlere girdik, sonra tünellerden ve geçitlerden geçerek sonunda saraya çıkan deliğe ulaştık. Tepeye tırmanırken ellerimi kanattım, dışarı çıkma telaşıyla derimi ve giysilerimi yırttım.

Dışarı çıktığımızda saray telaş içindeydi. Mahzenlerde her ne oluyorsa iskelet muhafızları da alarma geçirmişti ve saray koridorlarında çılgınca bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı, kemik sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Halek ve ben sarayın içinde hızla ilerliyor, hırlayan, çılgın iskelet yaratıklar sürüsüyle saklambaç oynuyorduk.

Bir köşeyi döndük ve üç iskelet muhafız dönerek Boş gözleri üzerimizdeydi, ağızları ürpertici ulumalarla açılıyordu. Biz gerildikçe

Geldiğimiz yoldan geri kaçarken, yerde bir sarsıntı oldu ve Aşağıdan duvarlara çatlaklar yayıldı. Yukarı baktığımda çatlakların tam üzerimizdeki tavana doğru yayıldığını gördüm ve karnım sıkıştı.

Hiç düşünmeden Halek'in kolunu tuttum ve onu ileri, üç iskelet muhafıza doğru çektim. Bize hırladılar ve dişlerini göstererek saldırdılar. Halek'i bırakarak eğildim, gıcırdayan dişlerin altından yuvarlandım ve başımdan birkaç santim ötede kapanırken çenelerinin çıkardığı tıkırtıyı duydum. Halek de bir şekilde iki dişten kurtulmayı başararak öne doğru atladı ve yanımda ayağa kalktı.

Bir kükremeyeyle arkamızdaki tavan çöktü. Toz ve çakıl taşları koridoru doldurdu, yukarıdan yağdı ve havaya yükseldi. Halek ve ben sendeleyerek geri çekildik, öksürüyorduk, altımızdaki zemin hala titriyordu ve kaya parçaları çarptıkları yerde tenimize batıyordu. Toz kalktığında koridor tamamen molozla dolmuştu ve bizi kovalayan iskeletler tonlarca taşın altına gömülmüştü.

Halek'e baktım ve tek parıltılı taşının loş ışığında yüzünün kül rengi olduğunu gördüm.

"Halek." Dirseğine dokunduğumda sıçradı ve mavi gözlerini bana çevirdi. Bir an için sersemlemiş ve korkmuş görünüyordu; tanıdığım sırıtan, görünüşte korkusuz Fatechaser'dan şok edici bir değişim.

Anlaşılan *bu* ölüme yakın deneyim onu diğerlerinden daha fazla etkilemişti.

"Haydi," diye soluyarak koridorda bir adım geri attım. "Taht odasına varmak üzereyiz, sonra özgürüz. Hadi buradan çıkalım."

Kendini silkeledi, çökmüş koridora bir kez daha baktı, sonra tekrar bana döndü. "Tamam," diye nefes aldı, koridordan aşağıya doğru koşmaya başladığımızda

Ayak seslerimizin yankıları taşlarda çınlıyor. "Kesinlikle misafirliğimizi fazla uzattık."

On

Halek daha önce, saraya giden köprünün bir kısmı çöktüğünde, *kötü bir şey beni kovalıyorsa muhtemelen o boşluktan atlayabilirim* demişti. Ama bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim.

Yapmak zorundaydık.

Arkamızda bir grup iskelet yaratık takırdayıp sıçrarken, köprünün ortasındaki boşluğa doğru koştuk ve kendimizi boşluğa fırlattık. Diğer tarafa çarpıp acı içinde yuvarlanarak çökmekte olan geçitte durmadan önce altımızdaki dik düşüşü, altımızdaki kayalara inişi gördüm.

Yüzümü buruşturarak kendimi dirseklerime kadar ittim ve Halek'in bir iniltiyle kendini dizlerine doğru ittiğini gördüm. Diğer tarafa baktığımda köprünün boş olduğunu gördüm; görünüşe göre zombi sürüsü atlamayı başaramamıştı. Ama saraydan daha fazla iskeletin çıktığını, devasa kemikli böcekler gibi açık alana üşüşüğünü görebiliyordum. Ayağa kalkmaya çalışıyorduk,

Halek ve ben Ölümsüz Kral'ın sarayından kaçtık ve şehrin içinde gözden kaybolduk.

Saraydan birkaç blok ötede dar bir ara sokakta nihayet nefes almak için durduk. Sert duvara yaslanarak ciğerlerime hava çektim ve Halek'in ellerini dizlerine koyarak eğilmesini izledim. İkimiz de konuşamıyorduk.

Sonunda Halek doğruldu, bir elini sarı saçlarında gezdirdi ve saraya doğru ciddi bir bakış attı. Küstahça bir şey söylemesini bekliyordum -çok yakındı, değil mi?

Çökmüş koridorda tavrı değişmişti. Hiç konuşmamıştı, bakışları sıkıntılı ve uzaktı.

"Halek?" Kendimi duvardan aşağı ittim ve onu endişeyle izledim. "İyi misin?"

"Ben ... bilmiyorum." Bir adım geri çekildi, kaşları çatıldı ve bir elini tekrar saçlarında gezdirdi. "Bir an için, orada ölmem gerektiği gibi garip bir hisse kapıldım," diye mırıldandı. "Kaderim saraydan çıkamamakmış."

Ona göz kırptım. "Yanılmış olmalısın," dedim. "Sen hâlâ buradasın. Kabul ediyorum, tüm bu olanlar oldukça korkunçtu ve ikimiz de neredeyse ölüyorduk ama başardık Halek. Hayattayız."

Başını neredeyse çılgınca salladı. "Anlamıyorsun," dedi. "Hikâyeler doğru! İnanıp inanmadığımdan emin değildim ama ..." Durakladı, derin bir nefes aldı, sanki neden bahsettiğini bilmediğini fark etmiş gibiydi.

"Efsaneler var," diye başladı, "söylentiler var.

Fatechaser'lar kaderlerinin ne zaman geldiğini bilirler. Elbette geleceği göremeyiz ve Kader'in bizim için ne sakladığını bilemeyiz, ancak gerçekleştiği an, bunun o olduğunu anlarız. Bu bizim kaderimiz. Ve bunu kabul ediyoruz."

Bana baktı, mavi gözlerindeki ifade neredeyse ıstırap doluydu. "Sarayda da böyle hissetmişim," diye fısıldadı. "Tavan çöktüğünde. Sadece bir an için, biliyordum. Bu benim kaderimdi. Bu şekilde ölecektim.

Ama ..."

Şimdi iki elini saçlarında gezdirerek saçlarının diken diken olmasını sağlıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum," dedim. "Kaderinle karşılaşmamak ... bu iyi bir şey, değil mi? Hayattasın. Orada ölmedin."

"Öyle mi?" Bir elini yüzünde gezdirdi. "Belki. Ama şimdi bildiğimi sandığım her şey değişti. Seçimlerimde her zaman kendime güvenmişimdir,

Çünkü kader beni bulduğunda, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Kaderim sarayda ölmekse ve ben hâlâ buradaysam, bu neyi değiştirir?

ne demek? Kaderimi aldattığımı bile bile nasıl devam edebilirim?"

"Bunu ikinci bir şans olarak kabul et?" Ben teklif ettim. "Seni bilmem ama ben her zaman hayatta olmayı olmamaya tercih ederim. Her zaman ölümü aldatmaya çalışacağım. Eğer kaderimde ölmek varsa ve ben ölmediysem, bu da yaşayacağım bir başka gün demektir."

"Belki de haklısındır," dedi Halek ama sesi pek emin gelmiyordu. İçini çekti ve sanki bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyormuş gibi saraydan uzaklaştı. "Her halükârda," diye devam etti, eski özgüveninden eser kalmamıştı, "arkada muhtemelen şu anda ikimize de çok kızgın olan bir iyivahn suikastçısı var. Onu yakalamadan ve *ikimiz* de kaderlerimizle tanışmadan önce onu kaybetmeye çalışmamızı öneririm."

Titredim. "Sence hâlâ hayatta mıdır?" İylvahn'ı en son gördüğümde, yıkılmakta olan bir platformun ortasında kafatası böcekleri tarafından kuşatılmıştı. Birinin bundan sağ çıkabileceğini hayal etmek zordu.

"Kahjai hikâyelerini duymamışsındır," dedi Halek. "Hedeflerine ulaştıklarında, görevleri bitene kadar pes etmiyorlar. Onlar acımasız, inatçı ve öldürülmesi neredeyse imkansız - mükemmel suikastçılar. Hikayeler öyle diyor." Bana sempatik bir yüz ifadesi verdi. "Sanırım gerçekten bir ceset görmediğimiz sürece kahjai'nin hala gelmekte olduğunu varsaymalıyız.

Ve onun hedefi sensin."

Korku omurgamdan yukarı tırmandı. Halek haklıydı, iylvahn o kadar kolay ölmeyecekti. Hâlâ benim için geliyordu.

Hayır, birden fark ettim. Benim için değil.

"Onun hedefi ben değilim," diye mırıldandım.

Çantama uzanıp siyah taşı çıkardım ve havaya kaldırdım. Elimde bir kalp atışı gibi titreşti ve ışığı emdikçe etrafımızdaki gölgeler daha da karardı. "Bu," diye fısıldadım. "Bunun peşindeydi."

Halek yüzünü buruşturarak zonklayan taştan uzaklaştı. "Kutsal emanetlerden payıma düşeni gördüm," dedi, dokunmaktan çekiniyormuş gibi kollarını kavuşturarak, "ve bu

Bir tanesi en az onlar kadar lanetli." Başını eğdi, düşündü

"Biliyor musun, eğer bunu iylvahn'a teklif edersen, kabul edebilir ve yaşamana izin verebilir."

"Ya da beni yine de öldürebilir." Onu çantama geri koydum. Bu öneri beni meydan okumaya itti. Pazarlık yapmadım ve yapmayacağım da. Hazinemi almak için peşime düşecek korkunç bir kahjai suikastçısına bile olsa, hazinemi vermekten korkmamalıydım. Ayrıca, iylvahn beni öldürmese bile, eli boş döndüğüm için Çember kesinlikle öldürecekti. Ve Vahn da başarısızlığımın acısını çekecekti; bunun olmasına izin veremezdim. "Bunu ona vermeyeceğim," dedim Halek'e, çantayı sıkıca kapatarak. "Bu bir seçenek değil."

Başını salladı. "O zaman yola devam etmeliyiz. Hızlıca. Çünkü sanırım arkadaşlarımız peşimizden geliyor."

Sarsıldım ve tekrar saraya doğru baktım. Sokaklar ve gölgeler boştu, ama sonra, kemiklerin dalgalanmasıyla, kemikli ağzını bir o yana bir bu yana sallayan bir iskelet karanlığın içinden çıktı. Halek ve ben hızla ara sokağa geri döndük ve sessizce uzaklaştık.

Antik şehir artık hareketsiz değildi. Sarayda her ne olduysa, her şeyi canlandıran bir dalgalanma etkisi yaratmış gibi görünüyordu.

İskeletler sokaklarda dolaşıyor ve kafatası böcekleri duvarların ve yıkık binaların üzerinden sıçırıyordu. Böceklerden biri yolumuzu kestiğinde dar sokakta, korkunç bir tesadüf eseri, gerçekten uçabildiklerini keşfettim: Yaratık bizi fark etmişti ama yere atlamak yerine kabuğunu açıp yarı saydam kanatlarını açtı, sonra da tiz bir vızıltıyla başıma doğru vızıldadı. Eğilirken bir çılgılık atmış olabilirim.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra nihayet antik kentin tanıdık gelen bir bölümüne ulaştık.

"İşte kapı orada," diye fısıldadı Halek, açık bir meydanı işaret ederek. Patika sığ su hendeğine iniyordu ve uçurumun kenarına yarıya kadar batmış olan kapıyı seçebiliyordum. Kapının ötesinde merdivenden kanalizasyona geri döndük. "Başardık."

Ama o bu sözleri söylerken bile gözümün ucuyla kanımı donduran bir gölge yakaladım. Net olarak göremedim ama görmeme de gerek yoktu. Halek'in kolundan tutarak onu tekrar gölgelerin içine çektim.

"Kahjai çok yakın," diye fısıldadım.

Şaşkın kaşları bir anda alarma dönüştü ve çıkışa doğru baktı. "Emin misin?" diye fısıldadı. "Ben bir şey görmüyorum."

"Eminim." Sadece bir dalgalanma, bir anlık bir bakıştı ama hiç şüphem yoktu. "Bizi gördüğünü sanmıyorum ama orada olduğunu biliyorum."

Halek alt dudağını çiğnedi. "Eğer dışarıdaysa, kapıya doğru koşmamızı bekliyordur," dedi düşünceli bir şekilde. "Dışarıdaki tek çıkışın orası olduğunu biliyor.

şehir. Ya da en azından *bizim* bildiğimiz tek yer burası."

Yükselen korkumu bastırmak için bir yumruğumu sıktım. "Onu nasıl atlatacağız?"

Halek sessizdi, kapıyla aramızdaki karanlığı tarıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı, bir kez başını salladı ve bana döndü. "Suikastçi senin peşinde," dedi, sanki bu gerçeğin farkında değilmişim gibi. "Eğer şimdi oraya gidersen, onunla karşılaşmadan önce kapının yarısına bile varamazsın. Ya da belki de bir çıkıntının üzerinde yaylı tüfeği nişan almış ve hazır bekliyordur. Onu daha fazla bekleyemeyiz. Dedğim gibi, kahjai'ler acımasızdır. Görevleri bitene kadar pes etmezler."

"O zaman ne yapacağız?"

"Burada kalacaksınız." Halek gülümseyerek elini koluma koydu. "Onu uzaklaştıracam. Yol temizlendiğinde koş. Kapıya doğru koşun ve yüzeye geri dönün."

"Halek . . ." İçimde aniden yükselen çaresizliği açıklayamıyordum. Ben bir hırsızdım. Hırsızlar Loncası'nda kendinizden başkasına bakmazdınız. Bir ekiple birlikteyseniz ve durum kötüye giderse, önce kendinizi dışarı çıkarır ve diğerlerinin de aynısını yapacağına güvenirdiniz. Birbirimize yapışmazdık. Birbirimiz için canımızı ortaya koyduk. Başkası için canımızı tehlikeye atmazdık. Eğer bir hırsız başkalarına güvenmeden kendi başının çaresine bakamıyorsa, loncaya hiçbir faydası olmazdı.

Halek'i tanıımıyordum. Onunla sadece birkaç saattir birlikteydim. Yine de kaçabilmem için Arkyennah'ın en tehlikeli insanlarından biri olan bir kahjai ile yüzleşmeye hazırıdı.

Neden?

"Her şey yolunda." Halek bana güven verici bir sırıtış attı. "Benim için endişelenme. Eğer kaderim taş kalpli bir katilin ellerinde ölmek değilse, bir düzine kahjai bile beni alt edemez. Eğer öyleyse ..." Gülümsemesi azalsa da omuz silkti. "Zaten onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"O yüzden burada bekle," diye devam etti. "Ve güvenli olduğundan emin olduğunda, *git*. Dediğim gibi, endişelenme." O çarpık, büyüleyici sırıtış geri geldi.

"Böyle buluşmalar asla tesadüf değildir. İçimden bir ses yollarımızın tekrar kesişeceğini söylüyor."

Ne söyleyeceğimi ya da ne hissedeceğimi bilemediğim için başımı sallamakla yetindim. Halek geri çekildi ve bir kez daha gölgeli sokaklara baktı. "Bu çok zor olacak.

İlginç," diye mırıldandığını duydum. "Sanırım iyilvahn her neredeyse, muhtemelen tüm bölgeyi görebiliyordur. Çok belli etmemeliyim, yoksa kanmayacaktır."

Kemerindeki keseye uzanarak beyaz bir bez çıkardı, sonra onu bir şal gibi başının etrafına sararak saçlarını gizledi. "Giydiğim en iyi kılık değil," dedi alaycı bir ifadeyle, kumaşın uçlarını yakasının içine sokarak. "Ama en azından bu sefer Ragnialı bir kılıç yutan olarak giyinmedim."

Midem bulandı. "Dikkatli ol, Halek," dedim ona. Endişelendiğimi fark ettim. Halek hâlâ bir yabancıydı ama öldürülmesini istemiyordum. Biraz fazla kaderci olabilirdi ama nazik ve cesurdu ve işler tehlikeye girdiği anda ortadan kaybolmamıştı.

Bir an için korkunun içinden bir öfke sızdı. *İşte bu yüzden işleri mesafeli ve profesyonel tutarsınız. Bu yüzden bağlanmıyorsunuz.*

"Olacağım." Mavi gözlü Fatechaser bana bir kez daha baktı ve göz kırptı. "Kader seninle olsun, Serçe," diye fısıldadı. "Ve benim için ağlama. Eğer Dokumacı nazik davranırsa, yollarımız tekrar kesişecek."

Gölgelerin arasında kalarak ara sokaktan çıktı ve gözden kayboldu. Dudağımı ısırarak geri çekildim, karanlığın içinde çömeldim ve bekledim. İylvahn'ı görmedim ama bizi izlediğini, görünmez olduğunu biliyordum,

Sessiz ve ölümcül. Saraydan çıktıktan sonra sokaklarda bizi takip ederek vakit kaybetmek yerine doğruca kapıya gelmiş olmalı. Akıllıca bir taktik; hareket eden bir gölgenin o kısacık anlık görüntüsünü yakalamamış olsaydım, orada olduğunu hiç bilemeyecektim. Bizi kapıya kadar nasıl atlattığını bilmiyordum ama sonuçları dehşet vericiydi. Bakışlarımın tam olarak doğru zamanda doğru yerde olması tamamen şanstı.

En azından şansım yaver gidiyordu.

Dakikalar geçti. Gölgelerde ne Halek'ten ne de iylvahn'dan bir hareket görmedim. Hiçbir şey duymadım. Ne ayak sesi, ne ses, ne de başka bir şey. suikastçının yemi yuttuğunu ve Halek'in peşine düştüğünü gösteriyordu. Sessizlik kulaklarımı sağır edene kadar zonkladı.

Dayanılmaz derecede kararsız geçen birkaç dakikadan sonra yavaşça ayağa kalktım ve sokağın ağzına doğru adım attım. Sokağın diğer tarafında, sık su birikintisinin karşısında, yüzeye açılan kapı beni çağırıyordu. Çok yakındı. Yine de Toz Denizi'nin diğer tarafında da olabilirdi.

Yürü, Serçe. Sonsuza kadar burada kalamazsın.

Hızlı bir nefes aldım ve koşmak için gerildim, ama tam koşarken bir çığlık yankılandı Arkamdaki sokaklarda bir yerden. Midemi sıkıştıran bir acı, korku ve alarm sesi. Halek mi, iylvahn mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım ama o anda bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya geri dönüp Halek'i bulmaya çalışacaktım ya da yoluma devam edecektim.

Kapıya doğru fırladım.

Suçluluk duygusu beni pençeledi ama koşmaya devam ettim. Halek iylvahn'la karşılaştıysa muhtemelen ölmüştü ve yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Sudan geçerken, kapıyı iterek açarken ve her an sırtımda bir bıçak hissetmemeyi umarak tünelde körlemesine tökezlerken bunu düşünmemeye çalıştım. Merdivene ulaştım ve tırmanmaya başladım. Şaft etrafımda kapanıyordu. Parıltı taşım hâlâ belimde ölü ve cansız bir şekilde asılı duruyordu ve görülme korkusuyla onu tekrar yakmaya cesaret edemedim.

Nefes nefese merdivenin tepesine ulaştım ve sert zemine tırmandım. Kalbim küt küt atarken, arkamdan yükselen kahjai'nin kafasını görüp göremeyeceğimi merak ederek kuyuya bir göz atmaya cesaret ettim. Ama oluk karanlık kalmıştı.

Delikten geri çekildim ve odadan kaçtım, kaçarken de kapıyı çarptım.

Durmaya cesaret edemeden kanalizasyonda yoluma devam ettim, sonunda nefes almak için küçük bir oyukta durmak zorunda kaldım. Nemli taş sırtımı yaslayarak gözlerimi kapadım ve olan biten her şeyi anlamaya çalıştım.

Titreyen ellerimle çantama uzandım ve siyah taşı çıkardım. Parmaklarımın arasında soğuk ve uğursuz bir şekilde sürekli titreşiyordu ve onu tutmak içimin kıpırdanmasına neden oldu. Herkesin peşinde olduğu şey buydu. Onu almam için beni oraya gönderen Çember. İylvahn, onun için öldürmeye hazır olan. Neydi bu şey? Cahil değildim. Ben bir hırsızdım ve bir eşya ne kadar nadir, tehlikeli veya değerliyse, o kadar çok insanın onu istediğini biliyordum. Ve onu elde etmek için daha fazla gaddarlık yapmaya istekliydiler. Bu sadece bir hafıza taşı olamazdı.

Ne olursa olsun, tamamlamam gereken bir iş vardı. Bu değişmemiştii ve bu işi bitirmek beni rahatlatacaktı. Bu şeyi Çember'e teslim ettiğimde, planlarındaki rolüm, her ne ise, bitmiş olacaktı. Ve umarım, onu teslim ettikten sonra, uykumda beni öldürmek için pencereden tırmanan iylvahn suikastçıları hakkında endişelenmem gerekmeyecekti.

Sonunda o devasa binadan çıktığımda Kovass farklı görünüyordu. kanalizasyon borusuna ve temiz havaya geri döndü. Gökyüzü karanlıktı ve ikizler onu kovalamadan önce Kovass'a kısa bir ziyarette bulunan ay, Toz Denizi'nin üzerinde alçakta asılı duruyordu. Bölge ıssızdı, sakinleri uyuyabildikleri kadar uyuyorlardı, Altlarında, kadim bir dev gibi uyuklayan lanetli bir şehrin unutulmuş bir şekilde yattığından habersiz, kendi sakinleri karanlıkta masum aptalların yollarını kesiştirmesini bekliyordu.

"Serçe."

İrkildim, sesi tanıyana kadar neredeyse sokağın karşısına fırlayacaktım. "Jeran?" Bir çitin arkasından bir figür çıkıp bana el sallarken, "Jeran?" dedim. "Burada ne işin var?"

"Seni takip ettim." Utangaç görünüyordu ama sadece bir anlığına. "Seni ve Vahn'ı loncadan çıkarken gördüm ve merak ettim, bu yüzden peşine takılmaya karar verdim."

"Peşine takılmak mı? Bütün gün burada mıydın? Vahn seni fark etmediği için şanslısın." Ona kuşkulu bir bakış attım. Lonca Ustası işleri son derece ciddiydi ve eğer doğrudan işin içinde değilseniz, bilmenize gerek yoktu. Vahn itaatsizliği hoş görmezdi ve Jeran'ın "merakını"

Eğlenceli. Küçük bir parçam onu gördüğüne sevinmiş olsa bile. "Bu pek akıllıca değildi Jeran," diye bitirdim, soğuk bir esinti sokaklarda fısıldayarak nemli giysilerimi çekiştirirken titriyordum. "Loncadan atılabilirdin."

Jeran omuz silkti, meydan okuyan, neredeyse somurtkan bir hareketti. Bana baktı ve bir an için gözleri kapandı ama sonra gözlerini kırptırdı ve normale döner gibi oldu.

"Evet, muhtemelen. Sadece senin için endişelendim." Başının arkasını kaşıdı ve bana biraz zoraki bir gülümseme verdi. "Eğer Çember için tehlikeli bir göreve gidiyor olsaydın-"

"Jeran!" Sert bir hareketle sözünü kestim. "Burada olmaz, seni aptal." Çember'i sokaklarda açıkça tartışmadınız. Aslında, Çember'i hiç tartışmadınız. Çember yokmuş gibi davrandın. "Ne yapıyorsun sen? ne yapıyorsun?" Ona tısladım. "Son zamanlarda neyin var senin?"

Dişlerini sıktı, sonra sakinleşmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Özür dilerim." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ben sadece Bak Sparrow, konuşabilir miyiz? Söylemem gereken bazı şeyler var."

"Şimdi mi?" Gerçekten iyi bir zaman değildi. Bir anımı anlatmak istiyordum. Vahn'a bir taş ver, onu elimden al. Bunu ne kadar çabuk yaparsam, tüm bu çileyi o kadar çabuk bitirebilirdim. "Loncaya geri dönüyorum," dedim ona. "Vahn'a bir şey teslim edeyim, sonra konuşabiliriz."

"Hayır." Beni şaşırtarak kolunu uzattı. "Loncaya geri dönmemize gerek yok. Uzun sürmeyecek." Sabırsızca bir of çektim ve onun ifadesi umutsuzluğa dönüştü. "Lütfen, Sparrow. Seni tutmayacağım, söz veriyorum. Sadece Seninle konuşmaya gerçekten ihtiyacım var."

Çenemi sıktım. Yaşadığım onca şeyden sonra, seninle konuşmak istiyordum. bu teslimatın bitmesini istiyordum. Ama Jeran son zamanlarda garip davranıyordu ve ben de onunla geçen gece odamda olanlar hakkında konuşmak istiyordum. Belki de kıskanç bir kum eşiği olduğu için özür dilemek istiyordu.

"Peki." İçimi çektim. "Ama sadece birkaç dakika. Gerçekten Vahn'ın yanına dönmem gerekiyor."

Etrafına bakındı, sonra başıyla yolun karşısındaki bir deponun kapısını işaret etti ve beni öne doğru çağırdı. "Gel, burada konuşabiliriz."

Sabırsızlıkla takip ettim. Hafıza taşı sanki bir şeylerin değiştiğini hissediyormuş gibi çantamın içinde zonkluyordu. Depo boştu ve çürümeye yüz tutmuş gri rafların arkasında bir köşeye çekildik.

Jeran bana döndü. Deponun gölgeleri içinde birden bir yabancı gibi göründü.

"Loncadan ayrılıyorum," dedi söze girmeden.

Ona bakakaldım. Söyleyebileceği onca şey arasında bunu hiç beklemiyordum. Kalbim umutsuzluktan küçük bir tekleme attı ve boğazımı açmak için hızla yutkundum. "Neden?"

Yüzünü buruşturmakla kaş çatmak arasında bir ifade takınarak arkasını döndü. "Dahveen ve ben Altın Saray'da çok zaman geçiriyoruz. Chalice," diye mırıldandı, şehirdeki en büyük kumarhaneye atıfta bulunarak. Dahveen'in oranın müdavimi olduğunu biliyordum ama Jeran'ın yüksek bahisli kumarlara ilgisi yoktu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Bununla nereye varmak istediğini hemen anladım ve midemde bir düğüm oluştu. "Jeran . . ."

Yüzünü buruşturdu. "Dahveen büyük işler başarabileceğimi söyledi," dedi çaresizce hiçbir şeyi işaret etmeden. "Beni sürekli zorluyor, büyük bir başarıya bir adım uzakta olduğumu söylüyordu." Dudakları gerildi ve başını salladı. "Sanırım zarlarla aram onun kadar iyi değil."

Sempatı duyarak yüzümü buruşturdum. "Ne kadar kaybettin?"

"Hemen hemen her şeyi. Ama konumuz bu değil." Tereddüt etti, yan tarafa baktı ve bakışlarımla karşılaşmadı. "Sürekli Golden'a geri döndüm. Chalice," diye itiraf etti sonunda. "Dahveen ve ben haftalarca neredeyse her akşam gittik." Dudağını ısırды ve sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Ben ... dört aydır lonca aidatlarımı ödemedim."

İçimden bir korku dalgası geçti ve şok içinde ona baktım. Hırsızlar Loncası'nda hile yapamazdınız; bu, belirleyici kurallardan biriydi. Diğer herkesten çalabilirdiniz ama loncadan çalamazdınız. Ben bile, Lonca Ustası'nın dahisi, ondalık ödemek zorundaydım.

Jeran alçak ve donuk bir sesle, "Vahn bana bir seçenek sundu," diye devam etti. "Ya borcumu ödeyeceğim ya da gideceğim. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Biliyordum. Loncadan ayrılmak sadece binadan sürgün edilmek demek değildi. Rıhtım Bölgesi'nden tamamen yasaklanmak anlamına geliyordu. Lonca tarafından işletilen binalara asla adım atamamak demektir. Ve bu, loncanın kendi bölgesi olarak kabul ettiği herhangi bir yerde ticaret yapmanın yasak olduğu anlamına geliyordu. Hırsızlar Loncası, özellikle eski üyelerin rekabetine tahammül edemezdi ve

Kuralları çiğneyenler kısa süre sonra Bassig gibi birinin ziyaretine uğruyor ve işlerine devam edecek el becerisine ya da ince motor becerilerine sahip olamayacaklarından emin oluyorlardı.

"Bana söylemeliydin," dedim Jeran'ın ağzının gerilmesini izleyerek. İçimdeki sıkışma bana daha önce gelmediği için duyduğum öfkeden mi, yoksa gitmesini engellemek için duyduğum çaresiz ihtiyaçtan mı kaynaklanıyordu bilemiyordum. "Vahn'la konuşabilirdim. Sana yardım edebilirdim Jeran."

Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Artık bana yardım edebilirsin." Bakışları çantama kaydı, sanki içinde titreşen hafıza taşıını hissedebiliyordu. "Çember için aldığın şeyi bana ver," diye talep etti. "Vahn'a teslim etmeme izin ver. Eğer bunu yaparsam, borçlarımı sileceğini ve kalmama izin vereceğini biliyorum."

Geri çekildim. "Ne? Hayır!"

"Lütfen, Sparrow." Jeran bir adım öne çıktı. "Buna ihtiyacım var. Lonca olmadan dışarıda hayatta kalamam. İyi olacaksın. Sen Lonca Ustası'nın Kızım, Çember sana hiçbir şey yapmayacak." Sanki dudağını kıvrırmamaya çalışıyormuş gibi ağzı seğirdi ve yüzünde bir kızgınlık gölgesi belirdi. "Bunu Vahn'a götürmeme izin ver," diye devam etti. "Bunu birlikte yaptığımızı ve senin de benim önden gitmeme izin verdiğini söyleyeceğim."

"Bu *Çember* için," diye tısladım ona, artık kızgın olmaktan çok korkmuştum. "Bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun Jeran."

Yüzü karardı, gözleri soğuk ve asık suratlı oldu ama hiçbir şey söylemedi.

Bir elimi çantama koyarak ondan uzaklaştım. Midem bulanıyordu ve iki farklı yöne doğru çekildiğimi hissediyordum ama tereddüt edemezdim. Vahn da bana güveniyordu. Jeran'a "Bunu sana veremem," dedim. "İ Vahn'a teslim etmek zorundayım, sadece Vahn'a. Bak, şu şeyden kurtulmama izin ver, sonra birlikte bir şeyler düşünürüz. Borçlarını temizlemenin başka yolları da var, ben Kovass'taki en iyi hırsızım, unuttun mu?" Ona gülümsemeye çalıştım ama o sadece bana baktı, taş suratlı ve sessizdi. İçimi çektim, gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve arkamı döndüm. "Gitmeliyim," dedim, kasvetli bakışlarını enseme hissederek. "Vahn beni bekliyor. Sana yardım *edeceğim*, söz veriyorum, ama bu şekilde değil. Özür dilerim."

Kapıya doğru ilerlerken yakındaki bir raftan gelen tahta sesini duydum. "Ben de üzgünüm," diye mırıldandı Jeran, neredeyse duyamayacağım kadar alçak sesle. Şaşkınlıkla arkama döndüm ve iki elinde tuttuğu kırık bir kalasla bana doğru hamle yaptığını gördüm. Sonra görüşümü ahşap doldurdu ve başka hiçbir şey bilmiyordum.

On bir

Soğuk su yüzüme çarptı.

Öksürerek gözlerimi açtım ve irkildim. Sudan bulanıklaşmışlardı ve silmek için elimi kaldırmaya çalıştım.

Hareket edemiyordum.

Kollarım sandalyenin arkasına bağlanmış, bileklerim sıkıca bağlanmış ve tahtaya sabitlenmiş bir sandalyede oturuyordum. Ayak bileklerim de birbirine bağlanmış ve sandalyenin ayaklarına bağlanarak hareketsiz hale getirilmişti. Bir anlık panik ve nâfile çırpınıştan sonra gözlerimdeki son suyu da kırıştırdım ve kalbim kulaklarımda gümürdeyerek başımı kaldırdım.

İylvahn önümde çömelmiş, soluk mavi gözleriyle kapüşonunun altından bana bakıyordu. Yakından bakınca, yüksek elmacık kemikleri, kömür grisi teni ve gözlerinin üzerinden sarkan gümüş beyazı saç telleriyle daha da güzel ve yabancı görünüyordu. Beni izledi, ne kendini beğenmiş ne de tehditkârdı, sadece sessizdi.

Hesap yapıyordu.

"Nerede?" dedi sonunda.

Korkumu yutmaya çalıştım ama boğazıma takıldı, sesimi hırıltılı ve nefessiz bıraktı. "Ne?"

"Ruh taşı." Suikastçının sesi acımasızca sakindi. "Antik şehirdeki mahzenlerden aldığın şey. Üzerinde runik işaretler olan siyah taş. Nerede o?"

"I . . ." Düşüncelerim dönüyordu. Birden başımdaki korkunç çarpıntının ve saçlarımdaki kurumuş kan hissinin farkına vardım. "Bilmiyorum."

Suikastçi hareket etti, o kadar hızlıydı ki farkında bile değildim. Bir saniye önce önümde çömelmiş duruyordu; bir saniye sonra ise yüzü benimkinden sadece bir adım ötemdeydi

ve boğazıma soğuk bir şey bastırıldı. Jileti hissedebiliyordum.

Bıçağının kenarı tenime zar zor değiyordu ve kıl kadar yaklaşıp kanayacağımı biliyordum.

"Bana şimdi söyleyebilirsin," dedi İylvahn, hâlâ aynı sakın, ölümcül sesle, "ya da burada ölebilirsin. Tek seçeneğin bunlar."

"Çantam," diye fısıldadım.

"Çantanız boştu," dedi İylvahn. "Kontrol ettiğim ilk şey buydu. Ruh taşı gitmiş, seni bayıltıp burada bırakan kişi tarafından alınmış." Geriye yaslandı, neyse ki bıçağı boynumdan aldı ama bakışları hâlâ yüzümde bir delik açıyordu. "Kim onlar? Taşı nereye götürüyorlar?"

Jeran. Dudağımı ısırdım. Kendi canımı kurtarmak bir şeydi; hayatım boyunca tanıdığım bir hırsız dostumu satmak başka bir şeydi. Hatta sonra Her şeye rağmen, ihanetinden sonra bile Jeran'ı bu katile vermeyecektim. Bunu hak etmiş olabilirdi, hatta durum tersine dönseydi beni satmış bile olabilirdi ama o hâlâ benim arkadaşımdaydı ve bir hırsız dostumdum. Onun ölmesini istemedim.

"Nerede olduklarını bildiğimi sana düşündüren nedir?" İylvahn'a kafamı kaldırıp bakmaya cesaret ederek sordum. "Rastgele bir serserinin rastgele saldırısıydı - eğer fark etmediysen, buralarda onlardan çok var." Yüz ifadesi değişmedi ve ben de umursamaz bir omuz silkme hareketi yapmaya çalıştım. Ellerim arkamdan bağlıyken bunu yapmak zordu. "Dikkatli davranmıyordum ve beni yakaladılar. Bırakın nereye gittiklerini, kim olduklarını bile bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi İylvahn sessizce. Bıçağı tekrar geldi, boğazıma değil ama aramızda duruyordu. "Ben çok insan öldürdüm." Suikastçı bunu sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi söyledi. "Hedeflerim üzerinde çalışıyorum ve onları çok iyi tanıyorum. Ve sen . . ." O soluk mavi gözler yarıklara kadar daraldı. "Antik şehir boyunca izini sürdüm. Seni mahzenlerde avladım.

sarayın altında. Hedefim sendin ama yine de bir şeyi başardın.

hiçbiri başarılı olmadı. Sen kaçtın. Kelimenin tam anlamıyla parmaklarımın arasından kayıp gittin ve yılların deneyimine ve kumlarda yürüyen en tehlikeli adamları avlamama rağmen denediğim hiçbir şey bir insan kızını yakalamakta başarılı olmadı."

Yutkundum. "Şanslıydım," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Bu bana bahşedilmiş bir şey." *Ya da lanetlendiğimi* düşündüm. İylvahn hareket etmedi ve ona tekrar baktım. "Ben özel değilim," dedim ona. "Ben sadece zaman zaman şanslı yaver giden bir hırsızım."

Kahjai başını salladı. "Bu şanstın daha fazlası," dedi basitçe. "Ruh taşına ulaşamamış olman gerekirdi. Lanetler ve kadim muhafızlar saraya izinsiz giren herkesi öldürür. Ama sarayda el değmeden ilerleyebildiniz. Bir gölge gibi ya da bir serap."

"El değmemiş sayılmaz," diye karşı çıktım. "Yoksa bizi kovalayan iskelet ve kafatası böceği sürülerini görmedin mi?"

"Gördüm," diye onayladı İylvahn başını sallayarak. "Ve onların ancak Fatechaser platforma adım attığında ya da dokunmaması gereken bir şeye dokunduğunda hareketlendiğini gördüm. Ancak sen ..." Durakladı ve yoğunluğu korkutucu olan bir bakışla bana baktı. "Seni hissedemediler. Seni göremediler. Sanki orada değilmişsin gibi."

"Halek." Birden kaçabilmem için suikastçıyı uzaklaştırmayı teklif eden Fatechaser'ı hatırladım. "Ona ne yaptın?" İylvahn'a sordum, aniden cevabı bildiğimden korktum. "Nerede o?"

"Fatechaser'ın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi İylvahn. "Beni neşeli bir kovalamacaya sürükledi, ama sonunda yakaladığımda ve senin onunla olmadığını fark ettiğimde, çoktan gitmiştin."

"Onu öldürmedin mi?"

Suikastçı başını salladı. "Ben hedefim olmayanları öldürmem," diye devam edince rahatladım. "Fatechaser ya hâlâ yeraltı şehrinde ya da yüzeye geri dönmeyi başardı. Ya da gitmeye çalışırken öldü. Hangisi olursa olsun, o beni ilgilendirmiyor."

"Ne olursa olsun" -iylvahn'ın kılıcı yukarı kalktı, ucu yanağıma değdi, bakışları bir kez daha bana odaklandı- "Seni olabildiğince çabuk yüzeye kadar takip ettim. Bölgede hızlı bir arama yaptıktan sonra seni burada buldum. Ruh taşı olmadan."

"Dediğim gibi." Etime değen soğuk çeliği görmezden gelmeye çalıştım. "Rastgele bir saldırıydı. Dikkatsiz davrandım."

"Hayır."

İylvahn tekrar yakınına eğildi, gözleri sertti. "Sen öyle biri değilsin. İhmalkâr," dedi kararlı bir şekilde. "Yeraltı şehrinde bir kez bile gardını indirdiğini görmedim. Şans bir şeydir, ama dikkatsiz olsaydın bir hırsız olarak bu kadar uzun süre hayatta kalamazdın." Gözleri soluk mavi yarıklara dönüştü. "Saldırganı tanıdığını tahmin ediyorum," diye devam etti ve midemin bulanmasına neden oldu. "Belki de bir lonca üyesiydi. Bir suç ortağı, hatta belki bir arkadaş. Ve onları buraya kadar takip ettin çünkü onlara güveniyordun."

onları. Ancak insanlarda sıklıkla olduğu gibi, açgözlölük ve çaresizliğin sadakatin önüne geçtiğini fark ettiler. Sizi yere serdiler ve sahip olduklarınızı aldılar, ya satmak için ya da getireceği başka bir ödöl için. Ve şimdi burada benimle birliktesiniz çünkü yetenekli, kurnaz ve hatta lanetler ve dehşetlerle dolu bir şehirden kaçacak kadar şanslı olsanız bile, konu insanların ihanetine geldiğinde hala safsınız."

Boğazım sıkıştı ve dehşete düştüm, gözlerimin arkasında bir batma hissi vardı. Başımı eğdim, sıkışıklığı gidermek için derin nefes aldım. Bu suikastçının beni ağlarken görmesine izin veremezdim. Ona bu zevki tattırmayacaktım. Yorgun ve acı içinde olsam da, gecenin dehşetinden ve Jeran'ın ihanetinden dolayı sersemlemiş olsam da, zayıflığı görmesine izin vermeyecektim.

Bir iç çekiş oldu ve suikastçı hem şaşkınlığım hem de dehşetimle kapüşonumu geriye iterek arkama düşmesine izin verdi. Anında kendimi daha da korunmasız ve çaresiz hissederek irkildim. Artık saklanabileceğim hiçbir yer yoktu ve İylvahn'ın delici bakışları tam kafamın içine saplanıyor gibiydi.

"Çok genç," diye mırıldandı, benden çok kendi kendine. "Ve muhtemelen ma'jhet'in kullanıp atacağı bir kukla." Tekrar iç çekti ve bana bakmadan önce bir elini gözlerinde gezdirdi. "Sen bile Ruh taşı için neden gönderildiğini biliyorsun, değil mi?"

Dişlerimi sıktım, gözyaşlarımın sonuncusunu da kovdum ve sesi sabitti. "Ben Hırsızlar Loncası'nın bir üyesiyim. Sana bir şey getirmeni söylediklerinde nedenini sormazsın. Sadece yaparsın. Yani, hayır. Çember'in bana neden canavarlarla dolu lanetli bir antik şehre inmemi söylediğini bilmiyorum; orada neredeyse ölüyordum ve onlar için biraz taş getirmem gerekiyordu. I

Sanırım bu şeyin neden onu almak için beni öldürecek kadar önemli olduğunu açıklayacaksın?"

İylvahn'ın çenesi gerildi ama öfkeyle değil. Bakışları karşı duvardaki kirli, toz kaplı pencerelere kaydı, sanki seçeneklerini tartıyormuş gibiydi. "Fazla zamanım yok," diye mırıldandı sonunda. "Artık hiçbirimizin yok. Ama belki neyin tehlikede olduğunu anlarsan ..." Ayağa kalktı ve durakladı, sonra başını salladı ve bana döndü. "Ölümsüz Krallar hakkında ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu.

Ölümsüz Krallar. Her şey dönüp dolaşıp onlara geliyordu, değil mi? Çember'in ne istediği, İylvahn'ın neden benim peşimde olduğu. Hepsinin Ölümsüz Kral'ın şehrinden aldığı şeyle bir ilgisi vardı. "Onlar bu çağdan önceki çağın hükümdarlarıydı," diye cevap verdim. "Birkaç bin yıl önce. Büyük krallıklar kurdular ve şehirleri dünyanın sınırlarına kadar uzandı.

Ama sonra büyük bir felaket oldu. Krallıklar yıkıldı ve şehirler kumların içine gömüldü."

Durdum. İylvahn sanki devam etmemi bekliyormuş gibi sessizce bekledi. "Tüm bildiğim bu," dedim ona.

"Yani çok bir şey değil," diye mırıldandı İylvahn. "Kesinlikle önemli bir şey değil." Yumruklarımı arkamda sıktım. "Herkesin bildiği bu kadar," Meydan okurcasına söyledim. "Ölümsüz Kralların hikâyeleri çok eski, çoğunlukla peri masalları. Annelerin çocuklarını tehdit ettiği gölgeler ve öcüler." Unutulmuş Krallığın kadim şehirlerinden birinde bulunduğum gerçeğini görmezden geliyordum. Ve oradaki canavarlar kesinlikle hikâyeden ibaret değildi.

İylvahn'ın yüzü üzerimde belirirken soğuk ve korkunç bir hal aldı. "O zaman sana Ölümsüz Krallar'ın gerçek hikâyesini anlatayım," dedi derin bir sesle.

Sırtımdan aşağıya ve yukarıya ürperti gönderen bir ses. "Uzun zaman önce, birkaç Binlerce yıl önce, bu topraklar bir değil, muazzam güce sahip on üç ruh tarafından yönetiliyordu. Bu kralların ya da kraliçelerin her birinin kendi şehirleri, kendi tebaaları, kendi hükümetleri vardı. Ve dediğiniz gibi krallıkları bilinen dünyanın sınırlarına kadar uzanıyordu.

"O zamanlar," diye devam etti iylvahn, sesi neredeyse lirik bir anlatımla, "dünya farklıydı. Uçsuz bucaksız kum ve patlamış kayalar değil, yemyeşildi. Yeşildi. Vadilerin tozdan ya da taştan değil, eğrelti otlarından oluştuğunu hayal edin. Çorak topraklar yerine derin ormanlar. Hiçbir şeyin hayatta kalamayacağı boş kum tepeleri değil, yuvarlanan çimen tepeleri. Toz Denizi bir su okyanusuydu, yaşamla doluydu, ufka ve ötesine kadar uzanıyordu."

Onu dinlerken nefesimin kesildiğini, şaşkınlık ve inançsızlığın içimde bir savaş verdiğini hissettim. Yeşil ve yemyeşil bir dünya, bitkilerle kaplı ve

Suyla mı dolu? Kulağa bir peri masalı gibi geliyordu; hayal bile edemezdim. Ama iylvahn'ın sesi çok ciddiye. Bunun bir çocuk hikâyesi olduğunu düşünmüyordu.

"Uzun çağlar boyunca," diye devam etti sesi, "ölümsüz Ölümsüz Krallar dünyalarını muhalefet olmadan yönettiler. Onlar hükümdarlardan, krallardan daha fazlasıydı; neredeyse tanrıları. Bazı çok eski efsanelerde Ölümsüz Krallar, tüm insan ırklarını yaratan, kendi suretlerinde, tek amaçları kendilerine hizmet etmek olan bir halkı hayata geçirenlerdi.

Bu doğru olsun ya da olmasın, kadim halklardan hiçbiri Ölümsüz Krallar. Güçleri yaşamın kendisinden geliyordu. Sihirlerini beslemek için etraflarındaki yaşam güçlerinden yararlanırlardı ve bu güçle şunları yapabilirlerdi

her şeyi yapabilirlerdi. Ancak ne kadar çok güç çekerlerse, etraflarındaki yaşam o kadar çok soluyor ve ölüyordu. Tek bir Ölümsüz, yeterli enerjiyi kendine çekerse bütün bir ormanı toza dönüştürebilirdi. Öfkeli bir kraliçe, eğer isterse tebaasının hayatını bir kalp atışında emebilir ve geride hiçbir şey bırakmayabilirdi.

Kemikler ve küller. Tüm yaşam -yaşayan, büyüyen ve nefes alan her şey- Ölümsüzler tarafından güçlerini beslemek için alınabilirdi.

"Neyse ki, toz ve kemiklerden oluşan bir imparatorlukta tapınılmak zordu ve Ölümsüz Krallar güçlerini yaşam ihtiyacıyla dengelemeye dikkat ediyorlardı. Ama bu kadar çok güç ve bu kadar çok tanrısal ölümsüz Bir dünyayı paylaşan varlıklar olarak, krallıklar her an yok olmaktan sadece bir nefes uzaktaydı. Ve sonunda, olan oldu.

"Ölümsüz Krallar birbirleriyle savaşmaya başladı. Kimse bu savaşın nasıl başladığını hatırlamıyor ama kısa sürede ölüm ve kaos dolu bir kâbusa dönüştü. Krallar diğer krallıkların üzerine felaket yağdırdı. Dağlar parçalandı, ormanlar alevler içinde kaldı, denizler yükselip tüm kasabaları yuttu ve daha önce kimsenin görmediği korkunç yaratıklar yeryüzünden pençelerini çıkararak yollarına çıkan her şeyi yok etti. Elbette insanlar binlerce kişi tarafından yok edildi, sadece krallarının ordusunda ölümsüz askerler olarak yeniden ortaya çıktılar, ölümden bile serbest bırakılmadılar. Savaşan krallar bitmek bilmeyen savaşları için daha fazla yaşam enerjisi çektikçe toprak soldu. Ormanların yerini çöller aldı. Çorak topraklar bir zamanlar cıvıl cıvıl olan tarlaların yerini aldı. Denizin kendisi, bir kralın rakibinin şehrinin altında açtığı devasa bir yarıktan akıp gitti. Yine de Ölümsüzler birbirleriyle savaşmaya devam ettiler, ta ki bir gün

Etrafına baktı ve hiçbir şey kalmamıştı. Hayat yoktu. Konu yoktu. Kum, toz ve boşluktan başka bir şey yoktu.

"Ve sonra Ölümsüz Krallar kendileri hakkındaki gerçeği keşfettiler: Yaşam olmadan, güçlerini besleyecek enerji olmadan, artık ölümsüz değillerdi. Ve böylece, tıpkı yok ettikleri topraklar gibi, Artık ölümlü olan Ölümsüz Krallar, kendileri de toz ve kemikten başka bir şey olmayana dek solup varlıklarını yitirdiler.

"Zamanın Kum Saati döndüğünde ve güneşler bir zamanlar gelişen dünyanın üzerinde battığında, Ölümsüz Kralların çağı nihayet sona erdi. Ve çok yavaş bir şekilde -çünkü dünya sona erdikten sonra bile her zaman hayatta kalan birkaç kişi olur- hayat geri döndü. Toprak asla iyileşmeyecekti. Krallar her şeyini tüketmişti ve bir zamanlar sahip olduğu yeşil manzaraya geri dönemezdi.

bir zamanlar öyleydi. Ama insanlığın yaşama arzusu hiç değişmedi. Hayatta kalanlar eski krallıkların kemikleri üzerine yeni yerleşim yerleri inşa etti ve yavaş yavaş bazı

Bu yerleşimler önce köylere, sonra kasabalara, sonra da şehirlere dönüştü. Savaşlar yapıldı, yeni hükümdarlar iktidar için mücadele etti, krallıklar yükseldi ve düştü ve sonunda Ölümsüz Krallar unutuldu."

Nabzım sanki az önce peşimde üç muhafızla birlikte bölgede koşmuşum gibi hızla atıyordu. Giysilerimin altında ter birikmişti ve korkunç bir korku midemin altında bir yere yerleşmişti. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım ve en kötüsünün henüz gelmediğinden şüpheleniyordum.

"Ama bu hikâyenin sonu değil," diye devam etti iylvahn, ben daha nefes alamadan. "Ölümsüz Kralların çağı geçmiş olabilir ama bu onların gerçekten yok olduğu anlamına gelmez. Savaşın son günlerinde krallardan biri diğerlerine karşı kazanamayacağını anladı. Bu yüzden kendisinin, ruhunun bir kısmını özel bir kaba mühürlemeye karar verdi. Mühür kırılmadığı sürece, bedeni solup ölse bile bilinci kalacaktı. Son gücüyle, kendi şehrini ve halkını toprağın derinliklerine gömdü, böylece yüzeyde kendisinden hiçbir iz kalmayacaktı. Böylece kral nesiller boyunca uyudu ve dünyaya döneceği günü bekledi. Kralın ruh kabını nereye sakladığı bilgisi uzun yıllar boyunca kayboldu, ancak aşağıda derinlerde bir yerde yattığı söyleniyordu Düşmanlarının gelip onu yok edememesi için muhafızlar ve kadim lanetler tarafından korunan sarayı."

Suikastçi durakladı, bana baktı ve ne söylediğini anladığımda damarlarıma buz yayıldı. Tapınaktan aldığım taşın Crypt Ölümsüz Krallardan birinin ruhunu taşıyordu. Uzun zaman önce dünyanın yok edilmesinde rol oynamış, son derece güçlü, tanrısal bir varlık.

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu iylvahn sessizce. "Taşı almanıza neden izin veremediğimi? Neden asla yüzeye geri gönderilmemesi gerektiğini?"

"Anlamaya başlıyorum," dedim ve kaşlarını çattı. "Sanırım bir şeyi gözden kaçırıyorum. Bu hikâyenin doğru olduğunu varsayarsak, taşın şehirden alınmasının ne önemi var? Ölümsüz Kral geri dönmedi, bu yüzden istediği zaman ortaya çıkamayacağını tahmin ediyorum."

İylvahn iç çekti. Belli ki cahilliğimi zorlayıcı bulmuştu. "Diğer ırkların Ölümsüz Kralları neredeyse hiç hatırlamadığını unutuyorum," diye mırıldandı. "Ma'jhet'in kim olduğunu da bilmediğini varsaymakta haklı mıyım?"

"Evet," diye cevap verdim. "Yani, hayır. Kim olduklarını bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Ma'jhet'ler Ölümsüz Kralların en yakın sırdaşları ve danışmanlarıydı," diye açıkladı. "Krallara hizmet ettiler ama aynı zamanda halk üzerinde hüküm sürmelerine ve kralların zahmet edemediği durumlarda seçimler yapmalarına izin verildi. Sanırım krallara en yakın şey onlardı.

Ölümsüzlerin saraylarındaki soylular.

"Krallar düştüğünde, ma'jhet ortadan kayboldu," diye devam etti iylvahn. "Belki de Ölümsüzlerin olmadığı bu yeni dünyada kendilerinden nefret edileceğini biliyorlardı.

Krallar. Kimse onlara ne olduğunu bilmiyordu, ancak her zaman toplumun sınırlarında ve yeraltında gizlendikleri ve Ölümsüz Kralların geri döneceği günü beklediklerine dair söylentiler vardı. Ve birçok hikâyede, onları geri getirmek için yorulmadan çalışıyorlardı."

Sonunda tüm parçalar yerine otururken midemde korkunç, esneyen bir çukur açıldı. "Çember," diye fısıldadım. "Çember ma'jhet. Ve beni ruh taşıyı almam için gönderdiler..."

"Çünkü Ölümsüz Kral'ı diriltmeyi planlıyorlar," diye bitirdi iylvahn. "*Şimdi* anladın mı?"

Güçsüz bir şekilde sandalyeye çöktüm ve öğrendiğim her şeyi anlamaya çalıştım. Zihnim dönüyordu, düşüncelerim parçalanmıştı ama bir soruyu bir araya getirmeyi başarmıştım. "Ölümsüz Kral geri gelirse ne olacak?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı iylvahn. "Ama hayat dünyaya geri döndü. Güç alabileceğimiz koca bir ruhlar şehri var ve meydan okuyacak rakip bir Ölümsüz yok. Her ne olabileceğini düşünüyorsanız, gerçek muhtemelen yüz kat daha kötüdür."

Suikastçı sandalyenin önünde diz çöktü, bakışları yoğun. "Bana ruh taşıyının nerede olduğunu söylemeni istiyorum," dedi. "Bu zenginlikle, servetle ya da güçle ilgili değil. Bu Ölümsüz Kral'ın bu dünyaya geri dönmesini engellemekle ilgili. Sadece arkadaşını kurtarmakla kalmayacaksın, tüm şehri ve muhtemelen ötesindeki krallıkları da kurtaracaksın."

Dudağımı ısırdım, acıyı zihnimi boşaltmak için kullandım. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum, boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Ben sadece liderleri için bir görevi tamamlamaya çalışan bir hırsızdım. Kahjai'ye göre tarih parşömenlerinden fırlamış bir efsaneyi çağırmaya çalışan liderler. Benim yüzümden. Ve eğer başarılılarsa, bu benim başıma kalacaktı.

"Taşı alan hırsız," dedim titreyerek, "Ölümsüz Krallar, ruh taşı ya da ma'jhet hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sadece Lonca Ustası'nı etkilemek için bir yola ihtiyacı vardı. Taşı loncaya götürdü."

"Lonca Ustasına."

Lonca Ustası'nın kim olduğunu sormamasını umarak başımı salladım. Zaten Jeran'a ve tüm loncaya ihanet ediyordum. Vahn'a hiçbir şey için ihanet edemezdin.

"Lonca Ustası taşı orada tutmayacak," diye düşünceli bir şekilde devam etti suikastçı. "Onu Çember'e götüreceksin. Üyelerinden biri çoktan öldüğü için panik içinde olduklarından şüpheleniyorum. Yakın olduğumu biliyorlar.

Ritüeli hemen gerçekleştirmek isteyeceklerdir." Delici bakışları tekrar benimkilere yöneldi. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

Tereddüt ettim. Ben kendi içimde bir savaş verirken iylvahn sabırla bekledi. Loncaya zaten ihanet etmiştim. Ama şimdi bir yabancıya liderlik etmekle karşı karşıyaydım.

-bir suikastçı- doğrudan Çember işlerine. Ne yaptığımı öğrenirlerse beni öldürürler.

Ama ... eğer iylvahn'ın söyledikleri doğruysa, eğer Çember gerçekten de kadim, tanrısal bir Ölümsüz Kral'ı diriltmeye çalışıyorsa ...

"Seni oraya götürebilirim," dedim suikastçıya yavaşça, "tek bir şartla." Derin bir nefes aldım ve o vurdumduymaz mavi gözlerle karşılaştım. "Hırsız ve Lonca Ustası Çember'in bir parçası değiller," dedim. En azından Vahn'ın öyle olmadığını umuyordum. "Onlar da benim gibi kullanılıyor," diye devam ettim. "Eğer ben Seni Çember'e götürürsem, ikisini de öldürmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Benim görevim Çember'i durdurmak," diye cevap verdi İylvahn. "Ve Çember'in Ölümsüz Kral'ın yükselişini ne pahasına olursa olsun engellemek istiyorum. Eğer bu ikisinin bunun bir parçası olmadığını söylüyorsanız, onları öldürmek için bir nedenim yok."

Bu tam olarak aradığım sağlam söz değildi ama iylvahn'ın cevabını değiştirmeyeceğine dair bir his vardı içimde. "Pekâlâ," dedim, görünmez bir elin karnımı tutup büküğünü hissederek. "Seni Çember'in bulunduğu yere götüreceğim. Yine de loncadan geçmemiz gerekecek. Başka bir yol bilmiyorum."

"Loncanın içinden." Suikastçının gözleri kısıldı. "Bu kadar aptal olacağını sanmıyorum," dedi, sesi soğuk ve tehlikeliydi, "ama içeri girdiğimizde bana ihanet etmeyi planlıyorsan, sana şunu tavsiye ederim Buna karşı. Arkadaşınızı ya da Lonca Yöneticisini öldürmeyeceğime söz verdim. Diğerleri böyle bir korumaya sahip olmayacak."

Çenemi sıktım ve başımı salladım. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Sandalyenin önünde çömeldi, hançer yine elindeydi ve ayak bileklerimin etrafındaki ipleri kesti. Sonra arkama geçti ve bir

Bir an sonra ellerim de serbest kaldı.

Bileklerimi ovuşturarak ayağa kalktım ve kapüşonumu hızla yukarı çektim, üzerime yerleşip yüzümü tekrar dünyadan gizlediğinde bir rahatlama hissettim. Suikastçıların en ölümcülüyle aynı odadaydım ve onu loncanın içine götürmeyi daha yeni kabul etmiştim. Kimse tarafından görülmek istemiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu iylvahn. "Bu işe girişmeden önce ihtiyacın olan bir şey var mı?"

"Sadece bir şey," dedim dönüp ona bakarak. "Sana nasıl hitap edeyim? Yani, bana adını vermek zorunda değilsin ama birlikte olduğumuz süre boyunca 'Hey, suikastçı!' diye bağırarak zorunda kalmak da istemiyorum."

Göz kırptı. Neredeyse gülümseyecekmiş gibi garip bir hisse kapıldım. "Bana Raithe diyebilirsin," diye cevap verdi. "Gerçek adım değil elbette ama 'iylvahn' ya da 'suikastçı'dan daha iyi. "

"Raithe," diye tekrarladım. Yanımdaki karanlık, sessiz figüre uyuyordu. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

Kolunu kaldırıp beni durdurdu. "Peki ya sen?" diye sordu. "Ne mi?"

"Adın," diye devam etti. "Sana ne diyeyim?"

"Oh." Nedense bu beni şaşırttı. Soğuk, ölümcül iylvahn suikastçısının adımı bilmekle ilgileneceğini düşünmemiştim. "Adım Sparrow," dedim ona. "Ve evet, bu benim gerçek adım."

Yine gözlerinin içinden bir gülümseme geçti. Ama o sadece başını salladı ve kapıya doğru döndü. "Önden buyurun o zaman. Çember şimdiye kadar ayını tamamlamış olabilir. Onları durdurmak için çok geç kalmamamız için dua ediyorum."

On iki

Yanımda iylvahn ile Rıhtım Bölgesi'nde ilerlemek gerçeküstü bir duyguydu. Etrafımdaki her şey normal görünüyordu. Havada yoğun bir sis vardı ve rıhtım işçileri kapüşonlarını kaldırmış, burunlarını ve ağızlarını bezlerle kapatmış bir şekilde caddeden aşağıya doğru yürüyorlardı. Solasti bulutsuz gökyüzünde parılıyordu, kız kardeşi Şeytan Saati için ona katılana kadar birkaç saat daha yalnızdı.

Kısa bir an için kaçarsam ne olacağını merak ettim. Yakındaki bir ara sokağa dalıp iylvahn'ı kalabalığın içinde kaybetseydim. Ne de olsa beni yeraltı şehrinde yakalayamamıştı ve ben bu sokakları avucumun içi gibi biliyordum. Beni öldürmesi için gönderilen suikastçıyı bırakıp Vahn'ı Çember ve Ölümsüz Kral hakkında kendim uyarabilirdim. Ve sonra Belki şehri birlikte terk edebiliriz, Toz Denizi'ni bir atlıyla geçip Arkyennah'ın diğer tarafında yeni bir lonca kurabiliriz. Çember'den uzakta, korkutucu iylvahn suikastçıları ve dehşet verici Ölümsüz Krallar. Vahn bunu istemezdi. Kovass'ı terk etmeliydim ama o her zaman pratik biriydi; Çember'in ne planladığını ona söylersem duvardaki yazıyı mutlaka görürdü. Biz hırsızdık ve bu bizim savaşımız değildi; tanrısal bir Ölümsüz Kral gerçekten çağrılmak üzereyse, yapılacak en akıllıca şey bu gerçekleştiğinde çok ama çok uzakta olmaktı.

Tabii kaçmaya karar verdiğim anda suikastçının peşime düşüp boğazımı kesmeyeceğini varsayarsak.

İylvahn -*Raithe*, diye hatırladım kendime- başını hafifçe eğmiş, sessizce yanımda yürüyordu. İlk bakışta diğer herkes gibi görünüyordu; bol, açık renkli kıyafetler giymiş, güneşten korunmak için kapüşonunu kaldırmıştı. Ancak tehlikeli arkadaşşıma sinsice bakmaya devam ettiğimde, etrafımdaki kalabalığın eşleştiremediği yırtıcı bir zarafetle hareket ettiğini fark ettim.

Belki de sadece benim için apaçık ortadaydı, çünkü dar sokaklardan rıhtımın sonundaki eski depoya doğru ilerlerken kimse bize ikinci kez bakmadı.

İylvahn'ı ön bahçeden geçirip arka taraftaki tek kapıya götürürken kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Yabancıları loncaya getirmek duyulmamış bir şey değildi ama bu oyunu doğru oynamalıyım. Kapıya yaklaşıp gizlice vurdum ve kan çanağına dönmüş bir gözün bana bakmasına yetecek kadar gıcırdayarak açılmasını bekledim.

"Sadece ben Bassig," diye olabildiğince rahat bir şekilde anons ettim.

Gözleri benden arkamdaki kapüşonlu figüre doğru kayarken daraldı. "Kim o?"

"Yeni müşteri," dedim hemen. "Vahn ona ofisine kadar eşlik etmemi istedi. O burada mı?"

Bassig'in kafası bir ileri bir geri sallanıyordu. "Vahn yaklaşık bir saat önce bodruma indi," dedi. "Senin şu sıska arkadaşını da yanında götürdü. Seni değil de onu götürmesi biraz garip geldi ama patronu sorgulamak benim işim değil."

Jeran. Endişe ve öfkenin birbirine karıştığını hissettim. Neye bulaştığını bilmeyen, yanlış yola sapmış arkadaşım için endişe; başım hâlâ deli gibi ağrıdığı, elim kolum bağlanıp bıçakla tehdit edildiğim ve şu anda hâlâ öldürme ihtimali olan bir iylvahn suikastçısıyla birlikte olduğum için öfke. Eğer akli varsa, bana da verebilirdi. Şu anda Jeran'dan memnun değildim ama aynı zamanda anlıyordum da. Bir kuralımız olsa da biz hırsızdık, ve sokakta yaşamak zordu. Onun durumunda olsaydım ... muhtemelen ben de aynısını yapmazdım ama yine de cazip gelebilirdi.

"Ayrıca," diye devam etti Bassig, yine arkamdaki sessiz figüre bakarak, "Vahn lonca üyesi olmayanların herhangi bir nedenle içeri girmesine izin verilmemesini söyledi. Yani arkadaşın ya gitmek zorunda kalacak ya da o dönene kadar bekleyecek."

Yüreğim burkuldu ama içimi çektim ve kapı nöbetçisine bıkkın bir bakış attım. "Bassig, hadi ama," dedim. "Benim. Bizi dışarıda bekletme. İblis Saati birazdan burada olacak."

"Bu benim kararım değil," dedi Bassig inatla. "Patronun bana söylediği bu."

Ben daha başka bir şey düşünmeden, iylvahn öne çıktı. Bir an Bassig'i öldüreceğinden korktum ama yanıma gelirken duruşu rahattı ve tehditkâr değildi. "Kralın tacı sunağın üzerinde," dedi alçak bir sesle ve Bassig'in gür kaşlarının havalanmasına neden oldu. "Ve ortadaki taş yeşil."

"Ah." İri adam Raithe'e yarı temkinli, yarı şaşkın bir bakış attı. "Yeni müşteri o zaman. Doğru." Geri çekildi, kapıyı biraz daha açtı ve bizi içeri buyur etti. "İçeri girin. Vahn'ın geri gelmesini beklemeniz gerekecek. Sparrow size ofisini gösterebilir."

"Teşekkür ederim," dedi Raithe kolayca ve kapıdan içeri adımını attı. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak ben de onu takip ettim.

İçeri girip Bassig'in duyamayacağı bir yere çıktıktan sonra iylvahn'a yan gözle baktım. "Daha önce loncaya gelmiş miydin?" Kısık bir sesle sordum. "O şifrenin farkında bile değildim. Bassig'e ne söyleyeceğini nasıl bildin?"

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Gözlemciyimdir," dedi, aynı derecede yumuşak bir sesle. "Uyum sağlamak için eğitildim, bu da etrafımdakilerin tavırlarını takınmak anlamına geliyor. Sizin deyiminizle Çember, diğer şeylerin yanı sıra Kovass Hırsızlar Loncası'nı yönetiyor. Bu da demek oluyor ki Buraya gelmeden önce lonca ve uygulamaları hakkında bulabildiğim her şeyi öğrendim. Ve bir mal'het ölmeden önce bana şifreyi söyleyecek kadar nazikti."

Adama olan hayranlığım ve korkum arttı. Ona daha fazlasını sormak istiyordum ama Rala'nın barın arkasından merakla bize baktığını gördüm ve aceleyle diğer taraftaki merdivenlere doğru ilerledim.

Bodrum katında tuğla duvara bakıp hangisinin kanalizasyona açılan kapıyı açtığını hatırlamaya çalıştım. Mükemmel bir hafızam vardı, ama Vahn gizli tuğlaya bastığında dikkat etmem gerektiğini bilmiyordum ve her şey o kadar çabuk olmuştu ki, ben daha tam olarak anlayamadan bitmişti. ne yaptığına odaklandı. Ben düz duvara boş boş bakarken Raithe yanımda sessizce durdu, sabırlı ve telaşsızdı. Uzun bir süre sonra, sanki bir şey dinliyormuş gibi başını eğdi.

"Biri geliyor," dedi alçak bir sesle. Bana acele etmemi söylemedi ya da neden bu kadar uzun sürdüğünü sormadı ama ima ettiği şey çok açıktı: Bizi hemen oradan çıkarmalıydım.

Tahmin yürüterek parmaklarımı rastgele bir tuğlaya sapladım ve tuğla öylece dururken neredeyse kırılacaktı: kımıldamayan bir tuğla. Dişlerimi sıkarak elimi birkaç noktada gezdirdim ve tekrar denedim; bu sefer tuğla hareket ederken bir kazıma sesi ve duvarın ötesinde bir yerden bir *klik* sesi geldi.

Taşın taşla sürtünme sesiyle birlikte duvarın dar kısmı geriye kayd ve ötesindeki karanlık tünel ortaya çıktı. Ama arkamızda yeni bir ses yankılandı: merdivenlerdeki ayak sesleri. Kapı kapanmaya başlayınca Raithe ve ben hemen koridora daldık. Aradaki boşluktan Rala'yı gördüm.

Merdivenlerden iniyor ve şaşkınlıkla etrafa bakıyorduk. Boşluk bir an sonra kayboldu ve bizi mutlak karanlığa gömdü.

Bir fener almayı akıl edemediğim için kendime lanet ettim ama sonra Halek'in parıltı taşını hatırladım. Hâlâ kemerime bağlıydı ve Fatechaser'ı düşündükçe içimi kemiren suçluluk duygusuyla hemen çözdüm. Kırılmamış olmasını umarak taşı dudaklarıma götürdüm ve usulca nefes aldım; tünel anında soluk turuncu bir ışıltıyla yıkandı.

Beklenmedik ışıktaki gözbebekleri keskin bir şekilde küçülen iylvahn'a baktım. "Bir kaçış tüneli," diye düşündü dar koridora bakarak. "Zekice, ama daha azını beklemiyordum. Bu nereye çıkıyor?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye cevap verdim. "Yeraltında bir yerde büyük bir sarnıç var. Oraya sadece bir kez, Vahn'la birlikte, Çember benden taşı almamı istediğinde gitmiştim."

Başını sallayarak önden gitmemi işaret etti ve parıltılı taşın soluk ışığında tünelden aşağı inmeye başladık.

Yolu yeterince iyi hatırlıyordum ve kısa süre sonra tanıdık işaretler görmeye başladım. Tünel, ortasından geçen bir yürüyüş yolunun her iki yanında karanlık su havuzları ve tavana kadar uzanan sütunlar bulunan devasa bir odaya açıldığında, yakın olduğumuzu anladım.

İlerlemeye başladım ama aniden omzumda sert bir el hissettim, parmakları uyarırcasına sıkılmıştı. "Dikkatli ol," diye nefes aldı Raithe, solgun gözleri odayı tararken. "Burası yanlış hissettiriyor."

O konuşurken ürkütücü bir his üzerime çöktü, sanki yüzlerce küçük şeymiş gibi, Görünmez örümcekler kıyafetlerimin altında geziniyordu. Derim ürperdi ve kollarımı çırpma ve giysilerime vurma dürtüsüyle savaşıyor ürperdim. Ama bu his neredeyse etkisini gösterir göstermez kayboldu ve beni titreyen ve garip bir şekilde üşüyen bir halde bıraktı. Raithe, eğer bir şey hissettiyse bile, hiçbir belirti göstermedi.

"Büyü," diye fısıldadı, sesi sertleşmişti. "Başlıyor. Hemen harekete geçmeliyiz!"

Etrafımızda su dalgalanmaya başladığında odanın yarısını geçmiştik.

Neredeyse bir düzine iskelet yaratık cam gibi sudan yükselerek yüzeye çıktı ve içi boş gözlerini bize çevirirken çürüme kokusu odayı doldurdu. Antik şehirdekilerden farklıydılar; bunlar çok daha büyüktü, köpek dişleri kafatasımı parçalayabilirdi.

Altın zırhın yırtık pırtık kalıntılarını giymişlerdi ve bir ellerinde kalkan, diğer ellerinde kavisli kılıçlar taşıyorlardı. Odanın bir ucundan diğerine sendeleyerek geçmiyorlardı;

Yumuşak, ölümcül bir niyetle hareket ediyor, sudan dar taş patikaya adım atarak ilerlememizi engelliyorlardı.

Ürperdim. Raithe kılıcını çekti ve canavarlar bize doğru adım atarken beni arkasından itti, çeneleri sessiz hırıltılarla açılmıştı. Göz çukurlarında yeşil ışıktan iğne uçları parıltıyor, yavaş yavaş dans eden alevlere dönüşüyordu. "Kralın seçkin muhafızları," diye mırıldandı. "Çember onları ayini korumaları için yetiştirmiş olmalı."

Acaba kaçsak mı diye çıkışa doğru baktım ve daha fazlasını gördüm. İskeletler arkamızdaki patikaya adım atmıştı. "Etrafımız sarıldı," dedim arkasını dönmeyen suikastçıya. "Kaçalım mı?"

Odada bir sarsıntı oldu, suda dalgalanmalar yayıldı ve tavandan toz yağmasına neden oldu.

"Zamanımız yok," dedi Raithe acımasızca. "Ayin gerçekleşiyor." Kılıcını salladı. "Ben bunlarla ilgilenirim," dedi. "Sen ayin alanına git. Çağırmanı durdurmak ya da en azından oyalamak için elinden geleni yap. Unutma, Ölümsüz Kral dirilirse bildiğin her şey sona erecek. Çember'in onu dünyaya geri çağırmasına izin veremeyiz."

En yakın iskeletler neredeyse üzerimize geliyordu; kalkanlarını önlerine kaldırdıklarında kemiklerin sıyrılma sesini duyabiliyordum. Ölüm kokusu baskındı; öğürme isteğimi bastırdım ve suikastçının bana söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

"Serçe." Raithe bana saniyelik bir bakış attı. "Anlıyor musun? Çember'i durdurmalısın. Ölümsüz Kral tekrar yükselirse her şey yıkılır."

"Evet." Dehşetten ağızım kurumuştı ama kelimeleri zorla çıkardım. "Anladım. Çemberi durdur. Deneyeceğim."

Ve canavarlar saldırdı.

Sessiz ve hızlı bir şekilde geldiler, antik şehirdeki iskeletlerin takırtılarından hiçbirisi yoktu. Bir tanesi kılıcını ölümcül bir yay çizerek üzerime savurmadan önce gözümü kırpacak zamanım bile olmamıştı. İçgüdüsel olarak eğildim ve kılıcın kapüşonumun en üst kısmını yakalayıp geriye savurduğunu hissettim. Sendeleyerek uzaklaşırken canavarın bir adım öne çıkıp kılıcını tekrar kaldırdığını gördüm ama Raithe dönerek kendi kılıcını boynuna savurdu. İskelet hızla kalkanını kaldırdı. İylvahn'ın kılıcı, odada yankılanan *bir çınlamayla* kalkana çarptı ve soluk gözleri bana doğru parladı.

"Sparrow, git!"

Canavar Raithe'ye doğru dönerken etraftan dolanarak odanın diğer tarafına sıçradım. Kapı aralığından geriye baktığımda yaratıklardan beşinin suikastçının etrafını sardığını gördüm, kılıçları inip kalkarken gözleri parlıyordu ama kahjai şimdilik onları uzak tutuyordu.

Bunun iylvahn'ı son kez canlı görüşüm olup olmayacağını merak ederek döndüm ve tünele doğru kaçtım.

Geçitte sürünerek ilerlerken korku beni pençeliyor, kısa ve panik nefesler yerine normal nefes almaya çalışıyordum. Kalbim küt küt atıyordu ve avuçlarım terden sıırıslam olmuştu. Nasıl oluyordu da daha dün bir çatıda oturmuş Jeran'la sirki izlerken ruh taşları, yasak şehirler ve Ölümsüz Krallarla ilgili hiçbir şey düşünmüyordum?

Şimdi ise bir iylvahn suikastçısı benden kadim bir kralın yükselişini durdurmamı bekliyordu.

Tanrısal bir varlık olarak.. .. ne yaparak? Ben sadece bir hırsızdım. Bu benim ligimin çok dışındaydı.

Tünelin sonuna geldim ve sütunlarla çevrili dairesel oda görüldü. Sütunlardan birinin arkasına saklandım ve odanın ötesine baktığımda, daha önce hiç hissetmediğim bir ürperti tüm bedenimi sardı.

Cüppeli ve kafatası maskeli altı Çember üyesi taş sunağın etrafında durmuş, kollarını kaldırmış, hep bir ağızdan ilahiler söylüyordu. Uzun boylu, cüppeli bir figür sunağın başında duruyordu ve kafatası maskesi şeytani görünümlü boynuzlu bir yaratığın korkunç suretini yansıtıyordu. Diğer Çember üyeleri başlarını kaldırmışlardı ama boynuzlu kafatası sunakta önünde duran şeye bakıyordu.

Jeran taş yüzeye zincirlenmiş halde yatıyordu, zincirlere karşı mücadele ederken gözleri kocaman ve dehşet içindeydi. Nefesimi tuttum, ellerim ağzımı kapatmak için havaya kalktı. Ağzı kapatılmıştı ve boğuk çığlıkları etraftaki cüppeli figürlerin ilahileri tarafından bastırılıyordu. Siyah ruh taşı göğsünün birkaç metre üzerinde asılı duruyordu ve orada süzülürken meşale ışığını emiyor gibiydi. İçim burkuldu, korku bir dalga gibi içime doldu ve Bacaklarım neredeyse altımdan çekiliyordu.

Boynuzlu kafatası figürü önündeki tutsağı gözlemleyerek durakladı. Yavaşça, ilahiler kreşendoya ulaşır gibi olurken, figür kolunu kaldırdı, elinde gece kadar siyah, yılan gibi kıvrımlı bir hançer parlıyordu. Kalbim sıkıştı ve sütunun arkasından atıldım.

"Bekle!"

Sendeleyerek meşale ışığına doğru yürüdüm. Vızıldayan sesler aniden kesildi ve altı çift boş göz bana döndü. Sunağın üzerinde Jeran başını kaldırdı, kendi gözleri de umutla parlıyordu. Seslenmeye çalıştı ama sesi kumaş yüzünden boğuk çıkıyordu.

Sessizlikte, tüm gözler bana odaklanmış bir spot ışığı altında duruyor gibiydim. Ne yapmam gerekiyordu? *Çağırmayı durdur*, demişti İylvahn. *Ya da en azından oyalayacaktım.*

"Burada neler oluyor?" Konuşurken sesimin titrememesine şükrederek sordum. "Jeran'a ne yapıyorsunuz? Vahn nerede?"

"O burada."

Konuşan boynuzlu lider değil, diğer cüppeli figürlerden biriydi; başörtülü kafası sunağın başındaki kafatasına bakıyordu. "The Kadersiz geldi," dedi, kelimeleri neredeyse tıslayarak. "Artık bu gece bitirmemiz gereken işi bitirebiliriz. Kurban önemli değil, herhangi bir hayat takas edilebilir, ancak kral dönmeden önce Kadersiz ölmeli."

Yağsız mı? Bunun ne anlama geldiğini çözecek zamanım yoktu ve korku zihnimi boğuyordu. "Vahn nerede?" Net konuşmaya çalışarak tekrar sordum. "Ne yaptığınızı biliyor mu? Jeran loncamızın bir parçası - Lonca Ustası, üyelerinden biri yaralanır ya da öldürülürse mutlu olmayacaktır. öldürüldü."

"Serçe."

Masanın başındaki boynuzlu figür kolunu kaldırdı, kafatası maskesini tuttu ve çekti. Kukuletanın altından tanıdık bir yüz, karanlık ve ciddi gözlerle baktı ve kalbim dondu.

"Özür dilerim, Serçe," dedi Vahn, ben şaşkınlıkla ona bakarken, önümde duran şeyi kabul etmek istemiyordum. "İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum. Yıllar önce seni loncaya getirdiğimde, yeni çağı başlatacak kişinin *sen* olacağını düşünmemiştim."

"Vahn?" Başımı salladım, zihnim allak bullak olmuştu. "Hayır. Sen Çember'in bir parçası mısın?"

Esprî yapmadan gülümsedi. "İyi bir numaraydı, değil mi? Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Ama bu gerekliydi. Lonca Ustası her şeyi görebilir. Kovass'ta olur. Kadersizlerin gelişini izleyebilmek için Lonca Yöneticisi Vahn olmam gerekiyordu." Sonra içini çekti, kaşları bir an için çatıldı. "Senin olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım, Sparrow. Öyle olmamasını umuyordum. Senin sadece şansı her şeye meydan okuyan yetenekli bir hırsız olduğunu ummuştum. Ama Dünyanın Gobleniyle döndüğünde

artık inkar edemezdi. Antik kente girebilecek, onu koruyan lanetlere ve muhafızlara meydan okuyabilecek ve Kralımızın ruh taşı."

Sunağın üzerindeki cesede baktı ve gözlerindeki soğukluk beni dehşete düşürdü. "Jeran ruh taşını ona senin verdiğini söyledi," diye devam etti Vahn, Jeran başını şiddetle sallarken, bakışları yalvarıyordu. "Ve ona senin için teslim etmesini söylemişsin. Yalan söylediği çok açıktı. Yine de bir bakıma memnunum. Burada yatıyor olmasını tercih ederdim. imparatorluğun gerçek hükümdarı sen değilsin."

Ne dediğini anladığımda dehşete kapıldım. Sunaktaki ben olabilirdim. Eğer Jeran beni pusuya düşürmeseydi ve Raithe beni bu gece bulmasaydı, o masaya zincirlenmiş olan ben olacaktım. Ruh taşını geri getirdiğim için ödülüm.

Kendimi hasta hissediyordum. Bildiğim her şey alt üst olmuştu. Jeran bana ihanet etmişti. Vahn hayatım boyunca bana yalan söylemişti. O sadece Çember'in bir üyesi değil, lideriydi de.

"Zaman kaybediyoruz Vahn," diye tısladı Çember üyelerinden biri. "Çok yaklaştık. Ruh taşı elimizde. Takas edilmesi gereken hayat bizde. Kral bu gece yükselecek. Başarısız olmak için çok bekledik. Şimdi geriye sadece kesilmesi gereken son bir iplik." Solmuş parmağıyla beni işaret etti. "Kadersiz ölmeli. O, kralımızın yeni imparatorluğu için bir tehdit. Öldür onu. Sen yapılması gerektiğini biliyorum."

"En son kontrol ettiğimde," dedi Vahn, sesi buzdan daha soğuktu, "ma'jhet'i *ben* yönetiyordum, sen değil. Bir kurbanımız var. Ruh taşı elimizde. Kadersiz, Ölümsüz Kral'ın ihtişamında bir sinek, bir diken, bir toz zerresi. İmparatorluğa getirebileceği istikrarsızlık asla gerçekleşmeyebilir."

Kalbim küt küt atıyordu. Vahn kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. İçimde bir umut çırpındı. Bu korkunç durumda bile Çember'in planladığı şeyi yapmayacağına inanmak zorundaydım.

"O bir Kadersiz," diye sert ve inatçı bir kadın sesi duyuldu. "Sen Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Bunu riske atamayacağımızı biliyorsun Vahn. Biz ma'jhetlerin sonuncusuyuz. Ailemiz, çocuklarımız, eşlerimiz, sevdiğimiz her şey kral isterse ona feda edilmeli." Kafatası maskesi bana doğru döndü, içi boş göz çukurlarında nefret parlıyordu. "Ne olması gerektiğini biliyorsun bitti."

"Vahn." Bakışlarıyla karşılaştım, içindeki çatışmayı gördüm. "Yapma," diye fısıldadım. "Lütfen. Sahip olduğum tek aile sensin."

Tereddüt etti, çenesinde bir kas çalışıyordu. Bir an için yüzünde bir duygu dalgası belirdi: keder, öfke, pişmanlık. Her şeyi hatırladım Onunla yaşadığım anlar; bana gururla baktığı zamanlar, küçük sevgi ve şefkat jestleri.

Vahn gözlerini kapadı ve tekrar açtığında karşımda soğuk ve kararlı bir yabancı duruyordu. "Özür dilerim Serçe," dedi tekrar ve kolunu kaldırdı. Elindeki metal ve ahşap parıltısını yakaladım, bana doğrultulmuş bir arbaletti ve inanamamaktan uyuştum. "Keşke Kadersiz olmasaydın."

Birden önüme bir şey fırladı ve görüş alanımı doldurdu. Arbalet oku seçkin bir muhafızın bakır kalkanına çarptığında metalik bir çınlama duydum. İylvahn tarafından tutulan. Raithe doğruldu ve yüzünü göremesem de aşağıdaki Çember üyelerinin üzerindeki yakıcı, buz gibi bakışlarını hayal edebiliyordum.

"*Kahjai!*" diye bağırdı cüppeli figürlerden biri, sesi neredeyse paniklemiş gibiydi. "Kadersiz onu buraya getirdi! Hain!"

Raithe bir anda ileri atılarak sunağın üzerine sıçradı. Kılıcı parladı ve konuşan Çember üyesi geriye doğru devrildi, başı omuzlarını yarı yolda bıraktı. Kafatası maskesi yere çarpıp taşlara çarparak paramparça oldu ve kargaşa patlak verdi.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Kaçmam gerekiyordu ama bacaklarım donmuştu, az önce gördüklerim ve duyduklarım yüzünden vücudum uyuşmuştu. Raithe ileri atılıp kılıcını kaçmak için dönmüş olan başka bir cüppelinin sırtına saplarken Vahn başını kaldırdı, kara gözleri korkunç bir kararlılıkla parlıyordu. Vahn sakince bıçağı Jeran'ın boğazına doğru çekerken, Raithe kanlı kılıcını kaldırarak ona doğru döndü.

Hayır! Hayır! Karnım şişti ve etrafımdaki her şey yavaşlıyor gibiydi. Sunağın üzerinde Jeran'ın vücudu kasıldı. Birkaç boğuk boğuk ses çıkardı, dudaklarından kırmızı sıvı fokurdadı ve boynundan aşağı aktı. Gözleri kamaşmış, hiçbir şeye bakmıyordu.

Siyah ruh taşı bir kez titreşti ve bir anlığına her şey -ışık, ısı, duygu- içine çekilmiş gibi oldu. Sanki içimdeki tüm sıcaklık çekilip alınmış gibi üşüdüğümü hissettim. Meşaleler titreyerek odanın üzerine gölgeler düşürdü ve ürkütücü ışıktaki Raithe'nin sunağın üzerinden Jeran'ın hareketsiz cesedinin üzerine atladığını ve kılıcını Vahn'ın boynuna doğrulttuğunu gördüm. Meşaleler titreyip sönerek odayı karanlığa gömerken haykırdım. tamamen karanlık.

Siyah ruh taşı parlayarak her şeyi ürkütücü bir kırmızı ışığa boğdu. Vahn aynı noktada duruyordu, kendi kılıcı iylvahn'inkiyle buluşmak üzere havaya kalkmış, bıçakları birbirine değmişti.

"Çok geç kaldın." Vahn'ın sesi yumuşak ve muzafferdi; gülümseyerek geri adım attı ve kırmızı ışık yüzünü korkunç bir maskeye dönüştürdü. "Kral geldi."

Raithe'nin arkasındaki sunakta Jeran'ın bedeni çözüldü, eti toza dönüştü ve geride sadece bir iskelet bıraktı. Parçacıklar ısıltılı bir bulut halinde yükseldi ve çılgın bir kalp atışı gibi çarpan ruh taşının etrafında dönmeye başladı. Raithe kılıcını parlatarak döndü ve parlayan taş havadan vurdu. Taş parçalanmak yerine sunağın kenarına doğru uçtu ve sanki bir duvara çarpmış gibi durdu. Toz bulutu da onu takip ederek uzun boylu, geniş omuzlu, yüz hatları bulanık bir adam şekline dönüştü. Dönen bulutun içinde ruh taşı son bir kez titreşti ve ardından parçalanarak her yöne siyah taş parçaları savurdu.

Bir güç dalgası odanın içinden geçerek zeminin sallanmasına ve duvarların titremesine neden oldu. Titreşimleri botlarımda hissettim, altımdaki zeminin kabardığını hissettim ve sendeleyerek geri çekildim. Çatlaklar zeminde kayarak duvarlara tırmandı, tavandan kum yağdı ve kaya parçaları yukarıdan sunağa çarpmaya başladı. Raithe saldırdığında odanın kenarlarına dağılmış olan kalan üç Çember üyesi dizlerinin üzerine çöktü.

"O geliyor." Vahn'ın sakin, muzaffer sesi kaosun içinden bana ulaştı. Benimle değil, sunağın kenarında durmuş, dönen buluta bakan iylvahn'la konuşuyordu. Raithe'nin yüzündeki ifade içimi ürpertti; dehşet ve yorgun bir teslimiyet ifadesi. "Başarısız oldun kahjai. Kral yükseliyor ve bu dünyayı yok edip kendi suretinde yeniden yaratacak. Koş Şimdi, iylvahn. Kaçabiliyorken kaç. Yakında nereye gittiğinin bir önemi kalmayacak."

Raithe'nin gözleri sertleşti. Sanki ona saldırıp saldırmamayı düşünüyormuş gibi Vahn'a baktı ve midem bulandı. Vahn sadece gülümsedi, sanki onu denemeye davet ediyormuş gibi kollarını yarı kaldırdı.

Odanın kenarında, Çember üyelerinden biri çığlık attı. Ağzı acı dolu bir feryatla açık, geriye doğru kamburlaşırken kapüşonu düştü. Birdenbire yüzünün derisi toza dönüştü ve sunağın üzerinde dönen bulutun içine çekildi. Cübbenin altındaki iskelet yere yığıldı.

zemin. Odadan kaçmamak için titreyen parmaklarımı sütuna geçirdim.

Raithe kararını vermişti. Vahn'ın yanından dönerek sunaktan sıçradı ve arkamdaki kapıya doğru koştu. Toz fırtınasının yanından geçerken Sanki göz açıp kapayıncaya kadar yere serilmeyi, toza ve kemiğe dönüşmeyi bekliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ama dönen bulutu kazasız belasız geçti ve odanın içinde ilerlemeye devam etti.

Toz katılaştı ve beline bağladığı altın bir peştamal dışında çıplak olan bir adam sunağın üzerine çıktı. Çok uzun boyluydu, neredeyse diğer herkesten omuzları ve başı önde duruyordu. Simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu; teni koyu bronz rengindeydi ve güçlü bir fiziği vardı. Başını çevirmiş, etrafındaki manzarayı izliyordu ve gözleri iki dipsiz siyah çukurdu, acıma ya da anlayıştan yoksundu.

Ben geri çekilirken Vahn'ın bakışları odanın öbür ucunda benimkilerle buluştu. Pişmanlık orada parıldadı, ama sadece bir kalp atışı için kayboldu ve yerini soğuk bir kararlılık aldı. O anda, Kovass'ın Lonca Şefi, Beni yetiştiren ve bana hırsızlıkla ilgili bildiğim her şeyi öğreten adam ortadan kayboldu - sadece ma'jhet'in lideri, Kraliyet'in seçkin danışmanları Ölümsüz Kral, kaldı.

Sonra Raithe merdivenlerden yukarı sıçradı, gözleri bana kaçmamı söylüyordu ve ben de kaçtım. Çember'in ve Ölümsüz Kral'ın odasından kaçtık, Vahn'ın soğuk gözlerinin ve Jeran'ın cesedinin görüntüleri sonsuza dek zihnime kazındı.

On üç

Gizli kapıdan geri döndüğümüzde, loncanın bodrumunun darmadağın olduğunu gördük. Molozlar yere dökülmüş, duvar ve çatı parçaları yere saçılmıştı. Ne olduğunu anlamamıştım.

Ta ki altımdaki zemin sarsılıp birkaç rafın yere düşmesine ve içindekilerin etrafa saçılmasına neden olana kadar.

"Maederyss beni affet." Raithe sırtını tuğlalara yasladı, gözleri boş, ifadesi sersemlemişti. Yavaşça duvardan aşağı kayarak oturdu, kollarını dizlerine dayadı ve başını öne eğdi. "Denedim ama durduramadım."

Sakin, metanetli suikastçıyı o şekilde görmek beni derinden sarımsıydı ama hiçbir şey hissetmiyordum. Artık o binadan uzaklaşmıştık.

Ani bir tehlike, az önce yaşadığım her şey bir anda üzerime çöktü. Jeran ölmüştü. Vahn, Ölümsüz Kral'ı hayata döndürmek için onu öldürmüştü. Bana da aynısını yapacaktı. Hiç düşünmeden. Vicdan azabı duymadan. Onun hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlıştı. Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyordum.

Bildiğim bir şey vardı. Bu Raithe'nin hatası değildi. Benim suçumdu.

"Şimdi ne yapacağız?" Fısıldadım.

Suikastçı bitkin bir halde başını salladı. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Sesi teslim olmuş gibiydi. "En azından burada değil. Bir Ölümsüz'ü öldüremezsiniz - eski krallar bile kendilerinden birini yok edemezdi. Etraflarındaki her şeyden yaşam enerjisi çekerler. Sadece yaşam kalmadığında ölümlü olmak."

Ürperdim. Ancak şimdi, çok geç olduğunda anladım. Neden Raithe çağırma işlemini durdurmaya o kadar kararlıydı ki. Canavarlar ve lanetlerle dolu kadim bir yeraltı şehrinde neden birinin izini sürsün ki? Ruh taşının bozulmasını önlemek için neden öldürecekti? Ölümsüz Kral öldürülemezdi. Kovass'ta istediği her şeyi yapmasını engelleyebilecek hiçbir şey yoktu.

Yeraltı şehrine hiç ayak basmamış olsaydım tüm bunlar önlenebilirdi. .

"I . . . Eve gitmem gerekiyor." Yerde yatan Raithe kıpırdandı ve kendini ayağa kaldırdı. "Irrikah'a dönmeli ve kraliçeyi başarısız olduğum konusunda uyarmalıyım."

"Senin için ev nerede?" diye sordum.

"Buradan çok uzakta." Raithe bir nefes aldı ve doğrulurken soğukkanlılığının bir kısmı geri geldi. "Toz Denizi'nin ötesinde ve Çorak Stepler Irrikah'tır, halkımın şehridir. Geri dönme vaktim geldi." Raithe durakladı ve soluk mavi gözleri bana kayarak daraldı. "Benimle gelmelisin, Fateless."

Geri çekildim. Yine o kelime vardı. *Kadersiz*. "Neden?"

Yerde bir sarsıntı daha oldu, tozlar dağıldı ve etrafımıza birkaç çakıl taşı düştü. Raithe'nin ifadesi sertleşti.

"Çünkü bu şehrin sonu geldi," dedi bana. "Ölümsüz Kral kendini gösterdiğinde burada kalmak istiyor musun?"

"Bu kadar uzun süre hayatta kaldım," dedim, neredeyse histerik bir inatçılıkla. "Yapmayı bildiğim tek şey bu, gerçekten. Hayatta kalmaya devam edeceğim, kendi başıma." Vahn'ın yüzü önümde yüzüyordu, bir an gülümsüyor ve eğleniyordu, bir sonraki an soğuk ve boştu. Bir yabancı. Jeran, gülen ve hayat dolu, bir sonraki kalp atışında ölü, karanlık gözleri hiçbir şeye bakmıyor. "Bu bana bir şey öğrettiyse," diye devam ettim kalın kalın, "kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimdir. Muhtemelen sonunda şehri terk edeceğim ama bunu yalnız yapacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Raithe bana doğru bir adım attı. Gerildim ve aramızdaki mesafeyi değerlendirmek için merdivenlere hızlı bir bakış attım. "Kaçma," diye uyardı Raithe. "Fazla uzağa gidemezsin."

Ona ters ters baktım. "Ne yapacaksın, beni tekrar bağlayıp bir çuvala mı dolduracaksın?"

"Bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim." Raithe çenesini sıktı, sonra beni şaşırtarak başını eğdi ve kapüşonunu geriye itti. Tamamen açıkta kalan yüzü, bakışlarımla buluştuğunda güzel ve periliydi.

"Serçe." Alçak ve tüy kadar yumuşak sesi sırtımda bir ürperti yarattı. "Seni tutsağım ya da düşmanım olarak istemiyorum. Ama benimle Irrikah'a d nmelisin. Krali emiz seninle tanışmak isteyecektir.       sen Kadersiz'sin."

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?" diye sordum. "Vahn ve çember benim de Kadersiz olduğumu söyledi." Cüppeli figürlerin beni işaret ettiğini, Vahn'e Kadersiz'in ölmesi gerektiğini tısladıklarını hatırladım. Ve Vahn yayını bana doğru kaldırıyor, gözleri sert ve soğuk. "Beni  ld receklerdi Bu yüzden," diye devam ettim. "Neden? Bu ne anlama geliyor ki?"

Raithe tereddüt etti. Ne söyleyeceğini bilemediğini görebiliyordum. Kadersiz her ne ise, bunu açığa vurmak istemiyordu. "Bu benim haddime değil," dedi sonunda. "Bunu açıklayacak en iyi kişi krali edir."

Bu da onunla birlikte Toz Denizi'nin karşısındaki  ylvahn şehrine gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Kovass'tan ve bildiğim her şeyden uzağa.   imi bir korku kapladı. Gitmeyi hayal etmiştim ama bu şekilde değil.

Bir sarsıntı daha yeri salladı ve bu sefer durmadı. Bodrumun duvarları sallandı, tavandan aşağıya daha fazla toz ve taş yağdı. Deprem g rlemeye devam ederken duvarlarda çatlaklar oluştu. Büyük bir toprak kap raftan düşüp yere çarparak binlerce parçaya ayrılırken sendeledim ve irkildim.

Raithe ve ben merdivenleri hızla çıktık. Kapılara doğru koşarken Rala'yı bir an için görebilmeyi umarak meyhaneye bir göz attım. Ama biz geçerken bar boştu, masalar terk edilmişti. Dışarı  ıkarken Maederrys'e kaderin Rala'ya iyi davranması, ne olursa olsun bir şekilde başına geleceklerden kurtulması için dua ettim.

Yine de bugün pek çok kişinin kaderiyle karşılaşacağına dair içimde korkunç bir his vardı.

Bölge kaos içindeydi; insanlar sokaklarda koşuşturuyor ve neredeyse aşılmaz bir sise dönüşen pusun içinde  ks r yorlardı.

Toz gözlerimi yakıyor ve boğazımı tıkıyordu; Raithe kapüşonunu hızla yukarı çekti. Hava,  blis Saati'nin habercisi olan yoğun ve yakıcı sıcaklığa ulaşmıştı. Yüzümü siper ederek gökyüzüne baktım, sisin ve tozun içinden gözlerimi kısarak baktım ve midem bulandı. Gökyüzünün rengi uğursuz bir turuncuydu ve görüşüm, güneşi karartan girdaplı bulutlarla doluydu.

Biri bana çarptı ve homurdanarak beni geriye savurdu. Sokakta sendeleyerek ilerlemeye devam ettiler, nerede olduklarına bile bakmıyorlardı.

Gidiyorum. Yaralı omzumu ovuşturarak yüzümü buruşturdum ve Raithe'nin gözlerinin kısıldığını gördüm.

"Daha yüksek bir yere çıkmalıyız," dedi ve iki adım geri çekilerek caddenin karşısındaki büyük binaya baktı. "Ben çatılara çıkıyorum. Sen yetişebilecek misin?"

Etrafımda olup bitenlerin dehşeti, hissizliği ve korkusuyla savaşılan eski meydan okumamın küçük bir kıvılcımı ortaya çıktı. "Sana sorabilirim Ben de senin gibi," diye cevap verdim ve sokağın karşısına fırladım. Binanın taş duvarına atladım ve parmaklarımı gevşek tuğlalar arasındaki çatlaklara soktum, sonunda çatıya tırmanana kadar tutamak üstüne tutamak buldum.

Raithe tabii ki hemen yanımdaydı ve birlikte doğrulup şehrin çatılarına baktık. Sıcak başıma vuruyordu ama önümdeki manzara başka her şeyi aklımdan uzaklaştırıyordu.

Rıhtımdan Kader Tapınağı'na ve tepedeki saraya kadar tüm şehir dönen bir kum fırtınasıyla çevriliydi. Şehri göremiyordum.

Ufuk çizgisi ya da ötesindeki çöl; şehrin sınırının ötesinde hiçbir şey göremiyordum. Devasa ve imkânsız bir fırtına tüm Kovass'ı kaplamış, ışığı yok etmiş ve havayı kızıla boyamıştı.

Tüm bunların ortasında, çatıların üzerinde süzülen bir figür vardı. Bronz teni ve Boşluk gibi gözleri, rüzgârda uçuşan simsiyah saçları. Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı ve Raithe'nin keskin bir nefes aldığını duydum.

Ölümsüz Kral yavaşça döndü ve etrafındaki şehri inceledi.

İşte döndüğüm dünya bu.

Ses kafamın içinde yankılanıyor, öfke ve tiksintiyle ağırlaşıyor, tüm Kovass'ı dalgalandırıyor gibi görünüyordu.

Kum, toz ve birbirinin üzerinde sürünen kısa ömürlü böcekler.

Acınası. Eskiden parlayan krallığın pis bir kabuğu. Sen yaşamayı hak etmiyorsun. Zaferimi hak etmiyorsun. Ama ne olursa olsun bunu size vereceğim, böcekler. Size hep özlemini çektiğiniz şeyi göstereceğim.

Bu sefer. Bırakın parlayan krallık bir kez daha yükselsin ve altındaki pisliği yeni tanrınızın görkemine gömsün!

Ölümsüz Kral kollarını kaldırdı ve sarsıntılar sarsıntıya dönüştü. Yer, Kumul Denizi'nin dalgaları gibi kabarıırken sendeledim. Doğrulduğumda bacaklarım uyuştı ve dehşetle titredim. Binalar sallandı, rüzgârda sallanan dallar gibi sallandı ve sonra birkaç tanesi boğuk bir taş ve toz gürültüsüyle yere yıkıldı.

Altımdaki çatı çatladı, bir köşesi kopup aşağıdaki caddeye düştü. Altımdan çığlıklar yükseldi ve ayaklarımın altındaki taşlar titreyerek kırılmaya başladı.

"Haydi!" Raithe bir kolunu uzatarak çatının kenarını işaret etti. "Bütün bina parçalanıyor. Hadi gidelim!"

Çatıdan atlayarak ve daha kısa bir binanın duvarına tutunarak kurtulmak için çabaladık. Kendimi onun çatısına çektim, sonra geri çekildim. kenarında, Rıhtım Bölgesi'nin hasta bir hayvan gibi sallanıp kabarmasını izliyordu. "Neler oluyor?" Nefes nefese kaldım.

"Ölümsüz Kral imparatorluğunu yükseltiyor," dedi Raithe acımasızca.

Ne demek istediğini anlayana kadar şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve ağzım bir karış açık kaldı. "*Kadim şehri* kastetmiyorsun değil mi?"

"Sana söylemiştim." Suikastçının mavi gözleri benimkilerle buluştu, ıstırap ve çaresiz bir öfkeyle parlıyordu. "Ölümsüz Kral ayağa kalktığında kimse ona karşı duramaz. Kovass'ı yok edecek ve yerine kendi krallığını kuracak ve o her şeyi tüketmeden önce kaçmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Bir sokak ötede, kulaklarımı zonklatan bir gürültüyle yer çöktü ve havaya bir toz bulutu yayıldı. Orada duran ev de yok oldu, parçalandı ve çukurun içinde kayboldu. Ben bakarken, çatlaklar örümcek ağları gibi yola yayıldı ve bir kulenin sivri kulesi çukurdan yükselmeye başladı.

"Serçe!" Raithe'nin sesi beni sıçrattı. İylvahn elini uzattı, bakışları sertti ama neredeyse yalvarıyordu. "Şehir kayboldu," dedi ve sözlerinin gerçekliği kalbimi buza çevirdi. "Kovass düştü. Bizi de ezmeden önce buradan gitmeliyiz. Şehri benden daha iyi biliyorsun. Gidebileceğimiz en iyi yer neresi?"

"Rıhtım," diye fısıldadım. Kapılardan geçmemizin imkânı yoktu; bölgeden çıkamadan binaların altında ezilir ya da toprak tarafından yutulurduk.

"Strider'lar hâlâ çalışıyor olabilir. Rıhtıma gitmeliyiz."

Binadan binaya atlayarak ve çizmelerimizin altında sallandıklarını hissederek çatılardan kaçtık. Etrafımızda şehir çökmeye devam ediyordu, Bir yapı yıkılıp bir diğeri yüzeye çıkarken havaya toz bulutları yükseliyordu. Yeni binalar devasa boyutlardaydı ve havaya yükselirken güneşi bile siliyorlardı. Yıkımın boyutu beni nefessiz bıraktı; etrafımda olup bitenlerin katıksız gücü anlaşılmazdı.

Raithe, Ölümsüz Krallar'ın neredeyse yok olmak üzere olduğunu söylerken abartmamıştı.

Tanrılar. Keşke onu daha önce dinleseydim, ama pişmanlık duymak için artık çok geçti.

Suikastçıyı takip edip başka bir çatıya atladığımda, altımdaki taşlar parçalandı. Düşüm ama kollarımı açıp kenarda kalanları yakalamayı başardım. Tırnaklarımla kendimi yukarı çekmeye çalışırken bacaklarım sokağın üzerinde sallanıyor, altımda tüm binanın titrediğini hissediyordum.

Güçlü parmaklar bileğime kenetlendi ve İylvahn beni çatıya çekti. Şaşırmış bir halde, bir anlığına o solgun gözlerle karşılaştım. Yardım etmesini beklemiyordum; loncadaki takım arkadaşlarımdan hiçbiri benim için geri dönmezdi. Konuşulmayan kural, her kaputun kendi başına olmasıydı ve eğer ayak uyduramıyorsanız, zaten orada olmaya uygun değildiniz.

"İyi misin?" diye sordu İylvahn. Sesi de nefes nefese gibiydi. Başımı salladım, altımdaki zeminin bir kez daha titrediğini hissettim ve o da arkasını döndü. "Devam et o zaman. Neredeyse vardık."

Rıhtım tımarhaneye dönmüştü. İnsanlar birbirlerini eziyor, diğerlerini körü körüne itip kakıyor, kaostan kaçmaya çalışıyorlardı. Kum dalgaları kayalara çarparak havaya toz fişkırtıyordu. Karıncalar gibi iskelelere üşüşen insanlardan birkaçı dalgalı denize yuvarlandı ve hemen kum tarafından yutuldu.

En uzak rıhtımda, iskelenin sonunda, gökyüzüne karşı büyük bir ahşap ve metal böcek gibi siluet oluşturan son bir atlı çömeldi. İnsan kalabalığı ona doğru koşuyor, rıhtımların üzerinden atlıyor ve paniğe kapılanlar ve çaresizler tarafından itilen ya da kenara fırlatılan daha fazla figürün çalkantılı denize yuvarlanmasına neden oluyordu.

Bir gıcırdama sesi havada yankılanarak kalabalığın sesleri arasında yankılandı. Bir ürperti strider'ın bedenini sarstı ve sanki ayağa kalkıyormuş gibi kumlardan yükseldi.

"Gitmeye hazırlanıyor," dedi Raithe ve rıhtıma doğru sıçradı. "Acele edin!"

Çok sayıda cesetten kaçarak iskeleye doğru koştuk. Neyse ki kalabalıkların arasından sıyrılma konusunda hayatım boyunca tecrübe edinmiştim ve Raithe de bu konuda uzman görünüyordu. aynı zamanda uzman. İnsanlar etrafımızda tökezledi, itti, kaktı ve itişip kakıştı ama biz son iskeleye varana kadar insan denizinden kaçtık ve yolumuza devam ettik.

Strider hareket etmeye başladı. İnsanlar hâlâ kendilerini ona doğru atıyor, hızla yan tarafa çekilen halat merdivene uzanmaya çalışıyorlardı. Bazıları bacaklarına atladı, ıskaladı ve aşağıdaki kumlara düştü. Birkaçı

Ahşap ve metal canavar rıhtımdan aşağıya doğru ilerlerken yanlarına tutunmayı başardı ve can havliyle asılı kaldı.

Raithe gözlerini kısarak strider ile iskele arasındaki mesafeyi ölçtü. "Atlamamız gerekecek," diye mırıldandı, bana dönüp bakarak. "Başarabilecek misin?"

"Evet," diye soluklandım ama bir heyelan gürültüsüyle toprak parçalanıp büyük bir kule rıhtımın kenarından havaya yükselirken sesim boğuldu. Kum ve kayalar saçarak tepemizde belirdi, yaldızlı çatısı ürkütücü ışıktaki donuk bir altın renginde parlıyordu. Raithe bileğimden tutup beni geri çekerken kayalar iskeleye yağdı, tahtalara çarptı ve sivilleri ezdi. Kalabalığın çoğu çığlıklar atarak dalgaların arasında kayboldu.

Taş parçaları yağmaya devam ederken bir duvara yaslandık ve denize çarparak büyük toz bulutları oluşturdular.

Strider yalpaladı, taşlar vücudundan sekerken yana doğru yalpaladı. Altındaki zemin kabardı ve büyük bir kum dalgası ona çarparak daha da sendelemesine neden oldu. Görünüşte yana doğru eğilmesini izledim. Ağır çekimde, çaresizce dalgalara doğru savrulan figürler dökülüyordu. Bacaklarından biri doğal olmayan ağırlığın altında bükülürken metalik bir çığlık havayı deldi. Büyük bir canavarın can çekişen ulumasına benzeyen bir iniltiyle strider çalkalanan dalgaların içine yığıldı. Bir dalga onu yutmak için yükseldi ve sonra kalbimi de beraberinde denizin dibine götürerek kayboldu.

Raithe ve ben sendeleyerek duvardan uzaklaştık ve limana, strider'ın battığı boş noktaya baktık. Rıhtım darmadağınktı, tahta kalaslar parçalanmış ve dalgaların üzerinde yüzüyordu. Her yerde cesetler yatıyordu, düşen kayaların altında kalmış ya da diğer insanların ayakları altında ezilmişlerdi. Tekneler ve kum kayıkları çoktan ele geçirilmişti ve son strider da Toz Denizi'nin dibinde buruşuk bir yığın halinde yatıyordu. Çöken şehrin içinden geri dönüp diğer taraftaki açık kapılara ulaşmaya çalışmak dışında bir çıkış yolu yoktu.

Bunu başaramayacağımızı biliyordum. "Sparrow!"

Adımın sesiyle irkildim. Neredeyse duyulmayan bu ses, etrafımızdaki kaosun içinden süzülerek bana ulaştı. Ses limandan ya da arkamızdaki sokaklardan değil, kum okyanusunda bir yerlerden geliyordu.

Bir kum kayığının pruvası bir dalgayı aştı, yelkenleri fırtınada çılgınca çırpındı ve bize doğru ilerledi. Dümenin başında bir figür durmuş, umutsuzca

küçük tekneyi istediği yere götürüyordu. Sarı saçları güneşte parlıyordu ve masmavi gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu.

Benim de gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi. "Halek?"

Fatechaser bize el salladı, sonra kum kayığı yana savrulurken hızla dümeni tekrar kavradı. "Haydi!" diye bağırarak tekneyi rıhtımın kırık dökük kalıntılarına doğru yönlendirdi. Bir dalga tekneyi yakalayıp neredeyse havaya fırlatacaktı ve o da yüzünü buruşturdu. "Onu daha fazla yaklaştıramam. Atlamak zorunda kalacaksın!"

Raithe'ye baktım ve kırık kalaslardan atlayarak ve direktten direğe sıçrayarak parçalanmış rıhtımın üzerinden koşmaya başladık. Kum dalgaları korkutucu bir şekilde yükseliyor ve dalgalar bacaklarıma çarparak havayı kumla dolduruyordu. Raithe rıhtımın ucuna ulaştı ve çalkalanan kumların üzerinden sıçrayarak boş bir alan bırakarak tekneye indi. Tam ben iskelenin sonuna ulaşmışken bir dalga tekneyi yakalayıp rıhtımdan daha uzağa iterken Halek'in bakışları ona kaydı.

"Serçe!" Raithe kayığın en ucuna doğru atıldı ve bir kolunu uzattı. "Atla!" Atladım.

Toz Denizi altımda kaynıyor, sıcak rüzgâr ve kum yüzüme çarpıyordu. Düşerken gözlerim acıdı, yaşlarla bulanıklaştı ve bir elimle körlemesine uzandım.

Bir kez daha, güçlü parmaklar ön koluma dolandı ve beni ileri doğru çekti ve kayığın içine düştüm. Suikastçinin üstüne düştüm, onu tahtalara bastırırken sert vücudunu kendime karşı hissettim.

Nefes nefese, titreyerek başımı kaldırdım ve o soluk mavi bakışla karşılaştım, kapüşonun içindeki yüz benimkinden bir nefes uzaktaydı. Yüzündeki ifade bana bakıyordu.

Öfke ya da tedirginlik değildi benimkisi; sakindi, ayrıca soğukkanlı yüz hatlarından belli belirsiz bir rahatlama okunuyordu.

Arkamızda boğuk bir kükreme yankılandı. Ayağa kalkıp tökezleyerek kayığın arkasına geçtim, sonra da biz uzaklaşırken rıhtımın hızla gözden kayboluşunu izledim. Etrafında dönen devasa toz fırtınasının arasından Kovass'ı zar zor görebiliyordum ama gökyüzündeki puslu silüetler tanıdık değildi.

Bacaklarım büküldü ve güvertede dizlerimin üzerine çöktüm. Kovass - şehrim, bildiğim tek ev- dalgaların ötesinde gittikçe küçülüyordu. Loncayı ve hayatım boyunca tanıdığım insanları düşündüm: Rala, Dahveen, Shadyr, Jeran. Hepsi gitmişti. Belki *birileri* hayatta kalmıştı ama şehir çökerken sokaklardaki kaosu görmüştüm ve onların

Muhtemelen öldü. Şehrin çöküşünde yutuldular. Ya da tanıdıkları birinin ellerinde ölmüşlerdir.

Ve Vahn. En çok güvendiğim kişi. Bana her şeyi öğreten, beni en iyisi olmam için yetiştiren. Başından beri Ölümsüz Kral'ın yükselişini ve Kovass'ın düşüşünü planlayan kişi.

Ama Vahn sorumlu değildi. Çember bile sorumlu değildi. Ruh taşını alıp yüzeye geri getirebilecek tek bir kişi vardı. Kadim şehre gitmemiş olsaydım, Vahn'a kendimi kanıtlamaya bu kadar kararlı olmasaydım, Kovass hâlâ ayakta olabilirdi.

Tanıdığım herkes hâlâ hayatta olabilirdi.

Arkamda Halek'in sesini duydum, iyi olup olmadığımı soruyordu ama cevap veremedim. Raithe sessizdi ama gözlerini üzerimde hissettim, değerlendirici ve endişeliydi. Arkamı dönmedim. Kayık dalgaların üzerinde sallanıyordu, güneş tepeden aşağı vuruyordu ve ben ufukta bir toz lekesi haline gelip sonunda tamamen kaybolana kadar Kovass'a bakmaya devam ettim.

İkinci Bölüm

On dört

"Sparrow. Kalk ayağa."

İnledim. Altımdaki yatak yumuşak, battaniyeler sıcak ve rahattı. Yastığa daha da gömülerek Lonca Şefi'nin sesini duymamazlıktan geldim, her ne kadar bu işin peşini bırakmayacağını bilsem de.

Sabırsız bir iç çekiş. "İyi. Sabahı uyuyarak geçir, tembel çocuk. Sanırım hediye ofisimde istemiyorsun."

Gözlerimi açtım. "Hediye mi?"

"Aha. Ben de öyle düşünmüştüm." Ben her şeyden çok merakla doğrulup otururken Vahn eğlenerek başını salladı. Vahn'ın bana herhangi bir şey hediye ettiği zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Eğer bir şey istiyorsam, onu kendim almam beklenirdi.

"Büyük bir şey değil," diye devam etti, "ama müşteri Rul Fadel'in yatak odasına girip komodindeki eşyayı almayı başarmandan etkilendi. Teşekkür olarak sana özel koleksiyonundan bir hediye bıraktı."

"Ooh." Sırtımdan ayağa fırladım. "Uyandım," dedim Vahn'a. bana baktı. "Hediyem için hazırım. Belki de muhafızlardan kaçmaya ve bir sürü saldırgan köpekten saklanmaya değer."

Yüz hatlarında isteksiz bir gülümseme belirdi. Bir eli kalktı ve kısa bir süre başımın üzerinde durdu. "Dün gece iyi iş çıkardın," dedi ve midemde sıcak bir parıltı tutuştu. "Zor bir işti. Başka biri bu kadar kolay başarabilir miydi bilmiyorum."

Sıcak bir parıltı tüm vücuduma yayıldı ama omuz silktim. "Sanki hiç şüphem varmış gibi. Ne de olsa loncadaki en iyi hırsız benim."

Başka biri, özellikle de Jeran, gözlerini devirir ya da tevazu eksikliğimle ilgili bir yorum yapardı. Ancak Vahn sadece kıkırdadı.

"Evet," diye mırıldandı ve beni takip etmem için bırakarak arkasını döndü. "Umalım da bu bir süre daha böyle devam etsin."

Kıpırdandım, gözlerimi yavaşça açtım, bilinç geri dönerken rüya yakıcı beyaz bir ışığa dönüşerek kayboldu. Bir an için nerede olduğumu merak ettim. Sırtıma ve bacaklarıma değen yüzey sert ama dengesizdi, altımda ritmik bir şekilde sallanıyordu. Başımı kaldırdığımda küçük ahşap bir kayığın kenarlarında iki figürün oturduğunu gördüm; biri başını göğsüne dayamış uyukluyordu, diğeri ise boşluğa bakıyordu. Ve sonra her şey hızla geri geldi.

Kovass düşmüştü. Jeran ölmüştü. Vahn bana ihanet etmişti. Ve tanrısız, ölümsüz Ölümsüz Kral dünyaya geri dönmüştü. Benim yüzümden.

Midem bulandı. Döndüm, kendimi kayığın kenarına sürükledim ve içindekileri, pisliği anında yutan çalkantılı kumlara boşalttım. Öğürürken ve tekrar hasta olmamak için yeterince nefes almaya çalışırken gözlerim yandı, görüşüm bulanıklaştı.

"Serçe."

Sırtıma hafifçe dokunmadan hemen önce Halek'in varlığını yanımda hissettim. Ben nefes nefese kalıp kendimi toparlamaya çalışırken, "Sakin ol," diye mırıldandı. "Bunu söylemek için muhtemelen en uygun zaman değil ama sıvı israf etmemeye çalışmalısınız. Birkaç dakika içinde gerçekten tatsız bir hal alacak. saat."

Son gözyaşlarımı da kırıştırarak başımı kaldırdım ve midem bir kez daha isyan etmekle tehdit etti.

Toz Denizi'nin uçsuz bucaksız genişliği bizi her taraftan ufka kadar çevreliyordu. Toz girdapları kum boyunca girdaplar oluşturuyor, tekrar oluşmadan önce hiçbir şeye dönüşmeden çözülüyordu. Isı dalgaları yüzeyde parıltıyor, havayı su gibi gösteriyordu. Nereye dönersem döneyim, gökyüzüne değene kadar uzayıp giden kum ve tozdan başka bir şey göremiyordum.

Sonra tam tepemde Solasti'yi gördüm ve Halek'in neden bahsettiğini anladım.

İblis Saati geliyordu.

İçimi bir korku kapladı. Burada sığınacak bir yer yoktu, gölge yoktu, bizi ikizlerin yakıcı parıltısından koruyacak hiçbir şey yoktu. Toz Denizi'nin havası

Zaten fırın gibiydik, yoğun ve bunaltıcıydı; Şeytan Saati başladığında tavadaki et gibi olacaktık.

Halek'in dediği gibi, işler gerçekten tatsızlaşmak üzereydi.

Bir ayağını banka dayamış, kayığın kenarında oturan Raithe'ye baktım ve İylvahn'ın beni izlediğini gördüm. "Bir fikrin var mı?" Zayıfça sordum. Ağzımın içi ekşimiş ve kurumuştı; umutsuzca değerli sıvıyı kenara kusmamış olmayı diledim.

İylvahn gözlerini kapattı. Yüzü, aniden fark ettim, kukuletasının altında bitkin görünüyordu. "Dua et," dedi gözlerini açarak. "Ve umarım Kader rüzgarları bu yönde biraz daha sert esiyor."

Sürüklendik.

Toz Denizi sonsuz ve ebedi bir şekilde uzanıyordu. Değişmiyordu. Zaman, Namaia'nın ufukta başını göstermesiyle ve tepedeki kız kardeşine katılmak için ne kadar tırmandığıyla ölçülüyordu. Namaia ilk ortaya çıktığında, sıcaklık dayanılmazdı. Gökyüzünün yarısına geldiğinde, önümüzdeki bir saat boyunca hayatta kalamayacağımızı biliyordum. Sonunda tekнемiz dalgaların arasında bir yerlerde, dibinde yatan üç pişmiş, buruşmuş cesetle birlikte sallanırken bulunacaktı. Halek, Raithe ve ben yelkeni indirmek için birlikte çalıştık, teknenin üzerine biraz gölge düşürecek şekilde yerleştirdik ve ikizlerin parıltısından biraz olsun kurtulduk. Ama bu yeterli değildi ve Namaia daha da yükseğe tırmandıkça, yatmak için yapabileceğim tek şey buydu. Güvertede hareketsiz, Halek ve Raithe yanımda, elimden geldiğince az enerji harcıyordum.

Nefes almak çok zordu. Hava boğazımı tırmalıyor, bir tuğla duvar kadar kuru ve çatlak dudaklarımın üzerinden geçiyordu. Dudaklarımı ıslatacak tükürük bulamıyordum; ağzım tozla dolu bir çöl gibiydi. İki yanımda Halek ve Raithe ölü gibi yatıyorlardı; Halek yüzüstü yatmış, yüzü Raithe yan yatmış, yüzü bana dönüktü. Kayık küçüktü, bu yüzden birbirimize sıkışmıştık ama yatacak başka yer yoktu ve kayığın kenarlarında oturmak imkansızdı. Ara sıra içlerinden birinin kaydığını hissediyordum, Ya da ölmediklerini gösteren bir nefes duymadım. Boş boş, bunun ne zaman değişeceğini merak ediyordum. Hareketleri durduğunda ve yanımda bir çift cansız beden yattığında. Yoksa onların öldürmeye çalıştığı kişi ben mi olacaktım?

ve uyandıramadı?

Sol tarafımda Halek, yüzü bana dönük olacak şekilde yer değiştirdi. Başlığım beni güneşten korumak için olabildiğince aşağı çekilmişti ama

Onu görmesem bile sesindeki belli belirsiz sırıltısı duyabiliyordum.

"Kaderin komik bir mizah anlayışı olduğunu fark ettim," diye fısıldadı, sesi kısık ve kuru çıkıyordu. "Bir şehrin gerçek anlamda düşüşünden kaçmak ... sadece Toz Denizi'nde canlı canlı kavrulmak için. Ama bunun için ağlayamam -gerçek anlamda- bu yüzden gülmek zorundayım."

Beni neşelendirmeye çalışıyordu ama gülümsemek dudaklarımı yaracaktı ki bu da acı verici olurdu. Ayrıca, uzun, çok uzun bir süre tekrar gülümseyebileceğimi sanmıyordum. Belki Halek ölüm karşısında gülebilirdi ama gözlerimi kapattığımda Jeran'ın sunakta kanlar içinde yatışını ve Vahn'ın düz, duygusuz bakışlarını görebiliyordum. Şehrin parçalandığını, hayatım boyunca tanıdığım insanlar da dahil olmak üzere binlerce kişiyi ezdiğini görebiliyordum. Ve siyahı görebiliyordum ruh taşı kaidenin üzerinde havada asılı duruyordu. Eğer arkamı dönüp onu olduğu yerde bıraksaydım...

Yanımda, Halek'in başını biraz daha kaldırdığını hissettim, gerçi bunu yapacak enerjiyi nasıl bulduğunu bilmiyordum. "Hey, kahjai," diye seslendi zayıfça. "Raithe'ydi, değil mi? Öldün mü sen?"

Mideme bir korku dalgası gönderecek kadar uzun bir duraklama *oldu*; belki de ölümcül iylvahn suikastçısı ölmüştü ve ben bir cesedin yanında yatıyordum. Ama sonra bir nefes geldi ve Raithe'nin sesi yükseldi, hırıltılı ve boğuktu. "Hayır."

"Kötü bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum," diye devam etti Halek. "Bunun zamanı olmayabilir ama kaderim burada, Toz Denizi'nde ölmekse vicdan temiz olmalı." Sanki enerjisinin kalıntılarını topluyormuş gibi bir nefes aldı. "Sparrow'a yardım ettiğin için minnettarım," diye devam etti, "ve şansın varken beni öldürmediğin için. fırsatın varken beni öldürmediğin için. Bu yüzden teşekkür ederim."

Raithe iç çekmeye benzeyen küçük bir ses çıkardı. "Gücünü sakla, Fatechaser," dedi, kaba bir şekilde değil. "Eğer vicdanını rahatlatacaksa, ben senin düşmanın değilim. Geldiğin için minnettarım ama korkarım ki sonuç aynı olacak."

Özür dilerim. Gözlerim yandı ve onları sıkarak kapattım. İstesem bile ağlayacak gözyaşlarım yoktu. *Tüm bu ölümler, şehrin düşüşü ... hepsi benim yüzümden oldu. Her şeyin katalizörü bendim.*

Artık Kovass gitmişti. Ve ben burada, Toz Denizi'nin ortasında yalnız bir tekne de ölecektim. Görünüşe göre şansım sonunda tükenmişti. Belki de Dokumacı sonunda benim saçmalıklarından bıkmıştı ama Raithe ve Halek bu kadere hak etmiyordu.

Her nasılsa, Halek hırıltılı bir kakhaha attı. "Belki de bir toz yılanına yem oluruz," diye hırıldadı, Toz Denizi'nde dolaşan devasa yılanlarla ilgili efsanelere atıfta bulunarak. "Çabucak biter diye düşünüyorum. En azından o zaman ... güneşlerden kurtulmuş oluruz."

Raithe tereddüt etti. Kendisiyle mücadele ettiğini, bir şey söyleyip söylememeyi tartıştığını hissedebiliyordum. "Eğer ... istersen," diye başladı sonunda, "acının bitmesini istiyorsan, bunu çabucak yapabilirim."

Midem bulandı. Halek'i öldürmeyi teklif ediyordu, uzun bir süre ölmesine izin vermek yerine acısını çabucak sona erdirmeyi. Bir an için cazip gelmişti.

Ama Halek kulağa acı veren bir kıkırdama daha çıkardı. "Benim kadar Bu düşüncenin kıymetini bil, suikastçı," diye homurdandı, "bu Fatechaser'a aykırı kod . ..kendi ölümünüzü düzenlemek için. İyi ya da kötü, kaderimiz bizim için geldiğinde ... bunun olması gerektiği içindir. Bunu durdurmaya çalışmak ya da hızlandırmak ... bir Fatechaser'ın tüm ideolojisine aykırıdır."

Raithe buna bir şey söylemedi ve bir an daha sessizlik içinde geçti. "Sparrow?" diye mırıldandı suikastçı birkaç kalp atışından sonra. "Sen Uyanık mısın?"

Başımı salladım, bunu hissedeceğini biliyordum ama şu anda sesime güvenemiyordum. "Kovass için üzgünüm," diye devam etti ve boğazımın düğümlemesine neden oldu. gözleri daha da yanıyor. "Ve arkadaşların. Biliyorum, bu şu anda pek rahatlatıcı değil."

Bir cevap beklemiyordu ve konuşmak çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyordu. Yine de sonraki sözleri midemin bulanmasına neden oldu ve sıcağa rağmen omurgama nemli bir ürperti gönderdi.

"Sanırım Kadersizler bile her şeyden kaçamaz."

Bu Fateless denen şey her neyse umurunda değildi. Ama bunu söylediğini duymak, sesindeki hayal kırıklığı ve pişmanlık, başımı bir santim kaldırıp kafasının arkasına bakmama neden oldu.

"Ne?" Sesim boğazımı tırmaladı; dilim ağzımın tozlu boşluğunda kocaman ve garip hissettirdi ama yine de kelimeleri zorlayarak çıkardım. "Ne demek istiyorsun?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bayıldığını ya da cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonunda neredeyse kendi kendine mırıldandığında dikkatimi vermeyi bırakmıştım:

"Kadersiz'in bu şekilde ölmemesi gerekiyordu."

Küçük bir öfke ve meydan okuma kıvılcımı ortaya çıktı, ancak zayıftı ve neredeyse hemen sıcak tarafından söndürüldü. "Ben ... henüz ölmedim," diye fısıldadım.

Bu sefer cevap vermedi.

Şeytan Saati şiddetlendi. Çaresizce sürüklendim, güneş acımasızca parlamaya devam ederken bilincim gidip geldi ve inatçı. Rüya parçaları düşüncelerime işkence ediyordu: Jeran, Vahn ve Çember, karanlığın kenarlarından bana bakıyorlardı. Bana bağırdılar, anlamadığım ama öfke ve hiddet dolu sözler söylediler. Jeran'ın Ölümsüz Kral korkunç bir gülümsemeyle bana doğru süzüldü. Ağzını açtı ve binlerce kanatlı böcek ortaya fırladı, kaynaştı, vızıldadı. Kara bir bulut halinde etrafımda dönüyorlardı, kanatlarının uğultusu kulaklarımı zonklatıyordu. Birden onları burnumda, ağzımda, derimin altında hissedebildim ve kendimi rüyadan dışarı attım.

Hâlâ yüzümü kapatan kapüşonumun içine bakıyordum ama bir an için hâlâ rüya görüp görmediğimi bilemedim. Kulaklarımda hâlâ rüyanın kalıntısı olan hafif kanat vızıltılarını duyabiliyordum. Ama bu ses kaybolmadı. Aksine, gittikçe daha yüksek sesle duyulmaya başladı, ta ki kayığın tam üzerinde vızıldayan devasa bir böcek sürüsü gibi duyulana kadar.

Hâlâ rüya görüyor olmalıyım. Artık her şeyden çok merak ettiğim için kapüşonumu kurşuni kollarımla geriye ittim ve şişmiş gözlerimden birini açarak güneşe baktım.

Devasa siyah bir şekil önümde havada asılı duruyor, gökyüzünün yakıcı mavisine karşı siluet oluşturuyordu. Görüşüm bulanıktı, ama seçebiliyordum Çok eklemli bacaklar, kitinimsi parçalı bir gövde ve havaya doğru kıvrılan iki uzun anten. Bir çift şeffaf kanat, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, bir bulanıklıktan başka bir şey değildi, kulaklarımda uğulduyordu.

"Hey," dedi dev böcek, boğucu sesi belirgin bir şekilde kadınsıydı. "Teknedeki sensin. Hâlâ hayatta mısın?"

Kesinlikle rüya görüyorum, diye düşündüm. Gözlerimi tekrar kapatıp başımı geriye attım ve sonraki rüyalarımın güzel olmasını umdum.

Serçe. Jeran sendeleyerek ilerledi, boğazı kesilmişti, kan boynundan aşağı ıslak bir şekilde süzülüyor, elbiselerini kıpkırmızı boyuyordu. *Ölmem sen izin verdin,* dedi suçlayıcı bir şekilde, boş gözlerini bana çevirerek. *Senin yüzünden öldüm.*

Sen bir araçtın. Vahn soğuk bir gülümsemeyle bana doğru döndü, gözlerinde herhangi bir sıcaklık ya da tanıma yoktu. *Asla bir kızım olmadı. Geleceğini hep biliyordum.*

Buna.

Çember etrafımı sardı, ağarmış kafatasları karanlıkta yüzüyordu. Kadersizler *ölmeli*, diye fısıldadılar. Hep birlikte yaklaştılar, ellerinde parıldayan yılan gibi bıçaklar taşlara kan damlatıyordu. *Ölümsüz Kral'ın dünyaya hükmetmesi için Kadersizler ölmeli!*

Bıçak çemberi yükseldi ... ve bir anda bana saplandı.

Bir solukla sarsılarak uyandım.

Dünya değişmişti. Küçük kayığın güvertesinde değil, küçük bir odanın köşesindeki bir karyolada yatıyordum. Odanın duvarları tuhaftı, taş ya da ahşap değil, bakırımsı bir parlaklığa sahip metalikti. Hava artık daha serindi, nefes alınabiliyordu; güneşin üzerimde kavurduğu amansız sıcaklığı artık hissetmiyordum.

Ben de çıplaktım, ancak vücuduma hafif bir çarşaf örtülmüş ve alnıma ıslak bir bez bastırılmıştı. Bu kadar savunmasız olduğum için bir panik hissettim ve kıyafetlerimi aramak için hızla doğruldum.

Oda ve içindeki her şey çılgınca dönüyordu. Gözlerimi kapadım, baş dönmesinin geçmesini bekledim ve midemde aniden beliren bulantıya karşı dişlerimi sıktım.

"Ah, demek şimdi ayaktasın, öyle mi?"

Gözlerimi açtım. Bir kadın elinde bir yığın kağıtla odaya girmişti. Havlular yığının üstüne konmuş, kapı arkasından sallanarak kapanıyordu. Benden bir baş kısaydı, bu da bir şey ifade ediyordu ve omuzları iki kat daha genişti.

Bir d'wevryn mi? Kovass'ta geçirdiğim yıllar boyunca çok fazla d'wevryn görmemiştim ama Toz Denizi boyunca yolculuk eden striderların çoğunu onların kullandığını biliyordum. Makinelere ve mekaniğe karşı bir ilgileri vardı ve neredeyse tüm strider'larda mürettebat olarak en az birkaç d'wevryn işçisi bulunurdu. Kızıla çalan saçları kadının başının üstünde topuz haline getirilmişti ve iri burnunun ucunda bakır renkli bir gözlük vardı. Karyolanın yanında durdu, havluları ve üzerine tünemiş kaseyi yere bıraktı, sonra başını bana doğru salladı.

"Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin," dedi alaycı ve eğlenceli bir ses tonuyla. "Şu anda kendini güneşte kurutulmuş kurutulmuş et gibi hissediyor olmalısın. Bakalım bunu düzeltebilecek miyiz?"

Kaseden bir fincan çıkardı ve ellerime bastırdı. "Yavaş ol," diye uyardı, neredeyse Vahn'inki kadar korkutucu bir bakışla

sinirlenmişti. Yere baktım ve bardağın yarısının suyla dolu olduğunu gördüm. "Çok hızlı içersen hemen geri gelir," diye uyardı yabancı kadın, hemen dudaklarıma bastırırken. Ilık ve hafif tuzluydu ama sirke de olabilirdi ve umurumda olmazdı. "Ben derin ama dikkatli yudumlar alırken kadın memnun bir ifadeyle başını salladı. "Son bir saatimi sana sıvı vermek için harcamadım ki yere kusun."

Suyu bitirdikten sonra bardağı kadına geri uzattım ve ona temkinli bir şekilde baktım. Elbette minnettardım ve Toz Denizi'nin ortasında yüzüp insan etine dönüşmediğim için mutluydum ama yine de Kim olduğunu ya da nereye götürüldüğümü bilmiyordum.

"Nefesini boşa harcama kızım," dedi d'wevryn, ona şüpheyi baktığımı görünce. "Bu bakışı biliyorum ve endişelenme. Güvendesin. Kaptan Gahmil'in atlısındasın. Gözcümüz teknenizi fark ettiğinde Kovass'a doğru yol alıyorduk. İyi ki de görmüş, birkaç dakika daha geçseydi o kayığın dibinde iki pişmiş insan ve bir iylvahn'dan başka bir şey olmayacaktı." Hafifçe gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı. "Neyse ki seni bulduğunda sadece yarı pişmiştin."

"Diğerleri," diye fısıldadım, boğazımı çalıştırmak için birkaç kez yutkunduktan sonra. "Onlar iyi mi?"

Kadın homurdandı. "Son kontrol ettiğimde, insan hemşireyi pantolonunun yarısına kadar büyülemişti ve iylvahn da doktoru kaptanla konuşmasına izin vermesi için ikna etmeye çalışıyordu." Bir başka hışımla başını salladı. "Neden hiçliğin ortasında bir kum kayığına bindiğinizi anlamıyorum - dalgalarla haşır neşir olan her aptal size bir kayığın açık deniz için tasarlanmadığını söyleyebilir. Alabora olmamanıza ya da teknenizden daha büyük bir şey tarafından yenilmemenize şaşırdım ama görünen o ki kader bugün sizin yanınızdaydı."

Keskin bir nefes aldım, bu nefes hâlâ acıyla kuruyan boğazımı tırmaladı ve öksürmememe neden oldu. "İşte, şimdi," diye bağırды kadın, kaseden bir bardak su daha kaparak. "Bu kadar yeter. İç ve bu kadar zor nefes almayı bırak."

Suyun boğazımı yatıştırmasına izin vererek hızlıca iki yudum aldım. "Kovass," diye fısıldadım, bardağın dibindeki yansımama bakarak. "Hâlâ o tarafa mı gidiyoruz?"

Kaşlarını çattı. "Bildiğim kadarıyla. Neden?"

Midem korkuyla sıkıştı. "Sadece merak ettim," dedim ve bardağı ona geri uzattım. Sanki bir şeyler planlıyormuşum gibi bana şüpheli bir bakış attı. Öyleydim ve eğer *ne* planladığımı bilseydi, beni durdurmaya çalışırdı. Bir

yabancılara niyetlerini belli etmezlerdi, yardım ediyor olsalar bile. O gider gitmez kıyafetlerimi bulup gizlice dışarı çıkacak ve Halek ile Raithe'yi arayacaktım. Onları bulduğumda, bu strider'dan kurtulmak için bir plan yapmalıydık. Bu sadece erzak ve bir filika çalıp şansımızı tekrar Toz Denizi'nde denemek olsa bile. Aksi takdirde, doğrudan Kovass'a doğru yürüyor olurduk. Doğruca Ölümsüz Kral'a.

Kapıya bir tıklama oldu ve kapı gıcırdayarak birkaç santim açıldı. "Tahba," dedi diğer taraftan bir erkek sesi ve çarşafı kucağıma düştüğü yerden hızla kaptım. "İçeri daldığım için özür dilerim ama kız uyandı mı?"

D'wevryn, Tahba, kapıya doğru yürüdü, geri çekti ve içeri adım attı. Kaşlarını çatarak kapıyı arkasından sıkıca kapattı, muhtemelen diğer taraftaki her kimse ona bağırarak niyetindeydi. İçimden bir ses onları azarlayacağını söylüyordu.

Gitme zamanı.

Hızla odayı aradım ve köşedeki sepette düzgünce yıkanmış ve katlanmış giysilerimi buldum. İçlerine girdim, kapüşonumu çektim ve anonimliğin rahatlatıcı hissi çöktü. Şimdi tek yapmam gereken yol arkadaşlarımı bulmaktır ve bu ölüm tuzağından kurtulabilirdik. İblis Saati'yle tekrar karşılaşmak, yeterli su ve sıcaktan korunacak bir barınakla o kadar ölümcül olmayacaktı; sadece buna göre plan yapmamız gerekiyordu. Kovass'a ya da ondan geriye kalanlara doğru neşeyle yürümekten ve Ölümsüz Kral'ın dehşetiyle yüzleşmekten daha iyiydi bu. İronik bir şekilde, bir strider'a binmekle ilgili ilk deneyimim, gitmek için çaresiz olduğum tek an olacaktı.

Ne yazık ki ben odadan çıkamadan kapı açıldı ve Tahba içeri girdi. Ayağa kalktığım için beni azarlayıp tekrar yatmamı emredecek mi diye merak ederek gerildim. İtaat edecektim ama arkasını döndüğü anda gitmiş olacaktım.

Beni kalkmış ve giyinmiş görünce Tahba'nın kaşları çatıldı ama azarlamadı ya da karyolayı işaret etmedi. Bunun yerine içini çekti ve bana endişeli, yarı özür dileyen bir bakış attı. "Yürüyebilecek kadar iyiysen, beni köprüye kadar takip edebilirsin," dedi. "Kaptan seni görmek istiyor."

Bir strider'ın içi beklediğim gibi değildi. Rıhtım Bölgesi'nin sokaklarından onlara bakarken, çok büyük, çok görkemli göründüklerini düşünmüştüm. İçerisinin aydınlık ve ferah olacağını, yolcuların kalın ipek minderlerin üzerindeki masalarda oturup, pencerelerden etraflarını saran uçsuz bucaksız denize bakarken lüks bir şekilde şaraplarını yudumlayacaklarını düşünmüştüm.

Gerçek hiç de öyle değildi.

Strider'ın koridorları loş ve dardı, alçak tavanlı ve titrek ışıklıydı. Her yerde bakır borular vardı; çatı, duvarlar ve hatta zemin boyunca uzanıyordu. Ara sıra tıslıyor ve ince bir buhar kıvrımı sızdırıyorlardı. Strider'ın attığı her adımda hareketlerini hissedebiliyordunuz, sizi ileri geri sallayan bir tür yalpalama adımıydı bu. Hava ılık ve nemliydi ve belli belirsiz metalik bir kokusu vardı.

Dar koridor, holün iki yanındaki birkaç ahşap kapının yanından geçerek devam ediyordu. Merakla parmak uçlarımda durarak bir kapıdaki küçük yuvarlak pencereden içeri baktım ve her duvarda yatak takımlarıyla kaplı üç uyku oyuğu bulunan gülünç derecede küçük bir oda gördüm. *Burası insanların uyuduğu yerdi; birbirlerinin üzerine yığılmışlardı ve kişisel alanları yoktu.* Ürperdim ve Tahba'nın peşinden aceleyle koştum, binicilere olan hayranlığım biraz azalmıştı. Gerçi düşününce mantıklı geliyordu; biniciler Toz Denizi boyunca pek çok şey taşıyordu. Her santimlik alan kullanılmak zorundaydı.

Tahba'yı birkaç kat boyunca kıvrılan uzun bir merdivenden yukarı doğru takip ettim, ta ki tepedeki son kapıya ulaşana kadar. Tahba kapıyı çekip açtığında güneş ışığı sahanlığı doldurdu ve sıcak, toz kokulu bir hava yüzüme çarptı.

Tahba başını açık çerçeveye doğru sallayarak, "Kaptan güvertede," dedi. "Onu gördüğünde tanıyacaksın. Şu andan itibaren Şeytan Saati boyunca içeride kal, duydun mu? Seni bir daha hasta odamda solgun ve büzüşmüş görmek istemiyorum."

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Şu andan itibaren ölmek için çok çabalayacağım."

Homurdandı. "Onlardan biri," diye mırıldandı ve yanımdan geçip merdivenlere doğru yürüdü. Merdiven boşluğundaki ayak seslerini dinledim, sonra döndüm ve açık kapıdan içeri süzıldüm.

Güvertedeki esinti kuruydu, dudaklarımı sürtüyordu ama en azından platformun tamamı kalın branda karelerle gölgelenmişti, bu da onu güneşten koruyordu.

İkizlerin amansız bakışları. Küpeştenin üzerinden baktım ve Toz Denizi'nin her yönde ufka doğru uzandığını gördüm ve o uçsuz bucaksız boşlukta küçük bir zerre olma isteğim biraz azaldı.

"Serçe!"

Yukarı baktım. Halek kalasların üzerinden bana doğru yürüyordu, güneş ışığı saçlarında parıldıyordu ve yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Hiç tereddüt etmeden ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni aniden kucakladı.

Garip bir şekilde, şaşırmış olmama rağmen, bu ani yakınlık kafamdaki alarmlar. Halek'in kucaklamasındaki çaresiz rahatlamayı hissedebiliyordum ve gömleğinin içinden sert kaslarını hissederek geçici olarak ona sarıldım.

"İşte buradasın." Geri çekilirken, Fatechaser bana rahatlamış, ısıltılı bir sırtı attı. "Onlara başaracağını söylemiştim. Toz Denizi'ndeki İblis Saati'nden sağ çıkıp bir yatakta ölmek senin kaderin değildi. Gerçi Tahba oldukça endişeliydi. Görünüşe bakılırsa, bir süreliğine her şey yolunda gitmiş."

"Gerçekten mi?"

Kederle başını salladı. "İylvahn dostumuzu görmeliydin; kaptanı görmeyi beklerken, Tahba bıkıp onu koridordan men edene kadar odanın dışında sinsice dolaştı." Halek hafifçe kıkırdadı ve başını salladı. "Ah, d'wevryn azmi. Onun kahjai gizeminden hiç korkmadı. Onu dışarı itti ve kapıyı suratına kapattı. Görülmeye değer bir manzaraydı."

Raithe benim için endişeleniyor muydu? Bu garip görünüyordu. Halek'in omzunun üzerinden baktım ve güvertenin ortasına yakın bir yerde bizi izleyen bir çift figür gördüm. Biri şişman, kızıl saçlı bir d'wevryn'di, sakalı muhtemelen rüzgârla mücadele etmek için sıkı örgüler halinde toplanmıştı. Bakırla süslenmiş pas kırmızısı bir palto giymişti, Bir omzuna dikilmiş bir çark resmi ve başında bir sarık. Tahba'nın söylediği gibi, kesinlikle kaptandı.

Yanında tanıdık, kapüşonlu bir figür duruyordu; bakışlarımız karşılaştığında soluk mavi bir gözün parıltısını ve bir anlığına iylvahn'ın yüzündeki açık rahatlamayı yakaladım. Midemin tuhaf bir şekilde dans etmesine neden oldu ve hızla başka tarafa baktım.

"Ah, işte son kayıp yolcumuz." Kaptan, Raithe'nin de arkasından yürüdüğü sırada başıyla beni değerlendiren bir selam verdi. Kaptanın paltosunun altında bir metal parıltısı yakaladım ve kıyafetlerinin altında zırh giydiğini fark ettim. "Tekrar iyi olmanıza sevindim," diye devam etti. "Benim adım Kaptan Gahmil ve bu da benim binicim. Standart bir yolcu ve ikmal seferi için Kovass'a gidiyorduk, ama sonra bu ikisi" -arkasında beliren Raithe'ye, sonra da yanımda duran Halek'e baktı- "Kovass'ın düştüğü haberiyle çıkageldiler. Bu doğru mu?" Raithe bize katılırken kalın bir elini kaldırdı ve kaptanın omzunun üzerinden baktı. "Bağışlayın beni, yalancılık ima etmek istemem ama bir iylvahn ve gezgin bir Fatechaser Toz Denizi'ndeki şehrin vatandaşı değildir." Karanlık bakışları tekrar bana kaydı ve daraldı. "Kovass'ta doğmuşsun, ya da bana öyle söylediler. Şehir kayıp mı oldu? Ölümsüz Kral gerçekten geri mi döndü?"

Ciddi bir şekilde başımı salladım. "Şehir düşerken kaçtık," dedim ağzı sakalının içinde kaybolana kadar incemiş olan yüzbaşıya. "Ölümsüz Kral kendi kadim şehrini Kovass'ın altından kaldırdı ve diğer her şey parçalandı. Dürüst olmak gerekirse, Kovass'a ne olduğunu, ne kadarının kaldığını, hayatta kalan olup olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim Ölümsüz Kral'ın artık orada olduğu ve bir daha onun yakınına bile gitmek istemediğim."

"Size söylemiştik Kaptan," dedi Raithe d'wevryn'in arkasından sessizce. "Bu gemiyi geri döndürün. Devam ederseniz, kendinizi ve gemideki tüm yaşamları tehlikeye atarsınız. Bir Ölümsüz Kral'la başa çıkamazsınız. hayatta kalmak."

"Ölümsüz Krallar'ın ne olduğunu biliyorum, iylvahn," dedi Kaptan biraz kısa bir sesle. "Uzun hafızaya sahip olanlar sadece sizin türünüz değil. D'wevryn'in Ölümsüzler hakkında kendi efsaneleri vardır ve kinimiz sonsuza dek sürer. Troblin ve insanlar unutmuş olsa da biz hatırlıyoruz. Ölümsüz Kralların boyunduruğu altında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz." Raithe'ye ters ters baktı, sonra derin bir iç çekti. "Kovass'a giden kargo, yatırımcılar ve yolcularla dolu bir strider'im var. Eğer döneceksem Bu geminin etrafında, bundan kaynaklanacak çılgılık ve feryatlara katlanmak için çok iyi bir nedenim olsa iyi olur."

"Yıkılmış bir şehir ve dirilmiş bir tanrı bana oldukça iyi bir neden gibi görünüyor," dedi Halek.

"Gerçekten de öyle." Kaptanın çenesi gerildi. "Duyuruyu ben yapacağım." İçini çekti. "Gözcümüz döndükten hemen sonra. Onu Kovass'ı uzaktan araştırması için gönderdim ve raporunu duymak istiyorum." Başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. "Aslında, sanırım şimdi geri dönüyor."

Bakışlarını takip ettim. Gökyüzünde siyah bir nokta, bulutsuz maviye karşı siluet oluşturarak süzülüyordu. Yaklaştıkça, gökyüzünde bir ses titreşmeye başladı.

kulaklarım. Bir şokla bunun rüyamdaki yaratık olduğunu anladım; şeffaf kanatları ve kıvrık antenleriyle korkunç bir kâbus gibi gökyüzünden inen büyük siyah böcek. Tüylerim diken diken oldu ve gerildim ama Halek bir elini koluma koydu ve nazikçe sıktı.

"Panik yapma," diye fısıldadı gizli bir sırıtışla. "Bu Rhyne. O bir kaya böceği. Korkunç görüldüğünü biliyorum ama aslında çok iyi terbiyeli." Sırıtışı genişledi ve sesini daha da alçalttı. "Asıl korkmanız gereken kişi onun binicisi."

Rider mi? Kafam tamamen karışmıştı, devasa böcek güverteye indiğinde arkama baktım. Tamamen siyah olmadığını fark ettim. Yarı saydam Kanatlarının zarları parıldayan bir zümrüt rengindeydi ve kabuğunu soluk metalik yeşil bir renk kaplıyordu. Neredeyse bir metre uzunluğundaki devasa boynuzu yüzüne doğru çıkıntı yaparak havaya doğru kıvrılıyordu.

"Kaptan!"

Devasa böceğin bir kısmı aniden diğerlerinden ayrıldı ve sırtından bir figür aşağıya sıçrayarak beni irkiltti. Böceğin devasa kafasının arkasına bağlanmış gülünç derecede küçük eyeri ancak o zaman görebildim. İlk başta biniciyi görememiştim çünkü bineğinin kabuğuna karışan siyah ve metalik yeşil renkte bir zırh giymişti. Böcek aynı kıvrımlı siyah boynuza sahip bir miğfer yüzünü kaplıyordu.

"Kysa." Yüzbaşı Gahmil öne çıktı, kaşları çatılmıştı. "Rapor ver," dedi sertçe. "Ne gördünüz? Kovass'a ulaşabildiniz mi?"

"Herkesi içeri alın." Sürücü bir eliyle kaskını çıkararak genç bir kadının yüzünü ortaya çıkardı. Sesi alçak ve dumanlıydı.

Rüya gördüğümü sandığım sırada Toz Denizi'nde duyduğum bir ses. Düz siyah saçları omuzlarına dökülüyordu; gözleri koyu renkti ve teni sanki güneş ışığını nadiren görmüş gibi solgundu. Benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu, ama gözlerindeki sertlik ve ağzının yapısı benden daha yaşlı olduğunu ima ediyordu.

Raithe ile aynı türden tehlikeliydi. Savaş ve ölüm görmüştü ve ikisine de yabancı değildi.

"Herkesi güvertenin altına götürün," diye tekrarladı kadın ve kaptanın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Çabuk olun! Geliyor."

"Ne? Ne geliyor?" diye kekeleydi kaptan, telaşlandığı belliydi ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Böcek binici onu görmezden geldi ve bineğine dönerek eyer kayışlarıyla oynamaya başladı. Kaptan Gahmil kaşlarını çatı. "Kysa, ben senin kaptanım," dedi zoraki sakın bir sesle. "Sana yavaşlamayı ve bana tam olarak neler olduğunu anlatmanı emrediyorum."

Strider'ın üzerinde yankılanan içi boş *bir gümbürtü* duyuldu ve devasa bir şeyin yan tarafına çarpmasıyla tüm gemi titredi. Benim de içimden bir ürperti geçti.

Böcek binicisi döndü, bir elinde mızrağı vardı ve yüzünde korkunç bir teslimiyet ifadesi vardı. "Çok geç. O burada."

Küpeşteye doğru aceleyle ilerleyerek, yandan baktık.

Gemide bir şey sürünüyordu. Kum renginde parçalı bir gövdesi ve neredeyse tüm gemiyi kaplayan sekiz eklemlili bacakları olan devasa bir şey.

strider'in uzunluğundaydı. Bu bir örümcek, karınca ya da akrep değil, üçünün korkunç, küfür dolu bir karışımıydı; şişmiş, soluk bir karnı, yüzünün yarısı büyüklüğünde dört tırtıklı çenesi ve başının üstünde bir çift parlak siyah gözü vardı. Çeneleri delici bir tıslamayla açılmadan önce ruhsuz, uzaylı bir yırtıcı olarak bize baktı ve yan tarafa doğru sıçradı.

On beş

İçimi bir dehşet dalgası kaplarken görüşüm bulanıklaştı. Neredeyse bayılıyordum ama sonra hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi ve ne yaptığımı bile anlamadan kendimi korkuluklardan geriye atarken buldum. Etrafımdakilerin farkındaydım Hareket eden bedenler, bağırarak sesler, güneşte parlayan çelik. Gözümün ucuyla böcek sürücüsünün kaskını taktığını ve bineğinin üzerine savrulduğunu gördüm. Böceğin arka kabuğu yarıldı ve yarı saydam Kanatlar onları gökyüzüne kaldırırken uğuldadı.

"Maederyss'in merhameti, neler oluyor?" Geminin yanından hızla uzaklaşırken Halek soluk soluğa kaldı. Küpeştenin ötesinde, yaratığın strider'ı tırmanırken çıkardığı sıyrık ve gümbürtüleri duyabiliyordum. "O şey de ne?"

"Soyu tükenmiş olması gereken bir iğrençlik." Raithe'nin gözleri çelik gibiydi.

Bakışları karşıdaki korkuluktan hiç ayrılmıyordu. Ben izlerken, uzun, eklemli bir bacak Kenardan yükseldi, onu bir diğeri izledi ve canavar böceğin iğrenç şişmiş formu kanımı donduran bir çılgınlıkla güverteye süründü. Kaptan Gahmil güvertenin ortasında durmuş, tepesinde beliren şeye bakarken yüzü bembeyaz kesilmişti. Elleri titreyerek kemerindeki bıçağı aradı. "Çık oradan Kaptan," diye homurdandı Raithe. "Bir şey olmaya çalışma kahraman."

Canavar düşünülenden daha hızlı bir şekilde ileri atıldı ve d'wevryn'i çenelerinin arasına aldı. Çeneler kapanarak d'wevryn'in vücudunu birkaç parçaya ayırırken Kaptan Gahmil tek bir çılgınlık attı. Güverteye yağın kan hızla havuza yayıldı ve Kaptan Gahmil'in parçalanmış cesedi canavarın boğazında kayboldu. Kopan kollardan biri ve orada seğirerek yattı.

Çenesinden kan damlayan iğrenç şey döndü, birden fazla bacağı hareket etti ve boncuk gözlerini bize dikti. Halek ve Raithe yanımda gerildiler ama benim uzuvlarım mutlak dehşetten uyuşmuştu. Yaratık ileri atılırken bir mızrak havada uçtu ve yüzüne saplandı. Böcek binicisi ve bineği tepemizde vızıldarken, canavar sendeleyerek geri çekildi ve bacaklarını savurdu. Kysa yanımdan geçerken bize bir şeyler bağırdı, muhtemelen içeri girmemizi söylüyordu ama sözleri rüzgârda ve kanat seslerinde kayboldu.

"Sparrow." Raithe öne çıktı, kavisli kılıcı yanında; güvertede bizimle birlikte olan dehşete rağmen sesi sakindi. "Sen ve Halek içeri girin. Yolcuların yukarı çıkmasını engellemeye çalışın. Güvenli olduğunu anlayana kadar dışarı çıkmayın."

"Raithe . . ." Dehşetten ağzım kurumuştu ama ne yapmak üzere olduğunu fark etmek içimi başka bir korkuyla doldurdu. "Yapma."

Bakışlarını canavardan ayırmadan başını salladı. "Bu şeyler sert kayaları delip geçebilir. Eğer onu şimdi öldürmezsem içindeki insanlara ulaşmak için gövdeyi kemiriyor." Soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Benim için endişelenmeyin, sadece kendinizi güvende tutun. Ben olmasam bile Irrikah'a giden yolu bulmalı ve kraliçeyle buluşmalısın."

Canavarın kafasındaki mızrak sonunda gevşedi ve bir şangırtıyla güverteye düştü. Yaratık öne atılarak üzerine atladı, silahı çene kemikleri arasına aldı ve parçalara ayırdı. Böcek binicisi başının üzerinde çullandı ve canavar bir tıslamayla şaha kalktı. Uzun bir ön bacak havaya kalktı, böceğe doğru savruldu ve sersemletici bir darbe indirdi. Böcek havada yalpaladı, neredeyse düşüyordu ve canavar acımasızca onu takip etti güverte boyunca.

"Gidin," dedi Raithe ve iğrenç yaratığa doğru koşmaya başladı. Yaratığın arkasından koşarken kılıcı parladı ve yaratığın çirkin bacaklarından birine vurdu. Eklemi koparmadı, hatta yaratığa zarar vermiş gibi bile görünmedi ve canavar bir çığlıkla onun üzerine döndü.

Halek'in gözleri kısıldı. Çenesini ayarlayarak öne doğru bir adım attı ve midemin sıkışmasına neden oldu. Çabucak kolunu tuttum. "Halek, ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım. "Kapı bu tarafta."

Bana yarı ciddi, yarı özür dileyen bir bakış attı. "Raithe ve Kysa'nın o şeyle tek başlarına başa çıkmalarına izin veremem. Bu doğru olmaz." Eldivenli bir eli parmaklarımı kolundan nazikçe çekip aldı ve kapıya doğru başını salladı. "Git

İçeri gir, Sparrow. Bu iri cırcır böceğiyle biz ilgileniriz. Bir savaşçı ya da suikastçı olmayabilirim ama dikkat dağıtma konusunda gerçekten iyiyimdir."

"Yapamazsın! Ya seni öldürürse?"

O tanıdık alaycı sırıtış geri geldi. "Bunun cevabını zaten biliyorsun," dedi Fatechaser sessizce ve uzaklaştı. "Masum insanları büyük bir iğrençlikten korumak mı? Bu benim yapabileceğim en iyi kader. umuyorum."

Ben daha bir şey söyleyemedenden dönüp savaşa ve güvertenin ortasındaki devasa canavara doğru koşmaya başladı. Korkusuzca devasa yırtıcıya doğru hücum edişini ve yaralı yüzüne bir şey fırlatışını izledim. Büyük olmayan bir ateş ve duman patlaması oldu ama iğrenç yaratık hırlayarak bu yeni düşmanla yüzleşmek için döndü.

Dudağımı ısırdım ve kapıya doğru koştum.

Çılgınlık beni takip etti, iğrenç yaratığın öfkeli feryatları kulaklarımı tırmalıyordu. Çenemi sıktım ve canavarın beni fark etmemesi için dua ederek arkama bakmadım. Hızımı arttırdım ve sonunda kapıya ulaştım, parmaklarım kolun üzerine kapandı.

Ve sonra . . . Durdum.

Savaş arkamda şiddetlenmişti; iğrenç yaratığın tıslamaları Halek'in patlamalarına, Raithe'nin kılıcının çınlamasına ve böcek kanatlarının vızıltısına karışıyordu. Üçü sadece kendi hayatları için değil, gemideki herkesin hayatı için savaşıyordu. Ve ben burada, bir kez daha güvenliğe koşuyordum.

Onları kaderlerine terk ediyordum.

Parmaklarım kola sıkıca yapıştı. Ben bir savaşçı değildim. Bir savaşçı değildim. Ben bir hırsızdım ve benim dünyamda herkes kendi başının çaresine bakardı. Bir muhafız belirdiğinde saklanırdınız. Bir devriye seni fark ettiğinde kaçardın. Diğerleri için endişelenmezdin. Yakalansalar bile onlar için geri dönmezdin. Vahn ve lonca bana bunu öğretmişti. Önce kendine dikkat et ve diğerlerinin de aynısını yapmasına izin ver. Cesur bir hırsız ölü bir hırsızdı.

Ama Raithe hiç tereddüt etmemişti. Hayatımda gördüğüm en korkunç, en dehşet verici yaratıkla karşı karşıya kaldığında bile kaçmamıştı. Halek ya da böcek sürücüsü de öyle. Hepsi gemideki herkesi korumak ve benim kaçmamı sağlamak için savaşıyordu.

Eğer onlar ölürse, ben nerede olacağım? Kimsem yok. Diğer herkes gitti.

Başımı kaldırdım, elimi kapı kolundan çektim ve döndüm.

Hemen güvertenin ortasındaki devasa yaratığı gördüm ve dehşetten nefesim kesildi. Biraz önce olduğundan daha büyük görünüyordu.

önce, hareketleri korkutucu derecede hızlıydı. Kysa ve dev böceği onu yukarıdan taciz ederken, Raithe ve Halek dikkatini aralarında bölmek için iyi bir iş çıkarıyordu ama üçü de bir akrebi alt etmeye çalışan karıncalar gibi görünüyordu.

Düşünmeye çalışarak yavaşça nefes aldım. Yaratığın bacakları zırhlıydı ve vücudu devasaydı. Aşağıdan saldırırsam ince hançerlerim çok az işe yarardı. Belki yukarıdan saldırabilirdim.

Bakışlarım Strider'in orta direğine ve onu güneşten korumak için güvertenin üzerine gerilmiş branda parçalarına takıldı. Halatlar ve kumaştan oluşan ağ, canavarın başının üst kısmının onları rahatça geçebileceği kadar yüksekti ama bu iplerden sarkan herhangi biri onun tırtıklı çenelerine kolayca ulaşabilirdi. Eğer fark edilirim, seçeneklerim güverteye uzun bir düşüşü göze almak ya da ikiye bölünürken alt tarafımın düşmesini izlemektir.

Korku omurgamdan yukarı tırmandı. Daha fazla düşünmeden direğe doğru koştum. İğrençliğe ve hâlâ onunla cesurca savaşan üç ruha doğru. Merdivene ulaşip tırmanmaya başladım.

Kendimi direğin tepesine taşıyarak, kumaştaki boşluklardan aşağıdaki canavarın soluk, parçalara ayrılmış bedenine baktım. Şimdi daha yakın olduğum için haklı olduğumu gördüm; canavarın sırtı ve bacakları, kılıç darbelerinin çoğunu geri çeviren kitinle ağır bir şekilde zırhlanmıştı. Kılıcı, şişmiş karnı birkaç kez kesilmiş ve güverteye yeşilimsi bir sıvı sızdırıyor olsa da o kadar büyüktü ki küçük yarıklar onu yavaşlatmıyordu. Sadece Kysa'nın mızrağının ilk vurduğu yer olan yüzü savunmasız görünüyordu.

Aynı zamanda o öğütücü, gıcırdayan çenelere en yakın noktaydı.

Kalbim kulaklarımda kükredi. Gözlerini görebiliyordum, siyah ve parlak, başının üstünden çıkıntı yapıyordu. Kıpırdadılar ... ve sonra bana doğru sabitlendiler.

Aniden, iğrenç şey Raithe ve Halek'ten ayrıldı, etrafında döndü ve direğe doğru koşmaya başladı. Kendimi halat ağına attım, bana doğru sürünerek gelen dehşetten kaçmaya çalışırken ayaklarımın altında sallandıklarını hissettim. Devasa örümcek kolayca direğe tırmandı ve halatların üzerine süründü, çok sayıda bacağı halatların üzerinde bir ağ üzerindeymiş gibi kolayca dengelendi. Çenelerinin çalıştığını, birbirine sürtündüğünü gördüm, sanki hemen ulaşabileceği avının tadını alabiliyordu. Ölümün yüzüne ve ruhsuz siyah gözlerine bakarken düşüncelerim tam bir dehşet içinde parçalandı.

"Serçe! Gözlerini kapat!"

Küçük ve yuvarlak bir şey havada uçup canavarın kafasının yan tarafına çarpmadan bir an önce Halek'in sesi arkamda çınladı. Ardından gelen kör edici parıltı, iğrenç yaratığın çığlık atmasına ve saldırganı aramak için etrafında dönmesine neden oldu.

Devasa siyah böcek tepemizde belirdiğinde kanat vızıltıları yükseldi, binicisi zırhlı bir elini uzatarak üzerine çullandı.

"Atla!"

Canavar bana doğru döndü, saldırırken çenesi gıcırdıyordu. Böcek binicisinin uzanmış koluna doğru sıçradım, bileğini yakaladım ve böcek hızla uzaklaştı. İğrenç yaratığın yüzü görüş alanımı doldurdu, peşimizden yükselirken tırtıklı çenesi bana doğru geliyordu, bacakları iki yana sallanıyordu. Tekme attım, Böcek beni daha da havaya çekerken botumun burnu bir çene kemiğinin iç kısmına çarptı.

Raithe direğe tırmandı, canavarın altındaki halatlara atladı ve kılıcını canavarın karnına sapladı.

Bir göz açıp kapayıncaya kadar, iğrenç yaratık kendi üzerine kıvrıldı, tırtıklı dişleri altında sıkışıp kalan iylvahn'ı yok etmek için çalışmaya başladı. Bir an için tam altımdaydı, Raithe'ye ulaşmaya çalışırken daireler çizerken başı eğikti. Korkunç derecede hızlıydı, hareketleri çığıncaydı. Avını. Bir kez daha, karar vermek için bir saniyem vardı.

Böcek sürücüsünün elini bıraktım.

Ben düşerken dehşet içinde bir çığlık attı, iğrenç yaratığın devasa, kılılı vücudu bana doğru koşuyordu. Canavarın kafasına bir *gümbürtüyle* vurdum ve yaratığın anında tepki verdiğini hissettim. Uzun eklemlili bacaklarından biri yukarı kalktı ve kafasını tırmıkladı. Geçerken bacaklarının kollarının omzuma sürtündüğünü hissettim.

Diğer uzvu da aynı şeyi yaptı ve beni kıl payı ıskalayarak otostop çeken davetsiz misafire doğru hamle yaptı. Kendimi canavarın kabuğuna yasladım, derime batan kolları görmezden geldim, düşersem ya da sıyrılırsam parçalara ayrılacağımı biliyordum.

Kalbim hızla çarparak kemerime uzandım, titreyen parmaklarımı bir hançerin kabzasına doladım ve onu çektim. Canavarın öfkeden parlayan gözlerinin başının tepesinden bana baktığını görebiliyordum. Bacaklar çırpınmaya devam etti; kollarından biri giysilerime takıldı, beni birkaç santim aşağı çekti ve kalbimin durmasına neden oldu.

Düşünecek zaman yok, Sparrow. Yap işte.

Hâlâ cehennemden fırlamış bir kapsül gibi bana bakan o şişkin gözlerden birine nişan aldım ve hançerimi dümdüz aşağıya sapladım.

olabilirdi. Göz patladı, yüzüme sıçrayan siyah likör ellerimi kirletti ve iğrenç şey çığına döndü, çığlık atıyor, tıslıyor, tüm bacaklarını bana doğru savuruyordu. Gözlerimi kapadım, hançeri daha da aşağı ittim ve sevgili hayat için kabzaya.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ya da belki de bir anlığına kendimden geçmişim, çünkü kendime geldiğimde her şey sakın görünüyordu. Gözlerim kapalıydı ve onları açamayacak kadar korkmuştum, yine de hançerimi parmaklarımın altında hissedebiliyordum, kabzasını ve tenimi kaplayan sıcak ve kaygan bir şey vardı. Altımdaki iğrenç şey sessizdi, strider'ın sallanmasıyla hafifçe sallanıyordu, ama yine de gözlerimi sıkıca kapalı tuttum, sanki açarsam her şey kaosa dönüşecekmiş gibi.

Omzumda bir dokunuş hissettim ve içgüdüsel olarak irkildim.

"Her şey yolunda." Raithe'nin alçak ve nefessiz sesi neredeyse rahatlatarak hıçkırmama neden oluyordu. "O güvende, Serçe. O öldü. Onu sen öldürdün."

Dikkatle gözlerimi açtım. Kabzasına kadar canavarın kafasına saplanmış olan hançerim de ellerim gibi siyaha bulanmış haldeydi.

Raithe yanımda, ölü iğrenç yaratığın üzerine diz çökmüş, bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Ama yüzüme sabitlenmiş soluk mavi gözlerinde endişe, rahatlama ve ... anlam veremediğim bir şey vardı. Huşu mu? Hayır, bu saçmaydı; benimle ilgili hiçbir şey huşu uyandırıcı değildi. Büyük olasılıkla, hâlâ burada olduğuma şaşırıyordum. Kendimi dev bir örümcek iğrençliğine yem etmediğim için. Doğrusu, ben de şok olmuştum.

"Yaralandın mı?"

Başımı salladım, henüz sesime güvenmiyordum. Raithe elini uzattı ve ben de parmaklarımı hançeri ölümüne kavradıkları yerden çözdüm. Uzatılan ele uzandım ama sonra tereddüt ettim, tenimi kirleten pisliği görüp iylvahn'a bulaştırmak istemedim.

Raithe uzandı ve uzun parmaklarını benimkilerin üzerinde dolaştırdı. Temas omurgamdan ayak parmaklarımın dibine kadar bir ürperti gönderdi. Ölü iğrenç yaratıktan inmeme yardım ederken elini hiç bırakmadı, bacaklarım ip ve brandadan oluşan sallantılı ağın üzerinde sallanırken beni ayakta tuttu. Canavar ağın içinde cansız bir şekilde asılı kalmış, bacakları boşluklardan sarkıyordu. Korkunç tırtıklı Çenem son bir sessiz çığlıkla açılmıştı.

Güverteye düştüm ve neredeyse düşüyordum, bacaklarım kopmak üzereydi ama Halek çoktan oradaydı, kollarıyla beni sarmış, kendine çekiyordu. Gömleğinin içinden kalp atışlarının uğultusunu hissettim, bana karşı titrediğini hissettim ve kendimi rahatlamaya bıraktım. En azından Halek ve Raithe güvendedeydi. Ve canavar ölmüştü.

"Tanrıça, beni korkuttun," diye fısıldadı geri çekildiğimizde. "Bir an için aklını kaçırdığını sandım. Ve düştüğünde her şeyin bittiğini sandım." Durakladı ve yüzünde o belli belirsiz, tanıdık sırıtış bir kez daha belirdi. "Bu pervasızca, aptalca bir kahramanlıktı ve bunu *ben söylüyorum*. Bir Fatechaser olmadığına emin misin?"

"Olumlu," dedim ve zayıf, titrek bir gülümsemeyle yetindim. "Ben Fatechaser değilim. kahramanca," dedim ona, Raithe ve böcek sürücüsü bize katılmak için öne çıkarken. "Başından beri dehşet içindeydim."

"Hepimiz öyleydik." Kysa kaskını tekrar çıkarmıştı ve karanlık, değerlendirici gözlerle bana bakıyordu. "Cesaret korkmamak değildir," dedi Rhyne oflayıp puflayarak iri, blok gibi kafasını onun yanına doğru iterken. "Korkmak ve buna rağmen bir şeyler yapmaktır." Bana ciddiyetle başını salladı. "Bugün bu savaşçının saygısını kazandın."

Bakışlarımı kaçırdım, gözleriyle buluşamadım. "Neydi o şey, Neyse?" Özellikle kimseye sormadım. İp ve brandanın arasında cansız bir şekilde asılı duran ölü iğrenç şeye bakarak ürperdim. Ölüyken, hayattayken olduğundan daha küçük ya da daha az korkunç görünmüyordu. "Toz Denizi'nde her zaman canavar hikâyeleri olmuştur," diye devam ettim, "dev yılanlar ve kum köpekbaklıkları, ama herkes bunların sadece denizci hikâyeleri olduğunu bilir. Raithe, sen bu şeyin soyu tükenmişti."

"Öyle olmalı," diye yanıtladı iyivahn acımasızca. "Onun türü Ölümsüz Krallar çağından beri görülmedi."

Halek keskin bir nefes aldı. "Sence" diye başladı ve durdu. Hepimiz merakla ona baktık ve o da yüzünü buruşturdu. "Bizim için *gönderildiğini* düşünmüyorsunuz değil mi?"

Raithe ve ben kaskatı kesildik. Böcek binicisi kaşlarını çatı. "Neden böyle bir şey peşinizden gönderilsin ki?" diye yüksek sesle merak etti. "Ve böyle bir iğrençliği kim kullanabilir?"

"Ölümsüz Kral," diye fısıldadım.

Keskin bir çığlık diğerlerinin söyleyeceklerini yarıda kesti. Alt güvertelerin kapısı açılmıştı ve küçük bir grup insan dehşet içinde ölü canavara bakıyordu. Yüzü kül rengi ve gözleri kocaman olan bir kadın ağzını açıp tekrar çığlık attı, sonra hepsi dönüp merdiven boşluğundan aşağı kaçtı.

Ben de dahil olmak üzere herkes neredeyse aynı anda irkildi. "Weaver'ın merhameti," diye iç geçirdi böcek sürücüsü ve kaskını tekrar yüzüne geçirdi. "İşler karışmak üzere. Kaptan Gahmil'in ikincisini bulmalıyız-

ve bu tam bir paniğe dönüşmeden önce neler olduğunu açıklayın."

İçim ürperdi. Otorite figürleriyle konuşmak, özellikle de beni alıkoyma ya da bir hücreye atma gücüne sahip olduklarında, ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalıştığım bir şeydi. "Bunun için bana ihtiyacın olmayacak," dedim ve alt güverteye inip kalabalık ve gölgeler arasında kendimi kaybetmeye niyetlendim.

Ne yazık ki hem Halek hem de Raithe iki yanıma geçerek kaçmamı engellediler. "Olamaz," dedi Halek, bir elini sırtıma koyarak.

"Şimdi kaçamazsın, Sparrow. Ne de olsa bu hikâyenin kahramanı sensin."

"Ben değilim," diye itiraz ettim. "Üçünüz savaşıyordunuz, ben değil.

Benim

Planım, dikkati dağılmışken gizlice yaklaşıp onu sırtından bıçaklamaktı."

"Hayatımı kurtardın," dedi Raithe, çok yumuşak bir sesle. Kalbim küt küt atarken, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakan iylvahn'a baktım. "O karşılaşmadan sağ çıkabileceğimi sanmıyordum," dedi. "Eğer onu öldürmeseydin, şu anda burada olmayacaktım."

Bu tartışmayı sona erdirdi ama ben yine de ikinci komutanla bu konuyu konuşmaya hevesli değildim. Tecrübelerime göre, saldırıdan ve kaptanın ölümünden bir şekilde sorumlu tutulmasak bile, yine de dikkatler üzerimde olacaktı - istemediğim bir dikkat. Ben bir hırsızdım. Herkes sizi tanıdığı anda hırsız olmak ve hırsızca şeyler yapmak çok zordu.

Hepimiz kapıya doğru geri dönmeye başladığımızda Kysa, "İkinci komutanı tanıyorum," dedi. Altımızda bir yerlerden hâlâ çığlık ve bağırışma sesleri geliyordu ve midem bulandı. "O makul bir d'wevryn. Şansımız yaver giderse bu işi halledebilir ve gece çökmeden Damassi şehrine geri dönebiliriz."

Son bir kez iplere dolanmış bedene baktım ve Halek'in sözleri zihnimde yankılanırken yeni bir korku hissettim. *Bizim için gönderilmişti.* İğrenç şey ölmüştü ama Ölümsüz Kral onu bizim için gönderdiyse

-Benim için, başka neler geliyor olabilir?

On altı

Küçücük bir odada bir karyolanın üzerinde oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, ışıkları söndürmüş, kapımın önünde koşuşturup duran ayak seslerini dinliyordum.

Yüzbaşı Gahmil'in ikinci komutanı Arham hiç memnun olmamıştı. Ölü iğrenç yaratığı ve hâlâ kan gölünün içinde yatan kaptanın kopmuş kolunu ilk gördüğünde yüzü bembeyaz olmuş ve kendini toparlamak için sendeleyerek uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Geri döndüğünde, bir sürü Hepimize sorular sordu, nereden geldiğimizi, Kovass'tan neden kaçtığımızı ve Yüzbaşı Gahmil'in nasıl öldüğünü öğrenmek istedi. Bu fiyasko için suçlayacak birini aradığı çok açıktı ama onun, daha doğrusu Yüzbaşı Gahmil'in eski ofisinde uzun bir sorgulamadan sonra, strider'ın geri dönüp hemen Damassi'ye gideceği güvencesiyle bizi gönülsüzce bıraktı.

Ofisten çıktığımızda dışarıda bir kalabalığın toplandığını gördük, hepsi aynı anda bağırıyor ve konuşuyordu. İğrençliğin ve kaptanın ölümünün haberi Strider'da bir yangın gibi yayılmıştı ve yolcular neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Arham'dan kaptanla birlikte ayrıldık.

Durumu açıklamak gibi zor bir görev üstlendim ve ortaya çıkan öfke ve panikten saklanmak için kamaralarımıza çekildim. En azından *benim* niyetim buydu.

Kapıya vurulması beni düşüncelerimden uyandırdı. Kapı kilitliydi elbette, içeriden sürgülenmişti. Tereddüt ettim, bundan sonra ne olacağını dinliyordum. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordum, özellikle de bir yabancıyla. Bugünlük konuşmaya ve açıklamaya doymuştum. Eğer cevap vermezsem, Halek ya da Raithe olmayan herhangi biri uyuduğumu ya da müsait olmadığımı düşünüp gidecekti. Halek olsaydı, kesinlikle onun olduğunu anlamamı sağlardı. Raithe . . . Emin değildim.

"Serçe." İylvahn'ın sesi sessizce kapıdan içeri süzüldü. "Benim. Seninle konuşmam gerek."

Kalp atışlarım hızlandı. Birdenbire onu hem görmek istedim hem de istemedim. Bir anlık tereddütten sonra kendimi ayağa kaldırdım, kapıya doğru yürüdüm ve sürgüyü geri ittim.

Kapıyı açtığımda eşikte duruyordu, yüzü kapüşonunun gölgesinde yarı yarıya gizlenmişti. Duvardaki küçük yuvarlak pencerelerden birinden süzülen ay ışığı, onu gümüşü mavi garip bir auraya büründürüyordu. Onu görünce, o solgun gözleri üzerimde hissedince midem garip bir şekilde titredi. İçine girebileceğim karanlık bir gölge bulmak istiyordum ama bu küçük odada, saklanacak hiçbir yer yoktu.

Raithe orada durmuş, sessizce bekliyordu. Bu ani garip hisleri yuttum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Eee? Geldim işte. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Bunu açık havada yapmayı tercih ederim," dedi tiz bir sesle. Koridorda arkasından biri geçti, başını eğerek aceleyle ilerliyordu ve Raithe onlar gidene kadar kıpırdamadan durdu.

"Konuşmak için odama gidebiliriz ya da istersen daha özel bir yere, ama herkesin bizi duyabileceği açık bir koridora değil."

İylvahn ile bir odada yalnız. Onunla en son yalnız kaldığımda beni bıçak zoruyla tehdit etmişti. Kabul, iyi bir nedeni vardı, ama bu Raithe'nin birini bir sineğe vurur gibi kolayca öldürebileceği gerçeğini değiştirmiyordu. Eğer beni bu küçük odada öldürmek isteseydi, ölmüş olurdum. Ne olduğunu anlamadan önce.

Belki de düşüncelerimi hissedenden Raithe gözlerini kıstı. "Sana zarar vermek istemiyorum, Sparrow," dedi ciddiyetle, ama sesinde hiç de sert bir ton yoktu. "Benim yanımda güvende olacaksın, söz veriyorum."

İçimi çektim ve kapıdan geri adım attım. "İçeri gel o zaman," dedim. "Sadece başınıza dikkat edin. Çok fazla yer yok."

Başını eğip kapıdan içeri girdiğinde karyolanın kenarına tünedim, sonra kapıyı arkasından sıkıca kapattım. Bir süre orada durdu, düşüncelerini toparlıyormuş gibi başını eğdi, sonra bana döndü.

"Arham'la tekrar konuştum," dedi İylvahn karşı duvara yaslanarak. "Teknik olarak sanırım o artık Kaptan Arham. Strider resmen geri döndü ve Damassi'ye doğru yola çıktı. Şehre ulaşmaya yetecek kadar yakıtı var. Toz Denizi'nin diğer tarafına geçmemiz birkaç gün sürecek."

Başımı salladım, heyecandan ve sinirden karnıma ağrılar girdi. Damassi'yi hiç görmemiştim ama nasıl bir yer olduğunu sayısız kez hayal etmiştim.

"Damassi, Stoneshard Dağları'nın kenarında yer alır," diye devam etti Raithe. "Ve onların ötesinde Çorak Bozkırlar vardır. Burası kayalardan ve dümdüz topraklardan oluşan çorak bir arazi, ama Irrikah, iylvahn'ın şehri, diğer tarafta bekliyor. Orası benim varış noktam. Bozkırlara ulaştığımızda eve." Tekrar tereddüt etti, kapüşonunun gölgesinden o soluk mavi gözleriyle beni süzdü. "Benimle gelmene ihtiyacım var, Sparrow."

Ona göz kırptım. "Bana başka seçenek bırakmadığını sanıyordum."

"Seni zorlamayacağım." Raithe aniden kendini duvardan itti, yaklaştı ve göz göze gelecek şekilde diz çöktü. Onun yakınlığı nabzımı hızlandırdı; bu kadar yakinken uzanıp alnından sarkan gümüş saç tellerini okşayabilirdim.

"Sen benim hayatımı kurtardın." Raithe'in alçak ve yumuşak sesi kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oldu. "Toz Denizi'nden birlikte kurtulduk. Damassi'ye vardığımızda bizden ayrılmaya ve kendi başına yola çıkmaya karar verirsen, seni durdurmayacağım. Bir dost olarak değilse de, Ölümsüz Kral'a karşı seninle birlikte göğüs germiş ve hayatta kalmış biri olarak soruyorum; benimle Irrikah'a gelip Kraliçe mi? Krallıkların kaderinin buna bağlı olabileceğini söylerken abartmıyorum."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bu her nasılsa bıçakla tehdit edilmekten daha kötüydü. Reddedebilmemin imkânı yoktu, hele de o Solgun gözleri bana yalvarıyordu. Ayrıca Raithe bir suikastçı ve katil olabilirdi ama en azından şimdilik amacımız aynıydı: Kovass ve Ölümsüz Kral'dan uzak durmak. Bu onu yanımda tutmak için iyi bir neden gibi görünüyordu.

"Gidecek hiçbir yerim yok, Raithe," dedim sonunda, bu sözlerin gerçekliği karşısında keskin bir sızı hissederek. "Bütün hayatım Kovass'taydı ve ... artık yok. Tanıdığım herkes ..." Anılar, bir şekilde hayatta kalmış olsalar bile bir daha görebileceğimden şüphe duyduğum tanıdık yüzler aklıma geldikçe nefes almak için bir an durakladım. "Yani, evet," diye bitirdim, "Kraliçeni görmeye seninle geleceğim. En iyisi bu." Küçük, çarpık bir gülümseme verdim. "Ölmemi isteyen kralla tanışmaktan iyidir."

Raithe içini çekti, zayıf omuzları rahatlayarak çöktü. "Teşekkür ederim," dedi basitçe, başını eğerek. "Yolculuk boyunca seni koruyacağıma söz veriyorum.

Neyle karşılaşırsak karşılaşalım. Ölümsüz Kral'ın kendisiyle karşılaştık bile."

Sesindeki samimiyet karşısında kıpırdandım. "Tabii başka bir iğrenç," dedim hafifçe ve sıırttım. "O zaman *seni* tekrar korumam gerekebilir."

"Belki de." Belli belirsiz gülümsemesi alaycıydı. "Seni hafife almışım," dedi bana bakarak. "Kovass'ta bir hırsızla tanıştım ve onun sadece hırsız olduğunu düşündüm. Zeki ve kurnazdı ama sadece mal mülkle ve çalabilecekleriyle ilgileniyordu. Başkalarını kurtarmak için kendini riske atmak istemiyordu. Bugün ..." Durakladı. "Bugün, ilk kez gerçekten Kadersiz olabilecek birini gördüm."

Şimdi daha da rahatsız olmuşum. Hâlâ bu Kadersiz'in ne olduğunu bilmiyordum, sadece onun ben olmadığını biliyordum.

Garip bir şekilde, beni rahatsız eden Kadersiz olduğum düşüncesi değildi. Ne olduğumu biliyordum: basit bir hırsız. Bu beni hiç endişelendirmemişti. Ama Raithe'in gerçeği, *yani* benim Kadersiz, cesur ya da özel biri olmadığımı anladığında hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesi nedense midemi bulandırdı. Sinir bozucuydu; gururlandırmak için çabaladığım tek kişi Vahn'dı ve bakın o nasıl sonuçlanmıştı.

Kapıma vurulması beni sıçrattı. Raithe hızla ayağa kalktı, eli kılıcındaydı, diğer taraftan gelen sesler ormanda yankılanıyordu.

"O burada mı? Dev canavarı öldüren kişi mi?"

"Bilmiyorum. Burası misafir odası."

"O zaman burada olmalı. Daha yüksek sesle vur."

Yüzümü buruşturdum ve duvara yaslanarak geri çekildim. Olmasını istemediğim şey buydu. İnsanların o iğrenç şeyi öldürdüğümü öğrenmesini istememiştim ama savaşın haberi yayılmıştı. Ve şimdi insanlar beni arıyordu.

Raithe'ye umutsuz bir bakış attım ve çenesi gerildi. Odayı tek bir adımda geçti ve kapıyı çekerek açtı, diğer tarafta bir çift adam vardı. Hareketsiz ve eğlenmeyen adamı görünce sıçradılar.

İylvahn'ın sureti soğuk gözlerle onlara bakıyordu.

"Ah." Adamlardan biri bir adım geri çekildi. "İylvahn. Siz de savaştaydınız, değil mi? Genç kadını arıyorum. O burada mı?" Parmak uçlarında yükselip Raithe'nin omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

Raithe kımıldamadı. "Ne istiyorsun?" diye sordu sert bir kibarlıkla.

"Ah, şey. Gördüğünüz gibi, onu işe almak istiyorum. Aslında hepiniz." Adamlar bir adım daha geri çekildiler, artık Raithe'nin bu işe izin vermeyeceği açıktı.

onları odaya aldı. "Kendimizi tanıtmamıza izin verin. Bizler Damassi'ye komşu olan Jorlan'dan işadamlarıyız."

Burnumu kırıştırdım. *İşadamları*, tüccar prenslerin bir diğer adıydı; çeşitli işlerinden o kadar zengin olmuşlardı ki zenginlik ve güç bakımından soylulara rakip olacak kadar seçkin bir tüccar sınıfıydı. Neredeyse herkes tarafından hor görülüyorlardı. Soylular gibi davrandıkları için halk onlardan nefret ediyor, soylular da zenginleşmeye cüret ettikleri için onları küçümsüyordu. Ancak tüccar prensler şehirler arasındaki ticaretin çoğunu kontrol ettiklerinden, her iki taraf için de fazla endişelenmiyorlardı.

"İğrenç şeyi Toz Denizi'ne geri atılmadan önce gördük," diye devam etti diğer adam. "Muhteşem ve korkunçtu. Böyle bir yaratığı öldürmek büyük bir beceri gerektiriyor olmalı."

"Bunun bir anlamı var mı?" Raithe sordu. Hâlâ soğuk bir kibarlıkla.

Birinci adam boğazını temizledi. "Gördüğünüz gibi, böyle bir yaratık ölü bile olsa, birileri için büyük miktarda para ediyor olmalı. Eğer doğru anladıysam, bu yaratıkların soyunun yıllar önce tükendiği düşünülüyordu."

"Evet," diye kabul etti Raithe. "Ölümsüz Krallar dünyayı yok eden savaşta onları hayata döndürdü ve krallar yok olduğunda onlar da yok oldu."

"Evet, evet, evet, eğer o eski efsanelere inanıyorsan," dedi diğer adam elini sallayarak. Raithe cevap vermedi ama etrafındaki havanın soğuduğunu neredeyse hissedebiliyordum. "Asıl mesele şu ki," diye devam etti adam, "onlar son derece nadir yaratıklar. Ve bir yaratık ne kadar nadirse, o kadar değerlidir. Eğer başka bir tanesini bulup öldürebilsek büyük bir servet kazanabiliriz."

"Damassi'ye ulaştığımızda, avcılardan ve canavar katillerinden oluşan bir keşif gezisi düzenlemeyi planlıyoruz," diye araya girdi arkadaşı. "Başlarında senin olmandan onur duyarız. Sen ve kız, zaten bir tanesini başarıyla öldürdüğünüz için. Böcek binicisi yardımcı olabilirdi ama teklifi aptalca bir şekilde geri çevirdi. Size ödeme yapacağız ve elbette kârın bir yüzdesini paylaşmaya hazırız."

"İkiniz de aptalsınız."

Her iki tüccar da kaskatı kesildi ama Raithe'nin bakışları soğuk ve düz kaldı. "Aptallar ve dar görüşlüler," diye devam etti İylvahn. "Bu iğrenç şey Ölümsüz Kral'ın geri döndüğünün bir işareti. Kral krallıkları fethetmeye başladığında endişelenmeniz gereken çok daha büyük şeyler olacak."

"Ölümsüz Kral mı?" Tüccar prensler bakışlarını değiştirdi. "Çocuk bundan bahsetmedi," diye mırıldandı biri, kaskatı kesilmeme neden oldu. "İğrençlikler,

Kadersiz ve şimdi de Ölümsüz Krallar mı? Gerçeği söylentilerden ve peri masallarından nasıl ayıracağız?"

Raithe kıpırdamadan durdu. "Kadersizleri nereden biliyorsun?" diye sordu, korkudan tüylerini diken diken eden bir sesle. Acaba tüccarlar o anda ölüme ne kadar yakın olduklarını biliyordu.

Adamlardan biri tehlikenin farkına varmış gibiydi, çünkü yüzü soldu ve çenesini kapattı. Diğerleri fark etmedi. "Çocuk," diye mırıldandı, elini sallayarak. "Seninle birlikte olan. Kendisine Fatechaser diyen çocuk. Keşif gezimizin bir parçası olmak isteyip istemediğini öğrenmek için önce ona yaklaştık ama o kadar sarhoştur ki doğru dürüst göremiyordu bile. "Kadersiz" ve "kaçırılmış kader" hakkında hıçkırarak ağlıyordu. Açıkçası ne hakkında saçmaladığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Eğer konuşmak istiyorsak iyilvahn'ı ve kızını bulmamızı söyledi. iş."

"Halek ..." Raithe yumruğunu sıktı. Sesi öfkeliydi ve Fatechaser için duyduğum endişe içimi burktı. Gülümseyen, agresif bir şekilde neşeli Halek'i Yolgezer'in tavernasında hıçkırarak ağlarken ve sarhoşken hayal etmek zordu.

Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı.

"Yani keşif gezisine katılmakla ilgilenmediğinizi mi varsayacağız?" diye sordu Raithe'ye ilk ve biraz da umursamaz tüccar. "Teklifi dikkatle değerlendirmeni tavsiye ederim; elde edebileceğin kârı bir düşünsene! Kızım," diye ekledi Raithe'nin yanından odaya bakarak, "Kovass'tan geldin, değil mi? Eğer

Şehir gerçekten yok oldu, potansiyeli bir düşünün. Başka bir yerde yeni bir hayata başlamak için yeterince para kazanabilirsin."

Raithe kapıyı kapattı.

Diğer taraftan öfke dolu homurtular geldi ve neredeyse gülümseyecektim. Raithe başını salladı ve bana döndü. "Onların keşif gezisinin bir parçası olmak istemediğini varsaymakta haklı mıyım?" diye sordu.

Başımı kesin bir şekilde salladım. Eğer o örümcek-akrep-şeytan şeylerinden birini bir daha görmezsem, bu çok erken olacaktı.

Büyük bir hata yaptığımızı ve fikrimizi değiştirirsek onları Damassi'de bulabileceğimizi son kez haykırdıktan sonra kapıdaki sesler kesildi. Tüccarların ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim ve bu keşif gezisindeki herkesin öleceğinden oldukça emindim.

Gerçekten gittiklerinde Raithe iç çekti. "Fatechaser," diye mırıldandı, kapının koluna uzanarak. "Konuşmamız gerekecek."

Çabucak doğruldum. Suikastçinin Halek'in izini bulup onu öldüreceğini *sanmıyordum* ama işi şansa bırakmak da istemiyordum.

"Raithe, bekle. Ben de geliyorum."

Strider'ın meyhanesi alt güvertelerden birinde yer alıyordu. Alçak tavanlı, ızgaralı metal zeminli, penceresiz, loş ve pis bir oda olan meyhane, ağır bir yağ ve birbirine çok yakın duran işçi sınıfı vatandaşları kokuyordu. Soylular ve tüccar prensler içki içmek için Strider'ın bu kadar aşağısına inmezlerdi; taverna belli ki gemide yaşayan ve çalışan d'wevrynler için inşa edilmişti.

Raithe ve ben içeri girdik, her tarafa dağılmış kabinleri ve eski püskü masaları taradık. İylvahn kafasını tavana çarpmamak için neredeyse başını eğmek zorunda kalıyordu ki tavan kafatasının üst kısmını zar zor sıyrıyordu. Birkaç müşteri barda otururken, iki d'wevryn denizcisi ve bir insan da merkezi bir masada, tanıdık bir zar seti atıyordu. Görünüşe göre Triple Fang nereye giderseniz gidin popülerdi.

Tanıdık, parlak saçlı bir figür köşedeki kabinde oturmuş, dirseklerini masaya dayamış ve başını ellerinin arasına almıştı. Kupalar etrafına saçılmıştı ve tüm köşe ucuz bira kokuyordu. Yalnız değildi. Kysa onun karşısında oturuyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde sempatik bir şaşkınlık ifadesi vardı. Biz yaklaşıırken başını kaldırıp ince kaşlarını kaldırdı, sonra da omuz silkti.

"İtiraf etmeliyim ki söylediklerinin çoğunu anlayamıyorum," dedi masanın kenarına geldiğimizde. "Fatechaser'ların yöntemleri bana yabancı. Ama birlikte büyük bir kötülükle savaştığımız için, onu dinleyebileceğimi düşündüm. Belki onun içinde bulunduğu ikilemi daha iyi anlayabilirsiniz. İkinizin de adını defalarca söyledi." Karanlık bakışları Raithe'e kaydı ve hafifçe daraldı. "Ayrıca senin onu öldüreceğini söyleyip durdu, iylvahn."

Raithe içini çekti. "Halek," dedi, hâlâ hareketsiz duran Fatechaser'a bakarak.

Halek'in omuzları irkildi. "Biliyorum," diye inledi, başını ellerinin arasına daha da gömdü. "Özür dilerim. Düzgün düşünemiyordum. O adamlara Kadersiz'den bahsetmek istememiştim." Başını kaldırdı, gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü, midem bulandı. Uzun süredir hıçkırığa hıçkırığa ağladığı belliydi. "Eğer beni öldürmeye geldiyse, durma," dedi Raithe'ye. "Artık kaderin ya da alinyazısının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Raithe alçak bir sesle, meyhanenin etrafında dolanan müşterilere bakarak. "Hayat kutsaldır. Ben onu sadece

şart. İçki ve kederin pençesindeyken yanlışlıkla bir sırrı ifşa etmek ölüm sebebi değildir." Durakladı, Kysa'ya baktı, o da saygıyla başını salladı, sonra Halek'e döndü. "Üçümüz Kovass'ın düşüşünden, Toz Denizi'nden ve muhtemelen hepimizi öldürmek için gönderilen bir iğrençlikten kurtulduk. Müttefiklerimden birini öldürmeye niyetim yok. Sadece bu ani muhakeme hatasının nereden kaynaklandığını merak ediyorum."

Halek, "Muhakeme kaybı," diye tekrarladı ve yanındaki yarısı dolu bira bardağına el yordamıyla uzandı. "Sanırım buna böyle de diyebilirsiniz. Eğer hayat değiştiren, inançları yerle bir eden bir farkındalık bir muhakeme hatasıysa."

"Halek, neler oluyor?" Yanındaki koltuğa kayarak sordum. "Bu sen değilsin. İğrençlikle dövüşürken ne oldu?"

Bana kederli, mavi gözlü bir bakış attı, sonra derin bir iç çekti. "İ Sanırım bu senin suçun değil," diye mırıldandı içkisine bakarak. "Sen Kadersiz'sin, ne demekse artık. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

"Kadersiz olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim ona fısıltıyla. Raithe'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve bilerek ona bakmadım. "Kadersiz olup olmadığım bir yana, Kadersiz'in ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama bunun burada olanlarla ne ilgisi var?"

Halek kupasına bakmaya devam etti. "Sanırım ... hayır, o canavarın beni öldürmesi gerektiğinden oldukça eminim," diye itiraf etti sonunda. "Bunu *hissedebiliyordum*.

Üçümüz dövüşürken, sen geri dönmeden önce, aniden biliyordum. Ve bir an için rahatladım. Antik kentte hile yaptığımı sanmıştım."

Kysa kaşlarını çatı. "Neyi aldattın?" diye sordu. "Ölümü mü?"

"Kaderimi," dedi Halek, böcek sürücüsüne bakarak. "Fatechaser'lar kaderlerinin ne zaman geldiğini bilirler," diye açıkladı. "Sparrow'a daha önce de söylediğim gibi, nasıl olacağını tahmin edemeyiz ama ne zaman geleceğini biliriz. Ben

Bu sefer hazırdım. Ben hazırdım. Zaten bir kez hile yapmıştım - bu sadece Kader'in beni yakalamasıydı."

Kysa başını iki yana salladı. "Özür dilerim," diye mırıldandı, hem şaşkın hem de kuşkuyla görünüyordu. "Fatechaser'ların yöntemleri bana pek mantıklı gelmiyor."

"Sorun değil. İyi bir arkadaşın var." Halek bana tekrar baktı ve Gözleri periliydi. "Kaderimle tanışmaya hazırdım. Ama sonra sen geri geldin. Ve bir anda her şey bitti. Ben hala buradayım ve ..." Yutkundu. "Kaderim hâlâ dışarıda, beni bekliyor."

Zımnı suçlama karşısında kaşlarımı çattım. "Hayatta olduğun için üzgün değilim Halek," dedim. "İş o noktaya gelseydi sana yine yardım ederdim."

"Biliyorum. Ve özür dilemeni istemiyorum. Bu senin hatan değil, Sparrow. Ben sadece ..." Halek durakladı ve parmaklarının arasındaki fincana bakarken titredi. "Şimdi korkuyorum," diye fısıldadı. "Daha önce kendi ölümünden hiç korkmamıştım ama içimde Kader'i bir şekilde aldattığıma ve dünyanın dengesini bozduğuma dair korkunç bir his var. Ve ne kadar uzun süre hayatta kalırsam, sonunda beni yakaladığında kaderim o kadar kötü olacak."

Elimi koluna koyduğumda irkildi ama bana bakmadı. "Şimdi ne kadar yakın?" diye fısıldadı. "Bu odadan dışarı adımımı atacağım ve bir hırsız kovalayan bir muhafız tarafından kazığa mı oturtulacağım? Yoksa karyolamın üstündeki raf kırılıp uykumda kafatasımı mı ezecek? Belki de rastgele esen bir rüzgârla denize savrulacağım. Her şey olabilir."

"Her şey olabilir," diye kabul etti Raithe. "Herhangi birimize. Her an. Her adım, hangi yöne gidersek gidelim, bizi kaderimizle buluşmaya yaklaştırır. Önemli olan bu adımları *nasıl* attığınızdır."

"Evet," diye araya girdi Kysa. "İylvahn anlar. Bir savaşçı, kaderin yoluna çıkardığı şeylerden korkmadan gururla adım atar. Bu sözde kadere izin verecek misin?

seni felç edip hiç kıpırdayamaz hale mi getirdi?"

"I . . ." Halek bir elini sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Anlamıyorsun," diye mırıldandı. "Ben hiçbir zaman ölümden korkmadım. Benim için son olabilecek şeylerden asla kaçmadım. Ama şimdi hissediyorum ki Bir şekilde yapmam gereken şeyi kaçırdım. Kaderi aldattım ve bunun yankıları geliyor. Her köşede pusuya yatmış olabilirler ve bu belirsizlik beni çıldırtıyor. Bunu bile bile nasıl devam edebilirim? Eğer tüm Fatechaser inancına aykırı olmasaydı, kendimi hemen şimdi denize atar ve Fate'i bu beladan kurtarırdım."

"Ya da ..." Omzuna kendi omzumla vurdum. "Yaşayabildiğin kadar yaşamaya, Kader'e meydan okumaya devam edebilirsin. Geleceğini biliyorsun. Geldiğinde hazır olacaksın. Ama o zamana kadar, her gün daha önce sahip olmadığın bir nimet. Kaderin ya da alınyazısının asla beklemediği şeyler yapabilirsiniz."

Halek gözlerini kırpıştırarak uzun bir süre bana baktı. "Bu ilginç bir düşünce," diye düşündü sonunda. "Kaderine meydan okuyan bir Fatechaser mı?

Onlar için geldiğinde kaçan?" Yüzünde eski sırtışının gölgesi belirdi.

"Neredeyse küfür sayılır."

Omuz silktim. "Ben olsam böyle yapardım."

"Tabii ki yapardın. Sen Sparrow'sun. Kadersiz. Sen-" Halek aniden doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh," diye nefes aldı. "Anladım. Şimdi anlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sebebi *sensin*." Döndü, yüzü o kadar yakındı ki bakışlarının derin mavisinde kendimi görebiliyordum. Gülümserken nefesinde alkol kokusu vardı. "Ne zaman kaderimle karşılaşacak olsam, sen ortaya çıktın ve kaderim yok oldu. Sen benim şans tılsımımsın, koruma muskamsın. Sen burada olduğun sürece kader beni yakalayamaz."

Arkama yaslandım. Belli ki sarhoştı ve doğru düşünemiyordu. "Bu şekilde çalışıp çalışmadığını bilmiyorum, Halek."

"Yaramıyor," diye mırıldandı Raithe yanımda.

"Hayır, çok mantıklı!" Halek bir kolunu omuzlarıma atarak beni kendine çekti. Garip bir şekilde buna aldırmadım. "Sen ve ben, Sparrow," diye mırıldandı, sarhoş bir şekilde kadehini kaldırarak. "Bizi hiçbir şey durduramaz. Kaderin kaderine güleceğiz ... Kaderle yüzleşeceğiz ... Kaderin ..." Öksürdü. "Kadere birlikte güleceğiz. Artık bana bağlısın."

Masanın karşısında Kysa'nın bakışlarıyla karşılaştım ve o da başını salladı. "Yabancıların yöntemleri gerçekten de tuhaf," diye düşündü.

On yedi

Sand Strider'ın Toz Denizi'nin diğerk tarafındaki Damassi limanına ulaşması altı gün sürecekti. Zaman geçirmek için Strider'ın iç kısımlarında dolaştım, üst güvertelerden d'wevryn mürettebatının çoğunun yaşadığı ve çalıştığı derin alt bölmelere kadar gemiyi tanıdım. İyi kaçış yollarını, saklanma deliklerini ve labirent gibi koridorlarda olası saldırganları kaybedebileceğim yerleri not alarak düzeni ezberledim.

Strider.

Akşamları ya tavernada ya da Halek'le ortak alanlarda geçirirdik. Bazen Raithe de bize katılırdı ve nadiren de olsa Kysa, izcilik görevleri izin verdiğinde ortaya çıkardı. Böcek binicisi bizden ve özellikle de benden büyülenmiş gibiydi; bana sık sık Kovass ve onun Ölümsüz Kral'ın eline geçmesi. Ancak Kovass ve önceki hayatım hakkında konuşmak acı verici anıları canlandırırdı ve ben de elimden geldiğince bu konudan kaçınırdım. Ama böcek binicisi ısrarcıydı.

Bir akşam bana "Sonsuza kadar kaçamayacağını biliyorsun" dedi. Sıkışık, pis tavernaya geri dönmüştük, yağ ve boru kokusu Havada yoğun bir duman vardı. Halek, d'wevryn müdavimleri tarafından Üçlü Diş oyununa sokulmuştu ve ben onların cehaletine acıyordum. Kader Avcısı zar konusunda benimle neredeyse aynı esrarengiz şansa sahipti. Tek farkı, karizmatik olması ve bunu yanına kâr bırakacak kadar sevilmesiydi.

Omurgamda soğuk bir parmak izi bırakan huzursuzluğu gizlemek için sırttım ve omuz silkerek arkama yaslandım. "Elimden gelenin en iyisini yapabilirim."

"Ölümsüz Kral hepimiz için gelecek," diye devam etti böcek binicisi, son söylediğimi duymazdan gelerek. Görünüşe göre, Bokböceği Klanı'nın Ölümsüz Krallar hakkında kendi efsaneleri varmış. "Eğer herkes kaçarsa, imparatorluğu

sadece büyür, krallıkları bir kum fırtınası gibi yutar. Eğer direniş olmazsa, Ölümsüz Kral yaşayan her şeyi tüketene kadar durmayacaktır. Kaçacak hiçbir yer kalmayacak. Korku içinde sinip onun sizi bulmasını beklemektense, onunla yüzleşmek, bu gelgiti yavaşlatmak daha iyidir."

Ürperdim. Kral dirildiğinde o orada olmamıştı. Kralın bütün bir şehri yerle bir edip yerine kendi şehrini kurmaya yetecek korkunç gücünü görmemişti. "Ben bir savaşçı değilim," dedim ona. "Eğer Ölümsüz Kral'a karşı durursam, öleceğim. Onunla yüzleşen herkes ölecek."

"Yine de bir yerden başlamalı." Kysa'nın sesi inatçıydı. "Bokböceği Klanı boyun eğmeyecek. Boyun eğmeyeceğiz. Topraklarımızı ve özgürlüğümüzü korumak için ölmemiz gerekiyorsa, öyle olsun. Bu seçimi yapmaktan korkmuyoruz. Ve belki de bizim fedakârlığımız başkalarına da ayakta durma ve savaşma konusunda ilham verir."

"Umarım öyle olur," dedim. "Çünkü ben bulabildiğim en derin çukurda saklanıyor olacağım."

Ya da en uzak krallığın en uzak köşelerinde. Belki Ölümsüz Kral'la arama yeterince toz okyanusu koyarsam, önemsiz bir hırsızın uğraşmaya değmeyeceğine karar verir."

Böcek binicisi kaşlarını kaldırdı. "Bu 'önemsiz hırsızın' efsanevi bir iğrençliğe öldürücü darbeyi vurmak için geri döndüğünü hatırlıyor gibiyim."

"Evet ve umarım bunu bir daha asla yapmam." Kysa hâlâ kuşkulu görünüyordu, ben de omuz silktim. "Ben bir hırsızım," dedim ona. "Kader böyle karar verdi. Bu benim

Dünya goblenindeki yerimiz. Hepimiz kaderimizi değiştiremeyeceğimizi biliyoruz." "Çok kafa karıştırıcısın," dedi Kysa açıkça. "Sen değil miydin Fatechaser'ı Kader'in onun için hazırladıklarına karşı gelmeye ikna ettin mi?"

İrkildim. Beni orada yakalamıştı. "Onu denemeye ikna ettim," dedim omuz silkerek. "Halek için durum farklı, o zaten yapmayacağı bir şey yapmıyor. Ben ne olduğumu biliyorum Kysa. Ben bir savaşçı değilim. Kahraman değilim. Buraya kadar gelebildim çünkü hayatta kalmak benim iyi olduğum şey. Loncada her koyun kendi bacağından asılırdı. Biri için kendini tehlikeye atarsan, kafanı uçururlar."

"O zaman geçen gün bizim için bir istisna yaptığına sevindim."

Raithe'nin alçak, sessiz sesi konuşmaya karıştığında içimdeki her şey ürperdi. Ses tonu kızgın ya da suçlayıcı değildi ama yine de onun hayal kırıklığıyla yüzleşmemek için karanlık bir köşeye kaçmak istememe neden oldu.

Bekle, senin hakkında ne düşündüğünü neden umursuyorsun? Bir meydan okuma kıvılcımı kaşlarımı çatmama neden oldu. O muhtemelen düzinelerce can almış bir kahjai, belki de

Yüzlerce. Her zaman ne olduğunu biliyorsun. Asla onun istediği gibi olmayacaksın.

"Benim yüzümden ayağa kalkma," dedi Raithe, sandalyesini geriye itmiş olan Kysa'ya. "Rahatsız etmek istememiştim."

"Ben de tam gitmek üzereydim zaten." Kysa zarif bir zarafetle ayağa kalktı, siyah saçları yağlı taverna ışığında parıldıyordu. Halek masasından ona el sallarken, "Rhyne akşam yemeği için sabırsızlanacak," dedi. "Onu zamanında beslemezsem, ahırını çiğnemeye başlıyor." Yuvarlandı gözlerini sevgiyle bıkkın bir tavırla kırıştırdı. "Kelimenin tam anlamıyla her şeyi yiyebilen bir bineğe sahip olmanın sorunu da bu. Bir keresinde yemeğini karneye bağlamak zorunda kalmıştım ve alt güvertede bir araba büyüklüğünde delik açmıştı."

"Bu eğlenceli olurdu," dedi Raithe, "eğer aynı zamanda korkunç olmasaydı."

Kysa kıkırdadı. "Hatırlat da bir gün sana tersanedeki Rhyne'in hikâyesini anlatayım."

Kitin botları meyhanenin metal zemininde tıkırdayarak uzaklaştı. Birkaç erkek müşterinin yaptıkları işi bırakıp onun gidişini izlediğini fark ettim. Halek de dahil.

Raithe benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Kukuletamın içine çekilerek gözlerinden kaçındım ama yine de bakışlarını üzerimde hissettim. Kızgın mıydı?

Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Alçakgönüllü bir hırsız büyük İylvahn şehrine götürme sözü verdiği için pişman mıydı?

Raithe, daha önce tanıştığımız iki tüccar prene atıfta bulunarak, "Bahjet ve ortağının geçen gün odanızın dışında sizi beklediğini duydum," dedi. Bir sabah koridorda pusuya yatmışlar, kapıdan adımımı atar atmaz beni köşeye sıkıştırmışlardı. Onları atlatmıştım ama ısrarcı davranmışlar, girişimlerine katılmanın harika faydalarını anlatırken beni koridor boyunca kovalamışlardı.

"Seni bir daha rahatsız etmeyecekler," diye devam etti Raithe. "Ve hayır," diye ekledi ben yukarı bakarken, "onları ben öldürmedim. Teklifleriyle ilgilenmediğini ve daha fazla soruşturmanın işleri için çok kötü olacağını açıkça belirttim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Ön kapımı bir daha asla kullanmamayı ve sadece döşeme tahtalarını sökmeyi planlıyordum ama bu da işe yaradı."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi, bu da midemin tuhaf bir şekilde titremesine neden oldu. "Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Benim Yerimin altında koşuşturan insanları düşünmek zorunda kalmadan da kafam yeterince meşgul."

Benden bir kısı kısı gülme kaçtı ki bu biraz şaşırtıcıydı. Kovass'ta olanlardan sonra bir daha gülebileceğimden ya da şaka yapabileceğimden emin değildim. "Kendine fare olduklarını söyle," dedim. "Gerçekten, gerçekten büyük fareler. Endişelenecek bir şey yok."

"Mmm." Gözlerini kısmıştı. "Makine güvertelerinde hayalet gibi dolaşan bir tür yaratıkla ilgili söylentiler duyup duruyorum. Hatta bazı işçiler Kaptan Gahmil'in ruhunun geri döndüğünü ve en alt katlara musallat olduğunu fısıldamaya başladılar. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

Omuz silktim. Strider'ların nasıl çalıştığı beni her zaman büyülemiştir. *Tehlike!* ve belirli bölgelere *girilmez* yazılı tabelalara rağmen dışlıleri ve makineleri kendi gözlerimle görmek istiyordum. "Muhtemelen gerçekten büyük farelerdir," dedim Raithe'ye.

İstifa edercesine kıkırdadı ve içim yine kıpır kıpır oldu. "Şey, ben Umarım dikkatli farelerdir," dedi. "Damassi'ye bu kadar yakinken başlarına bir şey gelmesini istemeyiz."

"Onlar çok dikkatli fareler," diye onu temin ettim. "Onları hiç kimse görmeyecek."

"Ne? Farelerden mi bahsediyoruz?" Halek bize katılıp karşımdaki sandalyeye otururken sordu. "Sanırım duvarımda yaşayan bir çift var. Bu arada, sakın Rhulac'la Üçlü Diş oynamayın, onun zarlarının ağırlıklı olduğundan eminim."

"Yine de gayet iyi gidiyor gibiydin," dedim, masanın Halek'in tarafındaki bozuk para yığınının hatırlayarak.

Omuz silkti. "Oh, kesinlikle çoğu zaman ben kazandım. Sadece muhtemelen hile yaptığını söylüyorum. Garip, değil mi? Her neyse..." Halek hem bana hem de Raithe'ye ciddi bir bakış attı. "Damassi'ye sadece birkaç gün kaldı. Şehre ulaştıktan sonra nereye gidiyoruz?"

"Biz' mi?" Raithe kaşlarını çatı. "Kıyıya ulaştığımızda yollarımızı ayıracığımızı sanıyordum. Sparrow ve ben Çorak Bozkırlar boyunca Labirent'e, Irrikah'ı çevreleyen sarp kayalıklara ve kanyonlara doğru seyahat edeceğiz. İylvahn'lardan biri için bile zor ve tehlikeli bir yolculuk. Yapabilirim

Labirent'te yeterince iyi geziniyorsun ama şehre girmene izin verileceğine söz veremem Halek. Seni kapıdan geri çevirebilirler."

Halek cevap vermeye başladı ama birden tüylerim diken diken oldu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Anında temkinli bir şekilde odaya baktım, bakışları masamıza takılan, bize bakıyormuş gibi görünen birini aradım.

fazlasıyla ilgiliydi. Kimse bizi izlemiyordu; orta masadaki Rhulac bile kayıplarını içkiye boğuyor ve etrafındaki herkesi görmezden geliyordu. Yine de bir şeyin bana baktığı hissinden kurtulamıyordum.

"Sparrow?" Raithe sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "İzlendiğimizi hissediyorum."

Raithe başını kıpırdatmadan bakışlarını tavernanın etrafında gezdirdi. "Bizi gözetleyen kimse yok," diye mırıldandı, Halek ellerini kafatasının arkasına koyup rahatça arkasına yaslanırken, o da odayı tarıyordu. "Emin misin? Bu mu?"

"Evet," diye fısıldadım. His azalmıyordu; hatta daha da güçleniyordu. Gerçi Raithe haklıydı; meyhanedeki hiç kimse masamıza ilgi göstermiyordu. "Tuhaf olduğunu biliyorum ama-"

Şakağıma saplanan bir acı iğnesi keskin bir nefes almama neden oldu. Çenemi sıkarak bir elimi başımın yan tarafına bastırdım, kaputumdan bir ok ya da sivri bir şey çıkmasını bekliyordum. Ancak acı başlar başlamaz ortadan kayboldu. Kaybolurken, kafamın içinde belli belirsiz bir yankı duyduğumu sandım ve o kadar kısa süreli bir memnuniyet hissettim ki, hayal görmüş olabilirim.

İşte buradasın.

"Sparrow. İyi misin?" Halek'in endişeli sesi azalan acımı böldü. Başımı kaldırdım ve onu öne eğilmiş, mavi gözleri endişeyle bakarken gördüm. Raithe de beni izliyordu ama sanki bir düşmanın kendini göstermesini bekliyormuş gibi tehlikeli bir şekilde hareketsiz kalmıştı.

"Ben ... iyiyim, sanırım." Acı ve o tuhaf his sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. "Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Sanırım sadece paranoyaklaşıyordum."

"Emin misin?" Raithe alçak bir sesle söyledi. Sesi sakindi ama gözleri ve duruşu hâlâ tehlikeliydi. Başımı salladım. Her şey yine normaldi ve kendimi gizemli hissetmeye başladığımı itiraf etmeyecektim. Ağrılar ve kafamın içinde sesler duyuyorum. Stresin beni etkilediğini düşünebilirler ya da daha kötüsü, bana inanabilirler ve daha fazla araştırma yapmak isteyebilirler. Ve genellikle kimsenin hayatıma burnunu sokmasına karşıydım.

Kimseye güvenme Vahn'ın en sevdiği sözlerden biriydi. *Eğer başkalarına güvenmeye başlarsan, seni hayal kırıklığına uğratırlar ve o zaman nerede olursun? Tamamen güvenebileceğiniz tek kişi kendinizsiniz.*

Vahn'ı düşündükçe boğazım düğümleniyor, göğsümün derinliklerine ağır bir yük çöküyordu. "Yorgunum," dedim onlara sandalyemi geriye iterek.

"Sanırım ben

erken teslim olacağım. Halek, Üç Diş'te biriyle ikili oynamak istersen bana haber ver. Bahse girerim tüm tavernayı temizleyebiliriz."

"Sparrow."

Arkamı döndüğümde bana ulaşan Halek'in değil, Raithe'nin sesiydi. "Tehlikede olduğunu hissedersen bana söylemekten çekinme," dedi ben arkama bakarken. "Seni güvende tutacağıma söz verdim ama seni neyden korumam gerektiğini bilmem gerek."

Ona gülümsedim. "Ben iyiyim Raithe," dedim. "İnan bana, koridorlarda gizlenen karanlık suikastçılar görürsem -en azından senin dışında- sana haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

O da gülümsemedi. "Ben pusuya yatmam," dedi, ama sesine isteksiz bir eğlence karışmıştı. Halek bir homurtuyu bastırarak öksürüğe dönüştürmeyi başardı ve Raithe içini çekti. "Sadece bana söz ver Dikkatli ol," diye bitirdi bakışlarımı tutarak. "Bazen fiziksel tehditler en tehlikelisi değildir. Ma'jhet'in yasak büyüler kullandığı bilinirdi. Ölümsüz Krallar kadar güçlü değillerdi ama yine de ölümcül olabilirlerdi. Garip bir şey görür ya da hissederseniz, gelip bana söyleyin. Seni güvende tutacağım ama bana bir şans vermelisin."

Ona inanmak istedim. İylvahn'a güvenilebileceğimi, söz verdiği gibi orada olacağını düşünmek istedim. Ama insanlara güvenmek tehlikeliydi. Raithe benim güvenliğimle ilgileniyordu çünkü benim bu Fateless idi. Değildim. Ben sadece bir hırsızdım, başka bir şey değil. Ve Raithe bunu anladığında, ortadan kaybolacaktı.

Diğer herkes gibi.

Masadan geri çekildim. İylvahn'ın solgun, endişeli bakışları beni takip etti ve midemi bulandırdı. "Yapacağım," dedim ona ve yalan söylediğimi anlamadan hızla oradan ayrıldım.

O gece rüyalar daha da kötüydü.

Vahn'ın yüzü tepemde belirdi, soğuk ve kayıtsızdı. Bir elinde, ürkütücü ışıksızlığıyla titreşen siyah ruh taşını tutuyordu. Diğer elinde ise kabzası karanlık ve kanla parlayan yılan gibi bir hançer vardı. Bileklerimdeki demir prangalarla taş bir sunağın üzerine uzandım ve sadece hançerin yükselişini, karanlığa karşı parlayan kanlı bir ışık şeridini izleyebildim.

Kadersizler *ölmeli*, diye tısladı etrafımdaki cüppeli, kukuletalı figürler. *Kadersiz ve Ölümsüz aynı çağda var olamaz. Onu öldürün ve dünyamızı bu beladan kurtarın.*

Vahn bana baktı ve bir an için yüzü yumuşadı, bir zamanlar tanıdığım kişi oluverdi. "Üzgünüm, Sparrow," diye mırıldandı. "Ama bunun olacağını bilmen gerekirdi. Kimseye güvenemezsiniz. Biz ölümlüdür. İhanet kanımızda var. Bu işler böyledir. Tanıdığın herkes sonunda sana sırtını dönecek. Gerçekten," diye fısıldadı ve hançer kalbime doğru döndü, "böylesi daha iyi."

Bıçak saplandı ve ben gözlerimi kapadım.

Sarsılarak uyandım, kalbim küt küt atıyordu ve sırtımdan soğuk ter damlıyordu. Küçük odam karanlıktı; tavandan sarkan bakır fener ya kırılmıştı ya da yakıtı bitmişti. Nefes nefese duvara yaslandım, Vahn ve Çember'in gölgeli suretleri karanlığın içinde kayboluyordu.

Titreyerek dizlerimi göğsüme çektim ve yüzümü onlara bastırarak kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. Sadece bir kâbus. Vahn burada değildi ve ben de Çember'in ölümüm için çılgılık attığı bir masaya zincirlenmemiştim. Jeran hâlâ ölü olsa da Kovass hâlâ yoktu ve Ölümsüz Kral hâlâ dışarıdaydı. Hepsi benim yüzümden.

"Sparrow?" Kapıma sessiz bir vuruş geldi ve alçak bir ses odaya süzüldü. "Uyanık mısın?"

Yine Raithe. Karnım zonkladı ve bacaklarımı karyoladan aşağı salladım. Başlığımı yukarı çekerek ayağa kalktım ve kapıya doğru iki adım attım. Kapıyı geri çevirdiğimde inledi, karanlık koridor ve çerçevede siluet halinde bir figür belirdi ve kalbim dehşet içinde sıkıştı.

Ölü bir Raithe bana bakıyordu, gözleri yüzünde büzüşmüş çukurlar halindeydi, kafasının bir tarafındaki et çürümüştü. Çenesindeki deliklerden kemiklerini ve dişlerini görebiliyordum. Çürüme kokusu odayı doldurup boğazımı tıkarken, suikastçının kolundan geriye kalanlar öne doğru fırladı, kemikli parmaklar koluma yapıştı.

İçgüdülerimle döndüm ve kendimi iskeletin pençesinden kurtarıırken giysilerimin yırtıldığını hissettim. Ölümsüz Raithe diğer kolunu kaldırarak ileri atıldı. I

kavisli bıçağının kafama doğru geldiğini gördüm ve eğildim, çeliğin kapı çerçevesini ısırdığını duydum. Kolunun altından atlayarak yanından geçip koridora daldım.

Neredeyse Halek'e çarpıyordum, cam gibi gözlerle bana bakıyordu, kurtçuklar harap olmuş etinde kıpırdanıyordu. Beni pençeledi ve ben bir çılgılığı bastırarak geriye sıçradım, koridorun yukarısında ve aşağısında kapılar gıcırdayarak açılmaya başladı

ve çürüyen cesetler ortaya döküldü. Beni gördüklerinde inlediler ve kollarını kaldırarak sendeleyerek ilerlediler.

Halek bana doğru hamle yaptı, çenesi garip bir açıyla sarkıyordu, açıkta kalan tendonları ve et şeritleriyle yerinde duruyordu. "Kaç, Serçe," diye fısıldadı çürümüş dişlerinin arasından. "Kaç."

Raithe kapı aralığımdan çıktı, ölüyken bile tüyler ürpertici bir zarafete sahipti. Kafatasındaki oyuk çukurlar koridorda beni buldu ve dudakları korkunç bir gülümsemeyle büküldü.

Koştum.

Strider'ın koridorları cesetlerle doluydu, kemikli elleriyle bana uzanıyorlardı, gözleri boş ve bakıyordu. Köşelerde ve duvarların kenarlarında kum yığınları vardı ve botlarım toz bulutlarını tekmeleyerek havayı puslu ve yoğun bir hale getiriyordu. Nefesim boğazımda kuru ve sert bir şekilde düğümleniyordu ve çürümenin ezici kokusu midemi bulandırıyor, gözlerimi yaşırtıyordu.

Merdivenlere ulaştım, aşağı inip alt güvertelerin kuytu köşelerinde ve gölgelerinde kendimi kaybetmek niyetindeydim. Ancak basamaklardan inmeye başladığımda kalbim dehşetle çarpmaya başladı. Merdiven boşluğunun dibi, inleyen, karmakarışık bir kalabalık halinde birbirine yapışmış cesetlerle doluydu. Beni gördüklerinde uluyarak ileri atıldılar ve sıkışık alanı daha da tıkadılar. Döndüm ve merdivenlerden yukarı kaçtım.

Raithe'nin korkunç sureti aniden belirdi ve az önce çıktığım katı kapattı. Kılıcı beni kıl payı iskalayarak aşağı inerken kendimi kenara attım. Duvara çarpan çeliğin metalik sesi merdiven boşluğunda yankılandı ve tüm vücuduma bir ürperti yaydı. Ölü kahjai'den kaçtım ve strider'ın üst güvertelerine doğru devam ettim.

Dış güverteye açılan kapıdan içeri dalarken nefes nefese kaldım ve yüzümü korumak için bir kolumu kaldırdım. Rüzgâr beni yırtıyor, kulaklarımda çığlık atıyor, etimi kumla ovuyordu. Küpeştenin ötesinde, güverteyi çevreleyen girdaplı, şiddetli kum fırtınası yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Tıpkı Kovass'ın düştüğü zamanki gibi. Kumun strider'ın yanlarına çarptığını ve kanvas yelkenleri parçaladığını duyabiliyordum.

Arkamdan gelen bir gümbürtü geriye bakmamı sağladı. Çürümüş yüzler ve kemikli uzuvlar, sanki kafalar, kollar ve uzuvlardan oluşan korkunç bir yaratılmış gibi merdivenlerden yukarı doğru ilerliyordu. Kalbim sıkışmıştı ve sendeleyerek güverteye çıktım.

Kum tenime çarpıyor, saçlarımı ve giysilerimi parçalıyordu. Ceset kalabalığı merdiven boşluğundan dışarı fırladı, inilti ve ulumalarla güverteye akın etti.

Güverteye adım attıklarında sendeliyorlardı, rüzgâr ve kum ölü etlerini kemiklerinden ayırıyor, onları daha da kanlı ve iskelet haline getiriyordu. Ama yine de kaybettikleri parçaları umursamadan, gözleri açlıktan bomboş, bana doğru sürünüyorlardı.

Yağsız.

Güvertenin karşısında, karmakarışık ceset sürüsünün yanından, elli metrelik bir kafa geminin yan tarafından yavaşça yükseldi. Kumdan yapılmıştı ama bulanık ve özelliksiz olsa da onu hemen tanıdım. Ölümsüz Kral, devasa ve korkunç bir şekilde canlanmıştı, derinliği olmayan siyah gözlerini açtı ve aşağıdaki minik böceklerle baktı.

Bana gel, Ölümsüz. Devin dudakları kıpırdamadı ama sesi rüzgârlarda, etrafımdaki her yerde yankılandı. Bir araba büyüklüğünde bir el güvertenin üzerinde yükseldi, parmakları yumruk şeklinde kenetlendi. *Benim yeni dünyamda yerin yok. Seni altımda bir karınca gibi ezeceğim ve toza dönüşürken hayatınla ziyafet çekeceğim. Kaçış yok.*

Ölümler sürünerek yaklaştı ve beni parmaklıklara hapsetti. Ölümsüz Kral'ın heybetli kütlesi geminin üzerinde yükseliyordu. Kalbim kükredi ve geri çekilirken nefesim kısa, panik içinde kesildi. Kaçış yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Burada ölecektim, ölümsüzlerin kemikli parmakları tarafından parçalanacak ya da Ölümsüz Kral'ın pençesinde ezilecektim.

Ahşap parmaklıklar sırtıma baskı yapıyor ve kum fırtınasının uğultusu etrafımda yankılanıyordu. Baktığım her yerde ölümü görüyordum, sonunda beni boğacak olan sürünen bir gelgit.

Küpeştenin üzerine sıçradım, gemi yalpalarken ve rüzgârlar üzerime gelirken dengemi bulmak için ağırlığımı bıraktım. Uğuldayan fırtına ve azgın kumlar yüzünden Toz Denizi görüş alanımdan çıkmıştı ama orada, çok çok aşağıda olduğunu biliyordum. Daha kötü ne olabilirdi? Bir zombi sürüsü tarafından parçalanmak mı, yoksa Toz Denizi'nin acımasız dalgalarında boğulmak mı? En azından ikincisinde nasıl öleceğimi ben seçebilirdim.

Kalabalık neredeyse üzerime geliyordu. Ölümsüz Kral'ın korkunç sureti geminin üzerine eğilmiş, devasa yumruğunu havaya kaldırmıştı. Geminin yan tarafına bir kez daha baktım, atlayış için paramparça olmuş cesaretimi topladım. Kendime çabuk biteceğini söyledim. İçimi dolduran o son nefesten sonra

Akciğerler kumla dolsaydı, hiçbir şey olmazdı.

Ve sonra Raithe'nin korkunç figürü sürünün arasından fırladı ve beni belimden yakaladı.

Çığlık attım ve onun pençesinde çırpındım. Ona yapışan ölümün kokusunu aldım, beni kenardan kalabalığa doğru sürüklerken etrafımda kilitlenen çelik gibi tendonları hissettim. Çaresizce döndüm, hançerimi kınından çıkardım ve tüm gücümle cesedin yüzüne sapladım. Başını geriye doğru salladı ve bir eliyle bileğimi tutarak bıçağın kesmesini engelledi. yanağını açtı.

"Sparrow, dur!"

Sesi beni ürküttü; kulağa çok normal geliyordu. Ama diğer bileğimden tutup beni kendine doğru çekerken çürümüş, müstehzi yüzü görüş alanımda belirdi. Başımı çevirip kurtulmak için mücadele ettim, hançerimin bıçağı çaresizce aramızda duruyordu.

"Sparrow, bana bak!" Beni sarsarak başımı geriye attı. Ben sendelerken ve görüşüm bulanıklaşırken, "Rüya görüyorsun," diye devam etti. Sesi aniden çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Bu bir rüya. Gözlerini aç. Uyan!"

Nefes nefese kaldım ve gözlerimi açtım.

Raithe'nin telaşlı, bitkin yüzü görüş alanımı doldurdu. Normal, canlı, çürümemiş. Nefes nefese etrafıma bakındım, ölü sürüsünü arıyordum. Strider'in üst güvertesindeydik, korkuluktan birkaç metre uzaktaydık. Toz Denizi'ne keskin bir dalış. Gece berrak ve durgundu. İkimiz dışında güverte bomboştu.

"Sparrow." Raithe'nin sesi biraz titriyordu. Parmakları hâlâ bileklerimde sıkıca kenetlenmişti, hançerimin ağzı hâlâ elimde parlıyordu. "Konuş benimle. Burada mısın?"

Titremeye başladım. Bıçağım elimden düştü ve yere çarptı. Neredeyse ne olduğunu anladığımda aramızda tahtalar vardı. Ölmeye, strider'dan Toz'un açık kollarına atlamaya ne kadar yaklaşmıştım. Deniz mi?

Bacaklarımın bağı çözüldü. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Raithe'in pençesine düştüm, nefesim kısa, panik nefesler halinde geliyordu. Benimle birlikte güvertede diz çöktü ve beni kendine çekti, kollarındaki gücü, kalbinin benimkine karşı attığı sert gümbürtüyü hissetmeme izin verdi. Bu bir rüya değildi. Bu gerçektir ve doğrudur.

Artık hiçbir kâbus, Ölümsüz Kral bile bana dokunamazdı.

"Güvendesin." Sesi alçak ve sabitti, parçalanmış, dönüp duran düşüncelerimi yatıştırıyordu. "Nefes al, Sparrow. Yanındayım."

Yavaş yavaş kaslarım gevşedi, titremem yatıştı ve nefesim normale döndü. Raithe titremem geçene kadar bekledi.

Kolları gevşedi ve bana bakarak kıpırdandı. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Bir kâbus olarak başladı," diye başladım ve rahatladım, sesim sabitti. "Ama daha önce de görmüştüm. Sonra gemide yalnızdım ve diğer herkes ölmüştü. Ama ölü kalanlardan değil, kalkıp peşinizden gelenlerden. Sen ve Halek bile. Hepiniz geminin içinde beni kovalıyordunuz.

"Buraya geldim," diye devam ettim, kalp atışlarımın yeniden hızlandığını hissederek. "Ve *onu* gördüm. Ölümsüz Kral'ı. Strider'in üzerinde yükseliyordu ve bana bakıyordu. Bana kaçış olmadığını, onun dünyasında yerim olmadığını söyledi. Ve ölülerin hepsi buradaydı, bana doğru uzanıyorlardı. Gidecek hiçbir yer yoktu..."

Bakışlarım parmaklıklara kaydı. Raithe'nin kolları tekrar bana sarıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu benim başıma geldi. Bu akşam bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Ma'jhet'in seni aradığından şüphelenmiştim. Sadece bu kadar çabuk böyle bir büyü kullanacaklarını beklemiyordum."

"Bu büyü müydü?" Fısıldadım.

Raithe başını salladı. "Neredeyse kesinlikle. Bu tür rüya büyüleri kralların çağında yaygındı, o kadar ki bunlara karşı korunmak için tılsımlar ve rünler yapılırdı. Bir rüyada insana her şeyi yaşatabilirlerdi. Kişiyi kendine zarar vermeye, deliliğe ve hatta ölüme sürükleyebilecek tehlikeli bir büyü türüydü." Çenesi gerildi. "Ama yüzyıllardır kullanılmıyor. Bu tür büyü'nün öldüğünü sanıyordum ama görünüşe göre ma'jhetler onu canlı tutmuş. Ve şimdi de sana karşı kullanıyorlar."

Ürperdim. Aramızda tozdan bir okyanus olsa bile Çember'den ya da Ölümsüz Kral'dan güvende değildim. Ya da Vahn'dan, fark ettim. Vahn hâlâ beni öldürmeye çalışıyordu.

Raithe dehşete düştüğümü hissetmiş olmalıydı ya da belki de içimden geçen ürpertiye hissetmişti, çünkü başını yaklaştırdı ve vücudunu güvertede benimkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvırdı. "Seni bu tehlikeden korumak için yapabileceğimiz şeyler var.

ma'jhet," diye mırıldandı. "Benim halkım Ölümsüz Kralların çağı ve büyüleri konusunda uzmandır. Seni koruyacağım, Serçe. Sana söz veriyorum."

Başımı kaldırdım ve onun delici bakışlarıyla karşılaştım.

Yüz ifadesi yoğundu; soluk mavi gözlerinde rahatlama, öfke, pişmanlık ve kararlılık eşit oranda parlıyordu. İnce bir kan akışı

Yanağındaki sıg bir yaradan damlıyordu; yaranın benden, ona doğru körlemesine sapladığım bıçaktan kaynaklandığını dehşetle fark ettim.

Utanç ve suçluluk duygusu alevlendi. Ne yaptığımı anlamadan elim kalktı ve nazıkçe yüzüne dokundu. Parmaklarım çenesinin yanından geçip yanağını okşarken gözleri kapandı, dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı.

Tepemden gelen kanat vızıltısı beni sıçrattı ve Raithe'nin başını kaldırıp gökyüzünü taramasına neden oldu. Kaya böceği Rhyne'in devasa, hantal kütlesi gürültülü bir vızıltıyla alçaldı ve bir gümbürtüyle güverteye indi.

"Raithe? Serçe? İyi misin?" Kysa bize baktı, endişesi yüzünden okunuyordu. Eyerden atlayıp güvertede bize katılırken mızrağını bir elinde tutmuş, harekete hazır bekliyordu. "Kız yaralı mı? Ne oldu?"

Ben hızla ayağa kalktım, Raithe de aynısını yaptı. "Biz iyiyiz Kysa," dedim ve kaşlarını çatı. "Sadece ... bir kabus gördüm ve ..." Bocaladım, Raithe'nin benden bir şey söylememi isteyip istemediğinden emin değilim, kendim ne söyleyeceğimden de emin değilim.

"Bir olay oldu." Raithe bir adım öne çıkarak atlinin bakışlarını üzerine çekti. "Büyü ve ma'jhet ile ilgili. Kadersiz'i arıyorlar."

Kysa'nın bakışları keskin bir şekilde daraldı. "Ne tür bir büyü?" diye sordu.

"Sparrow'un daha önce söylediklerine dayanarak, bir tür scrying büyüü olduğunu tahmin ediyorum," diye yanıtladı iylvahn. "Şu anda burada değiller," diye devam etti Kysa etrafına temkinli bir şekilde bakarken, "ama bazı şeyleri nasıl önleyebileceğimize dair bir plana ihtiyacımız var. gelecekte saldırılar. Halek nerede?"

"Muhtemelen hâlâ meyhanededir, işçileri zor kazandıkları ücretlerinden dolandırıyor." Başını iki yana salladı. "Herkesin ondan hoşlanıyor gibi görünmesi büyük şans.

- "D'wevryn denizcilerinin kumarbazları boş bira fiçilerine doldurduklarını ve çok sık kaybederlerse merdivenlerden aşağı yuvarladıklarını gördüm." Böcek binicisi gözlerini devirdi, sonra hızla ayıldı. Raithe'ye, "Eğer bu Fateless'ı da içeriyorsa, ben de bunun bir parçası olmak isterim," dedi. "Grubunuzun bir parçası olmadığımı biliyorum, Kovass'tan da değilim ama bu benim ve halkım için endişe verici." Bana baktı, pürüzsüz kaşları çatıldı. "Bu büyü endişesi için benim de bir çözümüm olabilir, eğer dinlerseniz."

Raithe başını salladı. "Bize katılabilirsin Kysa."

Oflayıp puflayan ve boynuzlu başını savuran böceğine doğru döndü. "Son devriyemi yeni bitirdim ve Rhyne sabırsız bir canavar," tekrar eyere doğru sallanarak bize anlattı. "Onu yerleştirmeme izin verin, ben de size meyhanede katılayım."

Rhyne ve Kysa kanatlarını çırparak havalandılar. Güvertede uçmalarını, sonra da parmaklıkların üzerinden gözden kaybolmalarını izledim. Kanat vızıltıları kayboldu ve tekrar yalnız kaldık.

Raithe bana baktı ve gözlerinde farklı bir şey vardı. Beni aynı anda hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir farkındalık. Son kez Tanıdığımı sandığım kişi, lanetli bir ruh taşını alıp bir sandalyeye bağlarken, biri bana öyle bakmıştı.

Circle ödülü kendisi için talep edecek.

Bununla tekrar başa çıkamazdım. Raithe'e güvenmediğimden değil... şu anda, şu anda. Beni koruyacağına yemin etmişti ve ben de ona inanmışım ama sadece benim Kadersiz olduğumu düşündüğü için. Bu koruma ve güven iyivahn şehrine varıp kraliçeyle konuştuğumuz an sona erecekti. Bunu unutamazdım. Jeran'a ben de güvenmişim. Gardımı indirmiş, aramızda özel bir şeyler olabileceğini düşünmeme izin vermişim ve sonunda mecazi bir bıçak. Raithe bir kahjai idi. Gerçek bir bıçağı arkamdan kaburgalarımın arasına sokması ne kadar kolay olurdu?

Ve yine de, tüm bunlara rağmen, kendimi Kysa bizi bulmadan önce güvertede yaşadığımız o anı geri kazanabilmeyi dilerken buldum.

"Sparrow," diye mırıldandı suikastçı, hâlâ dikkatle beni izliyordu, "iyi misin? Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "İyiyim," dedim ona. "Sence Kysa büyü konusunda bize gerçekten yardımcı olabilir mi?"

Başını öne eğdi. "Böcek binicileri, özellikle de Doğu Çorak Toprakları'ndaki Bokböceği Klanı onurlu insanlardır. Ayrıca çok şüphelidirler büyü'nün. Binici klanlarının hikâyeleri Ölümsüz Krallar çağına kadar uzanır. Kralların savaşında milyonlarca kişi öldü ve sayısız ırklar yok edildi, ancak binicilerin imparatorlukları çökerken ilk kaçanlar arasında olduğuna inanılıyor. Ortadan kayboldular ve diğer pek çok ırk gibi soylarının tükendiği düşünüldü. Sadece son yüz yıl içinde geri döndüler ve dünyadan bu kadar uzun süre saklanmayı nasıl başardıkları konusunda ağızlarını sıkı tutuyorlar." Bir adım attı, kapıyı kapattı. Aramızda mesafe vardı ama bana dokunmadı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda çelişkiler içindeydi. "Ma'jhet senin ölmeni istiyor ve ben onlarla savaşmam. size karşı büyü kullanıyorlar. Bence onun söyleyeceklerini dinlememiz akıllıca olacaktır."

On sekiz

"Sihirli kâbuslar." Halek kaşlarını çatarak başını salladı. Bir kez daha meyhanedeydik ve neredeyse boş olan odanın bir köşesindeki masada oturuyorduk. "Kulağa tatsız geliyor. Demek Çember kirli oynuyor, ha? Biz ne yapıyoruz?"

ne yapacağız? Sparrow'u nasıl koruyacağız?" Bana baktı, yüzünde belli belirsiz şeytani bir sırıtış vardı. "Sanırım onu her zaman yatağa bağlayabiliriz."

Ben de sııttım. "Sonra da Tahba'ya kasığından nasıl bıçaklandığını açıklamak zorunda kalırsın."

Yüzünü buruşturdu. Kysa gözlerini devirdi ve parmaklarını çenesinin altında birleştirerek masanın ucunda sessizce oturan Raithe'ye döndü. "Bana anlat bakalım

Bu sihir," dedi pratik bir sesle. "Onu tanıdığınızı söylemişsiniz."

Raithe parmaklarını çözdü ve sandalyede daha dik oturdu. "Ölümsüz Krallar büyüye sahip tek yaratıklar değildi," diye açıkladı bize. "Onlar şüphesiz en güçlü ve en yıkıcı olanıydı ama tüm sihirler aynı kaynaktan gelir."

"Yaşam," dedi Kysa ciddiyetle.

Raithe başını salladı. "Evet. Bir şeyi yoktan var edemezsiniz - sihrin bir yerden gelmesi gerekir. Ölümsüzler büyüü çevrelerindeki dünyadan, bitkilerden, böceklerden ya da kendilerinden alabiliyorlardı. konular. Ancak ma'jhet'in bazı üyeleri canlı yaratıkları kurban ederek küçük büyüler yapmanın bir yolunu buldu. Bazen hayvanlar, ama genellikle insanlar, kısa bir süreliğine de olsa güçlerini beslemek için bu yaşamı takas ettiler."

"Kan büyüü," diye mırıldandı Halek burnunu kırıstırarak. "Bu sözde büyücüler duymuştum. Büyünün neredeyse tüm uygar toplumlarda yasaklanmasının bir nedeni var. Raithe'nin dediği gibi, bir yerden geliyor olmalı."

Ürperdim. Benim yüzümden bir şeylerin feda edildiği düşüncesi midemi bulandırıldı. Vahn'ın sunağın üzerinde durduğunu görebiliyordum, elinde bıçak, altındaki her neyse onun hayatına son vermeye hazırdı. Tanrıça'ya bunun başka bir insan olmamasını diledim.

Raithe, "Muhtemelen Sparrow üzerinde kullanılan türden bir scrying büyüsü yapmak için," diye devam etti, "o kişiye ait bir şeye sahip olmanız gerekir.

Genellikle bir tutam saç ya da bir parça giysi. Tek bir damla kan bile onları bulmak için yeterli olabilir."

İçim bir takla daha attı. "Sahip olduğum her şey lonca deposundaki odamdaydı," dedim ve özel koleksiyonumu hatırladım. Hazine yuvamı. Onlar bile bana karşı kullanılıyordu. "Vahn'da bana ait olan şeylerde hiçbir eksiklik yok."

Kysa'nın dudakları inceldi. "O zaman gerçekten de zamanımız tükeniyor," diye mırıldandı acımasız sessizliğin içinde. "Eğer duymak isterseniz, bir çözüm önerim olabilir. Sert önlemler gerektirebilir."

"Eğer kâbus görmemi engelleyecek ve beni strider'ın kenarından uyurgezer bir şekilde atlamaktan alıkoyacaksa, bunu duymaya çok istekliyim," dedim.

Kysa başını salladı. "Bir dakika," dedi ve bir koluyla vücudunun diğer tarafına uzanarak parmaklarını zırhının omzunun altından geçirdi. İşte orada bir *klik* sesi duyuldu ve kabuk omuzdan bileğe kadar gevşedi. Zırhı bir kenara bırakarak kolunu bileği yukarıda olacak şekilde masanın üzerine koydu. Canlı yeşil dövmeler, çıplak teninin her santimini zarif, girdaplı rünlerle kaplıyordu. Tanımadığım bir dilde yazılmışlardı ve kolunu neredeyse hipnotik bir şekilde sarıyorlardı.

"Savaşçılarımız kabul törenlerini tamamladıklarında," diye söze başladı Kysa, biz derisindeki büyüleyici mürekkep kıvrımlarına bakarken, "bir yıl boyunca dünyayı dolaşmaları beklenir. Halkım arasında bu oldukça yeni bir gelişme. Biz

O kadar uzun süre saklandık ve izole edildik ki, paranoyamız ve yabancılardan korkumuz bizi neredeyse yok ediyordu. Neyse ki, birkaç bilge yaşlı fark etti ki

Dünyadan sonsuza dek saklandık ve şimdi yüzyıllar süren bu izolasyonu telafi etmek için öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmek istiyoruz. Bunlar"-kolundaki rünleri ince bir parmağıyla takip etti-"savaşçılarımızı kötülükten korumak içindir. Evlerinden uzakta olsalar bile onları güvende tutmak için."

Dönen dövmelere baktım, büyü'nün var olduğu ve en azından böyle bir güç tarafından hedef alındığım düşüncesiyle zihnim dönüyordu Raithe'ye göre. "Çalışıyorlar mı?" Kysa'ya sordum. "Seni büyüden de koruyabiliyorlar mı?"

Kysa bana "Bu artık çoğunlukla bir gelenek," dedi. "Uzun zaman önce klanın her üyesine bu dövmeler yapılırdı. Ancak o dönemden bu yana yüzyıllar geçti. Artık sadece savaşçılarımız, binici olmaya layık görüldüklerini kanıtlamak için bu dövmeleri alıyor. Ama ... evet." Koyu renk gözleri masanın üzerinden benimkilerle buluştu. "Bunlar kötü büyüye karşı korunmak içindir. Sizin için işe yarayıp yaramayacaklarından emin değilim," dedi kolunu geri çekerek. "Ne de İrfan bekçimizin bunları bir yabancıya yazıp yazamayacağından veya klanın buna izin verip vermeyeceğinden emin değilim. Ama sormaya hazırım. Damassi'den sadece birkaç gün uzaktayız. Bu gece klanıma bir mesaj gönderebilirim ve umarım biz şehre varmadan bir cevap alırım."

Şüphe çirkin yüzünü gösterdi. "Bunu neden yapıyorsun Kysa?" diye sordum. "Bizi sadece birkaç gündür tanıyorsun."

Başını bana doğru eğdi. "Bu birine yardım etmemek için bir sebep mi?" diye sordu. "Bir yolcunun yutan kumlara battığını görsen, onu çıkarmadan önce tanımaya çalışır mısın?"

"Şey, hayır," diye kekeledim. "Ama bu farklı."

"O kadar da değil," dedi Kysa. "İhtiyacı olanlara yardım sunmak bir savaşçının görevidir. Ayrıca," diye yumuşakça devam etti, "dünyada bir şeyler oluyor. Yüzyıllardır soyu tükenmiş olan bir canavar ortaya çıktı. Görünüşe göre bir Ölümsüz Kral efsaneden geri döndü. Ve senden sürekli 'Kadersiz' diye bahsedildiğini duyuyorum." Raithe'ye baktı, o da başını kaldırdı

kaşını kaldırdı ama cevap vermedi.

"İsteyerek ya da istemeyerek, her ne oluyorsa onun tam ortasında yer alacağından şüpheleniyorum," diye devam etti Kysa, karanlık, değerlendirici gözlerle beni izleyerek. "Yaklaşan bir fırtına var ve sen de bunun katalizörü gibi görünüyorsun. Halkımın bunu bilmesi gerekiyor, yoksa kendileri de yutulacaklar."

"Hiç param yok," dedim ona. "Bunların hiçbirini ödeyemeyeceğim."

Gözleri kısıldı. "Sizden ödeme yapmanızı istemeyiz," dedi hafif kırılgan bir sesle. "Bu yabancılara sunduğumuz bir hizmet değil. Dediğim gibi, sadece savaşçılarımıza koruma işaretleri takılır. Ancak bu dövmeleri yaptırmak sizi Bokböceği Klanı'nın bir savaşçısı olarak işaretleyecektir. Klan kabul ederse, layık olduğunuzu kanıtlamak için savaşçı kabul töreninden geçmeniz gerekecek."

Yutkundum. "Ne tür bir kabul töreni bu?" diye sordum.

"Bunu söyleyemem." Kysa'nın bakışları karardı. "Bunu söylemem yasak. yabancılara klanımızın ayinlerini öğretmek. Ama dövmeleri almak istiyorsanız.

testi geçmek zorunda kalacak."

Raithe'ye baktım. "Sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Cevap vermeden önce bana ciddiyetle baktı. "Eğer Lonca Ustası gerçekten sana karşı büyü kullanıyorsa, bence olabildiğince çok korunman iyi bir fikir," diye cevap verdi. "Ama bu senin kararın, Sparrow. Dövmelerin ne yapacağını bilmiyorum, eğer bir şey yaparlarsa. Nihayetinde seçim senin."

Yutkundum. Yardım istemekten hoşlanmıyordum. Ve eğer bu test tehlikeliyse, geçip geçemeyeceğimi bilmiyordum. Kysa ya da Raithe gibi bir savaşçı değildim. Ama büyüyle savaşamazdım. Kendi rüyalarımın kaçamazdım.

Vahn her gece rüyalarımı bana karşı çevirmek için gereken her şeye sahipti. İylvahn şehrine sağ salim varmak istiyorsam bir şekilde karşı koymalıydım. Bunu tek başıma yapamazdım.

Sabırla bekleyen Kysa'ya bakarak başımı salladım. "Pekâlâ," dedim ona. "Evet. Eğer klanınız istekliyse, onların bu testini ben üstleneceğim."

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Şimdi bir mesaj göndereceğim." Halek parmağını kaldırarak, "Hızlı bir soru," diye araya girdi. "Nasıl gidiyorsun Tam olarak mesaj göndermek için mi? Toz Denizi'nin ortasındayız, etrafta kurye kulübesi falan yok."

Atlının dudakları hafif alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Kurye kulübeleri," diye tekrarladı, biraz da küçümseyerek. "Şehirlerin mektup göndermek için neden böyle hantal yaratıklar kullandığını bilmiyorum. Bizim haberci böceklerimiz on kat daha hızlı ve kanatları var."

Halek sandalyesini geriye iterek, "Ben de sizinle geleceğim," diye teklif etti. "Bahsettiğiniz bu muhteşem haberci böcekleri görmek istiyorum."

Masadan kalktıklarında Kysa, "Parmaklarını kafeslerine çok yaklaştırma," diye uyardı. "Onları kaybedebilirsin."

Raithe'ye baktım ve onun beni izlediğini gördüm, yüz ifadesi rahatlama ve endişe arasında gidip geliyordu. Soluk mavi bakışlarındaki yoğunluk midemin bulanmasına neden oldu. Zorla sııttım. "Biliyorsun, son zamanlarda dev böceklerle şansım pek yaver gitmedi. Umarım testleri 'vahşi bir kaya böceğini çıplak olarak evcilleştirmek' gibi bir şey değildir. "

Raithe gözlerini kırıştırdı, hayal görmüş olabilirim ama yanakları hafifçe renklenmiş gibiydi. Bunu söylemek zordu. "Sadece bunu yapmak istediğinden emin ol," dedi, önceki yorumumu görmezden gelmeyi seçerek. "Bokböceği Klanı sert bir ortamda yaşar ve halkının çoğu savaşçıdır.

Bu test çok zor olabilir, Serçe."

Başımı salladım. "Sanırım denemek zorundayım," dedim ona. "Beni bulmak için büyü kullanıyorlarsa Vahn ve Çember'den saklanamam. Vahn'ın durmayacağını da biliyorum. Çember peşimden gelmeye devam edecek, bu da geri kalanınızı da tehlikeye atacaktır. Vahn nerede olduğumuzu biliyorsa, Ölümsüz Kral da biliyordur. Buna dayanarak . . . Bizi güvende tutmak için bu test her neyse riske atacacağım."

Odanın diğer ucundaki d'wevryn barmen kaşlarını çatarak gözüne takıldı. "Oy, siz ikiniz neredeyse bitirdiniz mi?" diye seslendi huysuzca. "Sanılanın aksine bütün gece açık değiliz. Güneş doğmadan önce bir ara kapatmak istiyorum."

Raithe'ye baktım ve sııttım. "Sanırım dışarı atılıyoruz."

"Öyle görünüyor," diye onayladı ve sandalyesinden zarıfçe kalktı. "Sizinle odanıza kadar yürüyeyim."

Tavernadan çıkarken "Eşliğe ihtiyacım yok," diye itiraz ettim. "Koridorlarda beni bekleyen herhangi bir Çember suikastçısı olduğundan şüpheliyim."

Kaşlarını kaldırdı, bu da beni anında söylediğime pişman etti. Eğer Raithe gibi biri benim peşimdeyse, bir toz okyanusunun onları hedeflerine ulaştıktan alıkoymasına izin vermezlerdi. Ve eğer ellerinde büyü varsa, neler yapabileceklerini kim bilebilirdi. Belki de Strider'da biz konuşurken bizi izleyen suikastçılar *vardı*. İylvahn yanımdayken birden kendimi çok daha güvende hissettim.

Raithe, "Benimle dalga geç," dedi ve neyse ki koridorlardan geçip misafir odalarına geri dönerken mantığımdaki bariz kusurlara işaret etmedi.

Neyse ki ne o gece ne de sonraki iki gece bana başka saldırı olmadı. Kâbuslarım standart türdendi; Vahn'ın, Çember'in, Jeran'ın cesedinin ve Ölümsüz Kral'ın görüntüleri düşüncelerimden silinirken terli ve korkmuş bir şekilde uyandığım türdendi. Başka bir yerde, kendimi denize ya da strider'ın dönen dişlilerine ve pistonlarına atmak üzere uyanmadım. Yine de o ilk sabah, koridora adım attığımda Raithe'yi kapımda nöbet tutarken buldum. Görünüşe göre, ikinci kez neredeyse uyurgezerlikle ölüme gitmeme izin vermeyecekti.

Ölümsüz Kral'ın kâbuslarıyla korkunç karşılaşmamdan üç gün sonra, Halek heyecanlı bir sırtışla tavernaya girdi

yüzünde.

"Neredeyse vardık," dedi masamıza ulaştığında. "Ufukta Damassi'yi görebilirsiniz artık."

Ayağa kalktım ve birlikte küçük bir kalabalığın çoktan toplandığı üst güverteye doğru aceleyle ilerledik. Küpeştenin üzerinden bakarken güneşe karşı gözlerimi kıstım ve ufukta gittikçe büyüyen karanlık bir lekenin belirmesini izledim.

Kovass çok düz bir şehirdi. Çöl kumlarının üzerine inşa edilmişti ve tepedeki kral sarayı dışında, mahallelerin çoğu aynı seviyede. Damassi'nin ayaklarına ve yanlarına inşa edildiğini gördüm. kıyıyı çevreleyen dağlar. Kare şeklindeki taş binalar çıkıntıların ve uçurumların tepesine tünemişti ve devasa bir yapı da tam merkezindeydi. Yollar şehrin farklı katmanlarına doğru kıvrılıyordu ve Toz Denizi'nin kenarında, limanda bekleyen düzinelerce kayık ve bir avuç strider ile hareketli bir rıhtım ağı bulunuyordu.

Şehrin arkasında, Stoneshard Dağları'nın sivri tepeleri havaya yükseliyor ve her şeyin üzerinde belirliyordu.

"Ah, Damassi," dedi Halek, sesi hüzünlü geliyordu. "Baştan çıkarıcı şehir ve Çorak Bozkırlara açılan kapı, gerçi çoğu insan o kadar uzağa gidemiyor." Bana yan yan baktı ve sırttı. "Sen Hırsızlar Loncası'ndaydın. Kovass'ta bir bedel karşılığında alabileceğin tüm o yasadışı malları biliyor musun? Onlar Damassi'de yasadışı değil. Peki ya yasadışı *olan* şeyler?" Elini salladı.

kısa bir nefesle başını salladı. "Seni bir hafta boyunca kış üstü yatırırılar. Tabii seni öldürmezlerse."

"Damassi'nin hoşgörü seçeneklerinden tatmamanızı tavsiye ederim," diye uyardı Kysa küpeştede bize katılarak. Diğer yolcuların ya güvertede yürüyen zırhlı sürücüyü fark etmemiş gibi davrandıklarını ya da bariz bir ilgi ve huşu içinde ona baktıklarını fark ettim. Bazılarının alaycı gülümsemeleri midemi bulandırdı ve kapüşonumu daha da yukarı çekmek istememe neden oldu. Kysa ise onları tamamen görmezden geldi.

"Klanıma bir mesaj iletebildim," dedi alçak bir sesle ve güvertede dolaşan yolcu grubuna sırtını döndü. "Bizimle mevsimlik mola yerimiz olan Carapace Basın adlı yerde buluşmayı kabul ettiler. Yolculuk uzak değil ama bozkırlara aşına olmayanlar için zorlu olabilir. Yola çıkmadan önce şehirde bir binek edinmenizi öneririm."

Binek kumlar arasında ağır ağır ilerlemeye devam etti, hiç acele etmedi ya da hızını değiştirmede ve Damassi şehri giderek yaklaştı.

Rıhtıma varmadan bir süre önce Raithe bize katıldı ve geleceğine dair hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıktı. Başımı kaldırıp onu yanımda, bakışları yaklaşan şehre dikilmiş halde bulduğumda, midemin çukurunda o küçük karıncalanma kaynadı.

"Strider limana yanaştığında, İblis Saati'nden önce fazla vaktimiz olmayacak," dedi geri kalanımıza. Gökyüzüne baktım ve haklı olduğunu gördüm. Solasti tam tepemizde duruyordu; yakında kız kardeşi de ona katılmak için tırmanmaya başlayacaktı. "Şehre girer girmez bir sığınak bulmamız gerekecek."

"Endişelenmeyin," dedi Halek. "Yolun hemen üzerinde küçük, sevimli bir taverna biliyorum.

rıhtımın kenarında. İblis Saati sırasında muhtemelen biraz kalabalık olacaktır ama yemekler güzel ve krallıktaki en iyi kırmızı tohum birasını servis ediyorlar."

Kysa bir adım geri çekildi. "Buradaki hizmetimi tamamlamak için Kaptan Arham'la konuşmam gerekiyor," dedi. "Ve Rhyne'ı yolculuk için hazırlamam gerekecek." İylvahn'a baktı. "Damassi'den ayrılırken kuzey geçidini kullanacağınızı varsayıyorum. Şehirden bozkırlara giden en yakın yol orası."

Raithe başını salladı. "Kapının hemen dışında bir kum ejderi ahır var," diye cevap verdi. "Planım geçide gitmeden önce binek edinmekti."

Canlandım. Kum ejderhaları efsanelerdeki gibi geniş kanatları ve yıkıcı, ateşli nefesleri olan gerçek ejderhalar değildi. Bunlar alacalı pulları ve başlarından geriye doğru uzanan büyük boynuzları olan bodur, kısa boyunlu kertenkelelerdi. Kuyruklarında yağ depoladıkları ve aylarca aç ve susuz kalabildikleri için çöl seyahatlerinde popüler binek hayvanlarıydı. Ayrıca kötü şöhretli bir şekilde huysuzdular ve kum ejderhalarının aniden ve beklenmedik bir şekilde bakıcılarını ısırdığına dair hikayeler nadir değildi.

"O ahırları biliyorum," dedi Kysa ama burnunun hafifçe kırışmasından çöl kertenkelelerinin kaya böceğinden daha aşağı bir binek olduğunu düşündüğü belliydi. "Yarın güneş doğmadan önce seninle orada buluşacağım. Eğer biz Şafakta yola çıkarsak İblis Saati'nden önce ilk sığınağa ulaşmak için yeterli zamanımız olur."

Strider sonunda uzun, ahşap bir iskelenin sonunda gıcırdayarak, inleyerek durdu ve Halek, Raithe ve ben şehre inen yorgun, rahatlamış yolcu kalabalığına katıldık.

Halek'in bizi yönlendirdiği taverna -Kum Ejderhası İni- gürültülü ve kalabalıktı, İblis Saati'nden kaçmak isteyen müşterilerle doluydu. Köşede bir masa bulup sırtımı duvara yaslayarak oturdum ve

Tavernanın etrafında birçok tuhaf ve farklı insan dolaşıyordu. Kovass farklı ırklardan ve kültürlerden nasibini almıştı ama kumlu bir çorak arazinin ortasında olduğu için oldukça izole ve insan merkezliydi. Burada, Çorak Bozkırlardan bir taş atımı uzaklıkta, sahilde bulunan Damassi, her şekil ve boyuttan insanı kendine çekiyordu. Birkaç d'wevryn denizcisinin, yeraltındaki mağara ve tünellerde yaşayan keskin dişli, yeşil derili insanlar olan bir çift troblin ile Üçlü Diş oynadığını gördüm. Saçları şok edici bir kıızıla boyanmış yalnız bir böcek binicisi köşede içkisini yudumluyordu ve odanın öbür ucunda bir malkah'ın gözlerindeki parıltıyı yakaladım, bu ırk kedigillere özgü niteliklere sahip savaşçılardan oluşuyordu, en belirgin özellikleri parlayan gözleri ve geri çekilebilir pençeleri idi.

Halek sırtarak omzumu dürttü. "Her şey umduğun gibi mi?" diye sordu bir fincan redseed biranın etrafında.

Omuz silktim. "Kesinlikle farklı."

"Geceyi şehirde geçireceğiz," dedi Raithe, d'wevryn denizcileri ile troblin arasında çıkan tartışmayı izlerken. Neyse ki tam bir kavgaya dönüşmedi ama troblinlerden birinin masadan zarını kapıp, nefesinin altında mırıldanarak tepinerek uzaklaşmasıyla sona erdi. Raithe parmaklarını kılıcının kabzasından rahatça çekti ve bir kum şahini gibi odayı ve içeridekileri taramaya devam etti. "Burada bizi birkaç saatliğine barındırabilecek bir bağlantım var. Yarın kuzey kapısında Kysa'yla buluşup geçide nasıl gideceğimize karar vereceğiz. Burada bir binek bıraktım.

Damassi'den ilk geçtiğimde kapının yanındaki ejderha ahırlarına gitmiştim ama yanımda yoldaşlarla döneceğimi düşünmemiştim."

"Ne yapacağım konusunda endişeleniyorsan, endişelenme." Halek elini havalı bir şekilde salladı. "Saygın bir ahır ustasının takas etmek isteyeceği bir şeyim olduğuna eminim. Benim daha büyük endişem şu ki

"Rıhtımda saklanmak yerine biriyle konuşmak mı?" "Biriyle ne hakkında konuşmak?" Ben sordum.

"Ah, bilmiyorum," dedi Halek ve sesini fısıltıya düşürdü.

"Belki Kovass'ın düşmesi ve Ölümsüz Kral'ın başa geçmesi hakkında? Biz konuşurken Toz Denizi boyunca ilerleyen durdurulamaz bir ordu olabilir. Bu diğer krallıkların bilmesi gereken bir şey gibi görünüyor."

"Kaptan Arham ticaret konseyine Kovass'a yapılan saldırı hakkında bilgi verecek. Kovass," diye yanıtladı Raithe, yine alçak bir sesle. "Ölümsüz Kral'ın dönüşünden bahsetmeyi tercih ederse, bu onun ayrıcalığıdır. Benim görevim ise

Kadersiz'den Irrikah'a. Diğer krallıkları uyarmak bana düşmez, bu karar kraliçeye aittir.

"Ölümsüz Kral çok güçlü," diye devam etti Raithe, Halek kaşlarını çatarak tartışmanın eşiğindeymiş gibi görünürken. "Ama o bile bir orduyu tek bir günde harekete geçiremez. Özellikle de bir şehri yok edip yerine kendi şehrini kurduktan sonra. Sanırım bu yüzden ma'jhetler ona karşı büyü kullanıyorlar. Sparrow, kralın kendisi değil. O gün çok büyük miktarda güç harcadı ve belki de Kovass'ı kendi isteğine göre şekillendirmeye ve yeniden inşa etmeye çalışıyor. Sanırım bakışlarını diğer krallıklara çevirmeden önce zamanımız var. Çok değil ama biraz."

Halek iç çekti. "Bundan hoşlanmıyorum ama sanırım yapabileceğimiz pek bir şey yok. Belediye binasına yürüyüp konseyi görmeyi talep edemem. Duyduğuma göre, sizi bir ay içinde görmeyi kabul ederlerse şanslısınız demektir." Yoğun güneş ışığının parıldadığı kapıdan dışarı baktı. soluk taş duvarlar, İblis Saati'nin zirvesine çok yakındı. Loş ışıklı taş meyhanenin havası dayanılmaz derecede boğucu değildi ama serin de değildi. Barmaidlerden biri, ışığın odaya sızmasını önlemek için pencerelerin üzerine tahta kepenkler çekiyordu. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Toz Denizi'nin ötesinde, krallığın diğer tarafında bile İblis Saati aynıydı.

Kayalık bir uçurumun kenarından yukarı doğru kıvrılan dar bir yolu tırmanmak benim için yeni bir deneyimdi. Kovass'ta, çatıdan seyahat etsem bile, şehrin kendisi bir ayna yüzeyi kadar düzdü. Damassi'nin inşa edilişindeki verimlilikten çok etkilendim; evler ve binalar her yatay alanı kaplıyor, duvarlardan dışarı çıkıyor ve çıkıntıların üzerine tünüyordu. Eğer Bir yapı için yer yoktu ama yine de bir tane inşa etmeyi başardılar.

Halek ani bir nefes verdi ve kendisini güneşten koruyan kayalık bir çıkıntıya yaslandı. "Ah evet, Damassi'nin harika dik yolları. Onları unutmuştum," diye soludu ve Raithe'ye baktı. "Neden yine bu yoldan gidiyoruz?" diye sordu. "Burada tapınaktan başka bir şey yok."

Gözlerimi kırptım. "Maederyss'in burada bir tapınağı mı var?"

"Tam olarak değil," dedi Raithe. "Maederyss'e bir tanrıça olarak tapınmak çoğunlukla bir insan geleneğidir. Damassi'de pek çok ismi ve biçimi vardır. Buradaki diğer ırkların çoğu hâlâ Kader'e ve Dokumacı'ya inanıyor ama onu tanrıçanın kendisi yerine daha çok Kader'in bir hizmetkârı olarak görüyorlar."

"Ah." Kaşlarımı çattım. "Ama senin Dünya Goblenindeki yerini belirleyen kişi Dokumacı'dır," dedim. "Bir kez belirlendikten sonra, onu değiştirmek için hiçbir şey yapamazsın."

İylvahn'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunu, yeterince derine inerlerse Kader'in planladıklarına karşı gelebileceklerine inanan troblinlere anlatmayı dene. Ya da sırf Weaver'ın tahmin yürütmesini sağlamak için yılda birkaç kez isimlerini, kariyerlerini, görünüşlerini ve tüm hayatlarını değiştiren deri değiştirenlere." Hâlâ kayalığa rahatça yaslanmış olan Halek'e baktı. "Ya da kaderlerinin kendilerine gelmesini beklemeyen, onu kendileri arayan ve kucaklayan Fatechaser'lar. Her ne getirecekse. Kaderlerini kendi ellerine mi alıyorlar? Yoksa sadece Onlar için çizilen yol? Hiç kimse, Fatechaser'ların kendileri bile kesin olarak bilmiyor."

"Ve inanın bana," dedi Halek sırtarak, "biz artık anlamaya çalışıyorum. Kaç kez bir alimin ya da kader profesörünün saçını başını yolmasına neden oldum, başınız döner."

Düşüncelerim karmakarışık ve o anda gerçeklik çok kırılgan görünüyordu. Her zaman ne olduğumu biliyordum: basit bir hırsız. Asla bir tüccar, bir soylu, bir savaşçı, bir bilgin, herhangi bir şey olamayacaktım. Hırsızlar Loncası. Bunu uzun zaman önce kabul etmiştim. Kabul etmekle kalmadım, Kader'in benim için kararlaştırdığı şeyde mükemmelleştim. Cesur değildim. Kahraman değildim. Hayatta kalan biriydim. Birkaç gün öncesine kadar bu yeterliydi. Artık ne olduğumu ya da ne *olabileceğimi* bilmiyordum.

"Kader Tapınağı bu tepenin üzerinde yer alıyor," diye devam etti Raithe, dik ve dar patikadan yukarı bakarak. tepedeki büyük dikdörtgen bina. "Oradaki bekçiler kahjai'yi çok iyi tanıyor. Geceyi güvenle geçirip sabah yola çıkabiliriz."

Damassi'deki Kader Tapınağı Kovass'takinden çok farklıydı. Birincisi, dağ platosunun tepesindeki alan sınırlı olduğu için çok daha küçüktü. Aynı zamanda çok daha az görkemliydi; çatıdan aşağı bakan yakut gözlü heykeller, köşelerde altın şamdanlar, ana salonda Dünyanın Goblenini tutan Maederyss'in devasa heykeli yoktu. Ön odaya adım attığımızda, beyazlar içinde cüppeli bir figür bizi karşıladı.

Raithe ile göz göze geldiğinde gülümsemesi bozuldu. Ama yine de kibarlığını bozmadı, tapınağa hoş geldiğimizi ve dilersek geceyi geçirebileceğimiz odalar olduğunu söyledi. Bizi bir koridordan geçirip bir çift basit ahşap kapıya götürdükten sonra, cüppesinin etekleri taşlara çarparak hızla uzaklaştı.

İylvahn'a bir göz attım. "Rahibe seni gördüğüne pek sevinmiş benzemiyordu."

Raithe zayıf bir omzunu silkti. "Asla mutlu olmazlar. Ama Kader Tapınakları ile iyivahn kraliçesi Sahmessyia arasında eski bir anlaşma var. Rahibeler, zaman zaman bir kahjai'nin dünyaya gönderilerek goblendeki zayıf bir ipliği çıkaracağını ve yozlaşmayı daha fazla ilerlemeden durduracağını bilirler. Bunun gerekli olduğunu biliyorlar ve bu yüzden Kader Tapınakları, ihtiyaç duymaları halinde kahjai'leri barındıracaktır, ancak kahjai'ler Şehirde iş yapacaklarsa, tapınağa varlıklarını bildirmeleri gerekir."

"Ah," dedim, aynı anda birkaç şeyi birden hatırlayarak. "Demek bu yüzden Kovass'taki baş rahibeyle konuşuyordun."

Tek kaşını kaldırdı. "O gün tapınakta başka bir varlık hissettiğimi sanmıştım," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Demek o sendin, her şeye rağmen." Yumuşak kıkırdaması midemin bulanmasına neden oldu. "Nedense hiç şaşırmadım."

O gece ne kadar yorgun olsam da uyuyamadım.

Tapınağın sağladığı karyola sert ve rahatsızdı ama buna alışmıştım. Oda küçüktü, pencereler için dar yarıklar vardı, ancak kum striderindeki küçük odalara kıyasla, bir süredir sahip olduğumdan daha fazla alan vardı. Ama kafamın içinde dönüp duran düşünceler sakinleşmeyi reddediyordu. Kısa bir süre içinde çok şey olmuştu. Damassi'de, Toz Denizi'nin diğer tarafındaydım. Kumların ötesinde bir yerlerde Kovass, bildiğim her şeyle birlikte harabeye dönmüştü. Eski hayatım gitmişti ve geri dönüşü yoktu. Artık bir hırsız değilsem, neydim ben?

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Uyku beni çekiştiriyordu ama direndim. Sonunda uykuya yenik düştüğümde beni neyin beklediğini biliyordum: Jeran'ın cansız bedeni, etrafımı saran ve ölümümü isteyen Çember ve bir yabancının soğuk gözleriyle orada duran Vahn. Garipti; Ölümsüz Kral Korkunçtu, her şeye kadirdi ve en çok ondan korkuyordum ama kâbuslar geldiğinde Jeran, Vahn ve Çember peşimi bırakmayan görüntüler oluyordu.

Çenem göğsüme düştü ve bir an için gözlerim kapandı. Ama sonra kapıma hafifçe vurulması kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Bu saatte kapımı sadece Raithe çalabilirdi.

Bacaklarımı karyoladan kaldırdım, kapıya doğru yürüdüm ve menteşe gıcırtısıyla kapıyı açtım.

"Merhaba Serçe," dedi Vahn bana gülümseyerek. "Sanırım konuşmamız gerek."

On dokuz

Kapıdan sendeleyerek geri çekildim, kalbim artık çarpmıyordu ama göğsümde hızla çarpıyordu. Tüm hayatta kalma içgüdülerim bana kaçmam için bağıırıyordu ama küçücük odada gidecek hiçbir yer yoktu. Vahn kapıyı kapatmıştı ve pencereler benim bile geçemeyeceğim kadar dardı.

"Rahatlayabilirsin, biliyorsun." Vahn beni izlerken yüzünde hâlâ o alaycı gülümseme vardı; ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. "Sadece konuşmak istiyorum Sen."

"Buraya nasıl geldin?" Ona tısladım. "Toz Denizi'ni bu kadar çabuk geçmiş olmana imkân yok."

"Eğer bu bir rüya olmasaydı, bu doğru olurdu," diye kabul etti Vahn. Sadece senin uykuya dalmanı beklemek zorundaydım, ki sonunda uyudun, bunun için teşekkür ederim. Çevreyi bu şekilde kontrol etmek çok daha kolay. Gecenin bir yarısı kapınıza bizzat gelseydim, suikastçı arkadaşınız bunu pek hoş karşılamazdı."

"Gerçekten mi? Nedenini merak ediyorum." Öfke içimde alevlendi, sıcak, yakıcı bir öfke.

Birdenbire, yaşadığım her şey bir anda üzerime çöktü, yakıcı ve acı vericiydi.

"Belki de şehrimizi yok eden ve binlerce insanı öldüren gerçek bir tanrı iblisi çağırdığın içindir," diye tükürdüm kapı aralığındaki figüre. "Belki de on yedi yıldır bana yalan söylediğin ve yaptığın her şeyin Ölümsüz Kral'ı diriltmek için olduğu içindir. O ruh taşını almak için beni canavarlar ve lanetlerle dolu bir şehre gönderdin, Jeran'ı soğukkanlılıkla katlettin ve

Beni iblis tanrınıza *kurban* edin! Oh, ve peşimizden gönderdiğin o iğrenç şeyi ve bu zararsız küçük rüyalardan biriyle beni bir geminin yanından uyurgezerlikle atmaya çalıştığın zamanı da unutmayalım. Onun neden

senden hoşlanmazdı," diye hırladım taş suratlı ama sessiz kalan Vahn'a. "Neden biraz kırılgın olabileceğimi hayal bile edemiyorum. Ve bunları daha iyi hale getirecek herhangi bir şey söyleyebileceğinizi hayal bile edemiyorum.

Ama git

... " Geri adım attım ve ona rahat bir el salladım. "Lütfen tüm bu ölüm ve kaosun neden haklı olduğunu düşündüğünüzü açıklayın."

"İylvahn sana yalan söylüyormuş," dedi Vahn sakince. "O düşündüğün gibi biri değil ve seni kraliçesine götürüyor, böylece kraliçe seni kullanarak kendini iktidara getirecek." Gözleri kısıldı. "Sana güven hakkında ne demiştim, Sparrow? Bu, sonunda seni yok edecek bir zayıflık. Jeran'a güvendin ve o sana ihanet etti. Sen bana güvendin ve bak ne oldu. İylvahn ve halkı da aynısını yapacak."

"Beni senden ve Çember'den koruyor," dedim Lonca Ustası'na dudağımı bükerek. "Hayatta kalmama yardım ediyor. Her gece rüyalarımnda Çember'i görüyorum, 'Kadersizleri öldürün, Kadersizleri öldürün' diye bağırırlar. Her gece Jeran'ın boğazını kesip açmanı izliyorum ve o kişinin ben olmam gerektiğini anlıyorum. Beni senden ve Ölümsüz'ünden koruyacaksa neden Raithe'ye güvenmeyeyim?

Kral mı?"

"Öngörüsüz davranıyorsun." Vahn bana aptallık ettiğimi düşündüğünü belirten bir bakış attı. Bir an durakladı, sonra içini çekti ve arkasını döndü. "Benimle biraz yürü."

Koridorda ilerlemeye başladı, takip edip etmediğimi görmek için arkasına bakmadı. Bir an dişlerimi sıktım ve beni uyandıracaklarını umarak kapıyı yüzüne çarpmayı düşündüm. Ama bunu yaparsam neden burada olduğunu, ne istediğini ya da Raithe ve iylvahn hakkında neler bilebileceğini bilemeyecektim. Lonca Ustası canı, entrikacı, yalancı bir piç olabilirdi ve ona bir daha asla güvenmezdim ama hiçbir şeyi amaçsız yapmazdı.

Koridora adım attığımda donakaldım. Raithe koridorun karşısındaki sert tahta sandalyede oturuyordu, kollarını kavuşturmuş, çenesini göğsüne dayamıştı. Uyanık değildi ama tamamen uyuduğu da söylenemezdi. Koridorda ona bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağırırsam ne olacağını merak ettim.

Vahn bana "Seni duyamaz," diye güvence verdi. Uyuklayan iylvahn'a baktı, gözleri kısılmıştı, Raithe'ye duyduğu öfke yüzünden okunuyordu. "İlk rüya gezintisinden kaçmayı başardıktan sonra, iylvahn'ın muhtemelen ikinci bir girişime karşı önlem alacağını fark ettim. Ona göre, şu anda odanda güvenle uyuyorsun, bu yüzden endişelenme. Bu sefer intikamcı bir kahjai tarafından bölünmeyeceğiz."

Vahn, Raithe'ye son bir kez kötü kötü bakarak döndü ve koridorda ilerlemeye devam etti. Çenemi tuttum ve peşinden yürüdüm.

İkimiz dar geçitlerde sessizce yürürken, her iki taraftaki kapalı kapıların önünden geçerken tapınak sessizdi. Kader Tapınağı'nın koridorlarında kimse dolaşmıyordu; acaba gerçek hayatta mı bu kadar sessizdi, yoksa Vahn öyle olmasını istediği için mi?

"İylvahn seni kandırıyor," dedi Vahn tekrar. "Sebeplerinin fedakârca olduğuna kendinizi inandırmayın. Kraliçesi seni güç için istiyor. temsil eder. Kendini hayatta tutmak için kendi insanlarını feda ediyor. Sizi de kullanacaktır, bu konuda hiç şüpheniz olmasın."

Midem bulandı ama gözlerimi eski Lonca Şefime diktim. "Bunun senin yaptığından daha kötü ne yanı var?"

Durdu ve bana döndü, yüz ifadesi gergindi. "Kralı hayata döndürdüm çünkü bu dünya öldü," dedi kararlı bir şekilde. "Biz bir dünyada yaşıyoruz. Hiçbir şeyin yetişmediği ve tüm yaşamın ikizlerin altında kuruyup gittiği toz ve kül imparatorluğu. Krallar hüküm sürerken her şey farklıydı. Dünya yeşildi, bereketliydi. Kimse nereye ait olduklarını sorgulamadı. Herkes ait olduğu yeri bilirdi.

Ölümsüz'e hizmet etmektir. Maederyss'e olan bu yanlış inanç, krallar düştükten sonra insanların hayattaki amaçlarını bilmemelerinin yarattığı belirsizlikten doğdu. İnançlar parçalandı ve artık kimse hiçbir şeyden emin değil.

Ölümsüz Kral bu belirsizliğe bir son verecek. Herkesi bir kez daha ortak bir sancak altında birleştirecek."

"Tiranlık," dedim burnumu kırıştırarak.

Vahn'ın dudakları gerildi. "Bu tür bir dil, savaşların tam olarak nasıl başladığını anlatıyor," dedi. "Çünkü bir grup köylü daha fazlasını hak ettiklerine inanıyordu. İmparatorluklarına ihanet ettiler, onlara hayat veren kralı terk ettiler ve başka bir kralın topraklarına sığındılar. İlk kral haklı olarak halkının geri dönmesini talep ettiğinde, diğer kral bunu reddetti. Böylece Kralların Savaşı -ve dünyanın sonu- başladı. Çünkü bir avuç Halk yerini bilmiyordu."

"Yani benim yerim ölmek mi?" diye sordum. "Orada durup Jeran'a yaptığın gibi boğazıma bıçak saplamana izin vermek benim haddime miydi? Üzgünüm, sanırım yapmam gerektiği gibi öldürülmeme izin vermeyerek tüm planınızı mahvettim."

"Serçe." Vahn içini çekti ve bir eli alnını ovmak için kalktı. İlk kez pişmanlık duyuyor gibiydi. "Olaylar bu şekilde geliştiği için pişmanım," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirini senin için gerçekten istemedim. Keşke

On yedi yıl önce loncaya getirdiğim çocuk sadece normal bir çocuk olabilirdi. Ama sen Kadersiz'sin. Bu da krallığın istikrarı için bir tehdit olduğun anlamına geliyor." Kolunu indirdi ve bana yorgun bir bakış attı. "Ne kadar öyle olmamasını dileysem de bunu görmezden gelemem. Yani."

"Fateless olmanın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," dedim bir kez daha hayal kırıklığına uğrayarak. "Raithe bana söylemiyor. Bunu kraliçenin açıklaması gerektiğini söyledi."

"Çünkü iylvahn Kadersiz'in tam olarak ne olduğunu biliyor," diye yanıtladı Vahn. "Ve eğer bunu kendin fark edersen, bu konudaki fikrini değiştirebilirsin.

her şeyi." Sorgulayan bir kaşını kaldırdı ve bana bilmiş bir bakış attı. "Sana söylememi ister misin?" diye sordu. "Cahil kalmak daha az acı verici olabilir."

Kalp atışlarım hızlandı. Bir an için bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi bocaladım, atlayıp atlamamam gerektiğinden emin değildim. Derin bir nefes alarak Lonca Ustası'na baktım. "Anlat bana," dedim. "Ben istiyorum ki bilmek istiyorum. Kadersiz olmak ne anlama geliyor?"

Vahn sanki nasıl cevap vereceğimi biliyormuş gibi başını salladı. "Bu, senin ipliğinin Dünya Dokuması'nda yer almadığı anlamına geliyor," dedi. "Tüm ruhların bir hikâyesi ve Örgü'ye bağlı milyonlarca diğer ruhla bir bağlantısı vardır. Hayatları, hikayeleri iç içe geçmiş, birbirine dolanmış. Eğer bir iplik çözülür ya da kesilirse, etrafındaki diğer tüm iplikleri etkiler. Seninki hariç." Vahn boş avuçlarını kaldırdı. "Senin bir ipliğin yok. Kimse senin hikâyenin izini süremez. Maederyss'in kendisi senin varlığından habersiz, çünkü sen sadece ... orada değilsin."

"Ama ..." Düşüncelerim yine birbirine karışmıştı. Vahn'ın söylediklerini takip etmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım. "Anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil-"

"Senin ipliğin Örgü'de mevcut değil," diye acımasızca devam etti Vahn. "Kaderiniz belirlenemez. Bununla birlikte, her ne kadar Goblende var olan Kadersizler, karşılaştıkları herkesin hayatını ve ipliğini etkileyebilir. Onları değiştirir. Onları bozmak. Ya da bazılarında onları tamamen ortadan kaldırıyor. Kadersizler kehaneti görmezden gelir. Kontrol edilemezler ve Kader'in gözlerinden korunurlar. Onlar kaosun vücut bulmuş halidir ve var oldukları için tüm krallıklar."

Tüm dünyam çözülüyormuş gibi görünürken sertçe yutkundum. Vahn kaşlarını kaldırırken, "Ama eğer goblende bir ipliğim yoksa," diye başladım,

"Nasıl var olabilirim ki? İplikler herkesin ruhunu temsil ediyor. Bu şu anlama mı geliyor ..."

"Kadersizlerin aslında ruhsuz olup olmadıkları uzun zamandır tartışılıyor." Vahn açıkça söyledi. "Varlıklarını başka nasıl gizleyebilirler ki? Tanrıça'nın kendisi mi? Kadersizlerin ruhları yoktur ve dolayısıyla gerçek bir iyilik ve kötülük kavramları da yoktur. Gittikleri her yerde kaos ve sefaletle neden oldukları için bu onlar için çok uygun. Onlarla karşılaşan herkes, dokundukları herkes, kaderlerinin çözülme tehlikesiyle karşı karşıya." Vahn beni delici bir bakışla süzdü. "Belki de Jeran'ın kaderi sunakta ölmek *değildi*," dedi. "Ama seninle tanıştığı için olaylar kimsenin beklemediği bir şekilde gelişti."

"Hayır." Başımı salladım. "Jeran'ın ölümünü benim üzerime yıkmaya çalışma. Hepsi senin suçundu. Sen ve Çember."

"Emin olabilir misin?" Vahn'ın sesi acımasızca nazikti. "Çocuğu başından beri mahveden şeyin senin varlığın olmadığını nereden biliyorsun? Tüm şehrin ölümüne senin sebep olmadığını nereden biliyorsun? Sonuçta, sen olmasaydın Ölümsüz Kral yükselmezdi."

Yumruklarımı tırnaklarımın avuç içlerime battığını hissedecek kadar sıktım. "Neden buradasın?" Kollarımdaki ve bacaklarımdaki titremenin sesime yayılmamasına dikkat ederek soğuk bir şekilde sordum. "Eğer beni öldürmeye çalışacağını söylemek için geldiysen, nefesini boşa harcamamalıydın. Yere yatıp ölmeyeceğim."

"Hayır." Vahn şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. Kötü niyet içermeyen, soluk, eski gülümsemelerinden biri. "Senden bunu beklemezdim. Benim tanıdığım Sparrow değilsin." Döndü ve koridorda tekrar yürümeye başladı, ben de peşinden yürüdüm. "Yine de sana şunu soracağım," diye devam etti tapınağın iç kısmına ulaştığımızda. "Çevrenizdeki insanları kesin bir felaketten kurtarmak için ne yapardınız?"

Ölüm mü? Krallıklara ya da içlerindeki insanlara pek değer vermediğinizi biliyorum, peki ya yoldaşlarınız olarak gördükleriniz? Fatechaser. Böcek binicisi. Seni öldürmeye çalışan İylvahn suikastçısı. Onları kurtarmak isteyecek kadar önemli kişiler mi?"

Ona ihtiyatla baktım. "Neden?"

Garip bir şekilde kapalı olan tapınağın ön kapılarına ulaşmıştık. Hemen hemen her zaman açık olduklarını sanıyordum. Vahn elini kapılardan birine koydu ama tereddüt etti ve tüylerimi diken diken eden bir bakışla bana döndü.

"Çünkü Ölümsüz Kral'a karşı çıkan herkesin başına gelecek olan budur," dedi ve kapıyı iterek açtı.

Bir sıcaklık dalgası yüzüme çarptı. Kapı çerçevesinin ötesinde gökyüzü bir cehennemin kırmızımsı turuncusuna bürünmüştü. Alevlerin uğultusunu duydum ve tapınağın etrafındaki birkaç cılız ağaca çarpıp kopan ateş dillerini gördüm. Her yerde kömürleşmiş ve simsiyah cesetler vardı, merdivenlerden aşağıya saçılmış ve avluda yatıyorlardı.

"Bu sadece bir rüya," diye fısıldadım, bir adım geri çekilerek. "Gerçek değil." "Doğru," diye hafifçe onayladı Vahn. "Bu gerçek değil. En azından henüz değil." O

Merdivenleri, bizi uçurumun kenarından ayıran korkuluğu işaret etti. "Ama öyle olacak. İyice bakın ve gelecekte bizi nelerin beklediğini görün. Ölümsüz Kral'a karşı gelen herkes."

Sersemlemiş bir halde parmaklıklara doğru yürüdüm ve aşağıdaki şehre baktım.

Damassi yanıyordu. Vadi binlerce kişilik bir şehirden çok bir lav okyanusuna benziyordu. Çığlıklar ve feryatlar havaya yükseliyor, cehennemin uğultusuna ve tüketilen şeylerin çatırtılarına karışıyordu. Duman, kül ve yanan et kokusu boğazımı tıkadı ve öksürmeme neden oldu.

"Hepsi ölecek," dedi Vahn, yanımda belirerek. "Genç ve yaşlı, zengin ve fakir, insan, iylvahn, d'wevryn, fark etmez. Yakında tasfiye başlayacak. Yakında, kralın imparatorluğunun bir parçası olmayı seçmeyen herkes alev, kan ve kum içinde yok olacak. Kaçış yok."

Bana baktı, gözleri karanlık ve yoğun. "Ama sen kurtarabilirsin kendin," dedi. "Ve arkadaşların. Her şey ölümle sonuçlanmak zorunda değil. sen." Bir elini çok aşağıdaki mahvolmuş şehre doğru kaldırdı. "Eğer kaçmayı bırakırsan, geri döner ve krala sadakat yemini edersen, geleceğin bu olmak zorunda değil. Kral benimle konuştu. Bana dedi ki imparatorluğun her yerinde peşinden koştuktansa, sarayında bir Fateless'a sahip olmayı tercih ederim." Sanki bana paha biçilmez bir hediye sunuyormuş gibi elini uzattı. "Seni çevresinin bir parçası olarak istiyor, Serçe. Kovass'a dön ve mal'jhetler arasındaki yerini al. Sana kadim büyüleri öğretebiliriz. Sen de onun gibi hükmedebilirsin.

bizden biri. Ve en önemlisi, güvende olacaksınız. Ölümsüz Kral imparatorluğu fethetmeye başladığında kurtulmuş olacaksınız."

Sertçe yutkundum. "Peki ya arkadaşlarım?"

"Kral bireysel yaşamları umursamaz," dedi Vahn elini sallayarak.

"Fatechaser, iylvahn, böcek binicisi; bunlar onun gözünde kum taneleri kadar önemsizdir. Ölümsüz taca sadakat yemini ettikleri sürece canları bağışlanacak ve unutulacaklar."

"Kulağa iyi bir anlaşma gibi geliyor," dedim alaycı bir şekilde, "büyük ve merhametli bir hükümdar ve onun kan büyücüleri çemberinden."

"Serçe." Vahn durakladı; kaşları acı çekiyormuş gibi çatıldı, sonra düzeldi. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diye başladı, "ve tamamen haklısın. Seni bu şekilde kullanmak zorunda kaldığım için pişmanım. O gün şehrin altında seni öldürmeyi gerçekten istememiştim. Ama o iş bitti. Kral eve dönmeni istiyor, hayır, kral eve dönmeni *istiyor*. Ve Ölümsüz Kral bir şey istediğinde, o şey gerçekleşmelidir."

Tereddüt ettim. Kovass'a dönmek mi? Hiçbir şey olmamış gibi Vahn'a ve eski evime mi dönecektim? Sanki Lonca Ustası'nın Jeran'ı soğukkanlılıkla öldürmesini ve Ölümsüz Kral'ın şehrini kumların altından çıkarırken binlerce insanı ezmesini izlememişim gibi mi? Krala sadakat yemini edip Vahn, kendimi kurtarabileceğimi söyledi. Bu sonsuz koşuşturmadan, kendimi ölmemi isteyenlerden saklamanın yollarını aramaktan daha iyi olmaz mıydı?

"Acı verici olmak zorunda değil," diye devam etti Vahn, sesi yatıştırıcıydı. "Artık gerçeği biliyorsun. Yeniden başlayabiliriz, bu sefer yalan yok, aldatma yok."

"I . . . Seni her zaman bir kızım olarak gördüm." Sesi hafifçe titredi, sanki bunu söylemek onun için zor olmuştu. "Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, seninle her zaman gurur duydum. Sen gördüğüm en yetenekli hırsızsın ve yeteneklerin Ölümsüz Kral'ın sarayında büyük değer görecektir. Sen bize aitsin, Sparrow. Kovass her zaman senin evin oldu."

Gözlerim bulanıklaştı ve gözyaşlarımı tutmak için dudağımın içini ısırdım. *Neden şimdi? Öfkelandiğimi mi yoksa aptalca rahatladığımı mı bilemeden düşündüm. Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Neden bunu daha önce, duymaya en çok ihtiyacım olduğu anda söyleyemedin?*

Bir şey yerine oturduğunda yavaşça nefes aldım. Onu tanıdığım onca yıl boyunca Vahn hiç kimseye yalvarmamış, pazarlık yapmamış ya da kandırmamıştı. Şartlarını açıkça ortaya koyardı ve siz de bunları ya kabul ederdim ya da etmezdim. Beni eve dönmeye zorlaması yeniydi.

Çünkü Vahn korkuyordu. Ölümsüz Kral'dan. Beni geri getirmezse kralın ne yapacağından.

Vahn yaklaştı ve elini omzuma koydu. "Bunu bir düşün," dedi. "Kaçmayı bırakabilirsin. Artık korkmanıza gerek yok." "Artık korkmana gerek yok. Kolumdaki parmaklar hafifçe sıkılarak midemin de daralmasına neden oldu. "Eve dön, Sparrow," diye mırıldandı Vahn. "Kaçınılmaz olana meydan okumaya devam edemezsin. Bunu yaparsan, bildiğin her şey tükenecek."

Omzumdaki el aniden alev aldı. Sarsılarak kendimi kurtardım ve Vahn'ın ateşler içinde kaldığını gördüm; alevler saçlarına dolanıyor ve giysilerini yakıyordu.

"Bunu durdurabilirsin," dedi Vahn, yüzündeki deri fokurdayıp gözleri yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken bile sesi her zamanki gibi sakindi. "Bu yıkıma son verebilirsin, Serçe. Tek yapman gereken eve dönmek."

Acı kollarımı dağladı. Aşağı baktım ve ateşin kollarıma sıçradığını ve hızla elbiselerime doğru ilerlediğini gördüm. Nefes nefese, sendeleyerek geri çekildim, umutsuzca kendimi söndürecek bir şey aradım ama etrafım alev, kül ve ölümle çevriliydi.

Önümde Vahn ayaklarının üzerinde sallandı, sonra yere yığıldı, kafası mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* taşlara çarptı. Onu tüketen ateş parladı, sonra söndü, geride sadece kararmış bir iskelet bıraktı, bana bakarak sırtıyordu.

Alevler boynuma ulaşır saçlarımı tutuşturdu ve çığlık attım.

"Serçe!"

Nefes nefese ayağa fırladım, kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu. Alevler ve yanan gökyüzü hemen karanlığa gömüldü ve yerini taş duvarlar ve üzerimde gezinen bir iylvahn'ın parlak, endişeli gözleri. Parmakları omuzlarıma saplandı ve arkasındaki kapı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak yumuşak turuncu ışığın odaya girmesine izin verdi.

"Nefes al, Sparrow," diye ısrar etti Raithe, hâlâ omuzlarımdan sıkıca tutuyordu, sanki bırakırsa sıçrayıp kapıdan dışarı fırlayacakmışım gibi. "Bu bir rüyaydı. Yine rüya görüyordun. Artık güvendesin."

Nefesim kesildi, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken görüşüm bulanıklaştı, asit gibi yandı. Konuşamıyordum. Hâlâ Damassi'yi alevler içinde görebiliyordum, Vahn yüzündeki deri erirken bana bakıyordu. mum mumu. Raithe karyolaya oturdu ve beni kendine doğru çekti, nefes nefese kalıp titrerken ve kulağımın dibinde kalbinin düzenli atışını dinlerken beni kendine yakın tuttu.

Raithe başka bir şey söylemedi; nabzım yavaşlarken ve nefes alışım normale dönerken bana sarılmakla yetindi. Korkunç görüntüler devam etti kâbusun getirdiği sesler, kokular ve hislerle birlikte kafamın içinde dans ediyordu. Ancak görüntüler kaybolurken Vahn'ın sözleri geri döndü ve bir kıyamet ayini gibi kafamın içinde yankılandı.

İylvahn sana yalan söylüyordu.

Senin ipliğin örgüde mevcut değil.

Kadersizlerin ruhu yok.

Sen bir kaos ajanısın. Sırf sen varsın diye tüm krallıklar yıkılabilir.

Acının düşüncelerimi temizleyeceğini umarak dudağımı ısırđım ama düşüncelerim hâlâ kafamın içinde umutsuzca dolaşıyordu. Vahn'a inanmak için hiçbir nedenim yoktu; aslında bana hayatım boyunca yalan söylemişti. Ama şüpheler hâlâ zihnime sızıyor, düşüncelerime gölge düşürüyordu. Kadersiz. Ruhsuz. İyi ya da kötü, dokunduğum herkesin kaderini çözebilirdim. Halek'i ve iki kez kaderini, yazgısını kaçırdığını düşündüğünü düşündüm. Benim yüzümden.

Ve Raithe. O gerçekten ne yapıyordu? Ona gittikçe daha fazla güvenmeye başlamıştım ama aslında yaptığı her şey bizi iylvahn şehrine, kraliçeyle buluşmaya götürmektir. Kadersiz olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Bundan sonra kim benimle bir şey yapmak isteyebilirdi ki?

Ondan geri çekildim ve o da hemen bıraktı, ben uzaklaşırken kollarını indirdi. Ancak beni izlerken gözleri hâlâ endişeliydi.

"Daha iyi misin?"

"Evet." Karyolanın ince örtülerine baktım, parmaklarımı kumaşa doladım.

"Sadece başka bir kâbustu."

"Hepsi bu mu?" Sabit bakışları hiç değişmedi. Hâlâ üzerimde hissedebiliyordum ama gözleriyle buluşamıyordum. "Sparrow?"

Çenemi sıktım ve cevap vermedim. Durakladı ve sonra bir elini kaldırıp yanağımı hafifçe okşadı. Omurgamdan aşağıya doğru bir karıncalanma hissettim, nefesim kesildi ve midem deli gibi kıpırdandı.

"Söyle bana," diye mırıldandı Raithe, sesi yapraklardan daha yumuşaktı. "Ma'jhet miydi? Eğer yine büyü kullanıyorlarsa, seni güvende tutmak için bilmem gerek."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir an için ona bir kez daha yaslanmayı düşündüm, kollarını etrafımda hissetmek istiyordum, dünyanın geri kalanından bir sığınak. Ona her şeyi anlatmak istedim; kendim, Vahn ve Ölümsüz Kral'ın daveti hakkında. Kaçmaktan ve korkmaktan yorulmuştum.

I

Raithe'in içine kıvrılmayı, gözlerimi kapatmayı ve bir anlığına da olsa güvende olduğuma inanmayı arzuluyordum.

Sarsılarak ayağı kalktım, şok olmuştum ve kendimden dehşete düşmüştüm. Neler oluyordu? Bunu yapmaya devam edemezdik. Bizi koruması ve iylvahn şehrine götürmesi için Raithe'ye güvenmiştim ama Jeran ve Vahn'da keşfettiğim gibi, birine ne kadar değer verirsiniz, size ihanet etmeleri o kadar yıkıcı oluyordu. Raithe yetenekli bir suikastçıydı, kraliçesine sadıktı ve ben-

Herkese göre Ölümsüz. Çember ve Ölümsüz Kral tarafından aranıyor. Ya İylvahn Kraliçesi ona beni öldürmesini emrettiyse? Ya da daha kötüsü, kendi halkını korumak için beni bir pazarlık kozu olarak kullandıysa?

Raithe'ye döndüm, sonra ayağa kalktım ve aramıza mesafe koymak için bir adım uzaklaştım. Karyolanın üzerinde durmuş beni izliyordu ama muhtemelen yüzünde beliren acı ve şaşkınlık dalgalarını hayal etmiştim. Kollarımı kavuşturarak pencerenin dar aralığından Damassi'nin üzerindeki lacivert gökyüzüne baktım. Alevlerin çıtırtısını ve kafamın içinde yankılanan Lonca Ustası'nın sesini duyuyordum.

"Vahn'ı gördüm," diye mırıldandım. "Az önce, rüyamda... rüyamda." Yüz ifadesi keskinleşti. "Lonca Ustası'nı mı?"

Bir kez başımı salladım. Sonunda bakışlarıyla buluşunca gözlerimi kıstım. "Bana Kadersiz'in bir ruhu olmadığını ne zaman söyleyecektin?"

Nasıl bildiğimi sormadı. İkiyle ikiyi bir araya getirecek kadar zekiydi. İç çekerek gözlerini kapattı, sonra tekrar bana baktı. "Ruhum yok. Bu söylentiye inanın," dedi. "Ruhsuz yaratıklar gördüm. İblisler. Çağrılmış ölümler. Siz öyle değilsiniz. Etrafınızdaki insanları önemsiyorsunuz. Merhamet sahibisin. Bu gömülü ve bulunması biraz zor..." Bir sonraki nefeste kaybolmadan önce yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ama ben bunu gördüm. Ruhsuz değilsin."

Gözlerim acıdı. Başımı başka yöne çevirdim ve görmemesi için hızlı bir nefes aldım. "Yine de bana söylemeliydin, Raithe."

"Neden?" Kafasını bana doğru eğerek gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Acaba Yolculuğumuzda herhangi bir fark yaratır mıydı?" diye sordu sakın bir sesle. "Hangi amaca hizmet ederdi? Bu tür sorular içinizi kemirebilir, geceleri uykunuzu kaçırabilir, eğer izin verirsiniz sizi delirtebilir. Seni bu belirsizlikten kurtarmanın daha iyi olacağını düşündüm. En azından Irrikah'a varana kadar."

"Peki ya geri kalanı?" diye sordum. "Örgüde hiçbir ipliğin, dünyanın hikayesinde hiçbir rolün olmamasıyla ilgili kısımlar? Vahn çözebileceğimi söyledi."

Öyle ki karşılaştığım herkesin kaderi tek bir dokunuşla tamamen yok olma riski taşıyor."

"Bunların hepsi doğru." Raithe zarif bir şekilde ayağa kalktı. "Ve bazıları için oldukça korkutucu. Özellikle de geleceği biraz olsun görebilenler için."

"Ölümsüz Krallar gibi mi?"

Başını salladı. "Ve ma'jhet. Ve kahinler. Ve imparatorlukta dolaşan kader kahinleri. Kadersizler hakkında çok az efsane var, ama bir tanesi büyük ve saygın bir falcının hikayesini anlatıyor."

Kadersiz olan birinin kaderi. Dokudaki büyük bir çözülme hakkında gevezelik ederek delirdi ve kısa süre sonra kendini Toz Denizi'ne attı." "Oh iyi," dedim,

bir kez daha alaycılığın arkasına saklanarak. "Demek insanları ve kendilerini öldürmelerine neden olmak. Bunu hep yapmak istemişimdir."

Raithe bir adım daha yaklaştı. Nefesimi tuttum, onun beni öldürmesini istemekle yaklaştı ve bir adım geri çekildi. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diye mırıldandı. "Sana bu yükü yüklemek istemedim. Irrikah'a ulaştığımızda kraliçe her şeyi açıklayabilecek. Ama bence şimdi Bokböceği Klanı'nı ziyaret etmemiz ve seni Çember'in büyüünden korumak için ne yapabileceğimize bakmamız çok önemli."

Başımı salladım. Bu bana iyi bir fikir gibi geldi. Vahn'ın canı istediğinde rüyalarım girip bana eziyet etmesine gerçekten ihtiyacım vardı. Kısa bir süre için Raithe'ye Ölümsüz Kral'ın Kovass'a dönmemi istediğini söyleyip söylememeyi düşündüm ama bu yoldaşlarımı daha da paranoyak yapabilirdi. Ayrıca . . . Bunu düşünmek zorundaydım. Şu anda şehre dönmek gibi bir niyetim yoktu ama eve dönmenin daha iyi olacağı bir zaman gelebilirdi. herkesin öldürülmesine izin vermekten iyidir. Vahn, Ma'jhet ve Ölümsüz Kral'ın kendisiyle yüzleşmek için bile olsa.

"Evet." İçimi çektim, duvara yaslandım. "Anlaştık. Sadece oraya varana kadar uyumamanın bir yolunu bulmam gerekecek."

Raithe kaşlarını çattı. Bu fikirden hoşlanmadığı belliydi ama itiraz da etmedi. "Güneşin doğmasına daha birkaç saat var," dedi duvardaki küçük yarık pencereye bakarak. "Sanırım uyumaya geri dönmeyeceksin?"

"Hayır." Başımı salladım. Vahn uykuya dönmemi beklemese bile rüyalar bekliyordu. "Bu gece benim için artık uyumak yok," diye devam ettim. "Her akşam kalp durduran bir kâbus yeter sanırım."

Raithe başını salladı. "Benimle yürü o zaman," dedi kapıya dönerek. "Güzel bir gece ve dolunay var. Belki kafanı toparlarsın."

Kafamı boşaltmak kulağa hoş geliyordu. Şu anda kendimi belirsizlik, korku, endişe ve dehşetten oluşan karmakarışık bir karmaşa içinde hissediyordum. Raithe ile birlikte kapıdan çıktım ve ana odaya gelene kadar sessiz tapınak koridorunda birlikte yürüdük. Büyük ön kapılar hâlâ açıktı ve gümüş mavisi ay ışığı açıklıktan süzülüyordu.

Tapınağın merdivenlerinden avluya doğru yürürken soğuk bir esinti tenime çarptı. Titredim, kapüşonumu daha da yukarı çektim ve kollarımı ısıyı koruyordu. Gün boyunca hava boğucu derecede sıcaktı, ancak geceleri güneş tamamen kaybolduğunda sıcaklıklar da düştü. I

Yukarı doğru baktı ve tepesinde parıldayan elmaslardan oluşan bir örtü gördü; Kovass'ta nadiren görülen bir manzaraydı.

Fenerler gökyüzünü görmemizi engelliyordu. Avlu duvarına ulaştığımda dirseklerimi soğuk taşlara dayadım ve aşağıya, Damassi'nin altımıza serpiştirilmiş ışıklarına baktım. Buradan bakıldığında şehir huzurlu görünüyordu; çığlıklar atılmıyor, yangınlar çıkmıyor, kükreyen bir cehennem her şeyi yakıp kül etmiyordu.

Raithe'yi yanımda hissettim, o da ışıklara ve fenerlere bakıyordu. aşağıda. Tıpkı Halek gibi onun da muhtemelen dünyanın dört bir yanına gittiğini, benim korunaklı Kovass yetiştirilme tarzımla hayal bile edemeyeceğim şehirler ve krallıklar gördüğünü fark ettim.

"Nasıl bir şey?" Mırıldandım ve bana baktığını hissettim. "Irrikah'ı kastediyorum. İnsanlar iylvahn şehrinin orada olduğunu biliyor ama yine de kimse onu görmedi. En azından yabancılar."

"İnsanlar onu gördü," dedi Raithe, aynı derecede yumuşak bir sesle. "Sadece ... ayrıldıklarında unutuyorlar. Bu, kraliçenin halkımızı güvende tutmak için kullandığı büyü'nün bir parçası. Irrikah'tan ayrılan ve Ilvahn olmayan herkes kısa süre içinde şehirle ilgili tüm anılarını kaybeder -nerede olduğunu, neye benzediğini, nasıl düzenlendiğini, her şey."

"Orası nasıl bir yer?" diye sordum. "Eğer bana anlatabilirsen tabii."

"Anlatabilirim," dedi Raithe, dönüp beni dikkatle izleyerek. "Ama yarına kadar konuştuklarımızı unutacaksın. Bir konuşma yaptığımızı hatırlayacaksın, hatta ne hakkında olduğunu bile hatırlayabilirsin, ama Irrikah'ın ayrıntıları hafızandan silinecek ve kaybolacak. Bazı insanlar bunu sinir bozucu bulabilir. Önce seni uyarmak istedim."

"Oh," dedim. Bunu hiç duymamıştım. "Yine de bilmek isterim," diye devam ettim, ona bakarak. "Hatırlamayacak olsam bile. Gerçekten orada yaşamış birinden dinlemek nasıl bir şey?"

Raithe durakladı. Dönerek benim duruşumu taklit etti, kollarını taş duvara dayadı ve gözlerini şehre dikti. "Yeşil," dedi bir süre sonra. Sesi yumuşak, neredeyse hüzünlüydü. "Labirent'ten geçip kapıları aştığında sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi oluyorsun. Ağaçlar, çimler ve çiçekler var; hayal edebileceğinizden çok daha fazla renk ve hayat var. Gerçi bu toprakları yoktan var etmek için yüzlerce yıllık özverili bir çalışma gerekti."

Hayat ve çiçeklerle dolu yeşil bir şehir. Raithe haklıydı, böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. "Özlemiş olmalısın."

"Raithe mırıldandı, bakışları karanlık ve uzaktı. "Hem de çok. Şehirden her ayrıldığımda, dışarıdakiler için dünyanın nasıl bir yer olduğunu hatırlıyorum. Labirent'in ötesindeki krallıkları hiç görmemiş bazı iylvahlar var. Şehir duvarlarının dışına hiç çıkmamışlar ve çıkmaya da niyetleri yok. Bunu anlayabiliyorum. Neden bir cenneti bırakıp cehenneme gidersiniz ki?"

"Burası *o kadar* da kötü değil, değil mi?" Dudağının bir köşesinin seğirmesine neden olarak şaka yaptım.

"Seni yiyip bitirmek için peşine düşen iğrenç iblislerin olduğu, güneşin kavurduğu çorak bir arazi mi?" Sesi alaycıydı. "Neden böyle düşünceğimi hayal bile edemiyorum."

Dirseğini dürttüm. "Hey, burada alaycı olan benim. Sana bulaşmama izin verme."

Raithe gülümsedi ama yüz ifadesi bir anda ciddileşti. Dönerek bir adım daha yaklaştı, solgun gözleri aniden yoğunlaştı. Kalp atışlarım hızlanırken bir elini yavaşça kapüşonuma doğru kaldırdı.

Kaskatı kesildim.

Hemen durdu ve bana bakarken alnında belli belirsiz, şaşkın bir kırılgılık belirdi. "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

Başımı eğdim, yanaklarım yanıyordu. "Çünkü," diye fısıldadım, arkamı dönerek. "Eğer insanlar beni görmezse, o zaman ben yokum demektir. Görünmez ya da duvardaki bir gölge olabilirim. Benim dünyamda hayatta kalmak, ortama uyum sağlama ve fark edilmeme yeteneğime bağlı. Eğer insanlar beni görürse ..."

Bocaladım, gerçek düşüncelerimi dile getiremedim. İnsanlar beni gerçekten görselerdi, ne olduğumu anarlardı: Bir sokak faresi. Bir hırsız. Özel, güzel ya da herhangi bir şekilde dikkat çekici olmayan bir kız. Görünmez olmak ve fark edilmemek, Raithe gibi birinin bana bakıp bakmaya değer bir şey olmadığını görmesinden daha kolaydı.

"Ama ben seni görüyorum," diye mırıldandı Raithe. Yaklaşarak parmaklarıyla kolumu nazikçe kavradı ve beni bir kez daha ona doğru çevirdi. "Sadece bir hırsız olduğumu düşündüğüm ama çok daha fazlası olduğu ortaya çıkan bir kız görüyorum. Ben görüyorum Büyük bir trajediden kurtulmuş, bir yıkım tanrısının yüzüne bakmış ve yaşamış biri. Onun kurnazlığını, cesaretini ve zekasını gördüm. Ve birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bile, tek düşüncesi hayatta kalmak olan birinden, başkaları için kendini tehlikeye atmaya hazır bir insana dönüşmesini izledim."

"Bir kez," diye itiraz ettim. "Bunu bir kez yaptım."

"Tekrar yapar mıydın?"

"I . . ." Tereddüt ettim, gerçekten düşündüm. Başka bir iğrençlik saldırırsa, aşağıya baksam ve dağın yamacından bize doğru sürünerek gelen sekiz bacaklı korkunç bir şeytan görsem, dönüp kaçarmıydım? Şehrin içinde kaybolur ve yüzlerce çatlak ve saklanma yerinde sığınak bulur- Canavardan korunabileceğim delikler mi? Yoksa Halek ve Raithe'nin -ve eğer burada olsaydı Kysa'nın- kesinlikle geride kalıp yaratıkla ölümüne savaştığını bilerek savaşacak mıydım?

"Ben ... evet," diye fısıldadım, farkına varmanın şaşkınlığıyla. Kalacak ve savaşacaktım. Bu benim ölümüm anlamına gelse bile, bu düşünce beni çok korkutsa bile, kaçıp diğerlerini ölüme terk edemezdim. "Senin için, Halek ve Kysa için yapardım."

Raithe ellerini kollarımda gezdirdi ve tüm vücuduma bir ürperti yaydı. "O gün Strider'da hayatımı kurtardın," diye mırıldandı. "Geri döndüğünde, bu karar en az üç kişinin kaderini değiştirdi, belki düzinelerce daha. Aklımda hiçbir şüphe yok." Bir kez daha, eli kapüşonuma doğru yükseldi ve bu sefer geri düşmesine izin verdim. Soğuk gece rüzgârı saçlarımı karıştırıp omuzlarımdan kaldırırken, bana bakan iylvahn'ın soluk, güzel gözlerine baktım.

"Sen Serçe'sin," diye fısıldadı, yakınımaya eğilerek. Başlığımı okşayan eli yüzümün yan tarafını kavradı ve tenimi ısıttı. "Sen Kadersizsin."

Ve beni öptü.

Dudakları yumuşak ve serindi; gözlerimi kapattım, merkezimde binlerce his dolaşıyordu. Sıcaklık midemde çiçek açtı, artık soğuğu hissetmeyene kadar içime yayıldı, sadece aramızdaki titreyen ısıyı, ağzının benimkine nazikçe bastırmasını hissettim. Ellerim omuzlarımdan yukarı süzüldü ve onu daha da yakınlaştırmak için başının arkasını kavradı ve karşılığında kolları belime dolandı. İnançsızlık ve şok, sevinçle savaştı.

Ölümcül, uzun ömürlü iylvahn suikastçısı Raithe beni öpüyordu; gerçek olmaktan çok bir rüya gibiydi.

Çünkü senin Kadersiz olduğunu düşünüyor.

İçimdeki şüphe tohumu kıpırdandı, tutundu ve yayılmaya başladı. Ya Kadersiz değilsem? Raithe'nin bana olan ilgisi dağılır mıydı? Umduğu gibi biri değilsem kızar ve hayal kırıklığına uğrar mıydı? Bunca zaman korumak için yemin ettiği şey? İylvahn şehrine vardığımızda kraliçe bana bir kez bakıp Kadersiz olmadığımı ilan ederse, Raithe ne yapardı?

Daha önce güvendiğin herkes sana ihanet etti.

Şüphe yayıldı ve korkuya dönüştü. Jeran'la bir şeyler yaşayabileceğimi düşünmüştüm ama onu kıskançlık ve öfkeyle kaybetmiştim. Vahn'ı bir baba olarak sevmiştim ve şu anda o benim en büyük düşmanımdı. Kendimi Raithe'ye kaptırırsam -ki bu kolay olurdu, fark ettim; zaten iylvahn'a olması gerekenden çok daha fazla bağlıydım- şimdi ona aşık olursam, bana sırtını dönmesi ne kadar yıkıcı olurdu? Benim Kadersiz olmadığımı, sadece bir insan olduğumu anladığında. Bir hırsız. Bir hiç olduğumu.

Ellerimi göğsünden aşağı kaydurdım ve hafifçe geri çekerek ittim. Tutunmaya çalışmadı, sadece ben geri çekilirken kollarını bıraktı ama ben geri çekilirken bakışlarını hissedebiliyordum.

"Sparrow ..." Sesi yumuşak ve sorgulayıcıydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Yapamam, Raithe. Ben sadece Özür dilerim."

Dönerek avludan kaçtım, merdivenlerden yukarı fırladım ve tapınağa geri döndüm. Odama varana kadar arkama bakmadım ama yol boyunca bakışlarını üzerimde hissettim.

Yirmi

Kum ejderhası ahırları toz, saman, gübre ve garip bir şekilde safran yağı kokuyordu.

Halek havadaki tuhaf ama hoş kokulu koku hakkında yorum yaptığında ahır sahibi bize "Onları sakinleştiriyor," dedi. "Tükürdüğüne değen her ejderha sahibi her zaman birkaç sürahi bulundurur. Peki bulundurmayanlar? Şey ..." Zayıf, kel, küçük adam ve sivri yara izi Kafatasının karşısında, son iki parmağı eksik olan sağ elini kaldırdı. "Ya benden daha fazla parmakları eksik ya da ölmüşler.

"Merak etmeyin," diye devam etti, Halek homurdanan, hırlayan kertenkelelere endişeli bir bakış atarken. "Her sabah burun deliklerinin altına bir parmak dolusu yağ sürüyorum, bu yüzden benden alacağınız herhangi bir ejderha muhtemelen ilk gün kolunu çıkar. Ancak ondan sonra ..." Kel kafasını salladı. "Onlara hiçbir sebeple sırtımı dönmem. *Neyse* ki, gideceğiniz yere tüm uzuvlarınız hâlâ vücudunuza bağlı olarak varmak istiyorsanız, özel sakinleştirici yağ kaplarım satılık."

Halek adamın teklifinin üzerine atlamaya hazır görünse de Raithe, "Sanırım iyi olacağız," dedi. Fatechaser'ın ne kadar güçlü olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Gerçek safran yağı çok pahalıydı. Küçük bir sürahi Kovass sokaklarında küçük bir servete satılıyordu. "Uyarınız için teşekkür ederiz," diye devam etti Raithe, "ama şansımızı deneyeceğiz."

"Eh, senin parmakların, benim değil." Ahır sahibi omuz silkti ve ahıra doğru ilerleyerek bir çift ip aldı.

"Tam bir satıcı," dedim alçak sesle diğer ikisine. "Bahse girerim sahte safran yağından kertenkele satışından daha çok para kazanıyordur."

Raithe gülümseyerek, "Neredeyse kesinlikle," diye mırıldandı. Daha önce tapınağın avlusunda yaşadığımız olay hakkında hiçbir şey söylememiştir. Hem beni rahatlatmak hem de hayal kırıklığına uğratmak için aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandı. "Neyse ki kum ejderhaları onun anlattığı kadar tehlikeli değiller," diye devam etti Raithe, "yine de yanlarında biraz tetikte olmanız gerekiyor. Gözlerine dikkat edin; eğer gözbebekleri hızla büyüyüp küçülüyorsa,

saldırgan ve ısırmaya hazır hissederler. Ama genellikle sadece aç olduklarında ya da bir dişi mevsimindeyse sinirli olurlar."

Halek kıkırdadı. "Çoğu erkek böyledir," diye belirtti.

Ahır sahibi iki büyük kum ejderhasıyla döndü; birinin pulları koyu kahverengi ve alt tarafı kremi beyazdı, diğerinin ise sırtı ve kuyruğunda siyah benekler vardı. Her ikisinin de geniş kafataslarından geriye doğru kıvrılan etkileyici boynuzları ve küt ağızlarından fırlayan keskin, sivri dişleri vardı.

"İstediğiniz gibi iki erkek," dedi sahibi, gerçi Raithe bana çoğu ejderha ahırının sadece erkek sattığını söylemişti, çünkü etrafta dişi olması onları oldukça kızdıırıyordu. "Bunlar en sakınlerimden ikisi," dedi kel adam, bana doğru göz kırparak, "bir çift yeni binicimiz olduğu için. En hızlıları değiller ama sizi bozkırdan tek parça halinde geçirebilirler. Umarım." Bana bilmiş bir gülümsemenin ipucunu verdi. "Bir kap sakınleştirici yağ istemediğine emin misin? Olur da bu adamın yüzünde o bakış belirirse diye. göz?" Sarı ejderhayı neredeyse sevecen bir tavırla okşadı. "Ejderha dişleri tırtıklıdır, bilirsin. Dışarı çıkarken içeri girdiklerinden daha fazla zarar verirler."

Ben de gülümsedim. "Sanırım iyi anlaşacağız."

Raithe kendi bineğini aldı, canlı sarı çizgileri olan simsiyah bir kum ejderhası ve beni çok tedirgin eden sert, kırmızı gözlü bir bakış. I onun eyerde zarifçe salınışını izledim, sonra kendi kertenkeleme döndüm ve dikkatle gözlerine baktım. Yarık gözbebekleri normal görünüyordu ama zaten bir kum ejderhası için normal olan neydi ki? Hemen arkasını dönüp dişlerini kıcıma geçirmeyeceğini düşünerek bir ayağımı deri üzengeye geçirdim ve kendimi eyere attım. Ejderha altımda oflayıp pufladı, pençeleriyle yeri tırmaladı ama bu hepsi buydu.

"Güzel, güzel," diye seslendi ahır sahibi arkamdan. "İşte böyle yapacaksın. Gergin olma," diye devam etti, ben ne yapacağımı görmek için Raithe'ye bakarken. "Korkunun kokusunu alabilirler."

Raithe içimi ısıtan onaylayıcı bir baş hareketi yaptı ve bineğini çevirdi. "Gidelim," dedi bana ve ejderhasıyla biraz mücadele ediyor gibi görünen Halek'e. Bineği başını savuruyor ve yere pençe atıyordu, bu da onun dizginleri çılgınca tutmasına neden oluyordu. "Kysa bizi kuzey kapısında bekliyor olmalı," diye devam etti Raithe, hızla uzaklaşarak. "İblis Saati'nden önce geçitten geçip ilk sığınağa ulaşmalıyız, yani kaybedecek fazla vaktimiz yok."

"Senin için söylemesi kolay," dedi Halek, ejderhası homurdanıp başını şiddetle sallayarak dizginleri şingirdatırken. "Sanırım kırık olanı ben aldım."

Ejderhama topuklarımla hafifçe vurduğum ve ejderha ilerlemeye başladı, şaşırtıcı derecede yumuşak olan uzun, sallantılı bir yürüyüşe geçti. Ejderha ahırlarından ayrılıp tepemizde yükselen dağ duvarına doğru ilerledik ve Damassi şehri kısa sürede arkamızda kayboldu.

Şık siyah zırhı içinde tanıdık **bir** silüet bizi şehrin kapılarında bekliyordu. Ana yolun dışında durmuş, toprakta devasa parlak bir kaya gibi duran ve boynuzu havaya kalkmış olan Rhyne'a rahatça yaslanmıştı. Çoğu Yoldan geçenler onu fark etti - ana yoldan birkaç metre uzakta duran bir araba büyüklüğündeki böceği görmemek zordu - ama fark ettiklerinde de bakışlarını çabucak kaçırdılar. Biz yaklaşırken, iyi giyimli, agresif görünümlü bir çift genç adam onu fark etti ve sinsî bir sırıtişla birbirlerine dirsek attılar. Ama ne zaman

Kysa başını kaldırıp onlara dik dik baktı, hemen ilgilerini kaybedip aceleyle uzaklaştılar.

Kysa'nın sert bakışları bizi görünce gülümsemeye dönüştü ve kendini Rhyne'ın üzerinden iterek selamlamak için bir kolunu kaldırdı. Böcek olduğu yerde kaldı, bir dağ gibi hareketsizdi.

"Klanımdan bir mesaj daha aldım," dedi böcek binicisi, Raithe bineğini onun yanında durmaya çekerken. "Esen toz fırtınaları Bu mevsimde bozkırlar çok değişken. Eğer Carapace Havzası'na sağ salım varmak istiyorsak acele etmeliyiz. Ancak rüzgârlar aleyhimize dönerse sığınabileceğimiz birkaç yer biliyorum."

"Bunu sana bırakıyoruz Kysa," dedi Raithe ciddiyetle. "Ne zaman hazır olursan."

"Bineklerimizin uçmadığını unutma," diye ekledi Halek sırtarak.

Kysa başını salladı ve Rhyne'ın ayağa kalkıp hantalca ilerlemesine neden olan kısa bir ısıklık çaldı. Sırtına yığılmış ve eyerinden sarkan birkaç çanta, sandık ve heybe fark ettim. Görünüşe göre

Kum ejderhalarımızın taşıdığının yaklaşık iki katıydı ama Rhyne bu ağırlığı hiç fark etmemiş gibiydi. "Bozkırları aşıp Kabuk Havzası üç gün sürecek," dedi Kysa bineğinin üzerinde zarifçe sıçrayarak. "Umarım ihtiyacınız olan her şeye sahipsinizdir, çünkü orada bulamayacaksınız."

Kuzey kapısı önümüzde belirdi ve kapı binasının ötesinde, Stoneshard Dağları'nın duvarı dik ve tehlikeli bir şekilde havaya yükseldi. Girişteki iki muhafız biz ejderhalarımızı kapının altından sürerken sessizce bizi izledi; içlerinden biri Kysa'ya kısa bir baş selamı verdi, o da karşılık verdi. Kapının ötesinde, dar bir geçit sivri kayalıkları keserek gözden kayboluyordu.

Halek boynunu geriye atmış, geçidin üzerindeki gökyüzü şeridine bakıyordu. Tapınaktan henüz hava tam kararmamışken ayrılmıştık ama şimdi gökyüzü pembeleşmiş, yıldızlar solmaya başlamıştı.

"Solasti geliyor," dedi. "Ve geçidin İblis Saati sırasında dünyanın geri kalanından daha serin olduğunu sanmıyorum."

"Aslında daha da kötü," dedi Kysa. Küçük bir gülümsemeyle Halek'e döndü ve iki yanındaki kırmızıya boyanmış uçurumları işaret etti. "İblis Saati geldiğinde o duvarlar ısı yayıyor. Bir tuğla fırının içinde olmak gibi. Deneyimlemek isteyeceğiniz bir şey değil."

"Ah hayır," diye düzeltti Halek parmağını kaldırarak. "Tekrar. Bu *tekrar* yaşamak isteyeceğim bir şey değil. Bu yolculukta ikizler tarafından zaten bir kez kızartıldım; ikinci kez kızartılmam beni pörsümüş bir et parçasına çevirir." Başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Zamanından önce ölmeyi hiç bu kadar istememiştim ve bunu söyleyen de bir zamanlar ateş çıyanlarının yuvasına düşmüş bir Fatechaser." Yüzünü buruşturdu ve Raithe'ye bir bakış attı. "Eğer bu bir daha olursa, iylvahn, seninle konuşmak zorunda kalabilirim. önceki teklif. Eğer tekrar Şeytan Saati'ne yakalanırsak, açıklığa kavuşturmak için söylüyorum. Ateş kırkayaklarına değil. Gerçi bir düzine ateş çıyanı tarafından ısırılmak da hiç hoş değil, onu da söyleyeyim."

"Bu sefer daha iyi tedarik edildik," dedi Raithe, hatırladıkça ürperiyordum. Raithe ve Halek'le birlikte Toz Denizi'nde uzanmış, ölmeyi beklerken yavaş yavaş yanıyorduk. "Neyin içine girdiğimizi biliyoruz," diye devam etti. "Kovass gibi olmayacak." Bakışları bana yöneldi ve o soluk mavi gözlerdeki ifade nefesimi kesti. "Bir daha böyle yakalanmamıza izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

"Kertenkeleleriniz daha hızlı hareket edebilir mi?" Kysa sanki diplomatik olmaya çalışıyormuş gibi sordu. "Karada yaşayan yaratıkların çoğunun

Bir kaya böceğinin uçuş hızına erişemezler ama en azından tırıs gidebilirler mi?"

Halek'in kahkahası havaya yükseldi ve yükselen tepelerde yankılandı. "Sanırım iyi böcek binicimiz az önce bineklerimizi küçümsedi," dedi, kendi ejderhası homurdanıp gözlerini ona doğru devirirken. "Bu kertenkelelerin ne kadar hızlı koşabildiğini görelim mi?" Bize sırttı, hevesli ve meydan okurcasına. "İkiniz de yoldaki viraja kadar yarışın. Kaybeden tüm yolculuk boyunca diğer ejderhalarla ilgilenir."

Ben de sırttım ama Raithe iç çekerek ejderhasını ileri itti ve duraklamamıza neden oldu. "Sanırım ikiniz de bir şeyi unutuyorsunuz," dedi omzunun üzerinden ciddi bir bakış atarak. Halek kaşlarını çatı, azarlanmayı bekliyordu.

"Neymiş o, iylvahn?"

Solgun gözlerinden bir sırtışın gölgesi geçti. "Bir kahjai'ye karşı asla bahse girme," dedi ve ejderhasının kaburgalarına sert bir tekme attı. Siyah kertenkele hırlayarak öne doğru sıçradı ve geçide doğru sıçrarken arkasında bir toz bulutu bıraktı.

"Hey!" diye bağırdım.

"Bu pis bir numara, iylvahn!" Halek aynı anda bineğini ileri doğru tekmeleyerek seslendi. Ejderhalarımız onun peşinden fırladılar, tozun ve taşların üzerinde sallanarak, sürünerek ilerlediler. Birkaç dakika sonra Kanatların vızıltısı ve Kysa'nın uçarak kum ejderlerinin Rhyne'a yetişemeyeceğini kanıtlaması. Ama bu yarış üç kum ejderi ve binicileri arasındaydı. Rüzgâr beni savuruyor, kapüşonumu geriye itiyor ve saçlarımı çekiştiriyordu ama tıslayan ejderhalar, Halek'in bağırıışları ve patikada hızla ilerlerken yükselen adrenalini beni rahatsız etmiyordu. Koltuğumda doğrulup başımı kaldırdım ve kanyon duvarlarından sekip tepelerde yankılanan bir çığlık attım.

Elbette Raithe kazanmıştı. Ama sadece hile yaptığı için.

İlk barınağa ulaştığımızda Solasti tam tepemizde duruyordu. Kysa'nın bahsettiği, uçurum duvarının kenarına oyulmuş büyük bir mağaraydı. Tüm ejderhalarımızın ve Rhyne'in içine sığabileceği kadar genişti; İblis Saati'nin geçmesini beklerken bineklerimizi güvenle barındırabileceğimiz bölmeler ve ayrı ahırlar vardı.

"Al bakalım Fatechaser," dedi Raithe, biz mağaraya adım atarken ejderhasının dizginlerini Halek'e uzatarak. "İblis Saati'nde serinleyebilmeleri için eyerlerini çıkardığınızdan emin olun. Rahatsız bir kum ejderhası

Oldukça sinirli ve beklemediğiniz bir anda parmak kaldırmaya daha yatkın."

"Oh, hadi ama." Halek mutsuz bir şekilde dizginleri eline alarak iç çekti. "O bahis konusunda ciddi değildim, biliyorsun. Bu hiç adil görünmüyor."

Kysa, Rhyne'in iri cüssesinin etrafındaki kayışları çözmeye başlamıştı bile, gülümsedi. "Yine de kesinlikle bir bahse girildi," dedi, başını işinden kaldırmadan. "Geçitteki dönemece en son ulaşan, yolculuğun geri kalanında diğer bineklere bakacaktı. Dönemece en son ulaşan sizdiniz. Yoksa şehir sakinlerinin uygunsuz sözlerden cayması yaygın bir durum mu?"

Halek inledi. "Serçe, bana yardım et," dedi bana yalvaran bir bakış atarak. "Hile yaparak kazanılan bir bahsin adil bir bahis olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Ah, Halek." Gülümsedim. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Ben Hırsızlar Loncası'ndanım. Kazanmak için *her zaman* hile yaparız."

Dizginlerimi ona uzatarak uzaklaştım, Raithe'nin kahkahaları ve Halek'in kekeleyen itirazları arkamda yankılanıyordu.

Mağaranın biraz daha derinlerinde, taburelerle çevrili bir çift masa, fener tutan bir fiçinin yanında taş bir bank ve uzak duvara yaslanmış üç kaba karyola buldum. İblis Saati için bu barınağı her kim inşa ettiyse, bunu gönülsüzce yapmamıştı. Bankın üzerine tüneyip iç çekerek arkama yaslandım, zıplayan, itişip kakışan bir eyerde oturmadığım için rahatlamıştım. Su tulumumu çıkarıp bir yudum aldım ve mağaranın nispeten serin havasının İblis Saati boyunca devam edeceğini umdum.

"Serçe."

Başımı kaldırdım ve Raithe'nin zayıf halinin masanın kenarında durmuş beni izlediğini gördüm. Her zamanki gibi yaklaştığını hiç duymamıştım.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu, sesi garip bir şekilde resmiydi. Hâlâ sakin ve telaşsızdı ama aşırı kibardı. Bankta kaykıldım ve kapüşonumun içine daha da çekildim.

"Sormana gerek yok Raithe," dedim ona. "Nerede olursak olalım sana kapımız her zaman açık."

"Buna cüret edemem," diye cevap verdi ve ben onun yaklaştığını duymak yerine hissettim. Sonra bankta yanıma otururken yumuşak bir kıyafet hışırtısı duydum. "Etrafımda olmak istediğinden emin değildim."

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpmaya başladığında yutkundum. Ortadan kaybolup saklanmak, kendimi tehlikeden uzaklaştırmak istiyordum ama

Bu mağarada gidecek hiçbir yer yoktu. Ayrıca, bu Raithe'ydi. Yanında olmanın kalbime ne yaptığını bilmesem bile, arkasını dönüp beni bıçaklamayacaktı.

"Dün gece için özür dilerim," diye devam etti Raithe ve sesi iyice yumuşamıştı. "Kabul ediyorum, insan duygularını okumakta usta değilim ama

..." diye düşündü. Tereddüt etti, sanki pis bir şeyle kaplanmışlar gibi ellerine baktı. "Yanılıyor muydum?" diye mırıldandı.

Dudağımı ısırdım ve kalbimin çılgınca atışı şiddetlendi. *Evet de, Sparrow, dedim kendi kendime. Ona yanıldığını, aramızda hiçbir şey olmadığını söyle.*

"Hayır," diye fısıldadım. "Haksız değildin Raithe, sadece ..." Yumruklarımı dizlerimin üzerinde sıktım ve onlara baktım. "Biriyle yakınlaşmak benim için çok zor.

Kimseyle," diye itiraf ettim sonunda. "En son denediğim kişi Jeran'dı ve nasıl sonuçlandığını gördün."

"Senden ruh taşını alan çocuk." Raithe yavaşça doğruldu. "O senin arkadaşındı."

"Öyle olduğunu sanmıştım," diye fısıldadım. "Ve belki de, eğer işler farklı olsaydı ..." Jeran'ın son anlarını hatırlayarak dudağımı ısırdım; Vahn bıçağı boğazına saplarken gözleri bana yalvarıyordu. "Onu yıllardır tanıyordum," diye devam ettim. "Loncada birlikte büyüdük. Hiçbir zaman düşündüm ..." Durakladım ve içimden küçük, acı bir kahkaha kaçtı. "Ama Vahn'ın Ölümsüz Kral'ı yetiştirmek için beni feda edeceğini de hiç düşünmemiştim."

"Ben Vahn değilim," dedi Raithe, çok sessiz bir şekilde.

Dudağımı ısırdım. *Hayır, sen Vahn değilsin. Ama yine de ...* "Kraliçe beni neden görmek istiyor, Raithe?" diye sordum. "Kadersiz'den ne istiyor?"

Çenesi gerildi ve gözlerini kapatarak kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Anlıyorum," diye mırıldandı ve aramızdaki sıcaklık kayboldu. "Haklısın," dedi düz bir sesle. "Sana söyleyemeyeceğim şeyler var. Sanırım bu beni Lonca Ustası ile aynı kefeye koyman için yeterli bir sebep."

Ayağa kalkıp uzaklaştı ve beni bankta yalnız bıraktı, kendime lanet ediyor ve hiçbir şey söylememiş olmayı diliyordum.

"Bu oynadığın tehlikeli bir oyun, iylvahn."

Kysa'nın sesinin arkamdaki masalardan birinde yankılandığını duyarak gözlerimi açtım. Karyolalardan birinde Halek sırt üstü yatmış, kolunu gözlerine siper etmiş, usulca horluyordu. Başımı çevirmeden diğer karyolaları göremiyordum ve hareket edip konuşmacıyı uyanık olduğum konusunda uyarmak istemiyordum.

Raithe'e ait olması gereken ağır bir iç çekiş duydum. "Biliyorum."

"O bir insan," diye devam etti Kysa ve sesi nazik olsa da bir uyarıydı. "O genç. Yaşını sormayacağım ama tahminimce yüzlerce."

"Biz yaşa siz insanlarla aynı şekilde bakmıyoruz," dedi Raithe. "Ama evet, doğru tahmin ediyorsunuz."

"Peki neden bu kız? O bir hayatta kalan, evet. Kendine nasıl bakacağını biliyor. Ve zaman zaman, isteksizce cesur davranıyor. Abomination'la olan savaşı bunu kanıtladı. Ama bu onu bir savaşçı yapmaz. Ya da bir kahraman."

Raithe, sesi öncekinden biraz daha ciddiye, "Çünkü ben onun bunlar olabileceğine inanıyorum," dedi. Benim hakkımda böyle konuştuğunu duyunca midem sıkıştı ve boğazım düğümlendi. Hiç de hak etmediğim bir inançla. "Onda bunu görebiliyorum," diye devam etti Raithe. "O Kadersiz. Sadece bunu kendisinin görmesi gerekiyor." Tekrar iç çekti ve neredeyse elini gümüş rengi saçlarında gezdirdiğini görebiliyordum. "Keşke bana güvenmesini sağlayabilsem."

"Güvenmemeli." Kysa'nın sesi acımasızca pragmatikti. "Sen kraliçen için sayısız can almış bir iyilvahn suikastçısısın. Onu Labirent'in ötesindeki şehre götürüyorsun ve bunun nedenini ona söylemiyorsun. Sana neden güvensin ki?"

Özür dilerim. Gözlerim bulanıklaştı. Sana güveniyorum Raithe, diye düşündüm, kendimi şaşırtarak. Herkesten daha çok. Ben sadece ... Korkuyorum. Bana baktığında sandığın kişi olmadığımı fark etmenden korkuyorum.

Raithe cevap vermedi ve bir süre sonra Kysa'nın sesi tekrar alçak ve sakin bir şekilde geldi. "Bu kızını önemsiyor musun?" diye sordu usulca.

Uzun, çok uzun bir duraksama ve ardından sessiz bir iç çekiş. "Evet."

"O zaman gitmesine izin vermelisin," dedi Kysa. İçimdeki her şey karmakarışık bir karmaşaya dönüştü ve bir nefesin kaçmasını engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Eğer o gerçekten Kadersizse, başına geleceklerden kurtulma umudu varsa, dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmamalı. Milyonların kaderini ve kararlarının hepsini nasıl etkileyeceğini düşünmek zorundadır. Ve çok az aşık olmaktan ve tek bir ruhun refahı için endişelenmekten daha dikkat dağıtıcı şeyler vardır."

Karyolaya doğru bir yumruk sıktım. Her ne hakkında konuşuyorlarsa, Ölümsüz olmak her ne anlama geliyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyordum. Daha da kötüsü, eğer Raithe bir şekilde herkesi Ölümsüz Kral'dan kurtarmamı bekliyorsa, bunu yapamayacağımı anladığında daha da büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kysa haklıydı; dikkatimi dağıtan ve tehlikeli olan çok az şey vardı.

Aşık olmak. Güzel, soluk gözlü bir iylvahn suikastçısından bir şey ummaya hiç hakkım yoktu.

Raithe bir kez daha sustu ve birkaç kalp atışından sonra birinin taburesini geriye itip ayağa kalkarken çıkardığı kazıma sesini duydum. "İblis Saati neredeyse bitmek üzere," dedi Kysa. "Rhyne'ı eyerlemem gerek, hazırlanması kertenkelelerinizden iki kat daha uzun sürüyor."

Raithe'nin sesi zar zor duyuluyordu. "Teşekkür ederim, Kysa."

Böcek sürücüsü durakladı. "Bazen gerçekleri duymak zordur," dedi, ben boğazımda büyüyen yumruyu yutarken. "Ama benim klanım her zaman açıklığa duygusallıktan daha çok değer vermiştir. Bir savaşçı olarak sana da aynı nezaketi göstermemek büyük bir haksızlık olur."

Halek aniden homurdandı ve karyolasının üzerinde yuvarlandı. Bir esnemeye ayağa kalktı ve bir elini saçlarında gezdirerek saçlarının diken diken olmasını sağladı. "Ah, dostum, Tahveena'daki Çöl Gülü evini hayal ediyordum." İç çekti. "Onun yerine kertenkele gübresi ve dev böceklerle dolu bir mağarada uyandım. Ah, neyse." Ayağa kalktı, iki kolunu başının üzerine uzattı ve Raithe'ye baktı. "Sanırım gitmeye hazırız?"

"Neredeyse." Raithe'nin taburesinden kalktığını duydum. "Yola çıkmadan önce ejderhaların eyerlenmesi gerekiyor. Sanırım bu artık senin işin, Fatechaser."

Halek inledi. "Kahretsin, eğer bir daha bir iylvahn'la kumar oynama isteği duyarsam, beni bıçakla ve bu acıdan kurtar." İçini çekti, yüzünü ovaladı, sonra başını bana doğru çevirdi. Kulak misafiri olarak yakalanmamak için hemen gözlerimi kapattım. "Peki ya Sparrow?"

"Onu rahat bırak," dedi Raithe sessizce. "Son zamanlarda rüyaları kâbus gibiydi ve yolculuk bundan sonra daha da zorlaşacak. Bırak biraz daha uyusun."

Halek borçlar ve dolandırıcılar hakkında homurdanarak uzaklaştı ama ben Raithe'nin gittiğini duymadım. Gözlerimi kapalı tuttum ve bir an sonra yatağımın yanında bir varlık hissettim. Derin nefes aldım, hem nefesimi tutmak için

Yavaş ve dengeli bir şekilde, eğer duyarsa beni ele verecek olan kalbimin hızlı çarpışını sakinleştirmek için.

"Hayatının zor geçtiğini biliyorum," diye fısıldadı Raithe. Nabzım hızlandı. Uyanık olduğumu biliyor muydu? Ama bana cevap vermeden devam etti. "Kadersiz olabileceğine inanmadığını, hatta Kadersiz olmak *istemediğini* biliyorum. Ama sana ihtiyacımız var, Sparrow. Henüz anlamıyorsun ama anlayacaksın. Yakında."

Kalp atışlarım hızlandı. Yüzümü nötr tutmak, söylediklerine karşılık vermemek için mücadele ediyordum. Serin parmak uçları yanağıma dokunup bir tutam saçımı nazikçe yüzümden çekince daha da zorlandım. Dışarıdan tepki vermedim, ama içimden midemin yerinden fırlayıp bir top haline geldiğini hissettim.

"Kararın ne olursa olsun," diye devam etti Raithe, "bana güvenemesen bile seni koruyacağım. Söz veriyorum."

Beni karyolada içten içe soluk soluğa bırakarak uzaklaştı, hem rahatlamış hem de umutsuzca geri dönmesini diliyordum.

Sonraki iki gün de aynı şekilde geçti: Şeytan Saati bizi sığınağa girmeye zorlayana kadar ejderhalarımızı sonsuz, yılan gibi kıvrılan geçitte sürdük. Daha önce bu yolculuğu yapmış olanlar tarafından oyulmuş mağaralar ve yarıklar. Bazen Kysa yanımızda at sürerdi, bazen de Rhyne'la birlikte önden keşfe çıkarlardı, belki de bineklerimizin uçamamasından sıkılmışlardı. Halek gittiği yerlerle ilgili hikâyeler anlatır ve beni sık sık dostça oynanan Üç Diş ya da kâğıt oyunlarına çekerdi. Tek kuruşum olmadığı için kumar oynamazdık. Ama İblis Saati'nin dinmesini beklerken zaman geçirmenin bir yoluydu.

Raithe artık mesafeliydi. Dışarıdan bakıldığında tavrı değişmemişti; hâlâ kıbar ve kontrollüydü, yaptığı her şeye sinen sessiz bir özgüveni vardı. Hafif, kolay gülümsemeleri solmadı ve o ince gülümsemesini sürdürdü.

Beklemediğinizde sizi şaşırtan bir espri anlayışı vardı. Ama bana karşı kesinlikle daha soğuktu. Asla soğuk ya da düşmanca değil, sadece ...
...çekingendi. Bazen beni izlediğini hissettiğimi sanıyordum, ama ona baktığımda bakışları hep başka bir yerdeydi. Bundan etkilenmemeye çalıştım; kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştım. *Sakin yaklaşma.*

Kendini bırakma

Gardiyan. Güven sadece ihanete yol açar. Aşk sadece kalp kırıklığına yol açar. Ama kendime söylemeye devam ettiğim mantralar, onu ne zaman gülümserken görsem ya da nadiren attığı sessiz kahkahasını duysam kayboluyordu. Öpücüğü, yalnız kaldığımızda gözlerindeki bakışı hatırladım ve o yakınımıdayken duygularım çılgınca dönmeye devam etti.

Üçüncü günün sabahında, güneş doğduktan yaklaşık bir saat sonra, geçidin dik, dikey duvarları yıkıldı ve kendimizi yayılan bir çölün kenarında. Zemin kum değil, düzensiz basamaklar ve platolar halinde uzaktaki ufka doğru yükselen çatlak kırmızı topraktı. Ağaçlar, kaktüsler, çimen parçaları, yeşil hiçbir şey yoktu. Diken yığınlarından başka bir şey olmayan birkaç cılız çalı, kilin arasından çıkıntı yaparak manzarayı noktalıyordu.

ve kaya. Hava sıcaklıkla parıldıyor, ufkun dalgalanmasına ve garip gölgelerin düzlüklerde dans etmesine neden oluyordu.

"Çorak Bozkırlara hoş geldiniz," dedi Kysa, sesi eve döndüğü için hem rahatlamış hem de neşeli geliyordu. Rhyne bile mutluluk sandığım garip bir oflama sesiyle başını kaldırdı. "Acele edersek akşam olmadan Carapace Havzası'na varmış oluruz."

Gözlerimi korumak için bir kolumu kaldırarak uçsuz bucaksız genişliğe baktım. Bana göre burası hiçbir şeyle dolu değildi ama bozkırlarda farklı böcek binici klanlarının yanı sıra her şeyi, hatta hissedebilen yaratıkları bile av olarak gören vahşi malkah gruplarının dolaştığını biliyordum. Tüm hikâyelere göre burası tehlikeli, çorak, düşmanca ve yabancıları hoş karşılamayan bir yerdi.

Çeşitli binici klanları bile davetsiz misafirlerin kendi bölgelerinde tepinmesine müsamaha göstermiyordu. Kysa'nın bize yol göstermesinden memnundum.

"Meraktan soruyorum," dedi Halek, gözlerini kısarak karşı tarafa bakarken. "Eğer bozkırdaysak İblis Saati'nden nasıl kaçacağız? Sığınabileceğimiz bir mağara göremiyorum."

Kysa kuzeydoğuyu işaret ederek, "Buradan çok uzakta olmayan bir vaha var," diye cevap verdi. "Küçük bir yeraltı kaynağı ve tarafsız bölgede, yani tüm klanlar kullanabilir. Su kaplarımızı orada doldurabiliriz." Rhyne'a mızrağıyla bir dokunuş yaptı ve o da yönlendirilmeden kuzeydoğuya doğru ilerledi. Kysa omzunun üzerinden, "Sadece kaynağın yakınındaki taşgagalara dikkat et," diye uyardı. "Üreme mevsimindeyiz, eğer bir dişileri varsa erkekler sizi öldüresiye tekmeler."

"Ah," dedi Halek ejderhalarımızı itip bozkırlara doğru ilerlerken. "Yani tıpkı Tahveena'daki gibi."

Yirmi Bir

Çorak Bozkır'da hava acınacak derecede sıcaktı.

Sıcağa alışkındım. Arkennyah'ta sıcak herkes için bir yaşam biçimiydi. Güneş doğduğunda hava sıcaktı. Ter, güneş yanığı ve bunaltıcı sıcaklıklar normaldi ve herkes bununla yaşamının yollarını buldu. Açık renkli kıyafetler giymek, mümkün olduğunca gölgelik bir şehir inşa etmek ya da İblis Saati'nin en kötü zamanlarında uyumak gibi, krallıktaki yaşam ikizlerin kavurucu ışınlarının etrafında çalışmaktan ibaretti.

Ancak Çorak Bozkır'da sıcak bambaşka bir hikâyeydi. Hiç sığınak yoktu. Kumaş çıkıntılar, içine girilecek binalar, sığınılacak ağaçlar yoktu. Gölge için en ufak bir dal bile yoktu. Solasti acımasız ve merhametsiz bir şekilde sert toprağı dövüyordu ve bakışlarının başımın üstünü, sırtımı, omuzlarımı yaktığını hissedebiliyordum. Sanırım buna alışık değildim, çünkü Kysa iyi görünüyordu, hatta keyfi yerindeydi. Onun için bu kavrulmuş, güneşin kavurduğu çorak arazi eviydi.

Bozkırlar çorak ve değişmeden devam ediyordu. Kimse pek konuşmuyordu, Halek bile. Bazen uzaklarda hareket eden şekiller gördüğümü sanıyordum ama bunların gerçek mi yoksa sıcaktan parıldayan seraplar mı olduğunu anlamak zordu. Bazen, yarısı kırmızı toprak ve toza gömülmüş büyük yaratıkların kemiklerine rastlıyorduk. Burada ne tür hayvanların yaşadığını yüksek sesle merak ettim, çünkü bizim dışımızda herhangi bir yaşam belirtisi görmemiştim.

Kysa, "Bunlar bir taşgaga kuşunun kemikleri," diye açıkladı, topraktan çıkan büyük bir göğüs kafesine bakarak. "Bunlar avcılarımız ve burada yaşayan daha büyük yırtıcılar için birincil et kaynağı."

"Hangi yırtıcılar?" Halek çorak araziye bakarak merak etti. "Burada bizden başka bir şey görmedim."

"Etraftalar," diye güvence verdi Kysa. "Bozkırlarda yaşayan hiçbir şey İblis Saati'nden önce aktif değildir. Vahada birkaç tane görebiliriz ama neredeyse her şey avlanmaya başlamak için alacakaranlığı bekler."

"Bir vaha," dedi Halek. "Kulağa hoş geliyor. Suyu ve ağaçları olan vahalardan biri, değil mi? Haydutların, haydutların ve sizi öldürmek isteyen şeylerin olduğu o sığınaklardan biri değil?"

"Haydutlar, hayır," dedi Kysa. "Seni öldürmek isteyen şeyler hakkında hiçbir şey söyleyemem."

Birkaç saat sonra, Solasti tam üstümüzdeyken ve Namaia başını ufuktan çıkarmakla tehdit ederken, küçük bir uzakta ağaçlar vardı. Yaklaştıkça ağaçların sığ bir havuzun kenarında büyüdüğünü gördüm; havuzun yüzeyi o kadar durgundu ki, çorak alanın ortasında dev bir ayna gibi görünüyordu. Tüyleri dikenleri andıracak kadar ince olan bir çift büyük, uçamayan kuş havuzun diğer tarafından bizi izliyordu. Kysa bunların taşgagalar olduğunu açıkladı. İkisi de dişiydi, bu yüzden bir saldırı konusunda endişelenmemize gerek yoktu. İki kuşun da son derece uzun pençelere sahip güçlü bacakları ve hiç çaba harcamadan kayaları parçalayabilecekmiş gibi görünen kalın gagaları olduğu için rahatlamıştım.

Havuzun derinliği ancak bir metre kadardı ama Kysa'ya göre su serin ve berraktı, bir yeraltı kaynağından besleniyordu. Mataramı doldurdum ve havuzun dibine uzanma isteğime direnerek yüzüme ve boynuma su sıçrattım. Birkaç adım ötede Halek başının tamamını suya soktu, sonra kalkıp saçlarını geriye savurdu ve her yere damlacıklar saçtı. Kysa gözlerini devirdi ve ağaçlardan birinin gölgesinde Rhyne'in eyerini çözmeye devam etti.

Raithe'ye baktım. Bozkıra çıktığımızdan beri çok az şey söylemişti ve şimdi birkaç adım ötede durmuş, yüzünde uzak, okunamayan bir ifadeyle ufka doğru bakıyordu.

Benimle konuşmak isteyip istemediğinden emin olamadığım için durakladım. Ama o her zaman kibardı ve Damassi'deki geceden beri davranışları değişmemişti. Tabii ki öpücük dışında.

Hızlı bir nefes aldım, sonra yanına yürüdüm. "İyi misin?"

Kısa bir baş sallama hareketi yaptı ama kaba olmaktan çok bezgindi. "Sadece evi düşünüyorum," diye mırıldandı. "Ve sonunda kraliçeyle buluştuğumuzda ona ne söyleyeceğimi."

Gözlerimi kırptım. "Beni geri getirmenin senin görevin olduğunu ve Irrikah'ta bizimle konuşmak için beklediğini sanıyordum."

"Bu doğru. Ancak ..." Durakladı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Bir adım geri atarak kendini suyun kenarındaki devrilmiş bir ağacın üzerine bıraktı. Dirseklerini dizlerine dayayarak başını öne eğdi. "Kovass'a, yüzeyin altında gizlenen kötülüğü ortaya çıkarmak ve bu kötülüğe bir son vermek için gönderildim.

"diye mırıldandı. "Ma'jhet üyelerini bulmak ve onların iplerini Örgü'den kesmek için." İki eli de yumruk şeklinde kıvrıldı. "Başarısız oldum. Ve bu yüzden Ölümsüz Kral artık dünyada serbestçe dolaşıyor."

Kalbim sıkışmıştı. Cesaretimi toplayarak öne çıktım ve kütüğün üzerinde yanına oturdum, dizlerimiz sadece birkaç santim açıktı. "Bu senin hatan değildi,

Raithe," dedim, onunla birlikte ufka bakarak. "Kovass'ın düşmesinin sebebi benim. Antik şehre girdim. Ruh taşını yüzeye geri getirdim. Eğer ..." deseydim bunların hiçbiri olmazdı.

Bocaladım. *Çember'in ruh taşını geri getirme emrini reddetseydim* diyecektim ama reddetmemin imkânı yoktu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Çok fazla şey tehlikedeydi; başarısız olursam Çember'in beni öldüreceği bilgisi ve Vahn'a kendimi kanıtlama arzum, tehlikeye rağmen devam etmemi sağlayacaktı. Ruh taşını antik şehirden çıkarmamamın tek bir yolu vardı.

Raithe bana ne düşündüğümü bildiğini belli eden gölgeli bir bakış attı. "Seni öldürseydim," diye mırıldandı. "Yeraltı şehrinde."

Şimdi pişman olup olmadığını merak ederek midem bulandı. Belki de ölümüm en iyisi olurdu. Ölümsüz Kral'ın yükselişini durdurmak için önemsiz bir hırsızın ölmesi mi? Ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu.

Raithe küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi ve tekrar öne doğru baktı. "Yapmadığıma memnunum," dedi sessizce. "Maederyss'e şükrediyorum ki kader -ya da şans, ya da adına ne dersen de- o gece senin yanıdaydı. Ama kraliçe bunu bu şekilde görmeyecek. Altında gizlenen yozlaşmayı durdurmak için bir görevim vardı.

her ne şekilde olursa olsun. Gerçekte neyle karşı karşıya olduğumu anladığımda artık çok geçti. Ve şimdi sadece başarısızlığımın sonuçlarıyla yüzleşebilirim."

"Sana ne olacak?" Fısıldadım.

"Duruma göre değişir," diye yanıtladı. "Ben ... daha önce hiçbir görevde başarısız olmadım, bu yüzden kendimden tam olarak emin değilim. Ama bir kahjai'nin başarısız olduğu nadir durumlarda

Yapmak için gönderildikleri şeyi tamamladıklarında genellikle cezalandırılmazlar." Acı bir gülümseme ağzının bir köşesini büktü. "Ama yine de, bu başarısızlıklar

genellikle tüm bir şehrin ve muhtemelen tüm insanların yok edilmesini içerir. ötesindeki krallıklar. Çember'i durdurmadığım için binlerce insan hayatını kaybetti ve milyonlarca da aynı kaderi paylaşacak. Eğer kraliçe beni cezalandırmayı uygun görürse, onu suçladığımı söyleyemem."

Korku ve meydan okuma içimde alevlendi. Durup düşünmeden uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum ve gözlerini kırıştıtırıp bana şaşkınlıkla bakmasına neden oldum.

"Eğer yaparsa, ikimizi de cezalandırmak zorunda kalacak," dedim ona. "Bu senin hatan değil, Raithe. Bunu durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Ben ... olmasına *yardım ettim*.

Ölümsüz Kral'ın yükselişi için beni suçlamak için senden daha çok nedeni var."

"Sen Kadersiz'sin," dedi Raithe sessizce. "Sen çok önemlisin. Sana karşı harekete geçmeyecektir."

Bu sözler midemin tuhaf bir şekilde bulanmasına neden oldu. Bunu büyük bir güvenle söylemişti. Raithe Kadersizler hakkında bana söylemediği bir şey biliyordu ama bunu şimdi, bu kadar acı verici bir şeyi itiraf ederken ona sormak yanlış görünüyordu. Kadersizler Kraliçesi'ne karşı ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Ama eğer Kadersiz bu kadar önemliyse, bunu Raithe'ye yardım etmek için kullanmakta bir sakınca görmüyordum.

Elini sıktım. "Eğer işbirliğimi istiyorsa, sana karşı da hareket etmeyecektir," dedim ona. "Burada olmamın sebebi sensin. Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdim."

"Nedense bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Raithe. Eğilerek alnını alnıma dokundurdu ve kalbim yerinden fırladı. "Ama teşekkür ederim. Minnettarım."

Halek, "Siz ikiniz birlikte çok hoşsunuz," diye yorum yaparak beni ayağa kaldırdı. Raithe yorgun bir kızgınlıkla ona baktı. Fatechaser sırtıttı ve su tulumundan bir yudum aldı. "Kysa İblis Saati boyunca burada kalacağımızı söylüyor," diye devam etti neşeyle. "Pişmeyelim diye bizim için bir çadır kuruyor. Belki yardım etmek istersin diye."

"Ben mi?" Raithe ince bir kaşını kaldırdı. "Peki ya sen, Fatechaser?" "Oh, zaten yardım etmeye çalıştım, ama ben bir şekilde her şey çökecek." Yüzünü buruşturdu ve çaresizce omuz silkti. "Çok tuhaf bir çadır, gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Raithe başını salladı ve ayağa kalktı. Şöyle bir baktım ve Kysa'yı birkaç bodur ağaçtan birinin altında, gerçekten de tuhaf bir çadır üzerinde çalışırken gördüm. Kumaştan yapılmış gibi görünmüyordu ama şeffaf, parıltılı yeşil bölümleri vardı.

Birbirine dizilmiş perdeler. Bir böceğin kanadının zarları gibi, sadece çok çok daha büyük.

Raithe uzaklaşırken Halek yanına oturdu ve su tulumunu bana uzattı. Başımı salladım ve soğuk kaynak suyundan bir yudum aldım, serinliğın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Fatechaser beni izledi, sonra kendi omzuyla omzuma vurdu, sırtışı yaramazcaydı.

"Kes şunu." Su tasının üzerinden ona ters ters baktım. "Düşündüğün gibi değıl." "Hayır mı?" Arkasına yaslandı, hâlâ genişçe gülümsüyordu. "Yani sen hiç

Son üç gündür iyi suikastçımıza gizlice bakmıyor muydu? Ve bakmadığınızı düşündüğü zamanlarda sizi kederli bir kum kurdu yavrusu gibi izlemedi mi? Ve Kysa ikinize de başını sallayıp gözlerini devirmiyor çünkü ikiniz de olan bitenden bihabersiniz? Tüm bunlar sadece benim kafamın içinde."

Su tasını göğsüne doğru ittim ve kütükten geriye doğru devrilmesine neden oldum. "Önemli değıl," dedim, homurdanarak sırt üstü yere düşerken. "Bundan bir şey çıkmaz Halek. O bir iylvahn ve ben de sadece bir hırsızım. Er ya da geç bunun farkına varacak."

"Serçe." Halek bir dizi küçük homurtu ve oflamayla kendini tekrar kütüğün üzerinde dikleştirdi. "Senin ne olduğunu zaten bildiğini düşünmüyorsun değıl mi?"

"Bilmiyorum!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde elimi yüzümde gezdirdim.

"Bilmiyorum!

Biliyorum Halek," dedim daha yumuşak bir sesle. "Herkes bana Kadersiz olduğumu, özel olduğumu söyleyip duruyor ama nasıl ve neden olduğunu söylemiyorlar. Ben kendimi özel hissetmiyorum. Söyledikleri şeylerin hiçbirisi gibi hissetmiyorum."

Bunu Halek'e neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de o her zaman güvende ve alçakgönüllü hissetti. Belki de her zaman sadece kendi istediğini yaptığı için ve yakalamak için elinden geleni yaparken bile kader onu kayırıyor gibi görüldüğü için.

"Ben cesur değılim," diye fısıldayarak devam ettim. "Ben bir savaşçı değılim. Ve Raithe'nin benden bir şey yapmamı beklediğini hissediyorum. Büyük bir şey.

Ölümsüz Kral. Ama ben o kişi değılim. Ben Kovass'tan gelen bir hırsızım. Nasıl daha fazlası olabilirim ki?"

"Çünkü öyle olmayı seğıyorsun," dedi Halek basitçe. Ona baktım ve bana garip bir yarım gülümseme verdi. "Kader tuhaf bir şey," dedi. "Kovass'ta kaderinin -ne olman gerektiğinin- değışmez olduğuna inandıklarını biliyorum. Bir dilenci tüccar olamaz, bir tüccar kral olamaz ve bu böyle devam eder. Ama ya olabilseydiniz?"

Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya bir dilenci kral olabiliyorsa?" Halek sanki bütün bir inanç sistemine gelişgüzel küfretmiyormuş gibi konuştu. "Onu durduran ne? Kader mi?"

Omuz silkti. "Şu anda bu geçerli görünmüyor. Senin hikâyen henüz yazılmadı. Etrafındaki herkesin kaderini değiştirebilirsin. Hırsız, savaşçı, kahraman, kraliçe. Sen Kadersiz'sin, Sparrow. Ne istersen onu ol."

Ne istersem. Bana öğretilen her şeye aykırı olsa da kulağa çok kolay geliyordu. Başka bir şey olmak. Gerçekten bir hırsızdan daha fazlası olabilir miydim?

Daha büyük bir soru: Bir hırsızdan daha fazlası olmak *istiyor muydum?*

Kysa'nın çadırının altı tuhaftı. Parıltılı yeşil kumaş ya da zar ya da her neyse ince ve kırılgan görünüyordu ama şaşırtıcı derecede güçlüydü. Kenara fırçaladığınızda hışırdıyordu ve şeffaf görünmesine rağmen güneş ışığını oldukça iyi itiyordu. Rhyne ve kum ejderlerini su kenarındaki ağaçların altında bağlı halde bıraktık ve Rhyne hemen kendini yarıya kadar çamura gömerek daha da parlak siyah bir kayaya benzedi. Çünkü Namaia kız kardeşine katılmak için ufukta yükseldi, dördümüz İblis Saati'ni beklemek için hışırdayan yeşil çadırın altında toplandık.

Beklendiği gibi, her iki ikiz de tam tepemizde dururken çadırın içi sıcaktı ama neyse ki dayanılmaz değildi. Çok fazla eğilmemeye dikkat ederek çadırın kenarına oturdum ve Halek'in Kysa'yı cesurca Üçlü Diş oyununa ikna etmeye çalışmasını dinledim; böcek binicisi bunu inatla reddetti. Raithe karşımda oturmuş, ikiliyi izlerken yüzünde eğlenerek bir gülümseme vardı.

Esniyordum. Sıcak ve seslerin alçak mırıltısı beni uykulu yapıyordu. Başımı göğsüme doğru eğerek rahatladım ve gözlerimi kapatıp arkadaşlarımın seslerini dinlemeye başladım.

"Oh, Sparrow. Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım."

Gözlerimi açtığımda başımı kaldırdığımda başka bir yerde olduğumu fark ettim. Sarnıca geri dönmüştüm, ilk gördüğüm taş platformun üzerindeydim.

Daire. Çok uzun zaman önce Vahn'ın Jeran'ın boğazını kestiği ve Ölümsüz Kral'ı dünyaya saldırdığı yer gibi görünüyordu. Sunak gitmişti; onun yerine etrafımda mumlarla çevrili boyalı kırmızı rünlerden oluşan bir daire vardı ve çeşitli eşyalar. Daha yakından baktığımda, tüm eşyaların bir zamanlar bana ait olduğunu dehşetle gördüm; loncada geçirdiğim yıllar boyunca topladığım biblolar ve küçük hazineler. Hepsi odamdan alınıp buraya getirilmişti. Üzerinde durdukları rünler titrek mum ışığında ıslak bir şekilde parlıyordu; onları boyamak için ne kullanıldığına dair korkunç bir şüpheye kapıldım.

Vahn r n çemberinin hemen dışında durmuş, bana bakarken başını sallıyordu.

" ğreneceğini sanırdın," dedi. "Bir kez uykuya daldığında, zihnın savunmasızdır ve rüyaların açıktır. Bağlantı kurmak için sadece bir ana ihtiya ım var. Seni buraya getirmek için bir anlık bilinçsizlik. İblis Saati çok uygunsuz, değil mi?" Espri yapmadan bana gülümsedi. "Dinlenmek, beklemek ve bitene kadar uyumaktan başka yapacak bir şey yok."

Ondan uzaklaştım ama çemberin kenarındaki görünmez bir duvara çarparak daha fazla ilerlememi engelledi. "Bu da ne böyle?" Fısıldadım.

"Oldukça etkileyici, sence de öyle değil mi?" Vahn çemberin etrafında bir adım atarak benimle yüzleşti. "Sayısız yasak kitabı taradım - düzinelerce kayıp, yarı-

Bu büyüyü çözmek için eski krallıktan kalma kitapları yaktım. Kanına sahip olsaydım daha kolay olurdu ama şehirden kaçarken tüm eşyalarını geride bıraktın. Bu seni buraya getirmek için yeterliydi."

"Vahn." Yumruklarımı sıktım, boşuna bir çıkış yolu arıyordum. Aramızdaki hava parıldadı, bu da çemberi çevreleyen bariyeri gösteriyordu. "Benden ne istiyorsun?" Yorgun bir çaresizlikle sordum. "Neden bu zihin Oyun mu? Kovass'tayken hiç bu kadar sadist olmamıştın."

"Senden bir cevap istiyorum." Vahn gözlerini kıstı. "Sana Kovass'a dönmeni söyledim ama sen hâlâ yanlış yöne gidiyorsun. Bu doğru kararı vermen için son şansın, Serçe. Kral sabırsızlanıyor. Kovass'a dönecek misin, yoksa seni eve kendim mi s r kleyeceğim?"

Öfke alevlendi. "Geri dönmeyeceğim Vahn," diye tükürdüm ona ve gözleri daha da soğuklaştı. "İstesem bile yapamazdım. Raithe gitmeme izin vermezdi ve ayrıca Jeran'ı öldürmeye karar verdiğin anda seni dinlemeyi bıraktım."

"Jeran." Kovass'ın Lonca şefi başını salladı. "O  ocuk sadece bir başlangıçtı. Loncanın bir üyesini feda etmek zorunda kaldığım için  zg n m ama kralı geri getirmek için bunu yine yaparım. Ve şimdi görünüşe göre kendine yeni bir lonca bulmuşsun. Tutunacak yeni bir aile." Vahn kollarını kavuşturdu, bakışları aniden sertleşti. "Kahjai'nin gitmene izin vermeyeceğini söylüyorsun. Peki ya arkasına saklanabileceğin bir kahjai olmasaydı? Ya bir zamanlar yalnız olsaydın

Daha fazla mı? O zaman eve ne kadar çabuk dönersiniz?"

Vücuduma bir ürperti yayıldı. "Onları rahat bırak Vahn," diye hırladım. "Onların bu işle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca, Raithe'ye karşı durmayı umamazsın. Seni görür görmez gözünü kırpmadan öldürür."

"Evet," diye onayladı Vahn, bu da benim endişemi hafifletmedi. "O keserdi *beni* aşağı indirdi. Peki ya sen? Korumakla yükümlü olduğu Kadersiz? Onu güvende tutmak için ne kadar ileri gider?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Etrafımdaki rün çemberi parladı ve odayı kırmızı ışıkla yıkadı. Vahn gözlerini kapadı ve ışık kırılıp parlayarak duvarlara ve yere ürkütücü gölgeler düşürürken kollarını kaldırdı. "Bunu alacağım Bir süreliğine bilinçli ol," diye mırıldandı ve midemin korkuyla dolmasına neden oldu. "Orada kal ve durdurmaya çalışma. Böylesi daha az acı verici olur."

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım ama gözlerim açıldı ve aniden uyandım.

Çadıra geri dönmüştüm, hâlâ Halek ve Kysa'nın mırıltılarını duyuyordum. birkaç adım ötedeki sesler. Uyuyakalmamın üzerinden sadece bir ya da iki saniye geçmiş gibiydi. Çabucak başımı kaldırıp Raithe ve diğerlerini uyarmaya çalıştım.

Vahn'ın hâlâ orada olduğunu, hâlâ peşimde olduğunu.

Hareket edemiyordum.

Sana söyledim, Sparrow. Vahn'ın sesi kafamın içinde yankılanarak kanımı buza çevirdi. *Bir süreliğine yönetimi ben devralacağım. Bununla savaşılmaya çalışma, başına gelecekleri kabullenmek en iyisi.*

Hayır! Kendimi hareket ettirmeye, bir uyarıda bulunmaya, herhangi bir şey yapmaya çalıştım. Bedenim hareketsiz, uyumsuz kaldı. Vahn iç çekti.

Direnmenin faydası yok, dedi ve gözlerim kapanarak beni karanlığa gömdü. *Ama bu yakında bitecek ve o zaman eve dönmekten başka çaren kalmayacak.*

Elim kendi kendine hareket ederek belime doğru kaydı. Parmaklarımın kemerimdeki hançerin kabzasının etrafında kıvrıldığını hissedene kadar ne olduğunu anlamamıştım.

Olamaz. Vahn, kes şunu. Lütfen, yapma bunu.

Bu senin iyiliğin için, Sparrow. Başım eğik, yüzüm kapüşonum tarafından gizlenmiş olsa da gözlerim açıldı. Bakışlarımı birkaç adım ötemde oturan ve kollarını kavuşturmuş olan Raithe'yi görecektik kadar kaldırdım. Dikkati Halek ve Kysa arasındaki tartışmaya çekilmişti, Halek Üç Diş'ten vazgeçmişti ve şimdi tamamen ilgisiz böcek sürücüsüne bir kart oyununu açıklamaya çalışıyordu. Parmaklarım hançerin üzerinde sıkılaştı ve kendimi saldırmak için gergin hissettim.

Hayır. Vahn, dur. Lütfen o olmasın. Yapma bunu. Raithe, bana bak. Raithe!

"Raithe!"

Sesim ağzımdan boğuk bir haykırıyla çıktı ve Raithe'nin dikkati bana yöneldi, tam ona doğru fırlayıp hançeri kalbine doğru sapladığım sırada.

Bileğimi tutarak hançerin göğsüne saplanmasını engelledi ama ivme ikimizi de çadırın duvarından dışarı fırlattı. Anında, İblis Saati'nin yakıcı sıcaklığının kıyafetlerimi kavurduğunu hissettim.

Raithe sırt üstü yere düştü, parmakları hâlâ bileğimde kilitliydi. Üstüne bindim, dişlerimi gaddar bir gülümsemeyle göstererek Raithe'i itmeye çalıştım.

Bıçak boğazına doğru.

"Sparrow!" Raithe'nin diğer kolu fırlayıp göğsüme dayandı ve tüm ağırlığımı bıçağa vermemi engelledi. Telaşlı ve yalvaran solgun gözleri benimkilere kilitlendi. "Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim, kahjai," dediğimi duydum sıkılmış dişlerimin arasından. Diğer elim kendi bileğimi kavradı, aşağı doğru itti ve ağırlığını Raithe'nin boynuna doğru açılı duran bıçağa ekledi. "Ama ölmek zorundasın. Yolumuza çıkıyorsun ve kralın Kadersizler için planları var."

Raithe'in gözleri sertleşmeden önce anlık bir anlayış belirdi. Düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde, bileğimi kavramayan eli yukarı fırladı, dirseğimi kavradı ve vücudu hareketle birlikte bükülürken yana doğru çekerek

beni ondan kurtardı. Yere sertçe çarptım ama Vahn momentumla yuvarlandı ve ben de ayağa kalktım, hançeri hâlâ kendimle kahjai arasında tutuyordum.

Raithe bir kum kedisi gibi ayağa fırladı ve yükselirken kılıcını çekti. Birbirimizin etrafında dönerken, Kysa ve Halek'in çadırın yanından ona katılmak için geldiklerini gördüm ve bir rahatlama hissettim. Vahn yetenekliydi ama hepsiyle savaşmak. Kendimi hızla geri çekilirken hissettim, Vahn diğerleriyle aramıza birkaç adım koyarken, onlar öfke ve temkinli bir şaşkınlıkla bana bakıyorlardı.

"Serçe." Halek benimle Raithe'nin arasına baktı, yüz ifadesi şaşkıındı. "Bir şey mi kaçırdım? Neler oluyor?"

"Bu ma'jhet." Raithe cevap verirken gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Onu yakaladılar." Bir adım öne çıktı, bana dik dik bakarken bakışları intikam vaat ediyordu. "Bırak onu gitsin."

Dudaklarımın soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Vahn benim sesimle cevap verirken, karşımdaki kahjai'ye duyduğu mutlak nefreti duyabiliyordum. "Ne yapacaksın kahjai? Kendi Fateless'ına mı saldıracaksın? Onu bizden uzak tutmak için bu kadar çok çalışmışken?"

"Hepimizle savaşamazsın." Kysa ve Halek yanlara doğru ilerleyip etrafıma yayılırken Raithe bir adım daha öne çıktı. "Sparrow'un bilincini geri verin ve gidin. Bu savaşı kaybettiniz."

"Öyle mi? İyi o zaman." Vahn'ın sesi yenilmiş ya da endişeli gelmiyordu ve elimin hançerin üzerinde sıkılaştığını hissettim. "Sanırım pes etmeliyim."

Kolum kalktı ve bıçağı kendi boğazıma dayadığımda çeliğin ısırığını tenimde hissettim.

Halek telaşla bir nefes verdi. Raithe dondu kaldı ve Vahn ona muzaffer bir gülümsemeyle bakarak beni bıçağı biraz daha derine sokmaya zorladı. Kan fışkırıp boynumdan aşağı akarken nefesim kesildi ve Raithe hemen kılıcını indirdi.

Vahn hepsini görüş alanında tutabilmek için bedenimin yerini değiştirdi, hançer çenemin altındaki yerinden hiç ayrılmadı. "Sorun nedir, kahjai?" diye sordu, soğuk bir gülümsemeyle Raithe'ye hitap ederek. "Endişeli görünüyorsun. Seni ve Kovass'ta yaptıklarını unuttuğumu mu sandın? Kralın, kraliçenin entrikalarından ve Kadersizler'le ne yapmak istediğinden haberdar olmadığını mı sanıyorsun?"

Midem sıkışmıştı. Raithe kıpırdamadı ama çenesindeki bir kas çalıştı. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu alçak bir sesle.

"Kılıcını bırak."

Raithe kılıcını hemen yere fırlattı. Birkaç adım ötedeki sert toprak zemine çarptı ve güneşin yakıcı ışığında parıldayarak yere düştü. Vahn'ın dudaklarımla gülümsediğini hissettim, ama içimden ona durması için bağıırıyordum.

Vahn, "Öne çık," diye buyurdu ve Raithe itaat ederek sadece birkaç adım kalana kadar ona doğru yürüdü. İki yanında Halek ve Kysa vardı. Bizi izlerken gergindiler, ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

"Dur," dedi Vahn ve Raithe durdu. Gözlerinin içine baktım, bana bakan boş, sabit bakışları gördüm ve kendi çaresizliğime öfkelen dim.

Vahn yavaşça, bakışlarını Raithe'den ve boğazıma dayadığı bıçaktan ayırmadan, neredeyse iylvahn'ın önünde çömelene kadar kendini alçalttı. Diğer elimle aşağıya, acil durumlar için küçük bıçağı sakladığım botumun içine uzandığını hissettim. Kabzayı kavrayıp yükseldiğinde kalbim buz kesti, ince ama ölümcül bıçak parmaklarımla arasında sıkışmıştı.

"Kadersizler halkınız için ne kadar önemli?" Vahn doğrulurken merak etti. "Onun hayatı senin için ne kadar değerli? Şu anda gözünüzün önünde boğazını kesmemi engelleyebilseydiniz, ne teklif ederdiniz?"

Bıçağı Raithe'nin ayaklarının dibine fırlattı ve bir adım geri çekildi. Tozun içinde parlayan bıçağa baktım ve ne olduğunu anladığımda dehşete kapıldım.

ima.

Hayır. Vahn, hayır. Eğer bunu yaparsan, seni asla affetmem. Kovass'a asla geri dönmem ve hayatımın sonuna kadar senden nefret ederim.

Ödemeye hazır olduğum bir bedel, dedi Vahn, sesi yorgun çıksa da. Kral tebaasından sevgi istemez. Sadece itaat ister.

Kralla birlikte Boşluğa! Peki ya sen ve ben?

Raithe önündeki kılıca bakarak tereddüt etti. Gözleri sertleşip tekrar Vahn'a bakmadan önce, bir an için yüzünde birbiriyle çelişen birkaç duygu belirdi.

"Bunu yaparsam," dedi sessizce, ben ona bağırarak isterken bile, "onu bırakacağını nereden bileceğim?"

"Raithe," dedi Halek, sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. "Delirdin mi sen? Onu dinleme."

Vahn, Halek'i görmezden gelerek, "Sana söz veriyorum," dedi. "Kovass'ın eski Lonca Şefi ve gerçek kralın yüksek şansölyesi olarak, yemin ederim ki Sparrow'u zarar görmemiş ve bütün halde arkadaşlarınıza teslim edin ve gereklilik yerine getirildiğinde yola çıkın."

Hayır, hıçkırarak ağladım. Bunu yapma, Raithe. Lütfen yapma. Buna değmez.

Raithe bir an daha durakladı, sonra yavaşça diz çöktü ve bıçağı eline aldı. "Serçe," diye mırıldandı ve ismini duyunca midem bulandı. "Beni duyabiliyor mu?"

"Duyabiliyor," dedi Vahn. "Şu anda bu karardan memnun değil ama sen gittikten sonra mantıklı düşünmeye başlayacağını umuyorum."

Raithe gözlerimle buluştu ve bakışlarında tereddüt ya da pişmanlık yoktu. Hıçkırıklara boğuldum ve görüşüm bulanıklaştı, yanaklarımdan aşağı sıcak nem aktı. Vahn'ın diğer elimi kaldırdığını ve onları sildiğini hissettim, bakışlarımı kahjai'de tutmaya devam ettim.

Raithe'nin kaşları gözyaşlarını görünce çatıldı ve başını eğdi. "Üzgünüm, Sparrow," diye mırıldandı. "Görünüşe göre seni Irrikah'a götüremeyeceğim." Elindeki bıçağı baktı ve yüzü gerildi. "Keşke sana her şeyi anlatabilseydim," diye devam etti. "Ne olursa olsun, seninle tanıştığıma memnunum. İpliğim kopmuş olsa da, bil ki sen onu daha iyiye doğru değiştirdin."

Hayır. Çaresizlik, öfke, korku ve keder, içimde kaynayan bir duygu fırtınası olarak yükseldi. Etrafımdaki bariyere baskı yaparak onu zorladılar. Vahn'ın önce şaşırdığını sonra da telaşlandığını hissettim, öfkemi ona yöneltip

Hissettiğim her şeyi dışarı doğru itiyordum. Etrafımdaki duvar parıldadı ve kırılma noktasına kadar eğilmiş bir ağaç gibi çatladı.

Ona zarar vermene izin vermeyeceğim.

"Raithe, dur!"

Sesim ağzımdan düzensiz bir haykırış olarak çıktı, sanki görünmez parmaklar boynumun etrafında kıvrılmış, nefes borumu eziyordu. Vahn'ın bıçağı kavrayış biçimi değişmedi ama tüm irademle diğer elimi kaldırıp boğazımdaki bıçağı kavradım ve sıktıkça parmaklarımı açtığını hissettim.

Raithe hemen tepki verdi. Öne atılarak bıçağı tutan kolu yakaladı ve boynumdan uzaklaştırdı. Vahn'ın hırladığını, ikimizle de savaştığını ve Raithe'ye saplayabilmek için bıçağın etrafındaki parmaklarını serbest bırakmaya çalıştığını hissettim.

Sonra Kysa ve Halek yanlardan yaklaştılar ve son gördüğüm şey başıma doğru gelen böcek sürücüsünün mızrağının kör ucuydu. Şakağıma bir darbe hissettim ve sonra, merhametli bir şekilde, karanlığa gömüldüm.

Yirmi İki

Acı beni yaşayanların dünyasına geri getirdi.

Gözlerimi açtığımda, zonklayan bir baş ağrısı bana saldırdı. Çadırın duvarına yaslanmış oturuyordum, ısıltılı kıvrımları etrafımda hışırdıyordu. Yüzümün sol tarafında, gözümün üstünde, sanki biri iğne batırmış gibi sıcak ve şişmiş bir his vardı.

Araştırmaya çalıştım ama yapamadım. Kollarım hareket etmiyordu çünkü ellerim arkadan bağlıydı, bileklerim sert bir iple birbirine tutturulmuştu. Olanları düşününce bu beni şaşırtmadı. Geçici olarak parmaklarımı oynattım ve sağ elimin bez ve bandajlarla sarılmış olduğunu gördüm. Zonkluyorlardı ama sanki acı uyuşturulmuş ya da bastırılmış gibi hafifti.

"Serçe."

Midem kasıldı. Üstümdeki *onun* sesiydi, Raithe'nin sesiydi, ancak aniden üçünün de bakışlarını hissedebiliyordum. Neyse ki kapüşonum Başımı daha da eğdim, yukarı bakarsam gözlerinde göreceklerimden korkuyordum.

"Beni duyabiliyor musun?" Raithe sordu. Sesi nötrdü, dikkatle korunuyordu ve başımı sallarken bile boğazım kapandı. Şimdi benden nefret ediyorsa, onu suçlayamazdım.

"Evet."

"Hadi gel." Halek'in sesi sessizliği bozdu, sesi acılı ve sabırsızdı. "O uyandı. Onu hemen serbest bırakın."

"Bunun Sparrow olup olmadığını bilmiyoruz." Kysa'nın sesi sakın ama temkinliydi. "Sesi ona benziyor ama ma'jhet lideri onu tanıyor. O da biliyor

tam olarak nasıl gardımızı indireceğimizi bilmiyoruz ve içimizden biri bu yüzden neredeyse hayatını kaybediyordu. Bunun Sparrow olduğundan ve sahtekâr olmadığından nasıl emin olacağız?"

Bir an sessizlik oldu ve ben gözlerimi kapadım. Onlara tekrar ben olduğumu söyleyebilirdim ama söylediğim herhangi bir şeye neden inansınlar ki? Ayrıca, utanç ve suçluluk duygusunun boğucu bulutu arasında herhangi bir savunma yapamazdım. Az kalsın Raithe'yi öldürüyordum. Ve evet, Vahn benim aracılığım ile hareket etmişti ama bu dehşeti daha az hafifletmiyordu. Eğer Raithe ölseydi...

Bir adım öne çıktı ve önümde diz çöktü. Gözlerinde göreceklerim beni dehşete düşürse de, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı çektim. İfadesi dikkatle nötrdü, hiçbir şey ele vermiyordu - kahjai'nin özelliiksiz maskesi.

"Bana sadece Sparrow'un bilebileceği bir şey söyle," diye mırıldandı.

Yutkundum. Zihnim, ona ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalışırken dönüyordu. Onu ikna etmek. Raithe sakince bekledi, yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu ama Halek'in onun arkasında nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Kysa, mızrağını rahatça kavrayarak Halek'in arkasında duruyordu. Eğer tatmin edici bir cevap bulamazsam, o mızrak ucu kendini kalbimde bulabilirdi.

Raithe hâlâ önümde diz çökmüş, sessizdi. Dudaklarımı ıslatarak fısıldadım: "Sand Strider'da bazı işçilerin alt makine güvertelerinde bir hayaletin dolaştığını düşündüğünü söylemiştin, ben de döşeme tahtalarının altında fareler olduğunu söylemiştim ama ikimiz de onun ben olduğumu biliyorduk." Raithe'nin yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı ve ben de devam ederken bakışlarımı kaçırdım. "Ve Damassi tapınağında, evini özlediğini, Irrikah'a girmenin başka bir dünyaya girmek gibi olduğunu söylemiştin. Orayı gerçekten görmek istediğimi düşündüğümü hatırlıyorum, her ne kadar oradan ayrıldığımda her şeyi unutacak olsam da."

Raithe bir süre daha sessizce beni izledikten sonra ayağa kalktı ve usulca yanıma geldi. Bir bıçağın kınından çıkarken çıkardığı sesi duydum ve bir an sonra bileğimdeki kordon çözüldü.

Halek rahat bir nefes aldı. "Lanet olsun üçünüze," diye nefes aldı ve iki eliyle saçlarını tarayarak diken diken olmalarını sağladı. "Sanırım kalbim stresten patlamak üzere ve Fatechaser'lar hiçbir şey için endişelenmemeleriyle ünlüdür. Sparrow, iyi misin?" Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve İçlerindeki gerçek endişe boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Bakışlarımı kaçırdım, cevap veremedim.

Kysa geri adım attı. "Gel," dedi Halek'e, omzuna dokunarak. "Ejderhaların eyerlenmesi gerekiyor, Fatechaser. Burada çok oyalandık ve ikizler kimseyi beklemez."

"Evet, ama-ov. Hey, mızrağa dikkat et, ow! Tamam, ben gidiyorum, ben gidiyorum." İkisi ayaklarını sürüyerek dışarı çıktılar, çadırın kıvrımları arkalarından kapandı. Ellerime baktım, hâlâ Raithe'nin gözlerini üzerimde hissediyordum, hâlâ ne yapacağımdan emin değildim. Söyleyebilirim. Elimi saran kişinin bunu çok iyi yaptığını fark ettim; bıçağın kenarının parmaklarımı ısırıldığı ve bıçağı tuttuğum anda onları kestiği anı hatırladım. Acıyı hissetmemiştim bile. Pek bir planım yoktu; tek amacım Raithe ve diğerlerinin Vahn'a ulaşmasına yetecek kadar uzun süre bıçağa tutunmaktı.

Vahn'ın beni geri getirmek için ne kadar ileri gidebileceği şimdi içimi ürpertiyordu. Ve hepimizi ne kadar kolay manipüle edebileceğini.

Raithe tekrar önüme çıktı. Kafamı kaldırdığımda açık elinin bana doğru uzandığını gördüm, sessiz bir destek teklifiydi bu. Neredeyse gözlerim yaşla dolacaktı ama uzandım ve bana uzattığı parmakları geçici olarak kavradım.

"Özür dilerim-" diye başladım. Ama Raithe beni ayağa kaldırıp kollarının arasına aldığı anda sesim kayboldu.

Gözyaşları ve rahatlama sonunda döküldü. Gözlerimi kapatarak ona sarıldım, nefesini duyuyor, kalbinin benimkine karşı hızlı atışını hissediyordum. Onu neredeyse kaybediyordum. Vahn gerçekten de onu gözümün önünde öldürebilirdi, tıpkı Jeran'ı öldürdüğü gibi.

"Çok üzgünüm Raithe," diye fısıldadım gömleğinin içine. Ellerim sırtına doğru yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sana neredeyse yaptırdığım şey için..."

Raithe yavaşça geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Ben hâlâ buradayım," dedi bir eliyle yanağını okşayarak. "Hâlâ hayattayım. Ve o sen değildin,

Sparrow." Parmak eklemleri tenime değdi ve yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarını yakaladı. "Seni hiçbir şey için suçlamıyorum," diye mırıldandı. "Ma'jhet'nin kan büyüğü her zaman sinsi olmuştur. Bilmeliydim..." Durakladı, başını sallarken gözlerinden bir gölge geçti. "Özür dilerim. Seni bunların hiçbirinden koruyamadım."

"Dur," diye fısıldadım. "Sen, Halek ve Kysa olmasaydınız hayatta bile olmazdım. Kovass'ın ya da Toz Denizi'nin altına gömülmüş olurum ya da ..." *Ya da Vahn başımda dikilirken bir sunakta ölmüş olurum.* "Raithe, burada olmamın sebebi sensin," dedim, bakışlarını tam olarak karşılayamadan.

"Irrikah'a gidip bir kraliçeyle Kadersiz olmanın gerçekte ne anlama geldiğini konuşmamın sebebi sensin. Hayatım boyunca bir hırsızdan başka bir şey olmadım. Beladan kaçtım ve gölgelerde saklandım.

işler çok tehlikeli bir hal aldı. Kimse için kendimi tehlikeye atmadım, çünkü onların da aynı şeyi yapmayacağını biliyordum.

"Ama sonra," diye devam ettim, sesimdeki titremeyi gizlemek için derin nefes alarak, "seninle tanıştım. Ve Halek, ve Kysa. Ve ilk kez, bir hırsızdan daha fazlası olmak istedim. Kadersiz olma düşüncesi ..." Nefesim kesildi ve başımı salladım. "Dehşete düştüm. Ne yapmam gerektiğini, birilerinin benden ne yapmamı *beklediğini* bilmiyorum. Ama bundan kaçamayacağımı ve saklanamayacağımı biliyorum. Hepiniz bana bunu gösterdiniz. Ve şimdi ..." Sonunda Raithe'ye baktım ve onu beni incelerken buldum, solgun gözleri yoğundu. "Korumak istediğim insanlar var. Başka kimseyi kaybedemem."

"Sen hiçbir zaman sadece bir hırsız olmadın, Sparrow," dedi Raithe. "Sen her zaman daha fazlasıydın, sadece buna kendin inanmak zorundaydın." Bir eli kalktı ve yanağımda hafifçe gezinerek içimi dans ettirdi. "Seni Kovass'ta bulmayı hiç beklemiyordum," diye devam etti neredeyse fısıltıyla. "Ve hiç beklemiyordum ..." Durakladı, bakışları sanki son sözleri söylemek zormuş gibi düştü. İç çekerek gözlerini kapattı, kaşları hafifçe çatıldı. "Böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum," diye bitirdi, nefesim kesildi ve midem kendi içine kıvrıldı. "Neye karar verirsen ver," diye devam etti, "Kader bizim için ne hazırlarsa hazırlasın, seninle olacağım. Kimse kaderini bilemez, özellikle de Kadersizler söz konusu olduğunda, ama eğer Dünya Gobleninde bir ipliğin varsa, sanırım hikâyelerimiz birbirine oldukça bağlı."

Boğazım düğümlendi. Birdenbire suçlanmak, kaybetmek ya da kalbimi korumak umurumda olmadı. Kysa'nın yaptığı uyarıları, Kadersiz olabileceğimi ya da olmayabileceğimi, Raithe'nin söylediğinden daha fazlasını bildiğini umursamadım. Şu anda tüm bunlar önemsiz görünüyordu. Şüphe ve korku beni hâlâ rahatsız ediyor, içimdeki alaycı sokak hırsız bir daha kimseye güvenmemem ya da yaklaşmamam konusunda beni uyarıyordu. Onu görmezden geldim. Raithe Kovass'tan beri her adımında yanımdaydı. Ve daha önce, ma'jhet'in lideriyle yüzleşirken, hayatını benimkiyle takas etmeye razı olmuştu. Hakkında çok az şey bildiği bir Kadersiz için, sadece dünyayı değiştirmeye yetebileceğine dair en ufak bir umutla.

Uzanıp bir elimi çenesinde gezdirdim ve titredi. Sanki herhangi bir hareket yaparsa geri çekileceğimden korkuyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Hepsi. O solgun gözler açıktı ve bana bakıyordu, içlerindeki özlem çok açıktı. Ama hareket etmedi. Bu sefer seçimi benim yapmam gerekecekti.

Cesur ol, Sparrow. Bir kez olsun, önemli bir şey için şansını dene.

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses beni dondurdu. Kysa çadırın hemen dışında durmuş, bize bakıyordu. Mızrağı elindeydi ama yüzünde belli belirsiz bir eğlence ifadesi vardı.

"Özür dilerim," dedi, ne kendisi ne de bizim için en ufak bir utanç belirtisi göstermeden. "Ama Rhyne ve ejderhalar eyerlendi ve neredeyse gitmeye hazırız." Başını eğdi, dudaklarından hafif, neredeyse özür dileyen bir gülümseme geçti. "Yola çıkmadan önce çadırı toplamam gerekiyor."

Raithe yere yığıldı. İç çekerek geri çekilirken yüzünde alaycı bir hayal kırıklığı ve teslimiyet ifadesi gördüm. "Elbette," diye mırıldanarak böcek sürücüsüne doğru baktı. O arkasını dönerken çenemi meydan okuyan bir parıltıyla ayarladım. "Onu indirmene yardım edeceğim-"

Uzanarak bileğini yakaladım ve duraksamasını sağladım. Arkasına baktığında bir adım öne çıktım, kolumu boynuna doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sertleşti, keskin bir şekilde nefes aldı ve elleri belimi kavramak için yukarı kalktı. Ama sadece bir an geçtikten sonra rahatladı ve eğildi, kolları beni yakın tutmak için yukarı kaydı. Nabzım kulaklarımda kükrüyordu. Bunu gerçekten yapıyordum, duvarlarımı tamamen indiriyordum, kalbimi bir zamanlar beni öldürmeye çalışmış bir suikastçıya sunuyordum. Ama bu her şeyden önceydi. Ruh taşından önceydi. Vahn'ın ihanetinden, Ölümsüz Kral'ın yükselişinden ve Kovass'ın düşüşünden önce. Kahjai'nin her şeyi sorgulamama neden olacak o eşsiz, güzel ruhlardan biri olduğunu bilmeden önce. Ben Kadersiz'dim. Ve ilk defa, bu konuda rahattım.

Artık yok, diye düşündüm. Artık korkamam.

Biz geri çekilirken Kysa başını bize doğru salladı ama dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "İşin bittiyse," dedi, benim yüzümün kızarmasına ve Raithe'nin boynunda hafif bir pembelik oluşmasına neden olarak, "harekete geçmemiz gerekiyor. Bu haliyle Carapace Havzası'na daha önce varabileceğimizden şüpheliyim. gece karanlığında."

Zamanın geçtiğinin ve Namaia'nın gökyüzünde daha da uzaklaştığının farkında olarak öğleden sonra atlarımızı zorladık. Sıcaklık Ama durmadık, aklımızda tek bir hedefle bozkırlarda ilerlemeye devam ettik: Ertesi gün Şeytan Saati'nden önce Kabuk Havzası'na ulaşmak. Scarab Klanı'na ulaşana kadar uyumayacağımı çoktan ilan etmişim. Bütün gece ve ertesi gün uyanık kalmam gerekse bile Vahn'a beni tekrar kontrol altına alma fırsatı vermeyecektim. Eğer uyumuyorsam beni bulamaz ve arkadaşlarıma zarar vermem için beni zorlayamazdı. Kararımın Raithe'yi endişelendirdiğini söyleyebilirdim ama Kysa bunun muhtemelen en iyisi olduğu konusunda hemfikiridi

En azından büyülü saldırılardan korunana kadar. Bu yüzden Bokböceği Klanı'nın arasına girene kadar uyanık kalmam gerekecekti.

Düşüncelerim ve duygularım karmakarışık, tedirgin bir şekilde uçuşuyorlardı. kafamın etrafındaki kuşlar. Vahn'ın bana neredeyse yaptırdığı şeyden dolayı suçluluk. Bir sonraki hamlesinin ne olabileceği korkusu. Bokböceği Klanı'nın ne isteyeceği, hatta yardım etmeyi kabul edip etmeyecekleri konusunda endişe. Ve tüm bunların üzerinde Ölümsüz Kral'ın dışarıda, hamlesini yapmaya hazır olduğu bilgisi. Bizler onun için sadece birer böcektik ve Çorak Bozkırlar ile Toz Denizi'nin ötesinde bile varlığı hâlâ korkutucuydu.

Ama Raithe yakınımıdayken tüm bu düşünceler arka planda kayboluyordu. Öpücük tenimi hâlâ karıncalandırıyor, anısı sonsuza dek zihnime kazınıyordu. Kendime karşı dürüst olursam, hâlâ korkuyordum. Loncaya ait olan, Kovass'ta hırsızlar ve alçaklarla büyümüş olan, kimseye açılmayı ve güvenmeyi zor bulan yanım hâlâ korkuyordu.

Ama diğer tarafım ona güvenmek, bana ihanet etmeyeceğine, beni terk etmeyeceğine ya da beni sırtımdan bıçaklamayacağına inanmak istiyordu. Onun yanında güvende olduğumu, gerçekten güvende olduğumu kabul etmek.

Ve eğer Kadersiz bensem, bu ne anlama geliyorsa, öyle olsun. Ne yapabileceğimi, Kovass'tan gelen tek bir hırsızın bir şey yapıp yapamayacağını bilmiyordum ama bundan daha fazla kaçmayacaktım.

Akşam çöktü ve güneş ufku altına inerken sıcaklık düştü. Ejderhalar huzursuzlanmaya başladı; bütün gün onları çok zorlamıştık ve durup dinlenmek istiyorlardı. Ama devam ettik, akşam boyunca ilerledik, gerçek gece çöktü ve yıldızlar ortaya çıktı. Düz, boş bozkırların üzerinde, gökyüzünün karanlığına karşı pırıl pırıl parlıyorlar ve ve sonsuza kadar uzanıyordu. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim.

Ejderham aniden durdu, başını kaldırdı ve kanatlarını açtı. burun delikleri rüzgara karşı. Bir homurtuyla başını savurmaya ve yeri tırmalamaya başladı, onu sabitlemek için dizginleri tuttum. Halek'in bineği de homurdanmaya ve başını sallamaya başladı, belli ki tedirgindi. Raithe'ye baktım, ejderhasının üzerinden atlayıp dizginlerini tutmuş ve onunla sakince konuşuyordu. Homurdandı ve kuyruğunu salladı, burun deliklerini açtı ama diğer ikisi kadar gergin görünmüyordu.

Dizginleri sertçe çektim ve ejderham homurdanmaya ve başını savurmaya devam etmesine rağmen toprağı oymayı bıraktı. Yanımda, Halek

bineğini sakınleştirmede daha az şansa sahip.

"Hey, ejderha, sakıncası var mı?" Halek sonunda eyerden atladı ve kertenkele tıslayıp toprağı tırmalarken dizginleri tuttu. "Eyerinin altında bir kaktüs kapsülü falan mı var?"

"Bir şeyler hissediyorlar," diye cevapladı Raithe, etrafına dikkatle bakarak. Kysa ve Rhyne havadan keşif yapmaya gitmişlerdi, yani sadece biz ve ejderhalar vardık. "Tetikte olun, bir şeyler doğru değil."

Kanat sesleri böcek sürücüsünün gelişini haber veriyordu. Rhyne hızla havadan alçaldı ve Kysa iner inmez onun sırtından atladı.

"Bir fırtına geliyor," diye duyurdu, kanımı dondurarak. "Batıdan geliyor ve çok hızlı ilerliyor. Bizi yakalamadan önce Carapace Havzası'na varamayacağız."

Batiya, yükselen rüzgâra baktım ve ufukta karanlık bir leke gördüm. Halek yavaş bir nefes verdi. "Sanırım fırtına geçene kadar sığınacak bir yer bulmalıyız," dedi. "Aksi takdirde kum soluyacağız."

Raithe önce bana, sonra Kysa'ya baktı. "Bokböceğı Klanı kampı ne kadar uzakta?" diye sordu.

Dudakları inceldi. "Acele edersek şafaktan önce oraya ulaşabiliriz. Ama fırtınanın içinden geçmemizi mi öneriyorsun? Rhyne ve ben iyi olacağız, ama senin kertenkeleler bundan hoşlanmayacak."

"Dürüst olmak gerekirse ben de değilim." Raithe de batıya doğru baktı ve çenesi gerildi. "Ama Sparrow'u bir an önce halkınıza ulaştırmamız gerekiyor. Fırtınayı beklemek onun daha da uzun süre uyumaması ya da tekrar ma'jhet'in büyüüne kapılma riskiyle karşı karşıya kalması demek."

"Ben iyi olacağım Raithe," dedim ona. Bana endişeyle baktı, ben de omuz silktim. "Birkaç gün uykusuz kalmak zorunda kalışım ilk değil. Eğer durmamız gerekirse bana bir şey olmaz."

Yine de yorgundum. Sürekli seyahat etmek, bozkırların acımasız sıcaklığı, Vahn ve Ölümsüz Kral için endişelenmek, hatta Kum ejderhasında saatler. Hepsi beni yıpratıyordu. Aslında, Kovass'tan strider'a ve şimdiye kadar olan tüm bu yolculuk, hayatlarımız için uzun, uzatılmış bir yarış gibi hissettirdi. Yorgunluk içimi kemiriyordu, fiziksel olmaktan çok ruhunuzun yorulduğu türden bir yorgunluktan bu.

Ve beni anlayışlı gözlerle izleyen Raithe bunu biliyordu.

Kysa ben ve Raithe'nin arasına baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Sonunda kararlı bir şekilde başını salladı. "İlerliyoruz," dedi ve Halek inledi. Onu duymazdan geldi. "Kertenkelelerin gözlerinin etrafına bir bez bağlayın," diye devam etti Raithe'ye bakarak hızlıca. "Kumlara karşı savunmasız olacakları tek yer orası.

Fırtına başladığında benim ve Rhyne'in arkasında tek sıra halinde yürüyün; rüzgâra karşı biraz koruma sağlamaya çalışacağız."

"Uçmayacak mısınız?" diye sordum.

Böcek binicisi bana hafif bir gülümseme verdi. "Sana bozkırlarda klanıma kadar rehberlik edeceğimi söylemiştim," diye cevap verdi. "Bu sözü tutacağım, bir kum fırtınasının içinden geçecek olsam bile. Ayrıca," diye devam etti, arkasında ölü bir çalıyı çiğneyen Rhyne'a şefkatli bir bakış atarak, "kaya böcekleri genellikle bozkırların en sert bölgelerinde, rüzgâr ve fırtınaların

çok daha şiddetlidir. Yumuşak ve etli memelilerin aksine, kum fırtınaları onlar için hiçbir şey ifade etmez."

"Peki ya siz?" Halek sordu. "Yani, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen de yumuşak ve etli bir memelisin."

Kadın homurdandı. "İşte bu yüzden zırh giyiyorum."

Rüzgâr daha da şiddetlendi, bozkırlarda esmeye başladı ve havaya dev toz bulutları savurdu. Ejderhalar binilemeyecek kadar tedirgindi, başlarını savurmaya ve yeri tırmalamaya devam ediyorlardı. Kysa ve Raithe gözlerine bez şeritleri sardı ve onları rüzgâra doğru yönlendirdi.

"İşte geliyor," diye mırıldandı Raithe.

Yukarı baktım ve bize doğru gelen, hareket ettikçe toprağı yutan bir kum duvarı gördüm. Başımı eğerek, fırtına cephesi bize çarptığında kendimi destekledim ve her şey dönen kum ve çığlık atan rüzgâr girdabında kayboldu.

Kum dalgaları elbiselerimi hırpalarken, başımı eğdim.

Kollarım ve ellerimin arkası. Kafamı kaldırdığımda, Rhyne'in iri siyah cüssesini önümüzde, rüzgârın içinde durmadan ilerlerken görebiliyordum. Dev böcek ilerleyip bizi fırtınanın en kötüsünden korurken kum etrafına dolanıyor, kabuğunun her iki yanından ayrılıyordu. Arkama baktım ve Halek'in bir kolunu gözlerinin önüne kaldırmış, yüzüne sardığı bir bez parçasıyla burnunu ve ağzını kapatarak ilerlediğini gördüm. Raithe arkadan geliyordu, başı eğik ve omuzları rüzgâra karşı kamburlaşmış bir şekilde yürüyordu.

Girdap gibi dönen kumlarda boğuk bir çığlık yankılandı ve arkamda ejderham sarsılarak durdu. Dizginlerini sıkıca tutarak döndüm.

Bir homurtuyla başını kaldırdı, dişlerini gösterdi ve yeri tırmaladı. Gözbağı çözülmüştü ve gözbebeklerinin jilet gibi ince yarıklar olduğunu gördüm. gözlerinin sarısı. Arkamda Halek'in ve Raithe'nin ejderhaları da saha kalkmış, telaşlı homurtularla başlarını sallıyorlardı.

"Kysa!" Seslendim, sesim dönen rüzgârlar yüzünden boğuklaşmıştı. "Ters giden bir şeyler var! Sanırım ejderhalar hissediyor-"

Kızgınlıktan çok korkuya benzeyen bir çığlıkla ejderham geriye doğru sıçradı ve dizginleri ellerimden kopardı. Ben tepki veremedim döndü ve etrafımızdaki kum perdelerine doğru fırladı. Birkaç dakika sonra, acı ve dehşet dolu bir çığlık fırtınada yankılanarak diğer iki ejderhanın korkudan çılgına dönmesine neden olunca kanım dondu. Halek'in ejderhası dişlerini göstererek ona doğru hamle yaptı ve Fatechaser, dişlerin şaklamasından kaçınmak için geri çekilirken dizginleri bıraktı. Ejderha anında fırl fırl dönerek

kumlar ve karanlık. Ama gözden kaybolmadan önce, birkaç keçi büyüklüğünde gölge ilerledi ve ejderhanın etrafını sardı. Fırtına onları yutup gözden kaybolurken tüyler ürpertici bir çığlık daha duydum.

"Kysa!" Böcek sürücüsünü aramak için döndüm. "Neler oluyor?"

Kumların arasından bir şey bana doğru geldi, küçük ve kırmızı bir şeydi, altı eklemlili bacakları ve ısırma için açılmış bir çift orak benzeri çenesi vardı. İleriye doğru fırladı, korkunç derecede hızlıydı, saldırırken şişkin siyah gözleri bana sabitlenmişti.

Havada parlayan bir mızrak karınca yaratığın kafasına isabet etti ve onu yere yapıştırdı. Üç karınca yaratığı daha kumların arasından sıyrılıp, ölmekte olan kardeşlerinin üzerinden sürünerek bana doğru gelirken, bacakları hâlâ çalışıyor, çeneleri zayıf bir şekilde sıkılıp açılıyordu.

Rhyne onlara doğru hamle yaptı, yüzündeki devasa boynuz ikisini yakalayıp geriye fırlattı. Üçüncüsü, dev böcek onu ezip geçerken kaya böceğinin cüssesi altında ezildi ve tozun içinde ezilmiş ve parçalanmış bir halde kaldı. Kysa eğilip mızrağını ilk dev karıncayı sapladığı yerden çekip bana elini uzatırken nefesim kesildi, sendeleyerek bir adım geri gittim.

"Atla! Acele et!"

Öne doğru sıçradım, uzattığı elini tuttum ve beni Rhyne'in sırtına kaldırdı. Çılgınca diğerlerini ararken Halek'i gördüm.

Birkaç karınca durduğu yere üşüşürken büyük bir kayaya tırmandı. Raithe sonunda çığlık atan kum ejderini serbest bırakarak kılıcını çekti, döndü ve Halek'le birlikte kayanın üzerine fırladı. Talihsiz kum ejderhası kaçmaya çalıştıysa da anında yarım bir

bir düzine karınca. Ejderha son bir feryatla yere yığılana kadar, kıvrık çenelerini etine batırarak üzerinde gezindiler.

Rhyne'in sırtından dehşet içinde etrafa baktım. Zemin hızla yok oluyor, yerini çenelerini gıcırdatarak ilerleyen dev karınca sürüleri alıyordu. Rhyne koca kafasını sağa sola sallayarak birkaç tanesini yakalıyor ve her savuruşunda onları fırlatıp atıyordu ama her seferinde daha fazlası oluyordu. Halek ve Raithe sırt sırta kayanın üzerinde durmuş, yukarı tırmanmaya çalışan karıncaları bıçaklıyor ve tekmeleyerek uzaklaştırıyorlardı ama saniyeler içinde alt edileceklerdi.

"Kysa, bizi buradan çıkar," diye soluk soluğa bağırdım, etrafımızdaki sürüler daha da yoğunlaşırken. "Halek ve Raithe'yi yakala ve bizi uçur!"

"Üzerinde çalışıyorum." Sesi olanlara göre fazla sakindi. Kaya böceğinin bacağına sürünen bir karıncayı bıçakladı, sonra Rhyne'a bir emir verdi. Kaya böceği hemen başını eğdi ve hücumla geçti, dev bir kama gibi karınca sıralarını tırpanlayarak onları bir kenara savurdu. Karıncaların oluşturduğu halıyla birlikte kayanın yanına çekildik.

Karıncalar üzerini örtmek için üşüştiler, ben de Halek ve Raithe'ye elimi uzattım. "Atlayın!"

Atladılar, Halek önce sıçradı ve kaya böceğinin yarı üstüne yarı yanına inerken kolumu tuttu. Raithe bir saniye daha olduğu yerde kaldı ve bir karıncayı daha keserek Halek'e kaçması için zaman kazandırdıktan sonra sıçrayıp zarifçe arkama indi. Halek tekmeleyerek Rhyne'in sırtına tırmandı ve ben onu önümde sürüklerken dişlerini sıktı.

Altımızdaki karınca denizi Rhyne'a tutunmaya çalıştı ama çeneleri kaya böceğinin kabuğunu sıyırdı ya da boynuzuyla kenara savruldu.

"Dayan," diye uyardı Kysa, Raithe'nin kolu arkamdan kıvrılıp mideme bir sıcaklık dalgası gönderirken. "Rhyne'ın bana saldırıp saldırmayacağını bilmiyorum.

bu kadar biniciyle uçamayız ama denemek zorundayız. Rhyne, yukarı!"

Eyerin arkasında, kaya böceğinin kabuğu yarıldı, yarı saydam kanatları kabuğundan açıldı. Kulaklarımda çınlayan ve dişlerimi titreten bir vızıltıyla devasa böcek havaya yükseldi. Bir an için, sanki ağırlığımıza alışmış gibi havada yalpaladı. Aşağıya baktım ve havada asılı duran kaya böceğine ulaşmaya çalışırken birbirlerinin üzerine tırmanan, kıvranan bir karınca halısı gördüm. Binlerce kıvrık çene bize doğru gıcırıyor, binlerce siyah, soğanlı göz bize dik dik bakıyor, midemi bulandırıyor ve korkudan tüylerimi diken diken ediyordu.

Rhyne'in kanatlarının vızıltısı yorucu geliyordu. Aşağıda çılgınca kaynaşan karınca halısının üzerinde süzülüyor, ama daha yükseğe tırmanamıyor gibiydi.

Rhyne havada biraz alçalırken Kysa, "Üzerinde bizden çok fazla var," diye mırıldandı. Çeneler ve sıçrayan bacaklar denizine daha da yaklaştı. "Heybeleri kes, ağırlığı azaltmalıyız."

Bıçağımı çektim, ama aniden, aşağıdaki karınca halısından, kırmızı bir vücut havada bize doğru uçu. Cırcır böceği gibi uzun, geriye doğru eklemli bacakları olan bir karıncayı bir anlığına gördüm. Rhyne'in sırtına kondu, Halek'ten bir feryat ve Rhyne'dan bir böğürtü kopardı, Kysa dönüp mızrağıyla karıncayı kıpırdayan halının içine geri düşürmeden önce.

"Takipçi karıncalar," diye mırıldandı Rhyne biraz daha alçalırken, kanatları çılgınca vızıldıyordu. "Hazırlanın," diye seslendi bize. "İnmelerine izin vermeyin. Eğer Rhyne'a tutunmaya başarlarsa, bizi de sürünün içine çekerler."

"Kysa Tal'Rahhe!"

Rüzgârın üzerinde bir çığlık yankılandı, ardından kanat sesleri duyuldu ve kum perdelerinin arasından Rhyne'a benzeyen iki kaya böceği belirdi. Tanıdık kitin zırhlar giymiş bir çift atlı, böceklerin parlak sırtlarından bize bakıyordu.

"Ateş çenelerinin kaynadığını duyduk," diye seslendi içlerinden biri, bineğini bırakıp Rhyne'ın yanına geldi. "Kovan anası bizi sizi uyarmamız için gönderdi ama anlaşılan siz zaten biliyorsunuz."

"Farkındayım," dedi Kysa kuru bir sesle. "Belki de hepimiz sürünün içine düşmeden önce Rhyne'ın yolcularını alabilirsiniz?"

Diğer savaşçı başını salladı. "Çabuk," diye ekledi, bir kolunu bana doğru uzatarak. "Takipçi karıncaların geri kalanı gelmeden önce. Kovan anası seni bekliyor."

"Git, Serçe," diye fısıldadı Raithe arkamdan. Hızlı bir nefes aldım ve Rhyne'ın üzerinden sıçrayarak savaşçının ön kolunu tuttum, tam o sırada başka bir kırmızı vücut havada uçu ve bir tıslamayla böceğin sırtına kondu. Savaşçı bir çığlık atarak kolumu bıraktı ve devasa karınca ileri atılırken ben de umutsuzca eyerin kayışlarına tutundum.

Raithe üzerime indi, bıçağını böceğin yüzüne saplarken gözleri parlıyordu ve böceğin öfkeli bir çığlık atarak geri dönmesini sağladı. Bindiğimiz böcek bir böğürtü kopardı ve istenmeyen yolcuyu uzaklaştırmak için yön değiştirdi. Eyer kayışlarına tutunarak çenemi sıktım ve altımda Canlı kırmızı halı açlık ve öfkeyle ciyaklayarak peşimize düştü.

Böcek binicisi dönmeyi başardı ve mızrağını takipçi karıncanın vücuduna saplayarak onu bineğinden itti. Bir çılgılık atarak sürünün içine geri düştü. Raithe aşağı uzandı, bileğimi yakaladı ve beni kaya böceğinin sırtında. Beni kendine çekerken hafifçe titriyordu.

Savaşçı bineğine bir komut verdi ve sürünün üzerinde süzüldük. Arkama baktığımda Kysa ve Halek'in sürüyü geride bırakarak bizi takip ettiğini gördüm ve Raithe'nin rahatlayarak bana yaslandığını hissettim. Bunun bizi öldürmek isteyen oldukça büyük böcekler tarafından ikinci kez saldırıya uğrayışımız olduğunu düşündüm ve hangi olayın daha korkunç olduğundan emin değildim.

"Sanırım bu bizi ödeştiriyor," diye fısıldadım arkamdaki iylvahn'a ve onun sessiz kıkırdamasını sırtımda hissettim.

"Sanırım," diye mırıldandı. "Yine de umarım birbirimizi dev etobur böceklerden kurtarmak sıradan bir şey haline gelmez."

Yirmi Üç

Sadece birkaç dakika sonra Kysa'nın kaya böceklerine karşı önyargısını anladım.

Fırtınanın içinde yükseldikçe rüzgâr etrafımızda çığlıklar atıyordu ve kısa süre sonra yer tamamen kayboldu. Omuzlarımı kamburlaştırıp yüzümü kumdan korumak için kapüşonumu çekerken, rüzgâr aniden tamamen durdu. Gözlerimi kırıştıtararak etrafıma baktım ve fırtınanın içinden yükseldiğimizi ve tamamen açık bir gökyüzünün altında uçtuğumuzu gördüm. Altımızda kumlar öfkelenip uğulduyor, altımızdaki toprağı karartıyordu ama yukarıda yıldızlar sonsuza dek uzanıyordu ve hava tozdan topraktan arınmıştı.

Binicimiz aşağıdaki boğucu buluta bakarak, "Bu yakında geçecek," dedi. "Fırtınalar dengesizdir ama bozkırlarda asla uzun sürmezler. Ve rüzgârlar dindiğinde, ateş çeneleri yeraltına dönecektir."

Keskin, soğuk havada titredim ve Raithe beni rüzgârdan koruyarak daha yakına çekti. "Bu yaratıkların fırtınalar sırasında ortaya çıkmasının bir nedeni var mı?" diye sordu biniciye, o da omuz silkti.

"Kimse gerçekten bilmiyor," diye yanıtladı. "Ateş çenelilerin neden fırtına sırasında ortaya çıktıkları, biz burada olduğumuzdan beri bozkırların gizemidir. Bütün fırtınalarda da değil. Aslında, bu kadar saldırganlaşmaları oldukça nadirdir. Ama arada bir fırtına çıktığında, ateş çeneliler çılgınca tünellerinden çıkar ve karşılarına çıkan her şeyi yutarlar."

"O zaman ortaya çıkmaya karar verdiğiniz için çok şanslıyız."

"Emri kovan anamız verdi," dedi atlı, başıyla bizi onaylayarak. Keskin siyah gözleri bana dikilmişti, meraklı ve değerlendirciydi. "Kysa Tal'Rahhe en saygıdeğer savaşçılarımızdan biridir," diye devam etti. "Halkımızın yabancılardan hoşlanması alışılmadık bir şeydir ama kovan anası herhangi bir

Seçkin bir savaşçıdan gelen bu istek hafife alınmaz. Ancak sizi uyarıyorum, binici olmayan çok az kişi kampımızın içini görmüştür. Niyetinizden şüphelenecek birkaç kişi var."

Birkaç dakika sonra Kysa ve Rhyne bir kanat vızıltısı içinde aşağı uçtu, üçüncü binici de onları takip etti. "Fırtına diniyor," diye duyurdu. Onun arkasında Halek bakışlarıyla karşılaştı ve zayıf bir sırtışıla bana baktı. Ölümle son karşılaşmamız hakkında bir şeyler söylemek istediği belliydi ama üç böceğin kanat sesleri arasında konuşmak zordu. "Carapace Basın'de buluşacağız," diye devam etti Kysa. "Konseyin bizi bekliyor olacağına inanıyorum."

"Elbette," dedi binicimiz ve alaycı bir gülümseme takındı. "Yabancıların bizim barbar olduğumuzu düşünmesini istemeyiz."

Bokböceği Klanı'nın evi hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Kaya böceğinin arkasından fırtınanın dinmesini, rüzgârın dinmesini ve kumların bir kez daha bozkırların üzerine çökmesini izledim. Solasti uzaktaki ufukta yükselirken, Carapace Havzası olması gereken yeri gördüm. Düzensiz bozkırlar, bir böcek kanadının alt tarafına benzemeyen sığ, biraz oval bir çanağa doğru alçalıyordu. Havza boyunca noktalar halinde Sürücümüze göre, binlerce yıl boyunca rüzgâr ve kum tarafından o kadar çok aşındırılmış olan devasa kaya yapıları, topraktan çıkan büyük tüyleri andırıyordu.

Kayalık dikenlerin arasında yuvalanmış ve havza boyunca görünüşte gelişigüzel kümeler halinde dağılmış düzinelerce yuvarlak kil ev vardı. Kulübeden biraz daha fazlası gibi görünüyorlardı, ancak bazılarının sonradan eklenmiş gibi görünen ikinci katları vardı. Bu beni şaşırttı; Kysa'nın bozkırlarda kullandığı gibi çadırlar bekliyordum. Kolayca toplanıp taşınabilecek bir şey. Ama kil ve taş evlerden oluşan bu köy çok kalıcı görünüyordu.

"Scarab halkının göçebe olduğunu sanıyordum," dedim.

Böcek binicimiz omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Öyleyiz," diye cevap verdi garip bir gülümsemeyle. Mızrağının ucunu aşağıdaki evlerin yayıldığı alana doğru salladı. "Köyümüze bakın," dedi, hâlâ bize bakarak. "Ne görüyorsun?"

"Evler," diye cevap verdim. "Evler. Kil tuğla ve taş, değil mi?" Omuz silktim. "Toplanıp taşınması kolay yapılar gibi görünmüyorlar."

"Hayır, ama çoğu yabancı gibi sen de sadece yüzeydekini görüyorsun," dedi atlı, kaba olmayan bir sesle. Silahıyla tekrar işaret etti. "Savaş sırasında

Rüzgârlı mevsimlerde köyümüz burada, en kötü zamanlarında bile korunaklı. Taşgaga sürüleri bozkırlara doğru göç etmeye başladığında, biz de onları takip ederiz. Vahalar kurduğunda ve çorak aylar bu bölgeyi süpürdüğünde, köyü burada bulamayacaklar. Biz çoktan yolumuza devam etmiş olacağız."

"Yani evlerinizi geride bırakıp yeni bir köye mi gidiyorsunuz?"

"Hayır." Atlı gülümsedi. "Evler bizimle geliyor."

Kanat vızıltısı sözünü kesti ve ben Boşluk'ta ne demek istediğini soramadan başka bir böcek binicisi çullandı. "Yabancıları getirmişsiniz," dedi yeni binici, bana ve Raithe'ye, sonra da arkamızdan gelen Kysa'ya bakarak. "Kovan anası, irfan bekçisi ve Savaş Şefi Vorkyth ile birlikte onları savaşçıların salonunda bekliyor. Onunla hemen konuşacaksın Kysa Tal'Rahhe."

Bir kez başını salladı. "Anlaşıldı."

Döndü ve vızıldayarak uzaklaştı. Aşağıya baktım ve köyün ortasında, böcek boynuzlarından yapılmış gibi görünen bir çitle çevrili büyük, dairesel bir bina gördüm. Yaşları on ile on iki arasında değişen bir grup kız ve erkek çocuk, önlerinde uzun sopalar tutarak çitin içinde birbirlerine bakıyorlardı. Daha yaşlı bir genç bir şeyler bağırdı ve bir sıra çocuk silahlarını diğerlerine doğru sürerek saldırdı, onlar da hızla geri çekildi, engelledi ve kendi saldırılarıyla karşılık verdi. Çocuklardan biri karnına şiddetli bir darbe aldı ve yere yığıldı. Rakibi öne çıkıp elini uzatarak onu ayağa kaldırana kadar nefes nefese orada yattı.

Böceğimiz tepemizde uçarken grup durakladı, yüzlerini siper ederek bize baktılar. Ağızları açık kaldı, gözleri büyüdü ve birbirlerine fısıldamaya başladılar, ta ki büyük oğlan öne çıkıp bir emir verene kadar. Grup hızla geri döndü, önünde eğildi ve ellerini kaldırdı. birbirimize tekrar yapıştık.

Böcek sürücümüz kapıların dışına indi ve ben eyerden kaydım, botlarım tekrar sert toprağa değdiğinde rahatladım. Etrafıma bakarken gerildim ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Çok derinlerdeydik Bokböceği Klanı köyü şimdi savaşçılar ve devasa böceklerle çevriliydi. Saklanacak, ortama karışacak bir yer yoktu. Ya klan yardım etmeyeceğine karar verirse? Ya da daha kötüsü, ya yardım etmeye karar verirlerse ama ben buna layık olduğumu kanıtlamak için yaptıkları testi geçemezsem?

Raithe bir an önce zarifçe yanıma düştü ve ben onun sabit elini kolumda hissettim. "Nefes al, Serçe," diye fısıldadı kulağıma. "Birlikteyiz."

Sen. İyi olacaksın."

Titreyerek başımı salladım, içimden gelen kaçma ve karanlık bir köşe bulup orada erime isteğini bastırdım. *Kaçmayı bırak, Sparrow*, dedim kendime. Raithe benimle birlikteydi, Halek ve Kysa da buradaydı. Bunu yalnız yapmıyordum.

Kapılardan geçerek savaşçı salonunun açılışına geldik. Burası kapıları vardı ama girişte bir çift parıltılı, yarı saydam yeşil perde asılıydı ve ötesinde ne olduğunu görmeyi engelleyecek kadar opaktı. Girişte bir çift muhafız duruyordu ama Kysa ve diğer savaşçıların giydiği tüm vücut kitin zırhını giymiyorlardı, sadece bir miğfer ve göğüs plakası vardı. Biz yaklaşırken kitin miğferlerinin altındaki sert gözleriyle bizi izlediler ama Kysa dalgalanan perdelerin arasından geçip bizi içeri götürürken kıpırdamadılar.

Gözlerim loş ışığa çabucak alıştı. Odanın içi basitti, ortasında büyük bir taş masa bulunan dairesel bir alan. Masanın etrafında üç figür durmuş bizi bekliyordu. Hafif yaşlı bir kadın, başı ve yüzü bir şala sarılmış bir figür ve tüm vücudunu kaplayan siyah zırhıyla iri bir adam. Eldivenlerindeki sivri uçlar ve Omuzları hınzırca havaya kalkmıştı ve miğferinin altındaki gözleri şüpheyle doluydu.

"Kysa Tal'Rahhe." Yaşlı kadın masadan kalkıp öne doğru geldi. Saçları çelik grisiydi, yüzü zayıftı, gözleri ve ağzı kırışıklarla kaplıydı. Gördüğüm kadarıyla kolları da aynı mürekkeple işaretlenmişti.

Kysa'da gördüğüm kalıplar. Birkaç adım ötede durup, dipsiz siyah gözlerini böcek sürücüsünün üzerinde gezdirdi ve gördüğü şey onu memnun etmiş gibi bir kez başını salladı. "Kovana geri döndün. Evine hoş geldin."

Kysa diz çöktü, bir dizini ve parmak uçlarını kısaca yere dokundurdu. "Teşekkür ederim Kovan Ana. Hac yolculuğum bana çok şey öğretti ama klanıma döndüğüm için mutluyum."

"Bineğin iyi mi savaşçı?"

Bunu söyleyen masadaki zırhlı savaşçıydı, derin sesi odada yankılanıyordu. Miğferinden yüzünü pek göremiyordum ama ses tonu bir uyarıydı, sanki Kysa'nın bir savaşçı olarak değeri Rhyne'a bağlıymış gibi. Ve eğer böcek düştüyse, artık buna layık değildi.

"Rhyne kırılmadı ve eğilmedi, Savaş Şefi." Ayağa kalkarken Kysa'nın dudaklarına hafif bir gülümseme değdi, sesinde bir gurur notası parlıyordu. "Ateş Çeneleri'ne karşı savaştı ve onu delip geçemediler."

"Ateş çeneleri." Yaşlı kadın kısa bir nefes verdi. "Kader gerçekten de ikinizin yanındaymış," diye mırıldandı. "Sürüyle saldırılarından birinde karşılaşmak ..."

Savaş şefi homurdandı. "En başta fırtınada dışarıda olmak aptallıktı," diye homurdandı. "Kimse heyelanla mücadele edip kazanmayı ummuyor." Onun

Karanlık bakışları bana kaydı ve daraldı. "Sadece bu yabancıları koruduğunuzu varsayabilirim," diye mırıldandı tiksintiyle. "Kim bu yabancılar?"

Bize getirdiğin yabancılar, savaşçı? İki şehir sakini ve biri de Labirent'te toz fareleri gibi saklanan uzun ömürlü ırktan."

"Savaş Şefi Vorkyth." Kovan anası iri yarı adama ters ters baktı, sesi sakindi ama aniden çelikleşti. "Sizden kibar olmayı unutmamanızı rica ediyorum. Biz Bokböceği Klanı artık dış dünyadan korkmuyoruz. Diğer kültürleri ve insanları köyümüze kabul etmek istiyoruz, onları dışlamak değil. Saklanma çağı

kendimizi ve klandan olmayanları yabancılaştırma sona erdi. Eğer bunu hatırlayamıyorsanız, belki de burada olmanıza gerek yoktur."

Şaşırtıcı bir şekilde, iri yarı, zırhlı adam başını eğerek kabul etti ve kovan anası bize döndü. "Özür dilerim, yabancılar," dedi. "Siz Scarab Klanı'nı ziyaret eden ilk yabancılar -en azından benim hayatım boyunca- ve hâlâ nasıl diplomatik olunacağını öğreniyoruz. İzin verin de bizi düzgünce tanıştırayım. Ben Kovan Anası Myrrka Nas'Senna. Bu Savaş Şefi Vorkyth Rol'k ve İrfan Bekçisi Adynna Na'Devyss. Üçümüz Bokböceği Klanı'nın konseyini oluşturuyoruz. Bu masada pek çok önemli karar tartışılır, ancak herhangi birinin hayata geçebilmesi için hepimizin hemfikir olması gerekir."

"Bir yabancınnın bir savaşçının ritüel dövmelelerine sahip olması gibi," dedi yumuşak, yeni bir ses ve başımı kaldırıp bakmama neden oldu. Üçüncü figür öne çıkmış, masanın etrafında yavaşça yürüyerek önümüzde duruyordu. Uzanarak şalını sıyırdı ve zarif mürekkep kıvrımlarıyla kaplı pürüzsüz bir yüz ortaya çıktı. Yanaklarını ve alnını süslüyor ve tuniğinin kıvrımlarında kaybolana kadar boynundan aşağı doğru bir yol izliyorlardı. Kolları da parmak uçlarına kadar mürekkep rünleriyle kaplıydı. Klanının geri kalanı gibi o da sağlam çizmeler giyiyordu ama işaretlerin ayaklarının üstüne ve ötesine kadar devam ettiğinden şüpheleniyordum.

"Ben İrfan Bekçisi Adynna," dedi kadın. Karanlık bakışları sırayla her birimizi keskin ve değerlendirci bir şekilde süzdü. "İnsan, Fatechaser, kahjai," diye mırıldandı. "İlginç bir kombinasyon. Söyle bana, bunlardan hangisi Kadersiz mi?"

Kysa bana doğru bakarak, "Kız," diye cevap verdi. "Ona Serçe diyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Figür uzun parmaklarıyla bana işaret etti, ben de temkinli adımlarla ilerledim. "Genç," diye mırıldandı, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bir yabancı için çok genç. Savaşçılarımız eğitime başladıkları andan itibaren

sopa tutabilir, ama şehirlerin yumuşak hayatını yaşayanlar için durum böyle değil." Bana dikkatle baktı, sonra ayakta duran Kysa'ya baktı yanımda. "Savaşçı işaretlerini almasını istediğiniz yabancı bu mu?"

"Hayır," dedi Savaş Şefi Vorkyth hemen. "Kesinlikle olmaz. Kadim işaretler yalnızca en güçlülere, kaya böceklerine binmeye layık olanlara verilir. Bu, Bokböceği Klanı savaşçıları için kutsal bir geçiş törenidir. Bir yabancının böyle bir ayrıcalığa sahip olmasına asla izin verilmez."

Midem bulandı ama ne irfan bekçisi ne de kovan anası tepki veriyor gibiydi, yani belki de işler düşündüğüm kadar kötü gitmiyordu. "Senin görevin ne kızım?" diye sordu irfan bekçisi. "Maederyss'in masalında senin yerin ne?"

Dudağımı ısırdım. Kısa bir an için yalan söyleyip söylememeyi düşündüm ama bunun onları ikna etme şansımızı sabote edebileceğine karar verdim. Ayrıca Raithe, Halek ve Kysa da oradaydı; hepsi yalan söylediğimi anlayacaktı ve bununla yüzleşemezdim. Onların hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesine katlanmak Vorkyth'in küçümsemesinden bile daha zordu.

Derin bir nefes aldım ve gerçeği söyledim. "Kovass'taki Hırsızlar Loncası'nın bir üyesiydim."

"Bir hırsız." Vorkyth küçümseyen bir ses çıkardı. "Onursuz bir parazit," diye devam etti, elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Bu zaman kaybı. Ben bile

Cevabın açık olması gerekirken neden bu konuşmayı yaptığınızı bilmiyorum."

"Konsey." Raithe arkamdan yaklaştı, sessiz varlığı bana odadan kaçmama cesareti verdi. "İzin verirsiniz." Hemen devam etmedi ama hem kovan anası hem de irfan bekçisi devam etmesi için başlarını sallayana kadar bekledi. "Kovass'a ma'jhet'in temsil ettiği tehdidi sona erdirmek için gönderildim," diye başladı. "Başarısız oldum ve ma'jhet Ölümsüz Kral'ı dünyaya geri getirmeyi başardı. Sparrow ve ben şehir düşerken kaçtık ve o zamandan beri Irrikah'a seyahat ediyoruz.

"Onunla ilk tanıştığымda," diye devam etti Raithe, "onun sadece bir hırsız olduğunu düşünmüştüm. Bu varsayımdan pişmanlık duyuyorum. Sparrow cesurluğunu ve cesaretini kanıtladı.

becerikliliğini tekrar tekrar gösterdi. Onun neden Kadersiz olduğunu şimdi anlıyorum."

"Evet," diye yineledi Halek başını sallayarak. "Ben bir Fatechaser'ım. Onunla tanıştığımдан beri iki kez ölmem gerektiğinden oldukça eminim."

Bana şöyle bir baktı

sırıttıyor. "Kaderin ya da alın yazısının kararını değiştirebilecek biri varsa o da Sparrow'dur." "O hâlâ bir yabancı," diye ısrar etti Vorkyth. "Ona dövmeleeri vermek

klanın bir parçası olacağı anlamına geliyor. Bu daha önce hiç yapılmadı."

"Zaman değişti Savaş Şefi," diye cevap verdi Kysa yumuşak bir sesle.

"Klan artık

artık dünyanın geri kalanından saklanıyor. Ve bir Ölümsüz Kral yükseldi tüm krallıkları fethetmeye başlamak için Toz Denizi'ni geçecek." Bana başını salladı. "İğrenç kan büyücüler acımasızca bu kızı hedef aldı. Şimdiden birçok büyü saldırısının kurbanı oldu. Ölümsüz Kral neden tek bir insan kızın ölmesini istesin ki? Çünkü o Kadersiz. Çünkü olacakların gidişatını değiştirebilir."

"Ölümsüz Kral." Kovan anası uzun bir iç geçirdi. "O zaman doğru. İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum." Çenesi gerildi ve arkamızdaki kapı aralığına baktı. "Eğer Ölümsüz Kral gerçekten geri döndüyse, burayı terk etmemiz gerekecek," dedi. "Pek savunulabilir bir yer değil. Bozkırlara gitmeli, diğer klanları bir araya getirmeli ve bizi dinleyeceklerini ummalıyız. Ama önce ..." Tekrar iç çekti ve bana döndü.

"Kadersizlerin efsaneleri dağınık ve tutarsız," diye mırıldandı. "Ama eğer gerçekten Kadersizsen, Ölümsüz Kral'a karşı durabilecek tek kişi sen olabilirsin. Benim seçimim ona koruma sağlamak bunu mümkün kılmak için ihtiyacı var."

Savaş Şefi Vorkyth bir kez daha tiksinti dolu bir ses çıkardı. İrfan bekçisi beni izlemeye devam etti, anlam veremediğim bir şey arıyordu. "Eğer ona işaretleri vereceksem," dedi sonunda, "önce bunların nereden geldiğini anlamalı. Bokböceği Klanı'nın tarihini bilmeli ve Ölümsüz Krallar."

Kovan anası ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet," dedi. "Anlaştık. Bokböceği Klanı'nın yolu budur. Hepimiz nasıl var olduğumuzun tarihini bilmeliyiz, yoksa ona geri döneriz."

Anlaşılan irfan bekçisi, savaş şefinden herhangi bir onay ya da itiraz beklemiyordu. "Uzun zaman önce," diye başladı, "Böcek binicileri ve Çorak Bozkırların efendileri olmadan önce, bir Ölümsüz Kral'a hizmet ediyorduk. Adı zaman içinde kayboldu ama kral atalarımızı tek bir amaç için yarattı: Rakip kralların hizmetkârlarını avlamak ve öldürmek. Bizler

savaşçılar, biz koruyucular değildik ... biz suikastçilerdik." Bakışları bana dönmeden önce çok kısa bir süre Raithe'e gitti. Kollarını kaldırdı, bileklerini yukarı kaldırdı ve derisindeki mürekkep girdaplarını gösterdi. "Bu işaretler Ölümsüz Kral'ın kendi ma'jhet'i tarafından, bizi diğer sarayların büyüğü görüşünden saklamak için verildi ve yıllar geçtikçe bunları nasıl yapacağımızı öğrendik.

"Kralların Savaşı başladığında," diye devam etti irfan bekçisi, "topraklarımız ve hükümdarımız için savaşmak yerine, atalarımız Ölümsüzlerini terk edip çöllere kaçtı. Yüzyıllar boyunca kendimizi sadece kralın gözlerinden değil, herkesten sakladık. Ölümsüz Kral bizi tekrar bulursa, gazabının korkunç olacağını biliyorduk. Gizli ve güvende kalmak için işaretlere, ma'jhetlerin kendilerinden aldığımız dövmelere güvendik. Çağlar boyunca halkımız görünmezdi, dünyanın geri kalanına yabancılaşmıştı. Bozkırlarda hayatta kalmayı öğrendik ve binlerce yıldır tek dostumuz olan dev böceklerden faydalanmayı öğrendik. Binlerce yıldır tek arkadaşımız olan Tek amacımızın öldürmek olduğu bir katliamın varlığı.

"Çağlar geçti," diye devam etti irfan bekçisi. "Yavaş yavaş, insan çağı Ölümsüz Krallar çoğunlukla unutuldu ve bir kez daha ortaya çıktığımızda değişmiştik. Çorak Bozkırların dev böcekleriyle olan ilişkimizle ünlü Bokböceği Klanı olmuştuk. Artık saklanmamıza gerek yoktu. Bir zamanlar bizi dünyanın gözlerinden koruyan dövmeler Ölümsüz Kral'ın hizmetkârları savaşçılarımız için bir geçiş töreni haline geldi ve onları seçkinlerin bir parçası olarak işaretledi. Kaya böcekleriyle ortak olmaya layık olanlar. Ama ..." Derisindeki işaretlerin tam etkisini göstermek için kollarını tekrar kaldırdı, bilekleri dışarı dönüktü. "Biz irfan bekçileri unutmayız. Klanın tarihini tenimize ve kalbimize kazırız, böylece nereden geldiğimizi her zaman hatırlayabiliriz. Ve en kötüsü gerçekleşirse neye dönebileceğimizi.

"Artık Bokböceği Klanı'nın tarihini biliyorsun." İrfan bekçisi gözlerinin içine baktı. "Ve rünlerin gerçek doğasını. Onlar sadece su ve mürekkep işaretleri değildir. Tüm klanın ağırlığını ve mirasını taşırlar. Eğer bu yükü taşımaya istekliysen, onları sana yazacağım ve sen de bizden biri olacaksın."

"Ve bu onu ma'jhet'in büyüğünden saklayacak," dedi Raithe, kararın ağırlığıyla nefesimi tutmak zorunda kalsam bile.

İrfan bekçisi başını salladı. "Ölümsüz Kral yeniden dirildi," dedi. "Ama bu işaretlerle ne o ne de hizmetkârları onu bulabilecek.

büyü ile. İşaretler seni ölümden korumayacak," diye uyardı ince bir parmağını kaldırarak. "Kral öfkesini doğrudan sana yöneltirse, seni bir saldırıdan da korumayacaklar. Ama önce seni bulması gerekecek. Ve dövmeler bunu zorlaştıracak."

"Sanki karar çoktan verilmiş gibi konuşuyorsun," diye homurdandı Vorkyth. Hepimiz ona baktık ve o da kollarını kavuşturdu. "Kurallar değişmediyse, üçümüz de aynı fikirde olmalıyız," dedi inatla. "Ve ben hâlâ bu hırsızın, bırakın onurlu bir savaşçı olmayı, Bokböceği Klanı'nın bir parçası olmayı hak ettiğine bile ikna olmuş değilim."

"Vorkyth," diye başladı kovan anası, ama o anda havada bir sarsıntı oldu ve odaya çürüme, kokuşma ve ölüm kokusu yayıldı. İçim burkuldu, korku içinde kıvrılırken tepemde bir ses yankılandı, vızıltılı, korkunç ve tamamen tanıdık.

"Kadersizler için geldim."

Yirmi Dört

Köyün üzerindeki gökyüzünde bir şey geziniyordu. Devasa ve korkunç bir şey güneşi kapatıyordu. Efsanevi bir sürüngen, büyük bir ejderha, bir kum strider büyüklüğünde ve yüz kat daha korkutucu, aşağıya baktı. Gözleri hastalıklı bir yeşil renkte parlıyordu. Vücudu çürümüş ve parçalanmıştı, kokuşmuş et parçaları açıkta kalan kemiklere yapışmıştı, canavardan çok iskelet gibiydi. Parçalanmış büyük kanatları havayı dövüyordu, bir kâbusun canlanmış haliydi, üzerimizde gezinirken yerçekimi kanunlarına meydan okuyor gibiydi.

Korku buz gibi parmaklarıyla kalbimi kavradı ve rüzgâr kulaklarımda feryat etti. Etrafıma baktım ve tüm köyün tanıdık, boğucu bir kum fırtınasıyla çevrili olduğunu gördüm. Rüzgâr çalgınca dönüyor, tüm kaçışları kesiyor ve bizi merkeze hapsediyordu.

"Bana Kadersiz'i ver."

Ürperdim. Ses Vahn'ın sesiydi, yüz kat artmıştı ama sanki iğrençliğin kendisi konuşuyormuş gibi geliyordu. Sürüngenin kemikli kafatasının tepesine baktım ve korktuğum şeyi gördüm. Tanıdık cüppeler giymiş bir figür, bir elinde kararmış bir asa tutuyordu. Her nasılsa bana baktığını biliyordum.

"Vahn," diye fısıldadım.

"Ölümsüz Kral geri döndü," diye devam etti ses, kumların üzerinde gürleyerek. *"Onun sonsuz gücüne bakın. Eski devleri getirdi.*

hayata geri döndüğünde, dünyayı kendi istediği gibi yeniden yaratacak ve tüm krallıklar onun kudreti önünde eğilin. Bize Kadersiz'i verin ve sadakatinizi talep etmeye geldiğinde onun gazabından kurtulun."

Savaş Şefi Vorkyth ileriye doğru yürüdü, devasa iğrençliğe meydan okurcasına bakarken zırhının ışığı parıltıyordu. Bir an için, acaba

kabul edecek, beni Vahn'a teslim edecek ve temsil ettiğim sıkıntıdan sonsuza dek kurtulacaktı.

"Bokböceği Klanı meydan okuyor!" Vorkyth bağırdı, ancak sesi rüzgâr ve kum yüzünden boğuklaşmıştı. "Bir daha asla hiçbir kralın önünde diz çökmeyeceğiz! Ölümsüz Kral sadakatimiz için gelirse, onun yerine kendisini bekleyen bir ordu bulacaktır."

"*Aptallar.*" Dev iğrençlik başını kaldırdı, gözleri alev alev yanıyordu. Kafatasında, Vahn asasını kaldırdı ve ileri doğru savurdu. "*O zaman ben de Kadersiz'i Zorla. Ve meydan okuduğunuza pişman olacaksınız. Bu gün sona erdiğinde, klanınızdan geriye kemik ve tozdan başka bir şey kalmayacak. Hatıran dağılacak ve kimse senin varlığını hatırlamayacak.*"

Dehşete kapılmış bir çığlık havaya yükseldi ve içimi vahşi bir girdap kapladı. Köyün kenarında, figürler kendilerini kumlardan kampın içine fırlattı. Önce sadece birkaç tane, sonra düzinelerce. Solmuş, çürümeye yüz tutmuş cesetler, yırtıcı çakalların kafalarıyla köyün içine daldılar, dişleri, kılıçları ve parçalayıcı pençeleriyle her şeyi parçaladılar ve kamp kaosa sürüklendi.

Savaş Şefi Vorkyth bir öfke çığlığı attı ve gözleri kocaman ve öfkeli bir şekilde kovan anaya doğru döndü.

Kovan anası başıyla keskin bir selam verdi. "Git, Vorkyth," dedi. "Bizim için endişelenme. İnsanları koru."

Savaş şefi başını salladı ve yüzü gerilmiş bir halde geri döndü. "Kovanın anasını koru, savaşçı!" diye Kysa'ya çıkıştı ve geri kalanımıza ters ters baktı. "Yabancılar, eğer savaşmak istiyorsanız saygımı kazanmış olacaksınız; aksi takdirde yolumdan çekilin. Savaşçıları bir araya getirmeli ve iğrençlikler geri döndü. İyi savaşın!"

Kapının dışında bağlı duran devasa bir böceğe doğru koştu ve bir haykırıyla sırtına atladı. Böcek anında havaya yükseldi ve zaten uçmakta olan bir avuç savaşçıya katıldı, kanatlarının vızıltısı rüzgârın, çığlıkların ve uluyan zombilerin kakofonisine karıştı. Böcekler ve biniciler öfkeli sürünün üzerine çullandı ve köyde bir kargaşa patlak verdi.

Kysa beni yerinden sıçratan keskin bir ıslık çaldı ve bir kalp atışı sonra Rhyne onun yanına geldi, homurdanıyor ve başını sanki savaşın yakın olduğunu biliyordu. Kaya böceğinin üzerinde sallanarak mızrağını kaldırdı ve gözlerini yaklaşan kaosa dikti. "Bir arada kalın," diye seslendi Rhyne

devasa gövdesini kapıların önünde hareket ettirdi, oflayıp pufladı ve boynuzuyla havayı tırmıkladı. "Yaratıkların bizi geçip kulübeye ulaşmasına izin vermeyin."

"Serçe." Raithe tereddüt etti, Kysa'ya katılmakla benimle kalmak arasında kalmış gibiydi. Bakışları kapıdan savaşçı kulübesinin içine ve kapıda duran iki kadına kaydı. "Kovan anası ve irfan bekçisiyle kal," dedi bana. "İkinizi de koruyacağız."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir grup savaşçı çocuğu hatırladım, muhtemelen canavarlarla savaşmak için mızraklarını kaldırmış hazır bekliyorlardı. Ellerim titredi ama aşağı uzandım ve iki hançeri de çektim, onları sıkıca kavrayıp serbest bıraktım. "Hayır," dedim. "Bu sefer kaçmayacağım."

Halek şiddetle sırtıttı. "Bizim Kadersiz'imiz yerinde duruyor," dedi bir elindeki tuhaf siyah kürelerden birini savurarak. "Bakalım kaderi bir kez daha kandırabilecek miyiz?"

Raithe boş eliyle uzandı ve başımın arkasını kavradı. "Yakınımda kal o zaman," diye mırıldandı, yüzündeki ifade kalbimin teklemesine neden oldu. "Irrikah'a varmak üzereyiz. Seni şimdi Ölümsüz Kral'a kaptıramam."

Çınlayan hırıltılarla köyün ortasına bir yaratık sürüsü yayıldı, kılıçları, pençeleri ve açık çeneleriyle üzerimize atladılar. Rhyne onları karşılamak için hamle yaparken trompet gibi bir borazan sesi çıkardı ve devasa boynuzunun bir hamlesiyle birkaçını uçurdu. Kysa onun sırtında mızrağını döndürerek, Rhyne dönüp onları kenara savurmadan önce kendisine pençe atan canavarlara sapladı.

Toz ve çürümüş et kokan üç hırıltılı zombi üzerimize gelirken yardıma koştuk. Halek kara topunu onların ortasına fırlattı ve top bir ateş ve duman bulutu içinde patladı. İki tanesi çığlık atarak uzaklaştı, alevler solmuş etlerinin üzerinde çatırdıyordu ama üçüncüsü bir ulumayla ona doğru atıldı. Vahn'dan aldığım bıçak derslerini ve dövüş hakkında söylediklerini hatırlayarak onu karşılamak için hamle yaptım.

Kavga sertler ve aptallar içindir. Ama dövüşmek zorundaysanız, yüzeysel kesiklerle vakit kaybetmeyin. Hızlı vur, sert vur ve hayati organları hedefle: boğaz, kalp, böbrekler, bacaklarındaki atardamarlar. Eğer onları çabucak öldüremiyorsanız, kör edin, sakatlayın. Göremezlerse ya da ayakta duramazlarsa savaşamazlar.

Hançerimin bıçağı yaratığın boynunun yan tarafına isabet etti ve boğazında derin bir yara açarak diğer taraftan dışarı çıktı. Bir sesle öne doğru savruldu.

Boğuk bir hırıltıyla yere yığıldı, kafası neredeyse kopmuştu, siyah dili çenelerinin arasında sallanıyordu. Midem bulandı ve geri çekildim.

"İyi atıştı, Serçe!" Halek böbürlenerek ayağa fırladı ve Rhyne'ı taciz eden bir grup ölümsüzün üzerine bir küre daha fırlattı. Patlama birkaçının sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu, solmuş etleri yanıyordu, sonra Rhyne onları boş şişeler gibi bir kenara fırlattı. Halek sertçe sırttı ve bana döndü. "I

Her zaman iddia ettiğinden daha iyi dövüşebileceğini düşünürdüm," dedi. "Birileri bizden bir şeyler saklıymış."

"Halek, arkanda," diye tersledi Raithe, kendisine saldıran bir canavarın kolunu keserek. Halek, dişlerini göstermiş bir zombi üzerine atlarken döndü ve bir küre daha fırlattı. Bir alev ve ısı parlaması oldu ve yaratık yüzünün yarısı kararmış ve kaybolmuş bir halde geri döndü. Halek birkaç adım geri çekilirken irkildi. "Pekâlâ, muhtemelen savaşa odaklanmalıyım. Yine de ateş kürelerim hızla tükeniyor."

Daha fazla zombi ilerleyerek kapıya doluştu. Kysa ve Rhyne girişin önünde durmuş, saldırıların yükünü çekiyorlardı. Halek ateş kürelerini kalabalığın üzerine fırlatarak yıkıcı bir etki yaratırken, Raithe ve ben kapıya çok yaklaşan yaratıkları temizledik. Paslı bir kılıcın ağzı kafama doğru savrulunca geriye sıçradım, sonra ileri atılıp yarattığı çenesinin altından bıçakladım. Karışık bir hırıltı çıkardı ve yüzüme doğru hamle yaptı, ancak Raithe'in silahının ağzını kesip onu ikiye ayırmasıyla karşılaştı. Raithe'nin kolunun altından eğildim ve bir yaratığı bıçakladım.

sırtına sıçrayıp bıçağımı göğsüne sapladım. Can çekişen bir ulumayla geri sıçradı ve Raithe dönerek başını kesti.

Nefes nefese, canavarın başsız bedeni titreyip yere yığılırken etrafıma bakındım. Bokböceği Klanı'nın savaşçıları, Vahn'ın ölümsüz ordusuyla savaşa kilitlenmiş biniciler ve tek tek askerler sürüyle savaşıyordu. Çakal canavarlar gaddar ve acımasızdı ama savaşçılar kendi başlarının çaresine bakıyor gibiydi. Cesetler kampın her yanına dağılmıştı, havayı çürük ve kan kokusu kaplamıştı ama Scarab savaşçılarından daha fazla ölümsüz var gibiydi. Savaş Şefi Vorkyth'in kaya böceği havada uçarak bir kulübeyi parçalayan bir grup ölümsüze çarptı ve klanın geri kalanından düzensiz bir tezahürat yükseldi.

Ve sonra, soğuk bir ürperti omurgamdan yukarı süzüldü. Vahn'a baktım, ölümsüz iğrenç yaratığının tepesinde dimdik duruyordu. Bir kolunu kaldırdı ve yumruğunun içinde her neyse ezmeden önce elinde tuttuğu kırmızı ve pütürlü bir şeyi görebildiğimi sandım. Parmaklarının arasından kırmızı bir şey akıyordu.

Kolunu kaldırdı ve etrafında yeşil bir enerji dalgası yükseldi. Dudakları kıpırdadı, duyamadığım kelimeler söylüyordu ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Birkaç adım ötede, Raithe ve benim öldürdüğümüz çakal yaratık seğirdi, kıpırdandı ve tekrar ayağa kalktı.

İçimi bir korku kapladı. Etrafıma bakındım ve alanda yükselen tüm ölümsüz bedenleri gördüm. Başsız, kolsuz, korkunç yaralarla kaplı, yine de pençeleriyle kendilerini dik tutuyor ve en yakın canlıya doğru ilerliyorlardı. Gözleri artık ruhsuz yeşil bir ateşle yanıyor, her şeyi hastalıklı bir parıltıyla yıkıyordu. Vahşice uluyarak kendilerini klanın üzerine attılar, nefret dolu hırıltıları havaya yükseliyordu.

Bir canavar bana doğru hamle yaptığında geriye sıçradım, pençeleri yüzümü tırmalıyordu. Vücudunun bir tarafı kararmıştı ve bana doğru gelirken yanmış et kokusu üzerine sinmişti, harap olmuş çeneleri şaklıyordu. Göğsünü yararak kemiğe kadar bir kesik açtım ama ceset duraksamadı ya da yavaşlamadı. Bacağından bıçakladım ama yaranın hiçbir etkisi olmadı. Raithe'nin kılıcı kafasını kesmek için aşağıya inene kadar beni takip etmeye devam etti, çırpındı ve pençeledi. Ancak o zaman nihayet yere yığıldı.

"Bunun sonu yok." Halek ateş kürelerinden birini yeniden canlanmış cesetlerin üçlüsüne fırlatarak havaya bir alev patlaması gönderdi. Neyse ki ateş hâlâ yaşayan ölüleri etkiliyor, solmuş etlerini yakıp küle çeviriyordu. "Ölü kalmayan şeylerle savaşmaya nasıl devam edeceğiz?"

"Vahn'ı durdurmalıyız."

Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Boynumu bükerek iğrenç yaratığa, kafatasının üzerine tünemiş kan büyücüsüne baktım ve yumruklarımı sıktım. "Vahn her şeyi kontrol eden kişi," dedim. "Onu durdurursak, orduyu da durdurmuş oluruz."

"Önce o iğrenç şeyi alaşağı etmeliyiz," diye mırıldandı Raithe, gözlerini kan büyücüsüne ve tepesindeki korkunç kanatlı yaratığa dikerek. Çenesi gerildi ve hâlâ Rhyne'la birlikte ölümsüz grupların arasından geçmekte olan Kysa'ya baktı. "Kysa!" diye seslendi. "Klanında bu kadar büyük bir yaratıkla başa çıkabilecek bir şey var mı?"

"Belki!" Rhyne başını sağa sola çevirip bir zombi kümesini dağıtırken Kysa'nın sesi gergin çıkıyordu. "Ama ilim bekçisini ve kovan anasını korumasız bırakamam."

"Git, Kysa Tal'Rahhe." Kovan anası ortaya çıktı, irfan bekçisi ve bir çift savaşçı da yanındaydı. "Kadersiz kız haklı. Bir kovan anasıyla savaşamayız."

ölmeyecek bir ordu. Tüm klanımız yok edilmeden önce kan büyücüsü durdurulmalı."

"Savunmasız değiliz," diye devam etti İrfan bekçisi, "ve klan önce gelmeli. Yabancıları al ve kan büyücüsünü durdur. Buna bir son verin ve Ölümsüz Kral'a Bokböceği Klanı'nın asla boyun eğmeyeceği mesajını gönder!"

"Nasıl istersen, İrfan Bekçisi, Kovan Ana." Kysa bu karardan memnun görünmüyordu ama itaatsizlik de etmeyecekti. Bize bakarak, başıyla kısa bir selam verdi. "Beni takip edin o zaman. Balistalar kampın diğer tarafında. Rhyne. . ." Onu etrafında döndürerek mızrağını kaldırdı ve ileri doğru savurdu. "Yolu açın!"

Rhyne böğürdü ve ileri atıldı. Uluyan cesetler kendilerini ona doğru fırlattılar ama ya kabuğundan sekiyor ya da kenara savruluyorlardı. Halek, Raithe ve ben kaya böceği kampın içinden geçerken onu takip ettik, etrafımızda kaos hüküm sürüyordu. Bir keresinde arkama baktım ve bir zombi sürüsünün merkezdeki kulübeye doluştuğunu, çatının üstüne sıçradığını ve duvarları parçaladığını gördüm. İlim bekçisini ya da kovan anasını göremiyordum ve onları ölüme terk etmediğimizi umuyordum.

Pandemonium'un içinden geçerek yolumuza çıkan ölümsüzleri kesip biçerek ilerledik. Scarab Klanı savaşçıları yükselen ordulara karşı savaşırken çığlıklar ve ulumalar etrafımızda yankılandı. Ama artık sayıları daha azdı ve ölümsüzler sonsuz görünüyordu. Kulübelerden birinin yanındaki toprağı yırtan bir üçlü gördüm, sanki altında gömülü olan her neyse ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi pençeleriyle kili ve toprağı parçalıyorlardı. Aniden bir çatırtı oldu ve sarı bir sıvı havaya fışkırdı. Hortlaklar çukuru çılgınca kazmaya devam etti ve altlarındaki toprak titredi.

Toprak bir gümbürtüyle yükselip alçalırken, korkunç bir böcek topraktan fırladı ve sırtında hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bir çift kulübe taşıdı. Karanlık ve parlaktı, Rhyne'ı bile gölgede bırakıyordu. Devasa böcek topraktan çıkarken ağzım bir karışık açık kaldı, içimden bir huşu dalgası geçti. Cüssesine kıyasla komik derecede küçük görünen başını sallayan dev böcek, hâlâ kendisine yapışmış olan canavarlardan hızla uzaklaştı ve yanından geçerken başka bir kulübeyi kıl payı ıskaladı.

Bana yandan saldıran bir cesetten kaçtım ve pençelerinden kıl payı kurtuldum. Yanımda, Halek meydan okuyan bir çığlık atarak bir çift canavarı geri savurdu, vücutları tamamen yanıyordu. "İşte bu, ben

Bir tane kaldı!" diye seslendi, kafatasını hedef alan bir kılıç darbesini savuşturarak. "Düşündüm ki

o önemli an için saklamalısın. Hayır, hayır, canavar, geri çekil. Iylvahn, yardım et!"

Halek etrafından dolanırken Raithe döndü ve canavarın kafasını kesti. Ama Fatechaser arkasından ona saldıran iki zombiyi görmedi. Ben bir uyarı çığılığı atarken bile, bir kaya böceğinin devasa kıvrımlı boynuzu canavarlara çarptı, onları uzağa fırlatmadan önce her ikisini de kazığa oturtup havaya kaldırdı. Rhyne tepemizde belirdi, binicisi bir canavarı kafatasından mızraklayıp kenara fırlattı.

"Bir silaha ihtiyacınız var mı?" Kysa Halek'e ters ters bakarak sordu. Onun sesi öfkenin sınırlarında geziniyordu. "Bir insan savaşa nasıl bu kadar hazırlıksız gider? Silahsız olduğunu bilseydim, kovan anasıyla birlikte geride kalmanı önerirdim."

"O kadar da hazırlıksız değilim." Halek başını salladı, ceketinin içine uzandı ve sahip olduğunu bilmediğim bir bıçağı ortaya çıkardı. Teçhizatının geri kalanı gibi, bu da daha önce görmediğim bir şeydi; kısa, düz bir silah. İki tarafı da bıçaklıydı, hiç kavisli değildi. Yüzünü buruşturan Fatechaser ona birkaç darbe indirdi. "Gerekirse geleneksel yöntemlerle savaşabilirim-aagh!" Bir zombi yüzüne doğru hamle yapıp çenesini kırınca geri çekildi. "Sadece bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyorum. Hayır, uzaklaş, canavar!" Canavar tekrar saldırdığında çılgınca bir hamle yaptı ve kör bir şans eseri onu boynundan vurmaya başardı. "Şu işi bitirelim de bir daha bu şeylere bu kadar yakın olmak zorunda kalmayayım."

"Çabuk ol o zaman." Kysa, Rhyne'i etrafında döndürdü ve bunu yaparken başka bir ölümsüzü daha hakladı. "Neredeyse vardık."

Savaş etrafımızda şiddetlenmeye devam ederken köyün dış mahallelerine doğru ilerledik. Kaya böcekleri havada vızıldıyor ya da savaşa dalıyordu, ancak sürünün sayısı onları yıpratmaya başlamıştı. Bir savaşçının bir zombi sürüsü tarafından bineğinden sürüklendiğini ve saplanan bıçakların ve parçalanmış pençelerin altında kaldığını gördüm. Birkaç tanesi daha başka bir ev böceğini parçalıyor, toprağın altına gömülmüş böceği bulana kadar toprağı kazıyordu. Taş ve topraktan oluşan bir çağlayanla, devasa Böcek yukarı doğru yükseldi ve kaçarken cesetleri ayakları altında ezdi. Başımı kaldırdığımda Vahn'ın hâlâ iğrenç yaratığın üzerinde durduğunu ve her şeyi düz, duygusuz gözlerle izlediğini gördüm.

"İşte." Kysa bizi bir yükseltinin arkasına, köyde devam eden savaşın görüş alanının dışına götürdü. İki büyük, hantal yapı brandalarla kaplı bir şekilde duruyordu.

Kysa Rhyne'dan aşağı atladı, bezi yakaladı ve yırtarak altında yatanı ortaya çıkardı.

Gözlerimi kırptım. Bir insanın iki katı uzunluğunda, yarısı toprağa gömülü bir böceğin kabuğuna tutturulmuş devasa bir arbalet gibi görünüyordu. Yanında duran demir oklar yaklaşık üç metre uzunluğunda, dikenliydi ve uçları ölümcül bir noktaya sahipti.

"Bunlar da ne böyle?" Halek devasa dikenlere ağzı açık bakarak merak etti. "Ne avlıyordunuz siz, gök gürültüsü titanları mı?"

"Geçmişte bunlar diğer klanlarla savaşmak için kullanılıyordu," diye açıkladı Kysa, geri kalanımız devasa silaha huşu içinde bakarken. "Ama antlaşma yürürlüğe girdiğinden beri barış içindeyiz. Şimdi onları bazen bölgelerimizi tehdit eden dev akrepleri avlamak için kullanıyoruz." Güm güm vurdu

balistanın tahtasına acımasız bir gülümsemeyle baktı. "Beş yüz adımda bir akrebin kabuğunu delip geçebilirler. Umarım aynı şeyi uçan bir iğrenç yaratığa da yapabilirler. Bir dakika geride durun," diye emretti ve mızrağını kaldırdı. "Onları uyandırmam gerek."

Mızrağın ucunu aşağı indirdi, açıktaki kabuğun bir kısmına çarptı ve yerde yankılanan içi boş bir gümbürtü gönderdi. İlk iki vuruşta hiçbir şey olmadı ama üçüncü vuruşta ayaklarımızın altındaki toprak kaydı. Devasa siyah-kırmızı bir böcek yerden sürünerek çıktı, kısa antenleri uykulu uykulu sallanarak bize bakıyordu.

"Pekâlâ, kalktı." Kysa bir adım geri çekildi ve yerdeki üç devasa cıvatayı işaret etti. "Yüklememe yardım edin, çabuk!"

Birlikte devasa demir şaftlardan birini kaldırdık ve silahın içine yerleştirdik. Halek ve Raithe silahın arkasındaki vinci çevirerek ağır bir gıcırdama sesiyle halatı geri çektiler. Böcek tüm bu süreç boyunca sakın bir şekilde durdu, çığlıklarına ve ulumalarına rağmen savaş yankılanıyordu. Böceklerin etraflarındaki savaşı görmezden gelebilecek kadar iyi eğitilip eğitilmediklerini ya da sadece duyup duymadıklarını merak ettim.

"Pekâlâ." Halek vinci son bir kez çevirip yerine kilitlediğinde Kysa başıyla onayladı. "Hazır." Vahn aşağıdaki kaosu izlerken o hâlâ kanatlarını yavaş ve ritmik bir şekilde çırpın devasa iğrenç yaratığa baktı. "Hadi şu şeyi öldürelim."

Kysa mızrağını kullanarak kabuğun içindeki böceği yavaşça ve zahmetle dönüp iğrenç yaratığa bakana kadar dürttü. Pozisyonunu aldıktan sonra arkaya doğru koşarak mızrağını hedefe doğrulttu.

"Yüksekliği var mı bilmiyorum ama deneyeceğiz. Raithe," dedi ve kolu işaret etti. İylvahn onu hemen iki eliyle kavradı. "Dur," diye mırıldandı Kysa, bir gözü kapalı, iğrenç yaratığı izlerken. "Hadi, dön, seni canavar. Dön. Bize bak."

Sanki onu duymuş gibi, iğrenç yaratığın başı döndü, vücudu havada tembelce yer değiştirdi. Bir an için Vahn'ın bakışlarının kaosu içinde beni bulduğunu ve neler olduğunu anladığında bir öfke patlaması yaşadığını hissettim.

"Şimdi!" diye seslendi Kysa ve Raithe kolu çekti. Balista demir cıvatayı iğrenç yaratığa doğru havaya fırlatırken kulakları sağır eden bir şangırtı duyuldu. Demir ok düz ve doğru uçtu ama iğrenç yaratığı göğsünden vurmak yerine canavarın kalçasını deldi ve güneşin ışığında parlayarak oraya saplandı. İğrenç yaratık kükredi, sesi havayı titretiyordu ama belli ki incinmekten çok kızgındı.

Kysa nefesini dışarı üfledi. "Hiç iyi değil," diye mırıldandı. "Çok yukarıda. O şeyi etkili bir şekilde vuracak yüksekliğe sahip değiliz."

Kalbim boğazımda, başımı kaldırdım ve Vahn'ın bize baktığını gördüm, bakışları buzdan daha soğuktu.

"*Bu meydan okumadan bıktım, Sparrow.*" Midem bulanıyordu. adı savaş alanında çınladı. "*Ve senin inatçılığını denemiş buluyorum. Sana gelmemi mi istiyorsun? Pekâlâ. İzin ver seni memnun edeyim.*"

İğrenç şey, parçalanmış kanatlarını neredeyse tembelce çırparak yükseldi, sonra köye doğru hızla indi. Kemikli çeneleri açıldı ve hastalıklı yeşil bir alev fişkırarak savaşın ortasında ateşli bir yol açtı. Kulübeler, böcekler ve etler tutuşurken çığlıklar havaya yükseldi ve korkunç alevler hem insanları hem de ölümsüzleri tüketti.

İğrenç şey üzerimizde yükselirken, Raithe ile birlikte bir kayanın arkasına daldım ve patika boyunca kükreten ateşin sıcaklığını hissettim. Alev sütunu balistayı tam isabet yakaladı; zavallı böceğin canlı canlı pişerken attığı çığlıkları duydum ve yüzümü Raithe'nin koluna bastırdım.

Kovass'ın etrafımızda parçalanırken attığı çığlıklar ve feryatlar aklıma geldi. Yine oluyordu. Bir uygarlığın daha yok oluşunu izliyordum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

İğrenç yaratık tembelce dönerek uzaklaştı ve Vahn'ın sesi başının üzerinde çınladı. "*Sizi uyarmıştım,*" diye mırıldandı. "*Tek gerçek krala karşı gelenlerin başına neler geleceğini gösterdim. Bu senin suçun, Serçe. Bunu durdurabilirdin. Bunu hâlâ durdurabilirsin. Benimle geri dön, ben de kalanları bağışlayayım.*"

Raithe'nin kolunu avucumun içine aldım. Yapabileceğim bir şey *vardı*. Kendime artık kaçmayacağımı söylemiştim ama daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Kysa'nın halkını ve buradaki herkesi kurtarmak için o son adımı atmalıydım.

"Onunla birlikte geri dönmeliyim," diye fısıldadım.

"Ne?" Raithe geri çekildi, yüzünde bir endişe ifadesi belirdi.

"Bunu durdurabilirim," dedim. "Benim yüzümden daha fazla insanın ölmesine seyirci kalamam, Raithe. Kovass için hiçbir şey yapamadım. Yapamadım ..." Anılar bir kez daha parlak ve acı dolu bir şekilde içeri dolunca sesim kesildi. "Jeran, Rala, Dahveen ya da loncadaki herhangi biri için hiçbir şey yapamazdım. Bu
Bu durdurabileceğim bir şey."

"Hayır." Raithe omuzlarımı kavradı, gözleri gergindi. "Sparrow, beni dinle. Eğer ölürsen, Ölümsüz Kral buradaki herkesi katledecek zaten. Pes edemeyiz. Tehlikede olan senin bildiğinden çok daha fazlası."

"İnsanlar zaten ölüyor." İğrenç şey devasa gölgesini üzerimize düşürürken ürperdim. "Bu köyü ve geride kalanları kurtarmaktan daha önemli ne olabilir? Bunu durdurabileceksem neden Vahn'la gitmeyeyim?"

"Çünkü Kadersizler olmadan kimse için bir gelecek yok." Ona göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

Raithe durakladı, sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi gözlerini kapattı. Sonunda ağır bir iç çekti ve başını öne eğdi. "Halkımın kraliçesi bir kahindir," diye mırıldandı. "Geleceği görebilen biri. Yakın zamanda bir Görüm," diye devam etti neredeyse fısıltıyla. "Bu imgelemde Ölümsüz'ün göklere, Maederyss'in oturup Dünyanın Goblenini dokuduğu yere yükseldiğini gördü. Ve Ölümsüz'ün Kader Tanrıçası'nı öldürüşünü izledi."

Midemin alt kısmı düştü. Raithe'ye baktım, üzerime uyuşmuş bir korku çökmüştü. Birdenbire hiçbir şey kutsal değildi ve dünyada hiçbir yer güvenli değildi. Ölümsüz Kral bir tanrıçayı bile öldürebiliyorsa ...

"Dokumacı yok oldu," diye devam etti Raithe acımasızca, "ve Ölümsüzler Dünya Goblenini kendilerine mal ettiler. Goblenin içindeki tüm iplikler Ölümsüz'ün iradesine bağlandı. Ve Kader ve Maederyss tapınakları yandıkça, dünyayı köleleştirmek için yeni bir tanrı yükseldi ve herkesin hayatını -ve kaderlerini- ellerinde tuttu.

"İşte bu yüzden Kadersiz bu kadar önemli," diye devam etti Raithe, ben orada durup nefesimi toplamaya çalışırken. "Kraliçenin öngörülerini hiç yanılmadı ama Kadersizler kehanete meydan okuyabilir. Kader ve alinyazısı onların üzerinde hiçbir etkiye sahip değildir, bu alinyazısı bir tanrıçanın ölümü ve her şeyin sonu olsa bile

şeyler." Avucunu yanağıma bastırdı, yüz ifadesi keder, pişmanlık ve kararlılığın tuhaf bir karışımıydı. "Eğer bu dünyayı Ölümsüz Kral'dan kurtarmak için bir şans varsa, Sparrow," diye fısıldadı, "bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Nefesim ciğerlerimi aceleyle terk etti ve onu geri çekmek için mücadele ettim. Hissettiklerim için kelimeler yetersiz kalıyordu. Bir dünya ki Ölümsüz Kral Dokumacı'yı öldürmüştü ve artık Kader'in yeni tanrısıydı. Ve benim, bir şekilde, bunu durdurmam mı gerekiyordu?

Raithe alnını benimkine bastırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sana söylememem gerekiyordu. Kraliçe açıklamalıydı. her şeyi." Gözleri açıldı, yakıcı bir parlaklıkla bana bakıyordu. "Ama kendini Ölümsüz Kral'a teslim edemezsin, Serçe. Eğer ölürsen, tüm umutlar da seninle birlikte ölür."

"Ama buradaki herkes . . ." Alevlerin, kanın ve çığlıkların havayı doldurduğu savaşa bir göz attım ve aynı anda binlerce yöne çekildiğimi hissettim. "Vahn'la birlikte geri dönmezsem öldürülecekler."

"Teslim olma düşünceleriyle halkıma hakaret etme." Kysa belirdi, Rhyne'a binmemişti ama kayanın etrafından dolanıp bana dik dik bakıyordu. Miğferi yırtılmıştı ve yüzünün bir tarafı kanla kaplıydı ama arkasında Rhyne olduğu halde dimdik ve gururlu duruyordu. "Bize yardım için geldin; klanın koruması altında olan birini teslim etmek onurumuza aykırıdır. Bokböceği Klanı boyun eğmez. Zorbaların iradesine boyun eğmeyeceğiz. Savaşacağız ve öleceğiz, bir seçim olarak. Halkımın ölümler bir hiç uğruna olacak."

"Ayrıca, kim ölmekten bahsetti ki?" Halek soluk soluğa, sendeleyerek yanımıza geldi. Yüzünü ve ellerini is kaplamış, siyah çizgiler oluşmuş, saçları külden griye dönmüştü. Bir elini kafa derisinin üzerinde gezdirerek havaya bir toz bulutu gönderdi ve meydan okurcasına sırtıttı. "Hâlâ hayattayız. Ve hâlâ bir balista daha var, değil mi?"

"Evet." Kysa başının üzerinde daireler çizen iğrenç yaratığa baktı. "Ama artık onu vurmak neredeyse imkânsız olacak," diye mırıldandı.

"Yüksekliğimiz olsa bile çok hızlı. Onu vurmak için herhangi bir şansımız olacaksa hareket etmeyi bırakması gerek."

İlk böcek balistasının yanan, buruşmuş kalıntılarına rağmen kayanın etrafından baktım ve ikincisinin hâlâ ayakta durduğunu gördüm, cüssesi kumaşla örtülmüştü. Vahn'a ve onun devasa ölümsüz bineğine bakarak yumruklarımı sıktım.

"Balistayı hazırlayın," dedim onlara ve derin bir nefes alarak ayağa kalktım. "Vahn'ın dikkatini çekeceğim. Sadece durduğunda o şeyi vurmaya hazır olun.

hareket ediyor."

"Serçe ..." Raithe de ayağa kalktı, yüzünde çelişkili bir ifade vardı.

Başka bir şey söyleyemeden elimi göğsüne koydum. "Benimle gelemezsin, Raithe. Bu benimle Vahn arasında."

"Biliyorum. Ben sadece ..." İç çekerek eğilip beni öptü ve kalbimin sıkışmasına neden oldu. Ellerini başımın iki yanında hissettim ve titredim. "Sana güveniyorum," diye mırıldandı, uzaklaşırken gözleri çok yoğundu. "Dikkatli ol."

"Sparrow." Ben geri adım atarken Halek kolumu tuttu. "İşte," dedi ve avucuma yuvarlak ve sıcak bir şey bastırdı. Aşağıya baktım ve parmaklarımın arasında onun ateş kürelerinden birini gördüm ve karnım sıkıştı. "Sonuncusu. Sanırım şimdi daha çok işine yarayabilir." Halek gülümsedi. "Ne olur ne olmaz."

Köye doğru hızla geri dönerken savaş alanı garip bir şekilde sessiz görünüyordu, ancak sessizlikten çok uzaktı. Alevler kükrüyor, yapıları ve yol boyunca dağılmış kararmış cesetleri yalıyor, bağırışlar ve Hâlâ savaşa kilitlenmiş olanların ulumaları havada çınliyordu. Ancak ilk saldırının kargaşasından sonra her şey unutulmaz bir şekilde sakinleşmişti; hem savaşçıların hem de ölümsüzlerin kömürleşmiş, parçalanmış bedenleri, teknik olarak benim başıma gelen tüm ölümlerin korkunç bir kanıtı gibiydi. Vahn buraya benim için gelmişti. Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Kaçamazsın, Serçe."

Yukarı baktım. İğrenç şey parçalanmış kanatlarıyla üzerimde süzülüyordu ve kafatasının üzerindeki Lonca Ustası'nın gözleriyle savaş alanını taradığını görebiliyordum. Etrafıma baktığımda, hedefimi bir parmak gibi gösteren taş dikenlerden birini gördüm. Vahn'ın sözleri bir kıyamet ilahisi gibi tepemde çınlarken, çenemi tutarak ona doğru hızla ilerledim.

"Gidecek hiçbir yer yok," diye devam etti Vahn, iğrenç şey tekrar tembelce dönerken. *Kaçacak yer yok. Benden saklanmayı bırak. Hayatında bir kez olsun, değiştiremeyeceğin şeylerden kaçmaya çalışmayı bırak. İkimiz de bunun nasıl sona ereceğini biliyoruz.*"

Çiviye ulaştığımda kayalık yüzeye sıçradım ve en uç noktaya kadar koştum. Eski Lonca Şefime bakarak derin bir nefes aldım.

"Saklanmıyorum!"

İğrenç yaratık havada sarsıldı, şaha kalktı ve kanatlarını pompaladı. Vahn kafatasının üzerinde savaş alanına bakarak sesimi aradı.

"Saklanmıyorum, Vahn!" Tekrar seslendim ve kollarımı yanlarımdan kaldırdım. "Beni mi istiyorsun? Ben buradayım."

Hem iğrenç yaratık hem de kan büyücüsü döndü ve bakışları aşağıda beni buldu. Yavaşça, korkunç ölümsüz yaratık önümde havada asılı kalana kadar aşağıya doğru sürüklendi, kanatlarının aşağıdan gelen sesi yüzümü patlattı. Kukuletam geriye savruldu ve kalbim küt küt atmaya başladı, ama sağlam durdum ve kendimi

Hem iğrenç yaratığın hem de Vahn'ın bakışları içimi delip geçiyordu.

"Artık yeter," dedim sessizce, sözlerimin bir şekilde ona ulaşacağını biliyordum. "Yeter Vahn. Bunu durdurmak için gereken buysa, ben de seninle geleceğim."

"Peki." Dudağının kenarı mizahsız bir gülümsemeyle yukarı kalktı. *"Şaşırdığımı söyleyebilirim. Benim tanıdığım Sparrow, kendini tehlikeye atmadan önce dünyanın yanmasına izin verirdi."*

Bu ifade haklı olsa da, beklediğimden çok daha fazla canımı yaktı. "Sadece bir soruma cevap ver," diye devam ettim, eski Lonca Ustama ters ters bakarak. "Ölümsüz Kral benden ne istiyor? Neden bu kadar çaba harcadı? Ben hiç kimse değildim. Onun yoluna çıkmaya hiç niyetim yoktu. Buraya, Bokböceği Klanı'na geldik çünkü beni büyüyle öldürmeye çalışıp duruyordun. Eğer beni rahat bıraksaydın, krallığın diğer tarafına kaçarsın ve arkama bile bakmazdım."

"Çünkü sen bir kaos gücüsün." Lonca Ustası'nın sesi acımasızca düzdü. *"Nereye gittiğin ya da ne amaçladığın önemli değil, Sparrow. Sen hikâyedeki belirsizliksin, Ölümsüz Kral'ın mükemmel dünyasındaki dikensin. Seni öldürmektense bu laneti bozacak ve seni düzenin bir hizmetkârına dönüştürecek."*

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Sesimin titremesini zorlamak zorunda kaldım. Şu anda bile, yaşadığım onca şeyden sonra, Vahn'ın bunun olmasına izin vereceği düşüncesi midemde hastalıklı bir his bırakıyordu. "Beni sen yetiştirdin Vahn. Bana kuralları nasıl çiğneyeceğimi, nasıl çalacağımı ve fark edilmekten nasıl kaçacağımı, yasalara nasıl karşı geleceğimi ve düzene nasıl meydan okuyacağımı öğrettin. Bildiğim her şeyi senden öğrendim."

"Ben gerekeni yaptım," dedi Vahn. *"Seni dünyaya hazırlamak için. Hayatta kaldığınızdan emin olmak için. Ama yeni bir çağ başladı, kanun ve amaç dolu bir çağ ve biz de evrim geçirmeliyiz. Şu andan itibaren, Sparrow, Ölümsüz Kral'ın imparatorluğunda yerin yok. Etrafına bir bak."* Etrafımızdaki yıkımı işaret etti. *"Bunu sen yaptın. Tüm bu ölüm, şiddet ve acının sebebi sizin buraya gelmeye karar vermeniz ve kaosun sizi takip etmesi. Sen*

Meydan okumakta ısrar ederseniz, göle düşen bir çakıl taşı gibi, arkanızda huzursuzluk dalgalarına neden olursunuz. Kral bunu düzeltecek. Kral getirecek

Dalgaların olmadığı, savaşın, huzursuzluğun ya da krallıklar arasında kavganın olmadığı bir çağ hakkında. Sadece tek bir krallık, tek bir yönetim olacak ve herkes yerini bilecek."

Yumruklarımı sıktım. "Biliyor musun Vahn? Haklısın." Yüzünde temkinli bir şaşkınlık belirdi ama çenemi tuttum ve devam ettim. "Ben bir kaos ajanıyım. Çünkü birilerinin kaderimi belirlemesine izin vermeyi reddediyorum. Tüm bunlar olmadan önce sadece kendimi önemsiyordum. Ayağa kalkmaya ve kendimden başka bir şey için risk almaya istekli değildim. Ama şimdi, senin sayende. . ." Yolculuğumuzdaki tüm küçük anları hatırlayarak duraksadım. Strider'daki iğrenç şeyle savaşmak için geri dönen Halek. Sürü saldırdığında bizi terk etmeyi reddeden Kysa. Ve Raithe, beni Toz Denizi'nin kenarından çekip aldı. Beni iki tüccar prensten koruyor. İçindeki bakışı görmek

Vahn ona kendini öldürmesini söylediğinde onun gözleri.

Çadırın gölgesinde onu öptüm ve onun benim için ne anlama geldiğini fark ettim.

"Bu artık sadece benimle ilgili değil," diye usulca bitirdim. "Korumak istediğim insanlar var. Ve bu dünyada uğruna canımı tehlikeye atmaya değecek şeyler var. Eğer Kadersiz olmanın anlamı buysa, öyle olsun. Ölümsüz Kral'ın korktuğu kaosu temsilcisi olacağım. Ayağa kalkacağım ve yapabildiğim sürece ona meydan okuyacağım." Başımı kaldırdım ve onun gözlerinin içine baktım. "Tebrikler Vahn," diye bağırdım ona. "Kadersiz'i istiyordun, işte buradayım. Eğer etrafımdaki herkesin hikâyesini değiştirebilirim, bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve Ölümsüz Kral'ın mükemmel dünyasının gerçekleştiğini asla göremeyeceğinden emin olacağım."

Vahn'ın yüzü öfke ve boyun eğmişlikle buruştu. "Sonuna kadar meydan okuyan." İçini çekti. "Küstahlığın kralın karşısına çıktığında kırılacak." Asasını kaldırarak tahtayla keskin bir hareket yaptı. Ensemde gözler hissettim ve döndüğümde bir çift iri ölümsüzün başakların dibine sıçradığını gördüm. "Ama şimdi, Sparrow, oyun bitti. Eğer bu kölelerin seni bana getirmesine izin verecek kadar nazik olursan," diye devam etti Vahn, "buradan ayrılıp Kovass'a dönebiliriz. Sizi uyarıyorum, burası son gördüğünüzden biraz farklı. Ama burası hâlâ eviniz ve yakında bu yeni dünyanın size çok uzak olduğunu fark edeceksiniz.

Daha önce durandan daha iyi."

Bir çift zombi bana doğru yaklaştı, çürümüş ağızları korkunç hırıltılarla geri çekildi ve kalbim korkuyla çarptı.

Güneşte parlak bir şey parladı. Başımı çevirdim ve Balista böceği Kysa ve Halek tarafından sürülen başka bir çiviye tırmanıyordu. Vahn da bunu fark etti ve yüzü öfke dolu bir hırıltıyla buruştu.

"*Nafile.*" Asasını etrafa savurdu. İğrenç yaratığın başı döndü, Çenesini açtığında burun delikleri açıldı. Neler olduğunu gördüm ve kemerime uzandım, parmaklarım Halek'in ateş küresinin pürüzsüz, yuvarlak kenarlarını okşadı. Vahn, "*Artık Kadersizler elimde olduğuna göre seni bağışlayabilirdim,*" dedi. "*Ama sen de diğerleriyle birlikte yanabilirsin!*"

Vahn işaret etti. İğrenç yaratığın çenesi açıldı. Küreyi çektim, kolumu geri çektim ve eski Lonca Ustama olabildiğince sert bir şekilde fırlattım.

Küçük küre, iğrenç yaratığın kafasının yan tarafına çarptı. Yaratık ateş püskürüyordu ve patlama büyük bir alev ve duman bulutuyla patlayarak yaratığın bir çılgılla geri dönmesine neden oldu. Raithe'nin öne atıldığını, iki eliyle balistanın kolunu tuttuğunu ve geri çektiğini gördüm. Savaş alanında çınlayan bir şangırtı oldu ve on ayak uzunluğundaki dikenli demir havada uçarak doğrudan iğrenç yaratığın göğsüne çarptı ve diğer tarafın yarısını delip geçti.

İğrenç yaratık feryat etti. Umutsuzca kendini su üstünde tutmaya çalışırken kanatları havada sarsıldı ve bocaladı. Vahn kafatasının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, dengesini korumak ve savrulmamak için kendini destekledi.

Kulaklarımda bir hırıltı çınladı. Bir ölümsüzün pençelerinin bana doğru indiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Çivinin ucunda geriye, boş havaya doğru gitmekten başka gidecek bir yer yoktu ve ben sadece kendimi destekleyebilirdim. O anda Kesici pençeler yüzümü kıl payı ıskaladı ama ateş omzumdan yukarı fırlayarak tuniğimde bir yara açtı ... ve düştüm.

İçgüdüsel olarak, çarpmanın etkisiyle döndüm ve yuvarlandım, yine de affetmeyen toprağa çarptığımda vücudumda bir sarsıntı ve acı parlaması oldu. Nefes nefese ayağa kalktım ve etrafımı saran kargaşaya baktım.

Son bir feryatla iğrenç şey yıkıldı. Yukarıdan inen et, kemik ve çürümüş et duvarını gördüm ve kendimi çivinin altına atarak taş a sırtımı dayadım. Devasa iğrenç şeyin etkisi yeri titretti ve yukarıdan üzerime toprak yağdı.

Sonra ortalık ürkütücü bir sessizliğe büründü. Yukarıya baktım ve iğrenç yaratığın, vücudunun sadece alt yarısıyla çıkıntıya doğru uzandığını gördüm.

görülebiliyordu; devasa, parçalanmış kanatlar toprakta hareketsiz duruyordu. Çürümenin pis kokusu baskındı.

Dikkatli bir şekilde ilerledim, ne olduğunu daha iyi görebilmek için çıkıntının güvenliğinden ayrıldım. Canavar dikenin üzerine yığılmıştı, kafatası kayanın kenarından sarkıyordu, kocaman çenesi açık ve sessizdi. Vahn hiçbir yerde görünmüyordu.

"Yeter!"

Ses, başıma aldığım bir darbeye yere yığılmamdan bir saniye önce geldi. Nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştım ama Vahn bir adım öne çıktı, bükülmüş asasını kaldırdı ve göğsüme vurdu. Acı patladı, nefesim kesildi. Vahn yere düşüp dizini tüm ağırlığıyla karnıma saplayınca çaresizce nefes nefese kaldım.

"Asi çocuk." Bir elini boynuma dolayıp geriye doğru bastırırken yüzü soğuk, gözleri dehşet vericiydi. Zayıfça koluna yapıştım ama nefesim yoktu ve gücüm çoktan tükenmişti. "Senin küstahlığınla sınıırıma ulaştım, Fateless. Yaptığım her şey daha iyi bir gelecek içindi, hırsız, köylü ya da sefil soysuzlar olmadığımız bir gelecek için. Küçük adamların kralı olabileceğimiz bir yer. Ama sen görmeyi reddediyorsun Bunu."

Çaresizce parmaklarını boynumdan çekmeye çalıştım, ama o sadece daha sert sıktı ve başıma acı saplanmasına neden oldu.

"Önemli değil." Vahn'ın sesi artık çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Gerekirse seni zorla krala geri götüreceğim ve o inatçı gözlerini kendisi açacak."

Görüşümün kenarlarında karanlık dalgalanıyordu ama bulanıklığın içinden Raithe'nin yüzünün Vahn'ın omzunun arkasında belirdiğini gördüm, solgun gözleri öfkeyle öne doğru atılıyordu. Raithe'nin kılıcı hızla aşağıya indi ama Vahn bir şekilde tehlikeyi sezerek döndü ve bir elini havaya kaldırdı. Avucundan hastalıklı yeşil bir ateş fışkırdı ve kenara sıçrayan Raithe'ye doğru savruldu. Vahn dişlerini gösterdi, ürkütücü yeşil ışık onu bir iblis gibi gösteriyordu.

Aşağı uzandım ve parmaklarım hançerimin kabzasına dolandı. Vahn geri döndüğünde, hâlâ o şeytani sırıtışını sürdürüyor, gözleri korkunç bir ışıkla parlıyordu, doğruldum ve bıçağın ağzını göğsüne saplayıp kalbine batırdım.

Dondu kaldı. Parmakları göğsündeki hançerin kabzasına dokunarak yere bakarken yüzündeki öfke kayboldu. Nefes nefese geri çekilip ondan uzaklaştım, bakışları şaşkınlık ve inançsızlıkla benimkilere yöneldi.

"Sen . . ." Öne doğru düştü, bir koluyla kendini yakaladı, şaşkın bakışları öfkeye dönüştü. "Nankör çocuk," diye fısıldadı, bana ters ters bakarak. "Sen . . . bir hiçtin. Bir hiçtin. Kral seni yapardı. . yapardı. . . . daha fazla."

Sonra gözlerindeki korkunç ışık söndü, yüzü gevşedi ve toprağa yığıldı.

Beni yetiştiren, bildiğim her şeyi öğreten ve tüm bunları beni Ölümsüz Kral'a ihanet etmek için yapan Lonca Ustası'nın bedenine baktım ve içimde derin bir çukurun açıldığını hissettim. O anda hiçbir şey hissedemiyordum.

"Sparrow!"

Ve sonra Raithe oradaydı, yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve beni kendine çekti. Onun dokunuşuyla içimdeki görünmez bir bariyer paramparça oldu. Gözlerim bulanıklaştı, boğazım düğümlendi ve olan biten her şeyin dehşeti bir anda içime doldu. Yüzümü Raithe'nin göğsüne döndüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım; ben soluk soluğa ağlayıp gömleğini gözyaşlarımla ıslatırken kollarının beni sıkıca sardığını hissettim.

Raithe elini nazikçe başımın arkasına koydu. "Yapman gerekeni yaptın," diye mırıldandı. "O durmazdı, Sparrow. Dururdu. buradaki herkesi öldürmüş olacaktı ve şimdi Ölümsüz Kral'ın elinde olacaktın."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Durmayacağını biliyordum. Ben sadece ..." Nefesim kesildi. Yavaşça geri çekildim ve gözlerimi sildim. Arkamda, yerde yatan cesede bakmaya cesaret edemedim. "Keşke bu noktaya gelmek zorunda olmasaydı."

Botların yerde çıkardığı çıtırtılarla birlikte Halek ve Kysa ortaya çıktı, çıkıntının altından eğilerek bize katıldılar. Olay yerini incelediler, bakışları tozun içinde yatan cesedin üzerindeydi.

Halek bir nefes verdi, bana bakarken yüzünde sempatik bir ifade vardı. "Kahretsin," dedi başını sallayarak. "İyi misin, Sparrow?"

Burnumu çektim. "Hayır, değilim," diye itiraf ettim titrek bir sesle. "Ama buradayım."

Raithe elimi tuttu ve ikimizi de nazikçe ayağa kaldırdı. Kysa ciddi gözlerle bizi izliyordu. "Ölümsüzler ordusu düştü," dedi bize. "İğrençliğe mi yoksa kan büyücüsünün kendisine mi bağlı olduklarından emin değilim ama birkaçı Saniyeler önce cansız birer cesede dönüştüler ve oldukları yere yığıldılar." İçimden bir rahatlama dalgası geçti. En azından bu olaya bir son vermiştik. Canavar sürüsü, ama bedelinin zaten yüksek olduğunu biliyordum. Sadece

Benim için değil, buradaki herkes için. Hayatları asla aynı olmayacaktı.

Benimki de öyle.

"Kamp kaos içinde," dedi Kysa, sonra durakladı, yüzü gerilirken mükemmel soğukkanlılığı biraz kırıldı. "Savaş Şefi Vorkyth de dâhil olmak üzere çok sayıda kayıp verdik ama kovan anası ve irfan bekçisi iyi. Hazır olduğunuzda sizi görmek isteyeceklerdir."

Başımı salladım. Her ne olduysa, hayatta kalmıştık. Vahn bir daha asla kan büyüsuyle bana eziyet etmeyecekti ama bundan sonra onu uzun süre rüyalarımnda göreceğıme emindim. Çember intikam almak isteyebilirdi ama liderleri gittiğıne göre, belki de ne yapacağımıza karar vermek için yeterli zamanımız olacaktı.

Çünkü Vahn'la -tek bir kan büyücüsüyle- uğraşmak yeterince zordu. Hâlâ dışarıda olan en büyük tehdidi düşünmek bile istemiyordum. *O* da benim için gelecekti. Vahn'ın başarısızlığından sonra bizi daha fazla görmezden gelemezdi. Eninde sonunda, onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ölümsüz Kral'ın kendisi.

Ama bugün değil. Bugün, bunalmış, incinmiş, kederli ve kalbi kırık Serçe adında bir hırsızdım. Bugün bir köşeye kıvrılıp dünyanın varlığını bir süreliğine unutmak istedim. Ya da arkadaşlarla vakit geçirmek, Halek'in hikâyelerini ve Kysa'nın zaferlerini dinlemek ve bir zamanlar beni öldürmeye çalışmış bir kahjai'nin sevgisinin tadını çıkarmak. Bugün kaybettiklerimizin yasını tutmak ve hâlâ hayatta olanları kutlamak içindi.

Sonunda Ölümsüz Kral'a meydan okuyacak ve dünyayı kurtaracak ya da mahvedecek olan Kadersiz kızın hikayesi başka bir zamanın hikayesiydi.

Yarın.

Sonsöz

"İşte." İrfan bekçisi arkasına yaslandı, keskin siyah gözleri eleştirel bir bakışla koluma bakıyordu. "Sanırım işimiz bitti. Artık rahat nefes alabilirsin."

Masanın üzerinde, son iki saattir yattığı yerde duran koluma baktım. Avucumdan başlayıp ön kolum boyunca uzanan yeşil girdaplara. Yavaşça çenem açıldı ve rahat bir nefes aldım; bir iğnenin defalarca derime batırıldığı tüm bu süreç hiç de hoş olmamıştı ama izler nihayet yerine oturmuştu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, sesim biraz sert çıkıyordu, çünkü bedenim yeni yeni rahatlamaya başlamıştı.

İrfan bekçisi burnunu çekip arkasını döndü ama kovan anası öne çıktı. "Bu işaretler seni Bokböceği Klanı'nın bir savaşçısı ilan ediyor," dedi bana. "Sen artık bizden birisin ve Scarab Klanı'nın herhangi bir üyesi. İşaretlerin size böyle davranacağını görür. Unutma," diye ekledi ince bir parmağını kaldırarak, "bu sadece seni gizler, seni doğrudan saldırılardan korumaz.

Ama artık Ölümsüz Kral'ın ve hizmetkârlarının büyüünden saklanmış olmalısınız. Umarım bu yolculuğunuzda size yardımcı olur."

"Umduğumdan çok daha fazlası Kovan Ana," dedim sandalyeden kalkarken. Derimdeki işaretler zonkluyordu ama artık Bokböceği Klanı'nın bir üyesiydim; bunu hak ettiğimden emin değildim ama layık olmak için elimden geleni yapacaktım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Hızlıca başını salladı. "Kapının dışında bekleyen arkadaşların artık içeri girebilir," dedi daha yüksek bir sesle. "Kahjai ses çıkarmıyor ama Fatechaser'ın ayin başladığından beri toprakta volta attığını duydum."

"Elimde değil. Gergin olduğumda adımlarımı hızlandırıyorum." Halek içeri doğru ilerlerken perdeler hışırdadı, onu Raithe takip etti. Fatechaser öne çıkarken sırtıyordu ama Raithe iki kadını saygıyla selamlayacak kadar durakladı.

"Pusuda beklediğim için kusura bakma Kovan Ana," dedi ciddiyetle. "İrfan bekçisinden ya da ritüelin kutsallığından şüphe ettiğimizden değil. Ama mümkün olan en kısa sürede yola çıkmak ve halkınızı kayıplarının yasını huzur içinde tutmaları için yalnız bırakmak istiyoruz."

"Bokböceği Klanı için endişelenme iylvahn," dedi irfan bekçisi taburesinden kalkarak. "Bizler çatışmaya ya da hayatta kalmaya yabancı değiliz. Yardım etmeyi seçtik çünkü Kadersiz'e yardım etmek Ölümsüz Kral'a meydan okumak demektir. İşaretlerimiz hem onu hem de etrafındakileri Ölümsüz Kral'ın gazabından korusun. Ölümsüz ve hizmetkârları."

"Şu dövmeleeri görelim, Sparrow," dedi Halek eliyle elimi işaret ederken. Kolumu kaldırdım ve kolumu geri çekerek tenimdeki yeşil mürekkebin zarif kıvrımlarını ortaya çıkardım ve Halek hayranlıkla ıslık çaldı. "Güzelmış. Çok sayıda dövme gördüm ama bunlar en iyilerinden bazıları."

Raithe yanıma geldi ve işaretlere bakarken parmaklarını nazikçe bileğime doladı. Temasla tenim karıncalandı, acıyı unuttum. "Güzeli," diye mırıldandı. "Sana dokunamayacaklarını bilmek beni rahatlatacak, en azından rüyalarında."

Kapıda bir hışırtı duyuldu ve Kysa ortaya çıktı, irfan bekçisi ve kovan anasına saygıyla başını salladı. "Rhyne ve diğer binekler eyerlendi," dedi bize. "İblis Saati'nden önce birkaç saatlik yolumuz kaldı. Eğer hazırsanız, gitmeye hazırız."

"İstediğinin bu olduğundan emin misin Kysa Tal'Rahhe?" diye sordu kovan anası. "Hac yolculuğunuz sona erdi. Artık dünyayı dolaşmanıza gerek yok. Kalmak istersen, klandan Kadersiz'e bozkırlarda yolun geri kalanında eşlik edebilecek başkaları da var."

"Bu benim seçimim," dedi Kysa odaya girerek. "İyi ya da kötü, ipliğimin onlarınkiyle örüldüğünü hissediyorum. Kaderin bizim için sakladığı her ne ise, hiç kader olmasa bile, onların yolu artık benim de yolum. Kadersizleri korumak, klanımı korumak için yapabileceğim en iyi şey. Başka türlüşünü kabul edemem."

"Teşekkür ederim Kysa," dedim ve etrafıma bakındım - Halek'e, kovan anasına ve son olarak da yanımda duran Raithe'ye. "Herkes. Bilmiyorum.

ama yemin ederim, elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum bundan kaçmayacağım. Artık kaçmıyorum."

Raithe yanağını okşadı, kısa ve hafif bir dokunuşla tüylerimi diken diken etti. "İsteyebileceğimiz tek şey bu," dedi yumuşak bir sesle.

"Eh, bu ve sonunda Ölümsüz Kral'ı yenmek," diye ekledi Halek, yüzümü buruşturarak. "Ah," diye devam etti, herkes ona ters ters bakarken, "ama en azından bir süre için değil."

İrfan bekçisinin kulübesinden ayrıldık ve ölümsüz sürünün saldırısından önceki haline göre oldukça küçük olan köye doğru geri yürüdük. Ev böceklerinden ikisi öldürülmüş, bir tanesi de kum fırtınasının içine kaçıp gözden kaybolmuştu. Bokböceği Klanı'nın yeniden inşa edilebileceğini, başka böcekler bulabileceğini ve hayatlarını her zaman olduğu gibi yaşamaya devam edebileceklerini umuyordum. Nedense bunun o kadar kolay olacağını sanmıyordum.

Rhyne'in sabırla beklediği köyün kenarına vardık. Beni şaşırtan bir başka kaya böceği de yakınlarda bağlı, eyerli ve gitmeye hazırdı ama etrafta başka binici yoktu.

"Bizimle gelen başka biri var mı?" Kysa'ya bakarak merak ettim. "Bu kimin bineği?"

Böcek binicisi bana tuhaf bir gülümseme verdi ve koluma baktı. "Seninki, Bokböceği Klanı'nın savaşçısı," dedi hayretle. "Kan büyücüsünün canavarlarıyla savaşırken ölen klan üyelerimizden birine aitti ve yeni bir biniciye ihtiyacı var. Adı Ratuk."

"Ama ..." Kalbim küt küt atarak devasa böceğe baktım. "Bir kaya böceğine binmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çok kolaymış gibi gösteriyorsun ama... Bunu daha önce hiç yapmadım. Ya benden hoşlanmazsa?"

"Merak etme." Kysa bana gerçekten sevecen bir gülümseme verdi. "Sana öğreteceğim. Zor değil... Tabii seni yeni binicisi olarak kabul ederse. Devam et ve atla. Ona karşı sert ol. Kaya böcekleri güce saygı duyar."

Birkaç dakika sonra Ratuk'un eyerine oturmuş, Kysa'nın bana kaya böceklerini idare etmek ve yönlendirmekle ilgili anlattığı her şeyi hatırlamaya çalışıyordum. İki kişi olmak zorundaydık; kaya böcekleri sadece Scarab Klanı'nın kendini kanıtlamış savaşçılarına verilirdi, bu yüzden Halek Kysa'nın yanında, Raithe de benim arkamda oturuyordu. Onu sırtımda hissedebiliyordum -soluğu saçlarımdaydı, kolu belime dolanmıştı- ve dikkatimin dağılmasına izin vermemeye çalışıyordum.

"Hazır mıyız?" Kysa bana bakarak sordu. Derin ve sakın bir nefes alıp başımı salladım, umarım kaya böceğini yeterince kızdırmamışım. Beni eyerden atmasına neden oldu. Kysa bir süre daha beni izledi,

sonra başını salladı. "Uçmayı denemeden önce yerde sürmeye alışmana izin vereceğiz."

Raithe eğilerek, "Merak etme," diye fısıldadı. Kollarını belime doladı. "Bizimle birlikte havalansa bile düşmene izin vermeyeceğim."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım. Ratuk hiçbir şey söylemeden, Rhyne'ı takip ederek tıkırtılı, sabit bir yürüyüşe başladı ve bizi Bokböceği Klanı köyünden uzaklaştırıp Çorak Bozkırların genişliğine doğru götürdü. Çölün ötesinde bir yerlerde iyivahn şehri, Raithe'nin evi uzanıyordu. Ve benim gerçekten Kadersiz olup olmadığıma ilk ve son kez karar verecek olan kraliçe.

"Kalbin çarpıyor," diye mırıldandı Raithe, öne doğru eğilirken sesi kulağımda kısıldı. "Neyin var?"

"Sadece düşünüyorum," diye fısıldadım. Uzaktaki ufka bakarak yutkundum. "Daha bir ay önce Kovass'ta bir hırsız olduğuma inanmak çok zor," dedim. "Lonca için çalışıyordum ve tüm bu süre boyunca ayaklarımın altında ne olduğunu fark etmemiştim. Ve şimdi ..."

Titredim. Raithe eğilip beni kendine yaklaştırdı ve ben de gözlerimi kapadım. "Dünya çıldırdı, Raithe. Vahn öldü. Ölümsüz Kral geliyor ve ben ... sadece bir kişiyim. Ölümsüz olsam bile, gerçekten neyi başarabilirim? Kaderin hiçbirimiz için ne sakladığını bilmiyorum."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," diye mırıldandı Raithe. "Ama sen buradayken, *kimse* Geleceğin ne getireceğini kader tanrıçası bile bilemez." "Bu pek de rahatlatıcı değil, biliyorsun."

Kıkırdadı. "Sana kesin olarak bir şey söyleyebilirim," dedi kolumda nazik bir el gezdirerek. "Hikâyemi değiştirmiş olsan da, ipliğimi çözmüş olsan da, kaderimi bozmuş olsan da, fark etmez. Ben seninle olacağım. Ta ki hikâyem sona erene ya da ipim tamamen kesilene kadar. Ve Ölümsüz Kral'a karşı durduğunuzda, bu her neyi gerektiriyorsa, yalnız olmayacaksınız. Buna söz veriyorum."

Eyerde dönerek arkama yaslandım ve onu öptüm. Ratuk yoluna devam etti, çorak toprakta ilerleyerek puslu uzakta siluet halinde görünen dağlara doğru ilerledi. Zaman Kum Saati dönerken ve biz yolun sonunda bizi bekleyen kadere doğru ilerlerken Solasti bize baktı, kız kardeşinin gökyüzünde ona katılmasını bekledi.

Yazar Hakkında

JULIE KAGAWA, Iron Fey, Blood of Eden ve Shadow of the Fox serilerinin yanı sıra Talon destanının *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası çok satan yazarıdır. Sacramento'da doğdu, bir süredir Kitap satıcısı ve hayvan eğitmenidir ve okumaktan, resim yapmaktan, bahçesinde oynamaktan ve dövüş sanatları eğitimi almaktan hoşlanmaktadır. Kentucky'de kocası ve çok sayıda evcil hayvanıyla birlikte yaşıyor. Onu juliekagawa.com adresinde ziyaret edin.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Julie Kagawa tarafından yazılan kitaplar

Fateless

Dünya Sona Erene

Kadar Demir

Yemin

Demir Kuzgun

Gölge'nin Mirası

Ejderhanın Gecesi

Kılıcın Ruhu (Açık Yol) Tilkinin

Gölgesi

Cehennem

Sonsuzluk Sonsuzluk

Tedavisi Şarkısı

Ölümsüz Kurallar

Lejyon

Asker

Demir Savaşçı Rogue

Talon

Demir Hain

Demir'in Kehaneti

Kayıp Prens Demir

Efsaneleri

Summer's Crossing

Demir Şövalye

Demir Kraliçe Demir

Demir KralKış

Geçidi Kız

Geri Reklam

KEŞFET

bir sonraki favori okumanız

BULUŞMA

sevilecek yeni yazarlar

WIN

ücretsiz kitaplar

PAYLAŞ

infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası

İZLE

en son videolar

www.epicreads.com

Telif Hakkı

KADERSİZ. Telif Hakkı © 2025 Julie Kagawa tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Kapak resmi © 2025 Franziska Stern

Kapak tasarımı Corina Lupp

Dijital Baskı TEMMUZ 2025 ISBN: 978-0-369-75018-1

Baskı ISBN: 978-1-335-44880-4

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda

HarperCollins Publishers
Macken House,
39/40 Mayor Street Upper,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

